

<http://linhmaroon.wordpress.com>

怨气撞铃 · 尾鱼

The book cover features a dark, atmospheric background. In the center, there is a faint, ethereal image of a man and a woman. The man, on the left, has short, dark hair and is looking slightly to the right. The woman, on the right, has long, dark hair and is looking directly at the viewer. A large, stylized, light-colored handprint is visible in the upper half of the cover, with its fingers spread. The title 'Chuang Jing' is written in a large, elegant, serif font across the middle. Below it, the author's name 'Wei Yu' is written in a smaller, similar font. The overall color palette is dark with some lighter, ethereal tones.

Chuang Jing
Vi Ngư

Chuông gió

Tác giả: **Vĩ Ngự**

Tên gốc: Oán khí chạm chuông

Thể loại: Hiện đại, kinh dị, phiêu lưu kỳ ảo

Nguồn convert: >> [Lavsnow \(TTV\)](#) <<

Độ dài: 4 quyển – 153 chương cả ngoại tuyện

Tình trạng edit: On going

Edit by LinhMaroon

Ebook created by LinhMaroon

<http://linhmaroon.wordpress.com>

Một chiếc chuông gió chỉ vang lên khi chạm vào oán khí của người chết...

Một con đường phiêu bạt vĩnh viễn không nhìn thấy điểm cuối....

Tóm tắt Quyển I:

Quý Đường Đường một thân một mình đến Ca Nại xa xôi để điều tra về sự mất tích của cô gái trẻ Lăng Hiểu Uyển. Không ngờ khi đến đây, cô lại phải chứng kiến chàng trai Trần Vĩ biến mất một cách kỳ lạ ngay trước mắt mình. Nhờ có sự trợ giúp của Nhạc Phong, Mao Ca và những người khác ở cùng quán trọ, Quý Đường Đường dần mò ra được manh mối. Nhưng đồng thời, những hành động kỳ quái của cô cũng khiến cho đám Mao Ca hoài nghi: Một cô gái trẻ tại sao lại cứ thích chạy vào khe núi, làm những việc kỳ quái, rồi cuộc cô ta đi du lịch thật hay là đang làm gì đó? Trải qua nhiều lần nguy hiểm suýt mất mạng, Quý Đường Đường đã đoán ra được chân tướng sự việc. Đúng lúc này, cô đụng độ với hung thủ và mất tích. Đứng giữa tình yêu, tình bạn và trách nhiệm, Nhạc Phong đã quyết định tìm kiếm Đường Đường và điều tra rõ ràng sự việc. Với sự giúp đỡ của Mao Ca, Đầu Trọc, Lông Gà và đặc biệt là Thần Côn, anh đã khám phá ra một câu chuyện kinh khủng, ngọn nguồn của những vụ mất tích ở Ca Nại trong vài năm gần đây. Quý Đường Đường đã bị hung thủ bắt đi, liệu cô còn sống hay đã chết. Nếu không chết, thì cô đang mang trên mình bí mật gì? Tất cả sẽ được hé lộ trong phần hai của câu chuyện...

Quyển II: Căn tu

-O-

Mục lục

32. Chương 1	33. Chương 2	34. Chương 3	35. Chương 4	36. Chương 5
37. Chương 6	38. Chương 7	39. Chương 8	40. Chương 9	41. Chương 10
42. Chương 11	43. Chương 12	44. Chương 13	45. Chương 14	46. Chương 15
47. Chương 16	48. Chương 17	49. Chương 18	50. Chương 19	51. Chương 20
52. Chương 21	53. Chương 22	54. Chương 23	55. Chương 24	56. Chương 25

[57. Chương 26](#) [58. Chương 27](#) [59. Chương 28](#) [60. Chương 29](#) [61. Kết thúc](#)

-O-

32. Chương 1

Thập Tam Nhận đã mơ một giấc mơ rất dài.

Mơ thấy năm lớp mười một bị người ta dụ dỗ cưỡng bức, mơ thấy mình đi nạo thai ở một phòng khám dầm không chính quy, mơ thấy cha tái mặt bảo cô cắt đi, mơ thấy bản thân thu dọn ba lô lên tàu hỏa đi về hướng Tây, mơ thấy sa mạc mù mịt dọc theo đường đi, mơ thấy những ngày tháng không ngừng bươn trải lưu lạc sau đó, Tây Ninh, Urumsì, Ca Thập, Đông A, Lhasa, Đức Khâm, Shangri – La, Lệ Giang, và cả Cổ Thành, nơi dừng chân cuối cùng.

Khi tỉnh lại đã là ba giờ sáng, khoe mắt ngấn lệ, ánh trăng luồn qua khe hở của cửa chớp, bao dung tựa như ánh mắt của tình nhân.

Thập Tam Nhận sững sờ một lúc lâu mới nhận ra, những khổ sở trong mộng kia đã cách cô xa lắm rồi. Nơi này là Vân Nam, Cổ Thành, quán rượu Hạ Thành, cô đang nằm trên giường của Diệp Liên Thành.

Ý thức được điểm này, suy nghĩ của cô mạnh mẽ quay trở về với hiện thực, chiếc đệm lông ngỗng bên dưới mềm mại êm ái, thoải mái đến mức khiến cho người ta muốn thờ dài sáng khoái — đây là phong cách của Diệp Liên Thành, tất cả đều phải tinh xảo, phải thoải mái, phải bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho người ta chìm đắm sa đọa.

Nghĩ đến Diệp Liên Thành, trái tim Thập Tam Nhận chợt đập lên thịch một tiếng, theo bản năng vươn tay sờ sờ.

Bên gối trống không.

Thập Tam Nhận ôm chần ngồi dậy, không khí trong phòng ngủ còn tràn ngập mùi vị của chai rượu Baileys Irish Cream bọn họ mở trước khi ngủ, bên giường có một chiếc va li đang dựng thẳng, đó là thứ cô chuẩn bị cho Diệp Liên Thành hôm qua, bởi vì hôm nay Diệp Liên Thành sẽ đi xe đến Hải Thành.

Thập Tam Nhận bỗng nghĩ ra lúc này Diệp Liên Thành đang ở đâu.

Cô lấy chiếc áo ngủ đang vắt ở đầu giường khoác thêm vào, xỏ dép, cố gắng nhẹ nhàng mở cửa xuống lầu.

Dưới lầu là quầy bar, chỉ có chiếc đèn tường ở vị trí trong góc được bật lên, trong bóng tối mở ra một vòng ánh sáng màu vàng, Diệp Liên Thành ngồi ngay đó, dựa vào ghế sa lon, đằng sau là bức tranh khổ lớn. Một bức chân dung Che Guevara, sát ngay đó là một bức tranh phụ nữ khỏa thân khiêu gợi, cảm giác đối lập rõ ràng và sự kích thích của giác quan khiến cho mỗi vị khách đến Hạ Thành đều mê muội.

Có lần, một tạp chí du lịch thời thượng từ Bắc Kinh đến Cổ Thành làm chuyên đề, quán rượu Hạ Thành được liệt là nơi đáng để tiên tiên nhất, người biên tập kia còn đặc biệt đề cập đến hai bức tranh này, cô ta hỏi Diệp Liên Thành tại sao lại muốn đặt một người đấu tranh cho tự do ở châu Mỹ La Tinh giàu sắc thái truyền kỳ nhất như vậy bên cạnh một người phụ nữ khỏa thân, trong đó có ý tứ sâu xa châm biếm gì hay không, Diệp Liên Thành cười lớn, đáp: “Chẳng có thâm ý gì cả, đó chẳng qua chỉ là mơ ước của đàn ông mà thôi, tự do, và cả phụ nữ nữa.”

Khi đó, Thập Tam Nhận đã ở Cổ Thành được một thời gian không ngắn, cô đã nghe qua đại danh của vị Diệp công tử này, trẻ tuổi, đẹp trai, nhiều tiền, phong lưu phóng đãng, nghe nói trên giường anh ta, mỗi đêm đều đổi một nữ chính khác nhau.

Tuổi của Thập Tam Nhận cũng không nhiều, nhưng đã vào Nam ra Bắc từng trải sự đời, cô cực kỳ ghét những gã con nhà giàu dựa vào cây đại thụ của gia tộc mà còn tự cho là phong lưu như vậy, thậm chí còn dùng giọng điệu chán ghét để bàn luận về vị Diệp công tử này với bạn bè — Cổ Thành không lớn, rất nhanh, Diệp Liên Thành cũng biết bà chủ xinh đẹp của khách sạn Phong Nguyệt rất khinh thường mình.

Một ngày không lâu sau đó, Diệp Liên Thành mở một ván cược ở quán rượu Hạ Thành, nói rằng không quá ba tháng, Thập Tam Nhạn sẽ leo lên giường anh ta.

Mỗi vị khách tham gia đánh cược đều coi trọng Diệp Liên Thành, tỷ số đánh cược một lần đã là 1 chọi 3, Thập Tam Nhạn biết tin, uất đến mức toàn thân phát run, gần như dốc sạch hết tiền để dành của mình, nện trước mặt Diệp Liên Thành, muốn lật ngược tỷ lệ đánh cược, cược rằng Diệp Liên Thành sẽ thua, thua đến cái quần lót cũng không còn.

Kết quả sau cùng là cô thua, thua tiền, thua người, cũng thua cả trái tim, ván cược này, dù có lớn hơn nữa, cũng chỉ là trò chơi giữa đàn ông và đàn bà mà thôi.

Dĩ nhiên, Diệp Liên Thành không cần tiền của cô.

Vậy nên cô bắt đầu những ngày tháng ở bên Diệp Liên Thành, hỗn loạn đến mức chính bản thân cô cũng không thể nói rõ, đến tận cùng, cô và Diệp Liên Thành rốt cuộc là loại quan hệ gì — cho dù có ở bên cạnh cô, Diệp Liên Thành cũng chẳng bao giờ cự tuyệt những cô gái đẹp đủ màu sắc kia, nhưng so với với những cuộc tình chớp nhoáng đó, Thập Tam Nhạn không thể nghi ngờ là lâu nhất.

Anh em của Diệp Liên Thành, người hợp tác của quán rượu Hạ Thành, Mẫn Tử Hoa từng có lần bật ngón cái lên mà khen cô: “Đám phẩn sơn trần tục kia làm sao có thể so với chị Nhạn Tử của chúng ta, chị Nhạn Tử của chúng ta là bao dung nhất!”

Thập Tam Nhạn ngoài mặt thì cười thản nhiên, trong đầu thì mắng anh ta xối xả: “Khốn kiếp!”

Đó không phải là bao dung, cô có lòng tự ái của cô, cô là người đã vào Nam ra Bắc gặp đủ loại sóng gió, dù có phật ý cũng không bao giờ hạ mình đi tranh giành tình nhân với đám con gái môi sơn má phấn ẻo ợt kia.

Dĩ nhiên, trong mắt Mẫn Tử Hoa thì đây đơn giản chính là bao dung, sự bao dung của Thập Tam Nhạn khiến cho anh ta rất khâm phục, nên anh ta vô cùng cam lòng hiến kế cho Thập Tam Nhạn: “Chị Nhạn Tử, muốn lâu dài với Diệp công tử nhà chúng tôi, ngàn vạn lần là phải có phong độ, cậu ta ghét nhất mấy cô nàng lúc nào cũng eo éo giành giật tình nhân, bảo bọn họ mà om sòm lên thì giống hệt mấy con vịt — dù phụ nữ có đẹp đến mấy mà nhìn thành con vịt thì cũng khiến cho đàn ông mất hết cả nhiệt tình, đúng không?”

Thập Tam Nhạn rất có “phong độ” mỉm cười, gật đầu.

Còn vài câu, anh ta nói thầm với Thập Tam Nhạn: “Nếu chị coi Diệp Liên Thành là một ngọn núi, thì chị phải có mục tiêu lên núi đã, vĩnh viễn đừng có nghĩ đến chuyện lên đỉnh, lên gần đến nơi là được rồi — chị có đẹp hơn nữa, tốt hơn nữa, có móc tim móc phổi cho cậu ta hơn nữa thì cũng không thể so với Thịnh Hạ được đâu.”

Câu này tựa như một tảng đá lớn, lấp kín con đường vốn đã không rõ ràng mà Thập Tam Nhạn mờ mịt dùng để chống đỡ bản thân, nhưng Thập Tam Nhạn vẫn rất có phong độ, cô hỏi Mẫn Tử Hoa: “Thịnh Hạ là ai vậy?”

Mẫn Tử Hoa có chút thương cảm: “Đó là bạn gái của Diệp Liên Thành, bạn gái đầu tiên, mối tình đầu. Hơn nữa, cô ấy đã mất rồi. Cô có biết cô ấy mất thế nào không? Tôi cho cô hay, không phải là mấy căn bệnh nan y bịa đặt như trong phim Hàn đâu, mà là một vụ án thảm thực sự, một nhà ba người bị giết sạch. Sau đó nổ bình gas, đến xác cũng không còn.”
Thập Tam Nhạn bối rối, đây là chuyện cô hoàn toàn không nghĩ đến.

Mẫn Tử Hoa thở dài: “Đàn ông mà, ai mà không có bệnh lưu luyến tình đầu? Vốn đã khó quên, lại kết thúc một cách bi thảm như vậy. Diệp Liên Thành từ khi đến Cổ Thành chưa từng chuyển nhà, hàng năm chỉ rời khỏi đây có một lần, chính là để đến Hải Thành viếng Thịnh Hạ. Bất cứ lúc nào, chị cũng đừng có mà ăm ỉ với cậu ta về vấn đề Tiểu Hạ, nhất định chị sẽ chết, chết rồi cậu ta cũng sẽ không nhặt xác cho chị đâu. Trên căn bản ấy, chị Nhạn Tử, cứ làm theo hai điều tôi nói với chị, thì chuyện bà chị và Diệp Liên Thành tất có thể nhìn thấy ánh dương thẳng lợi.”

Thập Tam Nhận cười khỏ, người yêu đầu tiên, người yêu đã mất, một người không bao giờ quay trở về nữa, về mặt nào đó, sẽ đồng nghĩa với người yêu mà anh ta quý trọng nhất, đi khiêu chiến với thứ mà Diệp Liên Thành trân quý nhất, cô mà lại ngu xuẩn như vậy sao? Ngày mai là ngày Diệp Liên Thành đi Hải Thành.

Thập Tam Nhận nhìn Diệp Liên Thành, lúc này, anh ta không giống bất cứ thời điểm nào, không cợt nhả, không lời ngon tiếng ngọt, cũng không lười nhác mà nhàn tản, anh ta ngồi đó, cúi đầu, vuốt ve vật trong tay, trên bàn là một đồng hồ vật, thẻ học sinh, những phong thư, phiếu ăn, ảnh sticker, ổ khóa...

Rất nhiều những đồ vật thoạt nhìn không đáng giá tiền tiền tay có thể vứt đi, nhưng Thập Tam Nhận biết, đó là tất cả những hồi ức giữa Diệp Liên Thành và Thịnh Hạ.

Thập Tam Nhận ho nhẹ một tiếng.

Diệp Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô một cái, lãnh đạm không có biểu cảm gì: "Có việc gì?" "Không có gì cả." Thập Tam Nhận cười cười, "Em chỉ định nói với anh là em đi về trước đây."

"Ừ."

Anh ta lại chìm đắm bên trong cảm xúc của mình, nơi mà chiếc đèn tường kia bao trùm, không chỉ có khoảng đất kia mà còn là cả thế giới giữa anh ta và Thịnh Hạ, Thập Tam Nhận có cố gắng gào thét cỡ nào... cũng không tiến vào được.

Lúc Thập Tam Nhận mở cửa bước ra ngoài, nước mắt đã tuôn xuống, cô dùng mu bàn tay lau một cái, đóng cửa rồi đi.

Diệp Liên Thành thực sự không nhìn cô một chút nào hay sao? Tiết trời tháng mười hai, mặc dù nhiệt độ của Cổ Thành khá cao nhưng đây vẫn là mùa đông, cô mặc áo ngủ, xỏ dép, nửa đêm hơn ba giờ sáng rời khỏi quán rượu, bên ngoài đen kịt, trong ngõ hẻm không có lấy một bóng người, để một cô gái ra ngoài vào lúc này, Diệp Liên Thành anh là người chết hay sao?! Sao anh có thể tỏ ra như vậy được?!

Thập Tam Nhận là vì tức giận mà bỏ đi, nhưng cô cũng nhanh chóng hối hận — không phải hối hận đã rời khỏi quán rượu, mà là hối hận mình không nên tự giày vò bản thân, đêm hôm khuya khoắt lạnh lẽo muốn chết, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ, hai bắp chân để trần, gió lạnh thổi vào cồng đến run rẩy cả người.

Nhưng giờ mà quay trở lại, cô cũng không muốn, cũng may, cô đã ở Cổ Thành khá lâu, quen cửa quen nẻo, mà khách sạn Phong Nguyệt của cô cũng không xa lắm.

Nhanh chóng đến cửa khách sạn, dưới mái hiên kiểu cổ treo một chiếc đèn lồng, một chiếc xe Toyota Land Cruiser 4500 đang đỗ ở cửa.

Thập Tam Nhận cảm thấy chiếc xe kia rất quen, chợt nhớ ra chuyện gì, trái tim đột nhiên đập thành thịch, ngay cả rét lạnh cũng quên mất, cho đến khi lại có một cơn gió ủa tới, khiến cho cô nổi da gà toàn thân thì mới chạy đến cạnh cửa gỗ gõ.

Cửa nhanh chóng được mở ra, bước tới không phải là cậu tiếp tân Thạch Đầu, mà là một người cô đã không gặp từ rất lâu, dáng người cao ráo, mặc quần quân đội rằn ri, jacket màu đen, gương mặt vẫn đẹp trai như trước, dường như có thêm chút tang thương và trầm muộn không hợp với tuổi.

Thập Tam Nhận có chút sững sờ, chàng trai kia nhìn cô một cái, nhíu mày, cởi áo khoác lên người cô.

Hơi thở quen thuộc cùng với sự ấm áp đột nhiên xuất hiện khiến cho mắt của Thập Tam Nhận có chút cay cay, cô hít sâu một hơi, đè nén vô vàn tình cảm phức tạp trong lòng xuống, cố gắng tỏ ra tươi cười: "Nhạc Phong, cậu đến lúc nào vậy?"

"Nửa đêm. Không thấy chị ở đây." Nhạc Phong ra hiệu cho cô đi vào, lại đóng cửa lại, "Đi đâu thế?" Câu hỏi này khiến cho Thập Tam Nhận cảm thấy lúng túng, cô cảm thấy Nhạc Phong đang cố ý.

"Ăn mặc kiểu này, nhất định là không phải đi tản bộ rồi." Nhạc Phong nheo mắt nhìn cô, "Chị Nhận Tử, chị đừng bảo với tôi là chị vừa mới bị đuổi khỏi giường của thằng nào đấy, đứa nào mà khốn nạn thế?"

Thập Tam Nhận có chút mất hứng: “Ăn nói đừng khó nghe như thế được không?” “Không thì còn thế nào? Nói là chị được kiêu tám người khiêng đưa về chắc?” Nhạc Phong cười lạnh, “Thạch Đầu kể tôi nghe rồi, Diệp công tử đúng không? Chị Nhận Tử, trước kia chị gọi cho tôi, nói thằng khốn kia đem chị ra đánh cược, giọng điệu hung dữ kia, giờ tôi vẫn còn nhớ đây. Thật đúng là oan gia, còn thua trong tay hẳn thật nữa!”

Thập Tam Nhận cắn răng không nói câu nào, bước tới sô pha trong phòng khách ngồi xuống, ban đêm không có khách, Thạch Đầu đã đi ngủ, trên cái bàn trước sô pha có hai chai rượu, một cái gạt tàn, bên cạnh có một chiếc bật lửa và một bao thuốc đã được bóc ra, lúc cô chưa quay về, Nhạc Phong chắc hẳn đã ngồi đây giết thời gian.

Nhạc Phong cũng bước qua: “Đúng là hẳn? Hơn nửa đêm đuổi chị về?”

“Đúng đấy!” Giọng điệu của Thập Tam Nhận rất kích động, vừa nói vừa thấy chua xót trong lòng, nước mắt liền tuôn rơi, “Anh ta đuổi tôi về đấy, cậu làm gì được?” “Thằng khốn kiếp này.” Nhạc Phong hung tợn, “Tôi giết hẳn!” Nói xong quay người bước đi, Thập Tam Nhận ở đằng sau anh bật khóc: “Cậu đứng lại đó cho tôi, không được đi!”

Nhạc Phong chẳng còn cách nào khác, xoay người nhìn Thập Tam Nhận: “Vậy cứ trơ mắt nhìn hẳn bắt nạt chị sao?”

Thập Tam Nhận lau nước mắt, yên lặng nhìn Nhạc Phong mấy giây, lại cười: “Anh ta bắt nạt tôi? Cậu bắt nạt tôi còn ít hay sao?”

Chậu nước này hắt rồi hắt, vậy mà lại hắt lên người mình, Nhạc Phong bốc hỏa: “Này, chị Nhận Tử, nói chuyện phải có lý một chút chứ, tôi bắt nạt chị lúc nào?”

Thập Tam Nhận không để ý tới anh, ngồi xuống cầm chai rượu lên uống hai ngụm, lại dùng tay áo ngủ lau miệng, giống như phẫn nộ nhìn Nhạc Phong: “Diệp Liên Thành không thích tôi, cậu cảm thấy đó là bắt nạt tôi. Vậy cậu thì sao, lúc trước tôi thích cậu lâu như vậy, cậu đã từng thích tôi bao giờ chưa?” Nhạc Phong nhức cả đầu: “Chị Nhận Tử, chuyện này đâu có giống nhau. Tôi gọi chị bằng chị, hơn nữa, lúc trước tôi có...”

“Lúc trước cậu có Miêu Miêu đúng không?” Thập Tam Nhận ngắt lời anh, “Vậy Diệp Liên Thành cũng thế thôi, anh ta cũng có Miêu Miêu của anh ta. Cho nên anh ta cũng như cậu, không thích tôi, cậu thấy anh ta bắt nạt tôi, vậy chẳng phải cậu cũng bắt nạt tôi hay sao!”

Nhạc Phong tức giận: “Chị Nhận Tử, chuyện này có thể giống nhau sao? Tôi đã chạm đến chị chưa?” Thập Tam Nhận nghech mặt lên: “Tôi thích để anh ta chạm đấy, sao hả?”

Nhạc Phong bực mình, dừng một chút rồi đặt mông ngồi xuống: “Rồi rồi, ngừng đi. Đúng là không thể nói lý với đàn bà. Chị đã vô lý như vậy thì tôi cũng chẳng nhúng vào nữa, thích ra sao thì ra, tôi không nói gì nữa, được chưa?”

Thấy Nhạc Phong tức giận, Thập Tam Nhận lại cười rộ lên: “Không thèm thích tôi, kết quả giờ cái cô Miêu Miêu kia cũng chẳng còn nữa, cậu chia tay với Miêu Miêu, đáng lắm!”

“Này, chị Nhận Tử!” Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, “Đừng có xát muối lên miệng vết thương của người khác được không?”

Thập Tam Nhận cười cười: “Ai u, tức thật à? Con người tôi cậu còn không biết hay sao, mồm miệng cay độc, cái gì cũng nói được. Miêu Miêu đúng là cái xương sườn mềm của cậu đấy, mới chọc một cái đã cuống lên rồi.”

Nhạc Phong trầm mặt không lên tiếng.

Thập Tam Nhận thở dài, lại rút một điếu thuốc từ trong bao châm lên: “Chia tay thật à? Bao lâu rồi? Lần trước gọi điện cho Mao Ca, anh ấy nói cậu và Miêu Miêu đã gây gổ từ hồi ở Ca Nại rồi, vậy cũng phải được nửa năm rồi nhỉ?”

Nhạc Phong không lên tiếng.

"Miêu Miêu này cũng dở người thật, đã vui vẻ với cậu bao nhiêu lâu như vậy, giờ mới chia tay được có nửa năm, sao đã định kết hôn với người khác? Dĩ nhiên, cậu cũng dở người y hệt, cô ta kết hôn cậu nhét phong bì mừng dày một tí là được, còn đặc biệt đến đây mua ngọc phỉ thúy gì đó cho cô ta nữa, loại cậu cần là loại hầm cũ, là loại có chất ngọc tốt nhất, miếng ngọc lần trước qua tay tôi đã là tám vạn rồi, Phong Tử, cô ta đã chẳng còn là người phụ nữ của cậu nữa, tặng đồ quý như vậy làm gì?"

Sắc mặt của Nhạc Phong rất khó coi: "Chị Nhạn Tử, chỉ mua của chị miếng ngọc thôi, có thể đừng nhắc đến những chuyện không liên quan này được không?"

"Rồi, thì không nhắc." Thập Tam Nhạn nhả ra một ngụm khói, "Cậu cũng nên tự trọng một chút, đừng có vì một người phụ nữ mà nửa chết nửa sống. Lần này đến ở mấy ngày? Tôi giới thiệu cho mấy em? Hay là cặp với tôi đi, thế nào?"

Nhạc Phong mặt không chút thay đổi: "Chị Nhạn Tử, bây giờ tôi thực sự không có hứng thú với phụ nữ, chị có thể giúp tôi liên hệ với người bán lần trước được không? Chị cho một lời đi, không được thì tôi đi luôn."

Thập Tam Nhạn vỗ bốp một cái lên đầu Nhạc Phong: "Nhãi con, chỉ được cái sưng mặt là giỏi, tôi mới khích cậu mấy câu thôi đấy, xem cơn tức của cậu kìa, cứ như là tôi nợ nần gì cậu không bằng. Người bán chứ gì, tôi liên hệ giúp cậu được chưa. Còn nữa, chuyện giới thiệu mấy em tôi vừa nói, cậu tưởng tôi giới thiệu cho cậu thật đấy à, giới thiệu thật chẳng phải là hố cho con nhà người ta sao?"

Nói mãi nói mãi liền thấy khó chịu: "Cậu cái dạng này, cứ nhớ nhung Miêu Miêu suốt ngày thế, có cô nào tốt hơn đến với cậu thì cũng bị xếp thứ hai, mẹ nó chứ, mùi vị bị xếp thứ hai khó chịu vô cùng, cậu biết không? Không biết đời trước tôi đã tạo nghiệp gì mà phải làm kẻ đến sau ngàn năm thế này, lúc thích cậu thì cậu có Miêu Miêu, lúc thích Diệp Liên Thành thì anh ta có Thịnh Hạ, mẹ nó, cả đời tôi chỉ là thứ hai, vĩnh viễn không tranh nổi. Cặp chân này có dài đến thế nào cũng không chạy vượt được người ta!"

Vừa nói vừa hung hăng véo chân mình.

Nhạc Phong cản cô lại: "Chị Nhạn Tử, so đo với bản thân làm gì chứ."

Thập Tam Nhạn ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, nước mắt từ từ chảy xuống: "Phong Tử, cậu đã gọi tôi một tiếng chị thì hãy đồng ý với tôi một chuyện."

Nhạc Phong gật đầu: "Chị nói đi."

"Tương lai ấy, nếu cậu có thích cô gái khác, nhất định không được lưu giữ bóng dáng Miêu Miêu trong lòng. Nếu cậu thích Miêu Miêu, không quên được cô ta thì đừng thích người con gái khác nữa. Mùi vị vĩnh viễn bị xếp thứ hai này, rất khó chịu."

Thập Tam Nhạn cười cười gạt nước mắt, lại cúi đầu rít một hơi thuốc lá: "Thật đấy, chị Nhạn Tử này của cậu biết rất rõ, khó chịu vô cùng."

33. Chương 2

Bởi uống rượu nên Thập Tam Nhận ngủ đến 3 giờ chiều mới tỉnh, vừa dậy đã thấy lỗ mũi nghẹt nghẹt, đầu thì nặng trĩu, sợ là tối qua bị cảm lạnh, vội vàng mở ngăn kéo uống hai viên Ngân kiều phiền*.

() Một loại thuốc chống cảm rất hiệu quả*

Đẩy cửa sổ ra mới phát hiện thời tiết hôm nay đẹp lạ thường, trời xanh thăm thẳm, dãy núi xa xa vạch ra một vệt màu xanh nhạt ở chân trời, không biết là quán cơm nhà nào đang nổi lửa, mùi thức ăn xào nấu khiến cho lỗ sâu đói trong bụng Thập Tam Nhận ngo ngoáy, cô khoác đại một cái áo ngoài, vội vàng xỏ dép đi thẳng xuống phòng bếp.

Bình thường đến giờ này, trong phòng bếp đến cơm thừa canh cặn cũng chẳng còn sót — trong khách sạn có nuôi một chó một mèo, chó tên Socola, mèo tên Kem Cốc, cơm thừa mọi ngày đều do chúng nó xử lý hết. Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, chưa vào cửa phòng bếp đã ngửi thấy mùi thơm của cần tây.

Thập Tam Nhận trong lòng vui vẻ, ba bước gộp làm hai chạy vào, Tiểu Mễ đang đổ thức ăn ra từ trong nồi, thấy Thập Tam Nhận bước vào, đôi mắt cười lên thành hai vầng trăng khuyết: “Bà chủ, chào buổi sáng.”

Đã xế chiều đến nơi rồi, còn chào buổi sáng, Thập Tam Nhận thầm xấu hổ, cũng chẳng quan tâm còn chưa đánh răng, vươn tay nhón lấy một sợi rau cần từ trong đĩa lên nhai: “Hôm nay sao giờ này mới làm cơm? Thạch Đầu đâu?”

Tiểu Mễ là nhân viên trong khách sạn, chưa đầy hai mươi tuổi, bình thường lo việc nấu cơm, thỉnh thoảng giúp việc cho bác gái dọn vệ sinh, con gái trẻ đáng dấp thanh tú, lại nghe lời, rất được Thập Tam Nhận yêu quý.

“Cơm trưa ăn lâu rồi. Đây là làm cho anh Phong Tử, buổi sáng anh ấy lái xe dạo xung quanh một vòng, mang bao nhiêu đồ ăn tươi về.”

“Anh... Phong Tử?” Thập Tam Nhận cảm thấy một tia sét từ trên trời đang đánh úp xuống đầu, giọng nói cũng run rẩy, “Em gọi nó là anh?”

“Đúng vậy.” Tiểu Mễ vẫn chưa nhận ra được ý tứ của Thập Tam Nhận, “Sáng nay em nói chuyện với anh Phong Tử, anh ấy nói anh ấy lớn hơn em, chẳng phải nên gọi là anh sao? Không thì gọi là gì?”

Thập Tam Nhận nghiêng rằng: “Gọi cháu nó!”

Vừa mới dứt lời, Nhạc Phong đã từ bên ngoài tiến vào, anh mới nghe được có nửa câu sau của Thập Tam Nhận, có chút khó hiểu: “Gọi ai là cháu?”

Thập Tam Nhận tức không thở nổi, xông lên véo tai Nhạc Phong, khiến Nhạc Phong đau đến mức kêu lên oai oái: “Ui da, ui da, chị Nhận Tử, nhẹ chút, nhẹ chút!”

Sau khi tránh thoát, Nhạc Phong chắc là bị cô véo cho đau thật, sắc mặt có chút khó coi: “Vừa mới dậy đã phát điên rồi, chị đến thời kỳ mãn kinh rồi đúng không?”

Thập Tam Nhận không để ý đến câu đâm chọc này của anh: “Cậu quen Tiểu Mễ à?”

“Quen chứ, vừa nói chuyện ban sáng xong, cô bé rất ngoan.”

Thập Tam Nhận nhìn chằm chằm anh: “Có ngoan hơn nữa cũng không cho phép ra tay, nghe chưa?”

Câu này thật thẳng thừng, mặt của Tiểu Mễ lập tức đỏ gay. Nhạc Phong giờ mới hiểu tại sao Thập Tam Nhận lại nổi điên: “Nghĩ đi đâu thế, chị có bệnh không đấy?”

Thập Tam Nhận không hề yếu thế: “Với kinh nghiệm từng trải của tôi, tôi dám nói là tôi không hề nghĩ nhiều. Từ hôm nay trở đi, cậu phải giữ khoảng cách ba mét với Tiểu Mễ, không được phép tùy tiện nói chuyện với con bé, càng không được cười với nó, nghe rõ chưa?”

Nhạc Phong đang đứng lại bị chị ta làm cho tức điên: “Sao phải thế, Đảng và nhân dân còn chưa cướp đoạt quyền lợi nở nụ cười của tôi, chị dựa vào cái gì mà cấm, dựa vào bộ dạng chị đẹp ấy hả?”

Nói xong, hình như còn cố ý muốn chọc giận chị Nhận Tử, quay về phía Tiểu Mễ vô cùng kiêu cách vô cùng đáng ăn đòn cười một tiếng, cười đến mức khiến cho Thập Tam Nhận tức không thở nổi, vươn tay đập một phát lên đầu anh.

Không đợi Nhạc Phong kêu đau, cô đã ra lệnh cho Tiểu Mễ: “Em gái, cách xa cái loại này ra một chút, nghe chưa?”

Tiểu Mễ vô cùng lúng túng, cúi đầu vò vò góc áo, nửa ngày mới nhả ra một câu: “Anh Phong Tử rất tốt mà...”

“Tốt cái lông!” Thập Tam Nhận giậm chân, “Nhìn người không thể nhìn cái vỏ ngoài được, phải nhìn rõ bản chất! Chị nói em nghe, không thể ôm ảo tưởng với Phong Tử được, nó đã kết hôn từ lâu rồi em biết không? Có ba đứa con rồi, ở ngoài còn ba đứa con riêng nữa...”

Nhạc Phong nghe mà mặt mày xanh mét: “Chị Nhận Tử, miệng chị chạy bằng đệm từ đúng không, có ai cay độc như chị không hả?”

Tiểu Mễ nhìn ra Thập Tam Nhận phần lớn là đang bịa chuyện, mím môi cười vui vẻ.

Thập Tam Nhận tức giận: “Đi đi, đi tìm Thạch Đầu mà chơi, chị có chuyện muốn nói với Phong Tử.”

Mất thấy Tiểu Mễ đã đi xa, Nhạc Phong liếc mắt nhìn Thập Tam Nhận: “Chị Nhận Tử, giờ tôi chẳng có chút hứng thú nào với phụ nữ hết, chị đừng lôi những chuyện vợ vãn này ra có được không?”

Thập Tam Nhận cười tít mắt ngồi xuống bên cái bàn trong phòng bếp: “Sao lại một chút hứng thú cũng không có được? Liệt dương? Không ngóc lên được?”

Nhạc Phong im lặng một lúc lâu, dừng một chút, nhả từng chữ từng chữ qua kẽ răng: “Thẩm Gia Nhận! Mẹ nó chứ, chị là phụ nữ à?”

Thập Tam Nhận gật đầu như thật: “Quả nhiên, thằng đàn ông nào cũng thế, hễ bị đụng chạm đến gốc rễ là nổi điên ngay.”

Tiếp đó thở dài: “Cậu còn nhớ cả tên tôi cơ à, cả thế kỷ rồi chẳng ai gọi.”

Nhạc Phong căn bản không thèm để ý đến chị ta nữa, Thập Tam Nhận cười hì hì, kéo Nhạc Phong ngồi xuống: “Sao thế, cái thật à, không phải tôi đã nói với cậu rồi hay sao, miệng lưỡi tôi cay nghiệt, cậu so đo với tôi làm gì, Nhạc Phong của tôi làm sao mà lại không ngóc lên được cơ chứ, cậu là người cả đời không cần dùng đến Viagra...”

Nhạc Phong cười lạnh: “Chị cứ nói nữa đi, cứ cọt nhả lưu manh trước mặt tôi đi, chị dám nói câu này trước mặt Diệp Liên Thành không?”

Thập Tam Nhận sững sốt một chút, hứng thú trêu chọc anh nhanh chóng hạ xuống, dừng một chút, hai tay bưng mặt, vô cùng mất hứng: “Trước mặt anh ta tôi sao dám nói mấy câu này chứ, để học theo cô bạn gái đã đi gặp Các Mác kia của anh ta, tôi giả làm gái ngoan giả bộ ưu nhã cũng phát buồn nôn rồi. Nhạc Phong, vẫn là ở bên cậu là tốt nhất, cái gì cũng dám nói.”

“Đương nhiên rồi, tôi là ai chứ, tôi là người trong nhà có ba đứa con, bên ngoài có ba đứa con cơ mà.”

Thập Tam Nhận phì cười một tiếng: “Đùa cậu thôi mà, tưởng thật à. Tiểu Mễ là đứa chân chất, tốt nghiệp trung học xong thì nghỉ học, vẫn làm công ở chỗ này, thậm chí còn chưa bao giờ xa nhà, tính tình rất đơn thuần, không giống với mấy con hồ ly tinh cậu hay trêu chọc đâu.”

Nhạc Phong váng cả đầu: “Tôi nói tôi muốn trêu chọc Tiểu Mễ nhà chị bao giờ?”

“Không sợ cậu trêu chọc, chỉ sợ con bé tơ tưởng cậu thôi.” Thập Tam Nhận nói năng chắc nịch, “Trình độ của con bé Tiểu Mễ kia, làm sao so với cậu được.”

Nhạc Phong hô to oan uổng: “Tôi mới nói với cô ta có mấy câu thôi mà cô ta cũng tơ tưởng tôi được sao?”

“Cái đó không nói chắc được.” Thập Tam Nhận trừng anh một cái, “Cậu nghe Mẩu đơn đình chưa? Cô em gái không có tâm nhãn kia trong mộng mơ thấy một anh chàng, ngày nhớ đêm mong đến chết đi đấy còn

gì. Tiểu Mễ nhất định là có cảm tình với cậu, phụ nữ nhìn phụ nữ là chuẩn nhất, cậu cách xa con bé một chút là được."

Nhạc Phong trừng chị ta một cái: "Muốn tôi cách xa cô ấy, chỉ có một cách."

"Cách gì?"

"Mau tìm người bán cho tôi đi!" Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi, "Chắc chị ném chuyện này ra sau gáy rồi chứ gì, nói đông nói tây, chuyện chính thì chả thấy chị để ý!"

Thập Tam Nhận liếc anh một cái: "Biết rồi biết rồi, chuyện to bằng cái rắm, lải nhải mãi."

Vừa nói vừa rút di động ra tìm danh bạ: "Nhưng mà Nhạc Phong, chưa chắc đã tìm được đâu."

"Sao lại nói vậy?"

"Cậu không làm nghề này, không biết những chuyện bên trong đâu." Thập Tam Nhận vừa tìm danh bạ, "Có câu Vân Nam sinh ngọc, thực ra thì sỏi ngọc thượng hạng đều được mang về từ Myanmar, hơn nữa loại cậu cần là loại thủy tinh hàm cũ, chất ngọc tốt nhất, chỉ có thể mang từ bên đó về. Nếu đi theo đường chính quy thì giá cũng trên trời, mua không nổi, cho nên mới có không ít người lén mua hàng qua tôi, nói trắng ra thì đều là liều mạng trộm từ bên đó về. Tôi chỉ biết người mua, còn người bán thì chỉ móc ngoặc thôi, nhưng chuyện vận chuyển trộm như vậy, một lần hai lần thì còn được, chứ lâu dài ai dám làm? Nguy hiểm lắm chứ, chưa nói đến chuyện sợ bị lính biên phòng tra xét, nhỡ đâu bị kẻ nào hiểm độc nhắm trúng thì sao? Lần trước cậu nhìn thấy loại hàm cũ ở chỗ tôi là hai hay ba năm trước? Lâu như vậy, chưa biết chừng người ta đã không làm nghề này nữa rồi, nhưng kiểu người như họ bình thường đều giữ lại một hai món hàng tốt, nếu tìm được thì nhất định không sai. A lô, Lão Tứ hả?"

Mất thấy điện thoại đã thông, Nhạc Phong cũng không nói gì thêm nữa.

Thập Tam Nhận rất quen thuộc hàn huyên với đối phương: "Tôi, Nhận Tử đây. Ừ, lâu rồi không liên lạc, không có việc quan trọng thì cũng chẳng dám phiền đến tôn đại Phật như anh đâu. Tôi có cậu em, muốn mua một miếng ngọc loại thủy tinh hàm cũ, anh còn nhớ miếng ngọc qua tay tôi hai năm trước không, đúng, miếng mà trong suốt, trông như thủy tinh ấy, lúc ấy anh còn khen người phụ nữ kia cung cấp ngọc đặc biệt tốt cơ mà. Đúng rồi, cô ta tên gì? Có phương thức liên hệ không?"

Cũng không biết đầu bên kia nói gì, Thập Tam Nhận ậm ừ hai tiếng, nhíu mày: "Vây cố tìm giúp tôi đi, tìm được thì nhắn tin cho tôi nhé... Ừ."

Thập Tam Nhận cúp máy, báo kết quả cho Nhạc Phong: "Thực sự là lâu không liên lạc, Lão Tứ cũng không nhớ rõ, bảo là phải tìm lại xem. Này, Phong Tử."

Nói đến cuối thì đổi giọng, Nhạc Phong nghi hoặc: "Sao hả?"

"Tặng thật đấy à?"

Nhạc Phong tức giận: "Tặng giả đấy, tôi đùa chị chơi thôi!"

Thập Tam Nhận cũng chẳng giận: "Phong Tử, tối qua tôi đã định nói với cậu rồi, kết quả lại bị chuyện khác quấy rối, quên khuấy mất. Loại hàm cũ này không rẻ đâu, tôi biết cậu có tiền, nhưng cũng chẳng phải từ trên trời rơi xuống, tiết kiệm một chút vẫn hơn."

Nhạc Phong vừa lên tiếng đã tức chết người: "Tiết kiệm làm gì, đốt khi chết à?"

"Không phải," Thập Tam Nhận nhíu mày, "Dù vậy cũng không thể lãng phí như thế được, không có năm vạn tám vạn thì cũng sượng mặt lắm."

Nhạc Phong móc thuốc ra, đánh bật lửa mấy cái, cũng không vội châm thuốc, ngọn lửa bùng lên rồi lại tắt ngúm, giống như đang chơi đùa: "Tặng Miêu Miêu, sao lại gọi là lãng phí được, hơn nữa, tôi cam tâm, chị quản được hay sao."

Thập Tam Nhận lại cười, dừng một chút, giọng cũng mềm mỏng lại: "Nhạc Phong, cậu biết không, tôi lại rất thích cái tính vô lại này của cậu đấy."

"Nhưng mà, có vài đạo lý chưa chắc cậu đã hiểu. Chị Nhận Tử của cậu lớn hơn cậu mấy tuổi, có vài việc

nhìn thấu hơn cậu nhiều, tôi phải nói cho cậu."

Nhạc Phong châm thuốc: "Chị nói đi."

"Cậu tặng thứ đắt tiền như thế cho Miêu Miêu là để làm gì? Nếu thực sự để cho chồng của Miêu Miêu nhìn thấy, người ta sẽ nghĩ sao? Không phải vậy là cậu cố ý khiến người ta khó chịu hay sao? Sau này nếu anh ta và Miêu Miêu có bất hòa, nhất định sẽ lôi miếng ngọc này ra nói đầu tiên. Phong Tử, cô ta đã không là của cậu thì thực sự không thuộc về cậu nữa. Cô ta có sống không tốt, bị chồng đánh chồng mắng cậu cũng không thể xen vào. Dù cậu có ý tốt, nhưng nhờ đâu vì thế mà sau này khiến cho Miêu Miêu phải chịu khổ, vậy đâu có ổn."

Nhạc Phong trầm mặc không nói gì.

"Tôi hỏi cậu câu nữa, cậu có mong Miêu Miêu hạnh phúc không?"

Nhạc Phong buồn bực rít một hơi thuốc lá: "Chị Nhạ Tử, chị hỏi thế không phải thừa hay sao."

"Miêu Miêu làm sao thì cậu mới hạnh phúc được hả Nhạc Phong, về mặt hôn nhân, cô ta phải quên cậu thì mới hạnh phúc được, nếu không cả ngày cứ nghĩ đến cậu, lại chung giường với một kẻ khác, vậy thì đáng lo lắm. Cậu tặng cho cô ta miếng ngọc quý giá như vậy, khiến cho cô ta cả ngày cứ nghĩ đến chuyện cậu đối xử với cô ta rất tốt, ra tay thật hào phóng, nghĩ nhiều là hỏng việc rồi. Cậu muốn cô ta hạnh phúc thì cưới cô ta đi, nếu cưới không được thì cậu phải xóa bỏ sạch sẽ dấu vết của cậu trong thế giới của cô ta, một sợi tóc cũng không được để lại, cậu hiểu chưa?"

Nhạc Phong vẫn không nói gì, Thập Tam Nhạ nhìn anh, chợt nhìn thấy đáy mắt Nhạc Phong có gì đó lóe lên, trái tim thịch một tiếng, bật thốt lên: "Nhạc Phong, cậu khóc đấy à?"

Nhạc Phong dùng tay dụi mắt thật mạnh: "Ai khóc, chị tưởng tôi là chị chắc?"

Không hiểu tại sao, Thập Tam Nhạ có chút khó chịu, vành mắt bắt đầu đỏ lên, dừng một chút, khịt mũi vài cái, bỗng cười lên: "Mẹ kiếp, Miêu Miêu hạnh phúc thật đấy, nếu cậu có thể đối xử với tôi như vậy, có mười Diệp Liên Thành tôi cũng không đổi."

Đang nói, di động bỗng rung lên một cái, một tin nhắn được gửi tới, Thập Tam Nhạ mở ra xem một chút: "Tìm được rồi, người kia tên là Trần Lai Phượng, người Giang Tây, Lão Tứ cũng không biết số di động của cô ta, chắc là hay thay đổi, điện thoại ở nhà thì có. Phong Tử, cuộc điện thoại này có gọi hay không đây?"

Nhạc Phong vẫn không trả lời, khói thuốc tràn ra xung quanh, Thập Tam Nhạ xuyên qua màn khói nhìn gương mặt anh, lại hỏi một câu: "Phong Tử, cho một câu, có gọi hay không?"

Đợi một lúc lâu không thấy anh trả lời, Thập Tam Nhạ vươn tay vỗ vỗ vai anh: "Cậu cứ từ từ suy nghĩ, tôi đói rồi, đi ăn cơm trước đã."

Nói xong liền đứng dậy lên gác, đánh răng rửa mặt trước, sau đó thay quần áo, lúc xuống phòng bếp lần nữa, Tiểu Mễ đã ở bên trong, đang hâm nóng lại mấy đĩa thức ăn khi nãy, lại xới cho Thập Tam Nhạ một bát cơm: "Chị Nhạ Tử ăn cơm đi này."

Chiếc gạt tàn trước mặt Nhạc Phong đã có bốn năm mẩu đầu lọc, tay còn đang kẹp một điếu, bên cạnh còn có mấy chai rượu đã thấy đáy, Thập Tam Nhạ nổi nóng: "Ai bảo em lấy rượu cho cậu ta?"

Tiểu Mễ sợ hãi: "Vừa mới nãy đi vào, anh Phong Tử bảo lấy, em liền... lấy..."

Thập Tam Nhạ tức giận giật điếu thuốc trong tay Nhạc Phong lại: "Hết thuốc lại đến rượu, Phong Tử, muốn thành tiên à!"

Nhạc Phong ngẩng đầu lên nhìn chị ta, không ngờ là... lại cười: "Chị Nhạ Tử."

"Sao?" Thập Tam Nhạ vẫn đang tức giận.

"Tôi và Miêu Miêu, dù gì cũng đã được bảy năm." Giọng của Nhạc Phong rất thấp, "Lần trước khi nhìn thấy miếng ngọc kia ở chỗ chị, tôi đã nghĩ, nhất định phải mua cho Miêu Miêu một miếng, đắt mấy cũng mua, tôi lớn bằng từng này cũng mới chỉ một lòng một dạ thích một cô gái như vậy, tôi sao lại không mua, có táng gia bại sản tôi cũng phải mua, đúng không?"

Thập Tam Nhận chưa bao giờ nghe Nhạc Phong dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, bất giác đã ngồi xuống bên cạnh anh, Tiểu Mễ vốn định đi ra ngoài nhưng chân lại như bị dính nam châm vậy, không sao di chuyển được.

“Nhưng mà, luôn có những chuyện tồi tệ, không thể tránh né được lại xảy ra thật, không ngờ lại là mua để tặng khi Miêu Miêu kết hôn với người khác. CMN, tôi đã gây tội nghiệt gì chứ!”

“Sau khi chia tay với Miêu Miêu ở Ca Nại, tôi đã quay về tìm cô ấy một lần, tôi nói, tôi đồng ý đi làm, đồng ý để cha cô ấy sắp xếp thế nào cũng được, bảo làm gì tôi làm cái đó, Miêu Miêu lại không chấp nhận, cô ấy nói, Nhạc Phong, em rất hiểu anh, anh nhìn được một lúc chứ không nhìn được cả đời, em cũng không muốn âm ỉ với anh nữa, chúng ta có nhiều ký ức đáng giá như vậy, mỗi lần cãi nhau lại với đi một chút, mỗi lần cãi nhau lại bớt đi một chút, ngày nào đó khi đã cặn sạch, em sao chịu đựng nổi, anh phải để em giữ lại một chút chứ...”

Nói mãi nói mãi, Nhạc Phong bỗng nghẹn ngào, Thập Tam Nhận đứng dậy, cúi người xuống ôm lấy vai anh: “Phong Tử, cô bé Miêu Miêu này rất tốt, thật đấy.”

Nhạc Phong cười lên: “Chị Nhận Tử, gọi điện đi. Tôi không biết có tặng được hay không. Nhưng tôi vẫn muốn mua, mua cho Miêu Miêu, cho dù cô ấy có nhận hay không, có nhận được hay không, tôi vẫn muốn mua.”

Thập Tam Nhận cũng cười: “Vậy được. Nhưng mà nói thì hay lắm, nhớ đâu điện thoại không gọi được, hoặc là bên kia nói đã không làm nghề này nữa, không có hàng, Nhạc Phong, chúng ta sẽ dừng lại, đó là ý trời, được không?”

Nhạc Phong gật đầu.

Thập Tam Nhận thở hắt ra một hơi, nhớ số điện thoại trong tin nhắn, bấm phím.

Đầu kia nhanh chóng có người bắt máy, là giọng của một người đàn ông: “A lô?”

Thập Tam Nhận hắng giọng một tiếng: “Chào anh. Xin hỏi đây có phải là nhà của Trần Lai Phượng không?”

Đầu kia im lặng mấy giây: “Đúng rồi.”

“Xin hỏi cô Trần có nhà không?”

“Xin chờ một chút.”

Thập Tam Nhận thở ra, dùng khẩu hình ra hiệu cho Nhạc Phong ý bảo: gọi được.

Chồng của Trần Lai Phượng, Lý Căn Niên siết chặt ống nghe, chỉ cảm thấy trái tim sắp vọt ra từ trong lồng ngực, anh ta dùng một tay che ống nói, cứng ngắc xoay người lại.

Đang kia, trên ghế sa lon, đứa con trai Thái Đầu ba tuổi của anh ta đang chơi xếp gỗ, cười khanh khách vui vẻ vô cùng, mà đang chơi với cậu bé là một cô gái trẻ tuổi, mái tóc cuộn sóng thật dài, mặc một chiếc áo lông màu đen, vành mũ đính một vòng lông tơ mềm mại, ánh chiều tà ngoài cửa sổ chiếu vào, giống như đang lóe sáng.

Dường như nhận ra được sự khác lạ của Lý Căn Niên, cô gái kia quay đầu nhìn anh ta.

Lý Căn Niên vừa mở miệng giọng đã run rẩy: “Quý, Quý tiểu thư, điện thoại tìm Đại Phượng.”

Quý Đường Đường đứng dậy, cô bước đến bên cạnh điện thoại, giơ ngón trỏ đặt lên miệng, ra hiệu cho Lý Căn Niên đừng nói chuyện, dừng một chút, bình tĩnh nhận điện thoại: “A lô?”

Đầu kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: “Chào cô, xin hỏi cô chính là cô Trần Lai Phượng phải không?”

Khóe miệng Quý Đường Đường nhướn lên một nụ cười: “Là tôi đây, xin nói đi.”

34. Chương 3

“Cô Trần, chào cô.” Thập Tam Nhận nháy mắt với Nhạc Phong, ý bảo gọi được rồi, giọng nói cũng trở nên khách khí hơn, “Cô còn nhớ tôi chứ, khoảng chừng ba năm trước, tôi có sang tay một miếng ngọc loại thủy tinh hàm cũ từ chỗ cô, tôi họ Thẩm.”

“Vậy sao?” Quý Đường Đường cười cười, giọng nói rất bình tĩnh, “Bạn bè làm ăn nhiều quá, tôi không nhớ rõ. Cô ở đâu nhỉ?”

Thập Tam Nhận thầm kêu khổ, thật ra thì vụ làm ăn năm đó, trung gian còn có người dặt mối, cô cũng không tiếp xúc gì với Trần Lai Phượng này, chắc trên đường có chạm mặt cũng chẳng nhận ra, lần này vì chuyện của Nhạc Phong nên mới cố tỏ ra thân thiết, không ngờ người ta ngay từ đầu đã rất thẳng thừng — tôi không nhớ rõ.

Cô hắng giọng một cái: “Tôi ở Vân Nam, Cổ Thành. Tôi họ Thẩm, Thẩm Gia Nhận, Thẩm trong Thẩm Dương, Gia trong gia đình, Nhận trong chim nhận. Là chim nhận mùa thu, không phải là chim én.”

“À, Vân Nam, Cổ Thành, Thẩm Gia Nhận, Thẩm trong Thẩm Dương, Gia trong gia đình, Nhận trong chim nhận.”

Quý Đường Đường dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Căn Niên, chậm rãi nhắc lại lời của Thập Tam Nhận, tay cầm bút của Lý Căn Niên run bần bật.

“Là thế này, cô Trần, bên cô còn hàng chứ? Nếu như có món nào tương tự, tôi muốn mua một miếng, giá cả có thể thương lượng.”

“Có. Thẩm tiểu thư ở chỗ nào của Cổ Thành, hình như tôi có chút ấn tượng.”

Thập Tam Nhận cười lên: “Khách sạn Phong Nguyệt, cứ hỏi thăm là được. Cô Trần, về chuyện miếng ngọc...”

Nói đến đây, cô đột nhiên ơ một tiếng, chuyển di động ra trước mắt: “Sao lại tắt rồi... cái điện thoại dờm này...”

Quý Đường Đường cúp máy xong, vô cùng không khách khí rút luôn cả dây điện thoại, “Chắc sẽ gọi lại nữa, mấy ngày tới đừng cầm dây lại.”

Lý Căn Niên cúi đầu nhìn những thông tin được ghi lại trên giấy, đôi môi vẫn đang run rẩy, Quý Đường Đường khẽ thở dài: “Cổ Thành Vân Nam, gần Myanmar, địa điểm không chênh lệch lắm với nơi tôi nghĩ.”

“Thẩm... Thẩm Gia Nhận này,” Lý Căn Niên ngẩng đầu lên, vành mắt phấp phấp, tay siết chặt tờ giấy, “Có phải chính cô ta đã... hại Đại Phượng không?”

“Việc này rất khó nói,” Quý Đường Đường trầm ngâm một lúc, “Có thể phải, cũng có thể không phải. Nhưng cho dù thế nào, cú điện thoại này nhất định là yếu tố quan trọng.”

Lý Căn Niên không nói gì nữa, trong góc, Thái Đầu bị ngó lơ bắt đầu thấy bất mãn, bĩu môi phá động xếp hình gỗ trong tay, Quý Đường Đường cười cười, thấy cảm xúc của Lý Căn Niên khó mà khôi phục trong chốc lát, đành ra dỗ dành Thái Đầu trước.

Thái Đầu nhanh chóng không những nhéo nữa, lại thêm việc Quý Đường Đường mềm giọng dỗ dành, thỉnh thoảng lại bật ra tiếng cười, tầm mắt Lý Căn Niên bắt đầu mơ hồ, trong lúc hoảng hốt, tựa hồ như người đang ngồi đó chọc cho Thái Đầu vui vẻ không phải là Quý Đường Đường, mà là vợ anh ta, Đại Phượng.

Tính ra, Đại Phượng mất tích cũng được ba năm rồi.

Chuyến đi đó của cô ấy, thật ra bản thân anh ta vô cùng không tán thành, khi đó Thái Đầu vừa mới được hai tháng, còn chưa dứt sữa, mắt thấy vợ mình nhận được tin tức từ bên Myanmar liền thu dọn hành lý như

muốn đi, Lý Căn Niên lập tức nóng nảy, hai người cãi nhau khá căng, Lý Căn Niên nhớ mình đã liệt kê ra rất nhiều lý do, ví dụ như Thái Đầu không thể xa mẹ, ví dụ như phụ nữ còn đang ở cữ không thể mệt mỏi được, ví dụ như trong nhà vẫn còn tiền để dành không vội dùng đến tiền.

Nhưng câu đầu tiên của Đại Phượng đã khiến anh ta nghẹn cứng: “Nghề này ai làm lâu dài được? Không thừa dịp em còn làm được mà kiếm chút tiền học tiền sửa cho Thái Đầu, sau này biết sống thế nào?”

Lý Căn Niên nhất thời ử rữ, nói cho cùng thì vẫn là anh ta vô dụng, chỉ biết ngoan ngoãn bám lấy đơn vị quốc doanh, một tháng chỉ được một ngàn tám trăm tiền lương, muốn nuôi gia đình phải dựa vào phụ nữ, vốn dĩ vợ phải nói ra, làm gì có tư cách ngăn cản Đại Phượng đi kiếm tiền?

Vậy nên đành chấp nhận, giúp Đại Phượng thu dọn đồ đạc, sáng hôm sau lúc đi tiễn, còn cố ý làm cho cô một túi trứng luộc.

Kết quả lần này Đại Phượng đi rồi, lại không trở về nữa.

Hai tháng đầu tiên anh ta còn mong ngóng trông đợi, nhưng lại không dám báo cảnh sát, chuyện Đại Phượng làm dù sao cũng là phạm pháp, nhỡ đâu người chẳng làm sao, lại bị anh ta báo cảnh sát gieo họa thì chẳng phải là khiến người ta cười đến rụng răng? Lại chịu đựng thêm hai tháng, thực sự không nhịn nổi nữa, lên nói chuyện này cho mẹ vợ, bà cụ liền gào khóc trên giường: “Đã là lúc nào rồi, mau báo cảnh sát đi, không chừng con tôi đã rửa ra ở ngoài kia rồi, Phượng Nhi của mẹ....”

Bấy giờ mới báo cảnh sát, trừ những ánh nhìn xem thường mỗi lần ra vào đồn ra, dường như chẳng có tác dụng gì, Lão Vương trông cửa ở đồn công an thấy anh ta đáng thương, lên kéo anh ta ra chân tường nói một tràng: “Nghe tôi nói, từ bỏ đi người anh em. Vợ cậu chẳng phải danh nhân gì, cái đồn công an nhỏ nhỏ ở địa phương này chẳng lẽ còn phải chạy ra nước ngoài tìm người cho cậu hay sao? Biên giới là nơi nào kia chứ, tôi nghe nói người chết chỉ ném xuống rãnh là xong việc, vợ cậu đã bật vô âm tín lâu vậy rồi, lành ít dữ nhiều.”

Lành ít dữ nhiều, bốn chữ tựa như bốn con dao, đâm cho anh ta lạnh cả lòng, về nhà ôm Thái Đầu khóc đến nửa ngày trời.

Sau đó cũng từ từ tiếp nhận sự thật này.

Hàng xóm không biết đã xảy ra chuyện, trong lòng đều cho là Trần Lai Phượng ghét bỏ người đàn ông này không có bản lĩnh đã chạy đi với người khác, còn rất đồng tình với anh ta, còn có người hay chuyện mai mối cho anh ta, đều bị anh ta kiếm cớ từ chối — Đại Phượng dù sao cũng là vì một thằng đàn ông như anh ta, vì cái nhà này nên mới bật vô âm tín, anh ta cũng phải giữ mình mấy năm mới đúng? Nếu lại chung giường với người đàn bà khác nhanh như vậy, anh ta có còn là con người nữa không? Một người đàn ông nuôi một đứa trẻ con, cuộc sống thực sự không dễ chịu, nhưng cũng chịu đựng được qua ngày, ngày nào cũng giống nhau, nặng nề trôi qua, được ngày nào hay ngày đó.

Mơ thấy Đại Phượng là chuyện cách đây gần một tháng.

Đêm đó, ngủ thẳng đến nửa đêm, mơ mơ màng màng, bên cạnh có người dùng cùi chỏ huých anh ta: “Anh Niên, anh Niên, em đau bụng quá.”

Là giọng của Đại Phượng.

Anh ta quay người, lồm bồm một câu: “Ừ.”

Lúc dậy cũng không nghĩ nhiều, đến khi ăn sáng, chợt nhớ lại giấc mộng đó, mắt đỏ lựng lên, tan làm lén chạy ra cái sân sau nhà đốt một xấp tiền giấy.

Tối hôm đó cũng ngủ thẳng đến nửa đêm, Đại Phượng lại ở bên cạnh đẩy anh ta: “Anh Niên, anh Niên, em đau bụng.”

Trong mộng, anh ta vậy mà lại tỉnh táo biết là đang nằm mơ, giọng nói khi nói chuyện trở nên khô khốc: “Phượng à, ở bên đó sống không tốt đúng không? Hôm nay anh đốt cho em một xấp tiền giấy, nếu không ngày mai sẽ cho em thêm ít đồ, thiếu gì thì nói được không?”

Đại Phương chỉ đẩy anh ta: “Anh Niên, em đau bụng.”

Liên tiếp mấy ngày liền, đều mơ một giấc mơ y hệt, Lý Căn Niên ban ngày len lén bật khóc, cho là mình bị Đại Phương ám ảnh.

Lại qua mấy ngày nữa, lần này khi mơ, anh ta chợt lấy dũng khí nói một câu: “Phương, đau bụng thì ngủ đi, nằm sắp một lúc sẽ hết đau.”

Đại Phương im lặng một lúc, đúng vào lúc Lý Căn Niên đang mơ mơ màng màng định ngủ tiếp, đột nhiên cô gào lên đến tê tâm liệt phế: “Em bị mắc kẹt rồi anh Niên, em đau lắm, em không xoay người được.”

Lý Căn Niên sợ đến mức giật mình tỉnh dậy, đệm giường dưới thân ẩm ướt, nhìn chỗ trống bên cạnh, lần đầu tiên lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Đại Phương nhất định đã xảy ra chuyện.

Vậy nên hôm đó cả ngày anh ta đều dờ dẫm, nhớ đến giấc mơ quái dị cứ lặp đi lặp lại suốt một tháng nay, Lý Căn Niên cảm thấy Đại Phương đang muốn nói gì đó với anh ta, trong tim vì không phải cũng diễn thế sao, người chết oan sẽ báo mộng cho người nhà, bảo người nhà báo thù gì đó.

Lý Căn Niên quyết định nếu tối nay lại mơ thấy giấc mơ đó, anh ta nhất định phải hỏi nhiều hơn một chút.

Rất nhanh đã đến buổi tối, Lý Căn Niên dỗ cậu con trai Thái Đầu đi ngủ xong, tắt đèn lên giường sớm một chút, cặp mắt dõi lên trần nhà trong bóng tối, nghe tiếng tích tắc đơn điệu của đồng hồ, lật qua lật lại mãi không ngủ được, bắt đầu đếm dê, một con dê đen, một con dê trắng, hai con dê đen, hai con dê trắng...

Cũng không biết đếm được bao nhiêu, khuỷu tay liên bị người ta huých nhẹ một cái, bên tai vọng đến giọng nói u oán của Đại Phương: “Anh Niên, em đau bụng.”

Cảm giác này quá rõ rệt, không hề giống như đang nằm mơ, Lý Căn Niên sợ đến mức toàn thân đầy mồ hôi lạnh, cổ giống như bị đông cứng, không sao chuyển động nổi — hoặc nên nói là trong lòng anh ta căn bản cũng không dám quay đầu lại nhìn: Nhỡ đâu nhìn thấy một cặp mắt xanh lè hay đỏ như máu thì làm sao đây? Nhỡ đâu thấy Đại Phương mặt đầy máu me nằm bên cạnh thì làm sao bây giờ? Đại Phương là vợ anh ta, đúng vậy, nhưng vợ biến thành ma thì anh ta cũng vẫn sợ.

Trái tim của anh ta như sắp vọt lên cổ họng: “Đau thế nào Đại Phương?”
Đại Phương nức nở: “Chính là đau thôi anh Niên, anh xoa cho em với.”

Lý Căn Niên ừ một tiếng, cứng nhắc vươn tay sang bên cạnh, đầu tiên là chạm đến vạt áo của Đại Phương, sau đó là phần đùi mềm mại, quen thuộc giống như những lúc vợ chồng tâm sự mỗi đêm trước kia, trái tim anh ta thoáng buông lỏng, chạm đến bụng của Đại Phương, trong lòng tự an ủi: là mộng du, có lẽ là mơ?

Suy nghĩ này lập tức sụp đổ hoàn toàn sau một khắc, huyết dịch toàn thân tựa như ngừng chảy trong thoáng chốc, nơi anh ta chạm đến thô ráp, cành cây nhánh cây xen lẫn bùn đất ướt át, giống như vô số những sợi rễ nhỏ mọc ra từ rễ cây.

Gần như ngay lúc đó, Đại Phương lại kêu lên đau đớn: “Anh Niên! Anh Niên! Đau quá! Em đau quá!”

Lý Căn Niên vụt một cái bật dậy từ trên giường, chiếc chăn đang đắp đã bị xốc lên, anh ta liếc nhìn Đại Phương nằm bên cạnh, cặp mắt mở to, gương mặt đau đớn nhăn nhó, cổ rướn thật cao, mà trong bụng...

Trong bụng đầy những cành, những nhánh, những sợi của rễ cây, ngo ngoáy giống như đang không ngừng sinh trưởng...

Lý Căn Niên hét lên một tiếng bi thảm, ngã rầm một tiếng từ trên giường xuống đất, Thái Đầu khóc toáng lên ở đầu giường, run rẩy bấm công tắc đèn, trên giường không hề có Đại Phương, tất cả, chỉ là một giấc mộng.

Ngày hôm sau lúc đi làm, anh ta tựa như một con rối gỗ đứng ở phân xưởng, liên tiếp làm hỏng mấy món hàng liền, tổ trưởng mắng anh ta một trận, một người vẫn hiền lành nhút nhát như anh ta lần đầu tiên gây gỗ với người ta, cãi lộn đến cuối lại òa lên khóc, tổ trưởng sợ hết hồn, lại trở nên lúng ta lúng túng: "Tôi có nói cậu làm sao đâu, đàn ông đàn ang, khóc cái gì chứ?"

Tiếp đó lại cho anh ta qua một bên nghỉ ngơi, anh ta cũng trải báo ra ngồi xuống cạnh tường thật, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái đèn lớn trên nóc phân xưởng, trong đầu không ngừng quanh quẩn một suy nghĩ: Đại Phượng bị kẻ khác hãm hại, Đại Phượng bị người ta chôn, chôn dưới gốc cây, nhất định là chôn dưới gốc cây...

Cũng không biết đã ngồi cạnh tường được bao lâu, ông bác trông cửa đi vào gọi anh ta: "Lý Căn Niên, Lý Căn Niên, bên ngoài có người đẹp đến tìm kìa."

Một đám công nhân ở phân xưởng cười ầm lên, dưới ánh nhìn của mọi người, anh ta từ từ đứng dậy, chậm rãi bước từng bước ra ngoài phân xưởng.

Sau đó, anh ta thấy Quý Đường Đường.

Tiết trời rất lạnh, bầu trời lất phất mưa bụi, Quý Đường Đường đứng dưới bức tường xám xịt của nhà xưởng, bên cạnh là một gốc cây trơ trụi cành lá, cô mặc một chiếc áo lông dài mỏng màu đen, viền mũ đính một vòng lông tơ màu xám tro mềm mại, quần bó sát màu xám, boots màu đen, mái tóc ngắn thật dài, hơi ngẩng đầu lên nhìn cái tổ chim bị bỏ không trên cành cây trụi lụi, từ góc độ của anh ta nhìn qua, có thể thấy được gò má trắng nõn của cô.

Cả cô, cả cảnh tượng trước mắt, đều là đen trắng, xám tro, giống như một bức tranh đen trắng, hoặc tựa như một thế giới khác trầm lặng không hề bị quấy nhiễu, có một người phụ nữ béo ú mặc một chiếc áo đỏ chói đi ngang qua, tựa như một viên đạn chói mắt, mạnh mẽ chen vào.

Không hiểu tại sao, Lý Căn Niên có một cảm giác mãnh liệt, người trước mặt, là đến vì chuyện của Đại Phượng.

Quả nhiên, câu đầu tiên mà Quý Đường Đường nói với anh ta chính là: "Gần đây, anh có mơ thấy vợ anh không?"

35. Chương 4

Thập Tam Nhận bấm lại mấy lần, cuối cùng còn chuyển qua di động của Nhạc Phong để thử, điện thoại nhà Trần Lai Phượng trước sau vẫn không gọi được.

"Lần này thì không trách tôi được nhé, ý trời đúng không?" Thập Tam Nhận ném di động lại cho Nhạc Phong, "Có việc ai lại không làm? Gọi được rồi mà còn bị ngắt, ngắt rồi gọi lại lại không được — Phong Tử, ông trời cố ý chặt đứt tơ tưởng của cậu đấy."

Nhạc Phong lẩm bẩm mắng gì đó, hai tay gối sau gáy, tựa trên ghế dựa ngửa đầu nhìn trần nhà.

Tâm trạng của Thập Tam Nhận tốt trở lại, vừa ăn cơm vừa hỏi anh: "Mai tôi đưa cậu ra ngoại ô Cổ Thành chơi nhé? Hay là lái xe ra bờ ruộng dạo một chút?"

Nhạc Phong không nói gì, nửa ngày mới lười biếng đáp lại một câu: "Không có tâm trạng. Mai tôi về."

Thập Tam Nhận nhất thời tưởng mình nghe nhầm, sau khi phản ứng kịp bèn đập đôi đũa xuống bàn, cơm cũng không ăn nữa: "Thằng ranh con này, cậu nói lại lần nữa tôi nghe xem nào?!"

Nhạc Phong chẳng hề sợ chị ta, chậm rì rì đáp lại một câu: "Tôi bảo ngày mai tôi về, nghe không hiểu sao?"

Thập Tam Nhận tức đến run rẩy cả môi: "Cậu được lắm... đồ vô lương tâm, đến Cổ Thành chỉ vì mua miếng ngọc cho Miêu Miêu thôi hả? Không mua được ngọc thì phải mông về? Vậy tôi thì sao? Còn không tính đến xem tôi nữa hả?"

Nhạc Phong ngồi thẳng người, cẩn thận nhìn Thập Tam Nhận từ đầu tới chân một lượt, lúc mở miệng lại lần nữa, suýt nữa đã làm cho Thập Tam Nhận tức đến vỡ bụng: "Đây không phải là đã xem rồi sao? Có xem nữa

cũng chẳng mọc ra đóa hoa nào.”

“Phong Tử cậu ép tôi phải ác lên đúng không?”

Nhạc Phong vậy mà lại bị chị ta làm cho vui vẻ, vừa đứng dậy đi ra ngoài vừa trêu chọc chị ta: “Chị Nhạn Tử, cấp độ của chị thế nào tôi còn không biết hay sao? Chị ác lên?”

Một câu nói ra, âm cuối còn kéo dài, khinh thường không nói thành lời, Thập Tam Nhạn dữ dần nói với bóng lưng Nhạc Phong: “Phong Tử cậu nghe cho kỹ đây, chị Nhạn Tử của cậu bình thường không ác, nhưng đã ác thì không phải là người...”

Thập Tam Nhạn nói được làm được, lúc Thạch Đầu ra ngoài đổ rác, cô đang xắn tay áo tháo bánh xe Nhạc Phong, bên cạnh bày đầy tua vít, dùi, vôn vôn,... đủ loại công cụ không gọi nổi tên, Thạch Đầu nhìn mà choáng váng: “Chị Nhạn Tử, chị đang làm gì thế này? Anh Phong mà nhìn thấy không phải sẽ phát điên sao?”

Thập Tam Nhạn nghe cậu ta nói mà cả người thư thái: “Điên mới tốt, chị chỉ sợ nó không điên thôi.”

Sau đó lại sai Thạch Đầu: “Đổ rác xong ra ngoài cửa canh cho chị đi, nếu thẳng ranh kia quay về, nhớ kêu lên một tiếng.”

Thạch Đầu dạ một tiếng, ngoan ngoãn đứng ra ngoài canh chừng, cho đến khi Thập Tam Nhạn làm xong cũng chưa thấy Nhạc Phong về, lúc ăn cơm chiều, vẫn chưa thấy bóng dáng Nhạc Phong đâu, Thập Tam Nhạn có chút mất kiên nhẫn, bảo Thạch Đầu gọi điện cho Nhạc Phong, Thạch Đầu gọi xong bèn quay lại báo cáo với cô: “Anh Phong bảo không về đâu.”

Trái tim Thập Tam Nhạn thích một tiếng: “Có nói đang ở đâu không?”

Sắc mặt của Thạch Đầu có chút mất tự nhiên, cố ý tránh né ánh mắt của Thập Tam Nhạn: “Không, không nói.”

Thập Tam Nhạn trừng mắt, vỗ bàn một cái: “Cậu cũng muốn tạo phản phải không?”

Thạch Đầu sợ hết hồn, lập tức khai sạch, lúc khai còn biện bạch cho mình mấy câu: “Thật sự không nói ở đâu mà, nhưng em nghe thấy có tiếng con gái bên cạnh, nghe giọng như là A Điềm ở Đấng Hồng Tửu Lục.”

Thập Tam Nhạn hít một hơi lạnh, lập tức nhức hết cả đầu: “Sao lại đụng phải A Điềm chứ?”

Đấng Hồng Tửu Lục là một quán bar ở Cổ Thành, A Điềm là ca sĩ ở đó, người cũ của Diệp Liên Thành, người trong lòng của Mẫn Tử Hoa — Cổ Thành chỉ lớn có vậy, không có cái gọi là công việc hay hiệu suất ăn mòn thời gian tinh lực của người ta, giữa nam nữ, quan hệ khó tránh khỏi phức tạp.

Thập Tam Nhạn đến với Diệp Liên Thành sau A Điềm, nhưng cô không phải là nguyên nhân khiến cho Diệp Liên Thành cắt đứt với A Điềm, nguyên nhân căn bản là Mẫn Tử Hoa — người anh em chí cốt học chung bốn năm đại học sau đó tốt nghiệp xong thì cùng đến Cổ Thành với Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành vô tình phát hiện ra tấm ảnh của A Điềm anh ta kẹp trong sách, sau khi xác nhận anh ta có tình cảm không bình thường với A Điềm xong liền ngửa bài với A Điềm, dùng câu mà anh ta nói với Thập Tam Nhạn sau này chính là: “Anh em như tay chân, đàn bà như quần áo, không thể vì một bộ quần áo mà tổn thương tình nghĩa tay chân được.”

Lúc anh ta nói vậy tùy ý vô cùng, chẳng để tâm xem Thập Tam Nhạn có nghĩ nhiều hay không.

Thập Tam Nhạn ngoài mặt thì cười rất “phong độ”, chỉ trộm nghiêng răng ken két, rất muốn bộp lại anh ta một câu: “Có bản lĩnh anh cũng vứt bộ quần áo Tiểu Hạ kia đi đi!”

Tình cảnh đêm đó, Thập Tam Nhạn nhớ lại đến giờ vẫn rất khó xử, hôm đó có mưa, không tính lớn, nhưng cũng không nhỏ, cô ngủ lại Hạ Thành, trong phòng ngủ của Diệp Liên Thành. A Điềm vẫn đứng khóc dưới lầu, toàn thân bị mưa làm cho ướt sũng, Mẫn Tử Hoa ra ngoài che ô cho cô ta, cô ta cầm ô vút qua một bên, quật cường ngẩng đầu nhìn căn phòng lộ ra ánh sáng màu kem của Diệp Liên Thành trên lầu.

Mẫn Tử Hoa sau đó thực sự không chịu nổi, chạy lên lầu vặn tay nắm cửa gỗ thùm thụp lên cửa phòng

Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành mắt điếc tai ngơ, nghiêng người dựa vào đầu giường, vô cùng nhàn nhã nghịch cái điều khiển ti vi trong tay, chuyển hết kênh này đến kênh khác, sau cùng vẫn là Thập Tam Nhạn ra mở cửa.

Cô nhớ Mẫn Tử Hoa vừa mở cửa đã vọt vào, mắt đỏ bừng như con thú bị chọc giận, nhào về phía Diệp Liên Thành rống lên: "A Điem ở ngay dưới, cậu xuống giải thích rõ với cô ấy đi!"

Diệp Liên Thành cười cười, thậm chí đến mí mắt cũng không buồn chớp: "Giải thích rõ rồi, có tụ có tan. Còn gì để nói nữa."

Mẫn Tử Hoa bốc hỏa: "A Điem đang dầm mưa dưới lầu đấy! Diệp Liên Thành!"

Diệp Liên Thành thở dài: "Tôi biết chứ, cậu đau lòng đúng không? Nhưng tôi không đau lòng. Hơn nữa, Nhạn Tử còn đang ở đây, cậu như vậy không phải là đến phá hoại hay sao?"

Một khắc ấy, Thập Tam Nhạn cảm thấy Diệp Liên Thành vô cùng cận bã, Mẫn Tử Hoa đi rồi, cô cũng nói y nguyên như vậy với Diệp Liên Thành: "Sao anh lại cận bã như thế chứ?"

"Đúng vậy," Diệp Liên Thành không hề phản bác, "Tôi chưa từng giấu diếm điều này, trước khi em qua lại với tôi không phải cũng đã biết tôi là loại người nào rồi hay sao? Tôi không ép em cũng không gạt em, em tình tôi nguyện thôi. Nếu giờ em hoàn toàn tỉnh ngộ muốn đẩy cửa đi, tôi cũng không có ý kiến."

Thập Tam Nhạn vậy mà lại không hề phản đối, xét từ một góc độ nào đó mà nói, Diệp Liên Thành nói đúng, anh ta không trộm không cướp không dối không gạt, chẳng khác nào một hai ba bốn năm sáu bảy tám mang hết của nải bày hết ra trước mặt người qua đường, như thiêu thân lao đầu vào lửa, là tự bọn họ đâm đầu vào, trách ai được?

Cơ hội hoàn toàn tỉnh ngộ đẩy cửa đi ấy, cô đã bỏ lỡ, sau đó cũng có vô số lần đặt trước mắt, cô lại không hề quý trọng, cho đến bây giờ.

Nhưng đối với A Điem, cô thật sự buồn giận thay cô ta.

Chuyện xảy ra ngoài dự kiến của mọi người, A Điem không lao vào vòng tay của Mẫn Tử Hoa, sau một khoảng thời gian suy sụp cô ta lại tiếp nhận một gã buôn đồ cổ đã hơn năm mươi tuổi thường hay đến Cổ Thành làm ăn, trở thành tình nhân bao dưỡng của gã buôn đồ cổ đó ở Cổ Thành.

Gã buôn đồ cổ vừa béo vừa lùn, còn thấp hơn A Điem nửa cái đầu, thịt mỡ ở thắt lưng chảy cả xuống, cười một tiếng là lộ ra cả răng trên dưới, trông cực kỳ bỉ ổi, vậy mà A Điem lại có thể ung dung khoác tay gã đi khắp phố lớn ngõ nhỏ trong Cổ Thành, lờ đi tất cả những nụ cười mỉa mai khinh thường sau lưng. Những ngày gã kia không ở Cổ Thành, cô ta đến Đăng Hồng Tử Lục làm ca sĩ thường trú, chẳng hề cố kỵ việc liếc mắt đưa tình với những gã đàn ông khác, cũng chẳng quan tâm xem sáng hôm sau sẽ thức dậy trên giường của ai.

Thập Tam Nhạn thực lòng xót xa cho A Điem, chính bản thân cô cũng vì lúc còn trẻ không biết nhìn người, sau đó mới phiêu bạt dọc đường, làm phụ nữ khổ sở vô cùng, không mong A Điem cũng đi vào vết xe đổ của mình, có lần bắt gặp cô ta ở trong ngõ, cô nói với A Điem: "Cho dù cô có phí hoài bản thân đến mấy, Diệp Liên Thành cũng sẽ không để ý, muốn trả thù anh ta cần gì phải mang bản thân ra chà đạp?" A Điem chỉ dùng hai chữ để đáp lại ý tốt của cô: "Tiện nhân!"

Thập Tam Nhạn không phản đối, có lúc, cô cảm thấy là Diệp Liên Thành đã hủy hoại A Điem, nhưng có đối lúc, cô lại cảm thấy là A Điem tự hủy hoại chính mình.

Cô chưa từng kể chuyện A Điem cho Nhạc Phong, cho nên hai người này chỉ có thể là tình cờ gặp nhau, Nhạc Phong có lẽ là buồn bực trong lòng, đến Đăng Hồng Tử Lục uống rượu giải sầu — Nhạc Phong ở quán bar hẳn là khá thu hút sự chú ý của người khác, mà A Điem cũng vậy — người trong lòng đều có người khác, hai người từ khi ánh mắt chạm nhau đã hấp dẫn đối phương, tất cả đều nước chảy thành sông.

Thập Tam Nhạn vuốt trán, cô thực sự không muốn gặp lại A Điem.

"VẬY... chị Nhạn Tử." Thạch Đầu nhìn sắc mặt của cô, ngập ngừng ấp a ấp úng, "Có cần đi tìm anh Phong về không?"

Thập Tam Nhận cắn cắn môi, giống như tức giận cầm đũa gậy loạn trong bát: “Không tìm, ăn cơm đi!”

Bữa cơm này ăn hết sức nặng nề, Thập Tam Nhận bảo Thạch Đầu để cửa cho Nhạc Phong, đến nửa đêm, cô thực sự không ngủ được, vén rèm cửa sổ nhìn ra cửa khách sạn, con đường nhỏ trống rỗng khiến cho lòng người hốt hoảng, chiếc đèn lồng treo dưới mái hiên chao đảo, chiếc xe việt dã của Nhạc Phong giống như tan vào trong màn đêm, đằng sau bị cô tháo mất hai chiếc bánh xe, đều nhét ở dưới giường.

Thập Tam Nhận nhìn một lúc, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Đêm đó, Nhạc Phong không hề trở lại.

Hôm sau Thập Tam Nhận lại dậy sớm, nằm trên giường nghe tiếng tí tách bên ngoài cửa sổ, nhìn ra thấy sắc trời tối sầm, liền xoay người ngủ tiếp, cho đến tận trưa bị một tin nhắn đánh thức, mở ra xem mới thấy là Diệp Liên Thành gửi, chỉ nói là đã đến Hải Thành, tất cả đều ổn.

Một tin nhắn bình thường, Thập Tam Nhận lại lật đi lật lại xem thật lâu, nghĩ đến việc người như Diệp Liên Thành mà cũng báo bình an với cô, trong lòng lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Chỉnh trang ổn thỏa bước xuống lầu mới biết, cơn mưa này dường như lớn hơn so với tưởng tượng, quây tiếp khách lạnh lẽo vắng vẻ, ngẫm hẳn cũng không có mấy khách vào trọ, Thập Tam Nhận bước ra cửa xem, có vài vị khách đang che ô giơ máy chụp ảnh lấy cảnh, hẳn là cảm thấy Cổ Thành dưới mưa lại có một phong vị khác lạ, Thập Tam Nhận nhìn một lúc, ánh mắt chợt rơi vào chiếc xe việt dã đỗ trước cửa, trái tim đột nhiên trùng xuống, hỏi Thạch Đầu: “Phong Tử đã về chưa?”

Thạch Đầu lắc đầu: “Chưa ạ.”

Suy nghĩ một chút lại hỏi Thập Tam Nhận: “Chị Nhận Tử, cần em đi tìm không?”

Thập Tam Nhận chần chờ một lúc: “Để tối đi, đến giờ cơm mà chưa về thì hẵng đi tìm.”

Ban ngày trôi qua rất nhanh, dường như thoáng cái đã đến buổi tối, Thạch Đầu đội mưa đến Đẳng Hồng Tử Lục tìm Nhạc Phong, Thập Tam Nhận giúp Tiểu Mễ nấu ăn trong phòng bếp, đang làm được một nửa thì nghe thấy tiếng di động kêu, đầu bên kia là giọng nói lo lắng của Thạch Đầu: “Chị Nhận Tử, chị đến Đẳng Hồng Tử Lục một chuyến đi!”

“Sao thế hả?” Thập Tam Nhận vươn tay đảo đảo đồ ăn trước mặt, “Phong Tử không về?”

“Không phải,” Giọng nói của Thạch Đầu có chút mùi vị khóc không ra nước mắt, “Anh Phong anh ấy đánh ông chủ Mẫn rồi!”

“Ông chủ Mẫn?” Thập Tam Nhận khựng lại năm giây mới kịp phản ứng lại, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Xương cốt của Tử Hoa, làm sao chịu nổi một đấm của Nhạc Phong?”

Thập Tam Nhận trong vòng mười phút đã chạy đến Đẳng Hồng Tử Lục, chuyện không nghiêm trọng như cô tưởng, một cú đấm của Nhạc Phong cũng không khiến Mẫn Tử Hoa bị thương mấy — có điều Mẫn Tử Hoa đã sống ở Cổ Thành khá lâu, người trong quán bar đều về phe anh ta, rất có thanh thế, Thập Tam Nhận vừa đến, mọi người đều hiểu là mưa to rơi vào miếu Long Vương, hi hi ha ha hàn huyên đôi câu, để bọn họ tự mình xử lý.

Sau khi biết được tiền căn hậu quả, cũng không thể trách Nhạc Phong toàn bộ, là Mẫn Tử Hoa ra tay với A Diêm trước, hai người không biết làm sao lại cãi cọ, Mẫn Tử Hoa giơ tay tát cô ta một cái — nghe đến đó Thập Tam Nhận đã hiểu: Nhạc Phong không đánh phụ nữ, càng không thể nhìn người khác ra tay với phụ nữ, chẳng trách Mẫn Tử Hoa lại ăn đấm.

Thập Tam Nhận chỉ vào Nhạc Phong giới thiệu với Mẫn Tử Hoa: “Tôi coi cậu ta như em trai ruột, cậu ấy có lỗi làm gì tôi xin chịu trách nhiệm, cậu ta đánh anh, nếu anh muốn đánh lại, cứ trút lên người tôi đi.”

Mẫn Tử Hoa lúng túng: “Chị Nhận Tử, chị nói gì vậy, tôi sao có thể so đo với chị được?”

Thập Tam Nhận lại nhìn Nhạc Phong: “Phong Tử, đây là bạn của tôi, bạn tốt. Đánh người là cậu sai rồi, nể mặt tôi, xin lỗi người ta đi được không?”

Nhạc Phong cười lạnh: “Bạn tốt? Đừng tưởng tôi không biết gì. Chẳng phải là bè lũ của Diệp Liên Thành hay sao? A Diễm đã kể tôi nghe rồi, tình huynh đệ sâu đậm, nhường cả đàn bà cho anh em, đều làm toàn chuyện chẳng ra gì...”

Thập Tam Nhận gầm lên: “Phong Tử, nói gì thế!”

A Diễm nhìn Nhạc Phong một chút, đôi môi ngập ngừng mấy cái, hốc mắt bất giác đỏ lên.

Mẫn Tử Hoa đẩy gọng kính đen trên sống mũi, tức đến mức nói chuyện cũng run rẩy: “Anh... anh nói cho rõ đi, cái gì gọi là chuyện chẳng ra gì?!”

Nhạc Phong chẳng hề khách khí: “Chuyện chẳng ra gì chính là A Diễm bị gã anh em cận kề kia của anh đá đi, cô ấy với các người không có nửa xu quan hệ. Vậy mà có kẻ còn bắt chó đi cày chạy đến quán đông quán tây, mắng chửi người ta không có tự trọng không có tự ái, nói xong còn động tay chân— anh có tư cách gì đánh cô ấy? Anh nuôi cô ấy à? Hay cô ấy nợ anh? Cô ấy vì anh mà bị đá một cách vớ vẩn còn chưa đủ, giờ còn phải bị anh dạy dỗ cả đời hay sao?”

A Diễm cúi đầu, nước mắt từng giọt rớt xuống.

Mẫn Tử Hoa nói không lại anh, nén nửa ngày mới dật ra một câu: “Các người... các người là đồ đạo đức bại hoại, cái loại một đêm tình, vô trách nhiệm....”

Nghe Mẫn Tử Hoa chua chát lên án kiểu nhân văn như vậy, Thập Tam Nhận thiếu chút nữa bật cười.

Lời nói của anh ta, Nhạc Phong nghe như đánh rắm vậy: “Mẹ nó, đừng có tự mình suy nghĩ bần thiú rồi nghĩ người khác cũng bần thiú như mình, con mắt nào của anh thấy bọn này một đêm tình? Cho dù có một đêm tình thật, anh tình tôi nguyện, anh quản được sao? Tôi thấy cô gái này không tệ, tôi thích, tôi muốn cưới về làm vợ tôi đấy, sao lại là đạo đức bại hoại?”

Thập Tam Nhận sợ hết hồn: “Phong Tử, đừng nói linh tinh.”

Nhạc Phong vươn tay kéo A Diễm lại gần: “Ai nói linh tinh? Hai ngày trước không phải chị còn khuyên tôi tìm một cô bạn gái ổn định sao? Đây, tìm thấy rồi, không trộm không cướp, tôi đạo đức bại hoại thế nào?”

Thập Tam Nhận biết con người Nhạc Phong không thể kích bác, dù sao giờ cậu ta không có Miêu Miêu, có tìm ai cũng giống nhau — ở bên cô gái khác cũng được, nhưng A Diễm thì cô thực sự không mong muốn, như vậy sau này cô biết xử lý đồng quan hệ ngổn ngang này thế nào?

Mẫn Tử Hoa tròn tròn hai mắt: “Tôi không tin, các người thực sự bên nhau? Anh dám hôn cô ấy trước mặt mọi người không?!”

Thập Tam Nhận cảm thấy như có một tia sét bổ ngay xuống đầu, cái tên Mẫn Tử Hoa này, bình thường trao đổi cũng không đến nỗi, tại sao cứ dính đến chuyện của A Diễm là thành đần độn? Nhạc Phong là loại thế nào, lấy chuyện này để khiêu chiến cậu ta ư?

Nhạc Phong quả nhiên liền vui vẻ: “Hôn thì hôn, sợ anh chắc?”
Anh nháy mắt với A Diễm: “Vợ, lại đây, hôn cái nào.”

A Diễm mắt ngấn lệ bật cười.

Trong ánh mắt khó tin của Mẫn Tử Hoa, Nhạc Phong cúi đầu xuống hôn A Diễm.

Đám người xung quanh vỗ tay ầm ĩ hết cả lên, trong lòng Thập Tam Nhận lại ngổn ngang trăm mối, Nhạc Phong trái lại không hề để ý, đến lúc sắp hôn lên môi A Diễm, ngoài cánh cửa kính sát đất đối diện con phố có người đi lướt qua.

Bên ngoài mưa rất to, trên phố đã chẳng còn mấy người, bỗng nhiên có người đi qua liền có vẻ vô cùng thu hút sự chú ý của người khác — khóe mắt của Nhạc Phong trong lúc vô tình liếc qua bên ngoài.

Là một cô gái trẻ tuổi, áo lông mỏng màu đen, đeo một chiếc ba lô rất lớn, bên ngoài ba lô bọc một

chiếc áo mưa màu cam, trên người gần như đã ướt hết, cô đứng dưới mái hiên ngoài quán rượu, vươn tay bỏ mũ xuống, để lộ ra mái tóc xoăn thật dài, mấy lọn tóc gần thái dương bị mưa xối ướt, tóc mai còn đọng vài giọt nước mưa.

Cô ngẩng đầu nhìn mưa rơi, lại nhìn những vật trang trí bên ngoài quán bar, tiếp đó liền nhàm chán nhìn qua cánh cửa kính, trong khoảnh khắc nhìn thấy Nhạc Phong, cô dường như sững sốt một chút, biết rõ trên kính không có hơi nước mà vẫn vươn tay chùi chùi khoảng kính kia.

Nhạc Phong bỗng cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh như không tồn tại, tựa như quay lại nửa năm trước, ở Ca Nại, đài Thiên Táng, chân như mềm nhũn, đầu óc trống trơn, thân thể giống như đang trôi nổi.

Anh nghe thấy giọng mình kỳ quái tựa như phát ra từ miệng người khác: “Đường Đường?”

36. Chương 5

Thập Tam Nhận nhìn Nhạc Phong một chút, lại nhìn Quý Đường Đường một chút.

Hai người này nhất định là quen biết.

Nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn, rốt cuộc là không ổn ở đâu?

Không giống như người yêu, ánh mắt nhìn nhau không có tình cảm mập mờ lưu chuyển giữa những người yêu nhau; cũng không giống như bạn bè, nếu là bạn thì sớm đã ra nghênh đón. Đây là không hẹn mà gặp, không hề mong đợi cũng không dự trù trước, nhưng đây cũng tuyệt đối không phải kiểu không hẹn mà gặp đơn giản, xem ra, cuộc gặp gỡ không nằm trong kế hoạch này sẽ đẩy lên một cơn sóng gió không nhỏ.

Lòng hiếu kỳ của Thập Tam Nhận tựa như một ngọn lửa nhỏ cháy bùng lên.

Yết hầu Nhạc Phong chuyển động từng chút, dần dần trở lại trạng thái thực tế, ánh mắt anh lướt qua cửa chính của Đăng Hồng Tửu Lục, lại quay trở lại người Quý Đường Đường.

Rất tốt, đại khái cách khoảng năm bước, lao tới cần khoảng ba đến năm giây.

Quý Đường Đường không hề bỏ qua sự biến hóa trong ánh mắt của anh, cô cũng nhìn về phía cửa chính Đăng Hồng Tửu Lục, đó là một cánh cửa kính rất bình thường, trái phải hai cánh, trong ngoài đều có tay cầm, giống như cửa lớn của khách sạn.

Ánh mắt của cô đo đạc khoảng cách giữa Nhạc Phong và cửa chính, đại khái khoảng năm bước, lao tới cần khoảng ba đến năm giây? Cạnh cửa có gác một cây chổi bụi rất buồn cười, trên rìa cửa có tấm bảng trách nhiệm bao thầu, cây chổi này hẳn là dùng để quét dọn con phố đối diện.

Nhạc Phong chú ý đến sự thay đổi trên vẻ mặt của Quý Đường Đường, anh mơ hồ nhận ra được chuyện sẽ không phát triển thuận lợi như mình nghĩ, nhưng mà, mặc xác nó!

Gần như đồng thời vào lúc Nhạc Phong lao về phía cửa lớn, Quý Đường Đường bên ngoài cũng chạy vội về phía cửa.

Thập Tam Nhận có chút ngơ ngẩn, thế này tính là gì? Khẩn cấp muốn gặp nhau? Nhưng không đúng, vẻ mặt của người trong cuộc không hề giống vậy.

Rất nhanh, cô liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, mà hiểu rồi lại khiến cô trợn mắt há mồm, đồng thời cũng có chút vui sướng khi người khác gặp họa, còn cả dở khóc dở cười nữa.

Vào lúc Nhạc Phong vươn tay nắm lấy tay cầm cố gắng kéo mạnh ra, Quý Đường Đường vọt đến cửa cúi người cầm lấy cái chổi bụi kia, mạnh mẽ cắm xuyên qua tay cầm ở ngoài cửa, Nhạc Phong đang kéo cửa ra được một khoảng bằng bàn tay liền bị cây chổi cắm ngang ngoài cửa làm cho kẹt cứng, gan bàn tay ần ần đau.

Xuyên qua khe hở, có thể nhìn thấy Quý Đường Đường dường như trút được gánh nặng thở hắt ra, cô thậm chí còn phỉ phỉ hai tay, giống như vừa mới hoàn thành một công trình lớn đáng để khen ngợi.

“Đường Đường.” Nhạc Phong cố gắng làm cho bản thân nhìn có vẻ bình tĩnh, anh còn ráng nặn ra một nụ cười tương đối thân thiện, “Cô mở cửa ra, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái, nụ cười nơi khóe miệng gần như lướt qua.

Cô không ghét Nhạc Phong, còn rất cảm kích sự trợ giúp của anh khi còn ở Ca Nại, gần như là vui mừng với cuộc trùng phùng ở nơi đất khách tựa như kỳ tích này, thời gian dài như vậy, từ trước đến giờ cô chưa từng gặp lại ai đến lần thứ hai, một phần nguyên nhân là cô cố ý tránh né, song nguyên nhân chủ yếu hơn chính là: duyên phận giữa người và người vốn mỏng manh nhạt nhẽo, tựa như một quyển sách đã từng đề cập tới — những người gặp được khi đi trên đường, tựa như bụi trong nước đục, không hẹn gặp lại.

Vốn một người cho là sẽ không bao giờ gặp lại, vậy mà có thể tái ngộ một cách thần kỳ như vậy, trừ hai chữ duyên phận đã bị dùng đến mòn ra này, cô thực sự không nghĩ ra cách giải thích nào khác.

Nếu như mình không ở trong tình cảnh này, hẳn sẽ vui mừng nghênh đón chẳng, sẽ nói gì đây?

— ô, sao anh cũng ở đây thế, thật là khéo quá.

— cũng đến đây chơi à? Ở mấy ngày?

— lâu rồi không gặp, dạo này có khỏe không?

Đáng tiếc, không thể làm gì cả.

Chuyện đầu tiên phải làm lúc này là nhanh chóng quay đầu rời đi, nhưng Quý Đường Đường ít nhiều cũng có chút không nỡ, cô từ từ lùi lại phía sau, hơi cúi đầu gần như xin lỗi nhìn Nhạc Phong, cô hiểu tính khí Nhạc Phong: lần này, chắc sẽ bị cô làm cho tức đến phát điên.

Nhạc Phong rốt cục cũng hiểu Quý Đường Đường chắc chắn sẽ không mở cửa cho anh, anh lại đẩy cửa vài cái, cây chổi ngoài cửa cực kỳ cứng cáp, Nhạc Phong nghiêng răng nhìn Quý Đường Đường: “Cô giỏi lắm, cô nhớ đẩy cho tôi, đừng để rơi vào tay tôi!”

Quý Đường Đường cười rộ lên, sau khi gặp lại, chữ đầu tiên, cũng là duy nhất mà cô nói là: “Được.”

Được? Cô ta lại còn được? Nhạc Phong chỉ cảm thấy một ngọn lửa không tên vọt thẳng lên đầu, huyết Thái Dương cũng bị cơn tức làm cho hẳn lên giật giật, trơ mắt nhìn cô đội mũ lên, không nhanh không chậm xoay người rời đi.

Nhạc Phong tức mà không có cách nào, thoáng liếc thấy bồi bàn đang bưng khay đứng một bên, vươn tay tóm lấy cổ áo của cậu ta: “Cửa sau! Cửa sau ở đâu?”
Bồi bàn sợ hết hồn, lắp bắp chỉ đường cho anh: “Đó... từ đó đi ra ngoài, qua sân, quẹo phải, có một cái hẻm nhỏ...”

Còn chưa nói hết, Nhạc Phong đã buông cậu ta ra, tựa vào cửa đặt mông ngồi phịch xuống đất: còn phải qua sân, lại quẹo phải, đuổi được ra đến nơi thì cũng đã muộn rồi.

Quay đầu lại nhìn ra cửa, sớm đã không có ai.

Đám người đứng xem náo nhiệt trong nhà đều có chút sững sờ, Thập Tam Nhạn hắng giọng một tiếng, lại gần kéo Nhạc Phong: “Này, Phong Tử, cô gái ấy là ai vậy?”

Nhạc Phong chống tay trên gối, lấy tay ôm đầu, tựa như rên rỉ: “Chị Nhạn Tử, tôi tức quá... nói không ra lời.”

Thập Tam Nhạn phì cười một tiếng, quay đầu lại nhìn đám A Điem, ghé sát tai Nhạc Phong hạ thấp giọng nói: “Đừng tức, người đẹp còn đang chờ môi thơm của cậu kia kìa, Tử Hoa còn đang chờ để quyết đấu với cậu đấy.”

Nhạc Phong hữu khí vô lực: “Chị Nhạn Tử, tôi thật sự không còn sức nữa. Chị hôn giúp tôi đi.”

“Ranh con, cái này mà cũng giúp được à?” Không hiểu tại sao, thấy Nhạc Phong bó tay, trong lòng Thập Tam Nhạn rất vui sướng, ngoài miệng thì mắng anh, trên mặt lại tràn ngập ý cười.

Có người ở bên kia ầm ĩ lên: "Thế này là thế nào? Bị vợ bắt tại trận rồi hả?"

Cả đám cười ầm lên, lại có người trêu chọc anh: "Anh chàng đẹp trai, tối nay về quỳ bàn giặt đồ đi?"

"Đến bàn giặt đồ chưa chắc đã được quỳ đâu, không thấy tư thế kia của người ta sao, đến cửa cũng chặn không cho vào."

Người trêu chọc người ầm ĩ, lại phá giải cục diện bế tắc, Thập Tam Nhận đi qua chào Mẫn Tử Hoa: "Thôi, đừng so đo với cậu em của tôi, tôi dẫn nó về, anh cũng để người ta yên lòng một chút, đừng ầm ĩ nữa."

Nói xong câu cuối cùng, Thập Tam Nhận nghiêng đầu nhìn A Điem, A Điem cúi đầu không nói gì.

Sắc mặt Mẫn Tử Hoa rất cổ quái, anh ta đẩy mắt kính một cái, giống như không hề nghe thấy lời Thập Tam Nhận nói: "Chị Nhận Tử, vừa nãy... ngoài cửa, có phải có một cô gái đi qua không?"

"Nói thừa, anh là heo à, là người thì đều thấy bên ngoài có một cô gái đi qua." Thập Tam Nhận trừng mắt nhìn anh ta một cái, xoay người gọi Nhạc Phong quay về khách sạn.

Cô không nghe được câu lẩm bẩm gần như sợ hãi của Mẫn Tử Hoa: "Đó là... đó là Tiểu Hạ mà..."

Trên đường quay về khách sạn, Thập Tam Nhận càng nghĩ càng buồn cười, mấy lần cười ra tiếng, đến cuối phải dùng tay huých Nhạc Phong: "Này Phong Tử, cô gái kia là ai vậy, mạnh mẽ thế?" Nhạc Phong vẫn hữu khí vô lực: "Không quen."

"Bốc mùi!" Thập Tam Nhận trừng mắt, "Không quen cậu còn chạy nhiệt tình như thế làm gì? Như nghe con thấy mẹ ấy..."

"Này này!" Nhạc Phong cáu, "Chị có biết nói chuyện không đấy? Tôi dù gì cũng từng đi học, ví dụ này có thể không dùng theo cách thâm trầm gian như thế được không?" Thập Tam Nhận nén cười: "Tóm lại ấy, tôi rất thương thức cô bé này, cậu không thấy sự mạnh mẽ khi cô ấy cầm cái chổi xuyên qua cửa sao, quá mạnh mẽ."

"Ngại quá, tôi chắc thương thức tí nào hết." Nhạc Phong tức giận, "Nếu tôi mà gặp được cô ta, tôi nhất định sẽ giết chết cô ta!" Thập Tam Nhận hừ qua lỗ mũi, "Cậu đã giết được ai chưa, cậu mà giết người được thật thì số người bị cậu giết bây giờ đã đủ chất đầy một cái sọt rồi."

Nhạc Phong bị chị ta làm cho nghẹn cứng không nói thành lời, còn định phản bác mấy câu, vừa ngẩng đầu đã đến khách sạn Phong Nguyệt, Thập Tam Nhận cup ô lại, mới đẩy cửa ra, Tiểu Mễ đã bước ra báo: "Bà chủ, có khách."

Thập Tam Nhận thuận miệng đáp một tiếng: "Đăng ký chưa?"

"Rồi ạ."

Trái tim Nhạc Phong chợt rung lên một nhịp, theo bản năng bước ra quầy tiếp tân cầm lấy sổ đăng ký, còn chưa mở ra, sau lưng đã vọng đến một giọng nói vô cùng vui sướng: "Tiểu Phong Phong?"

Giọng nói này vừa vang lên, mặt mày Nhạc Phong lập tức xanh mét, tim gan phèo phổi đều run rẩy mấy lượt.

Thập Tam Nhận tò mò nhìn người nọ, người kia vẫn ngồi ở chiếc sa lon trong góc phòng khách, bọn họ bước vào cũng không chú ý lắm, xem tư thái này, là quen Nhạc Phong?

Có điều, Nhạc Phong quen ở đâu một nhân vật như vậy? Ăn mặc chẳng ra kiểu cách gì, một mái tóc xoắn tít như mấy ông chú Trung Đông, cười lên bĩ ối còn chưa tính, bên cạnh còn có một cái bao tải, đây không phải là điển hình của thu mua phế liệu hay sao? Tiểu Mễ sao lại để một người như vậy tiến vào?

Nghĩ thế, Thập Tam Nhận như trách móc nhìn Tiểu Mễ một cái, Tiểu Mễ vội vàng giải thích: "Anh ta nói

quen bà chủ, là bạn của chị giới thiệu...”

Vẻ mặt của Nhạc Phong tương đối phức tạp, anh giơ một tay ra đằng trước đây, thành công chặn được Thần Côn đang vô cùng nhiệt tình muốn sáp lại gần ở một khoảng cách an toàn: “Sao anh lại đến đây?” Thần Côn mặt mày hớn hờ: “Đương nhiên là nơi nào có chuyện lạ huyền bí, nơi đó sẽ có anh trai Thần Côn của cậu.”

Anh trai Thần Côn...

Thập Tam Nhạn thiếu chút nữa cười phụt ra.

Nụ cười này thu hút lực chú ý của Thần Côn: “Đây là em Nhạn Tử phải không? Là Mao Ca giới thiệu tôi tới, anh ta nói đến Cổ Thành, có thể tới khách sạn Phong Nguyệt ở.”

Chẳng trách Tiểu Mễ lại cho người vào, thì ra là bạn của Mao Ca. Có điều cái cậu em Nhạn Tử này...

Da mặt Thập Tam Nhạn giật giật mấy cái, Thần Côn vẫn đang đứng đó mà khách sáo với cô: “Đã sớm nghe danh em Nhạn Tử, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không giống bình thường, rất hiếm khi có thể nhìn thấy một người mà cả vẻ đẹp lẫn trí tuệ đều đầy đủ...”

“Đủ cái con em anh ấy!” Nhạc Phong thực sự không chịu nổi, “Anh mà không ăn nói tử tế thì ra ngoài ngủ đi! Phòng số mấy? Đã xếp phòng chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiểu Mễ vội vàng giải thích, “Vốn đã đưa chìa khóa cho anh ấy, anh ấy lại bảo chờ bà chủ về chính thức gặp mặt.”

“Xếp cho anh ta gian trong cùng ở sân sau ấy, bớt ra ngoài dọa người khác.” Nhạc Phong không chút khách khí, “Anh, vác bao tải lên, đi theo tôi.”

Thần Côn cũng chẳng ngại ngừng trước khí thế hung ác của Nhạc Phong, vừa đi vừa vui vẻ hỏi anh: “Tiểu Phong Phong, sao cậu cũng ở Cổ Thành vậy? Người xưa nói rất hay, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Mao Ca cũng không nói với anh cậu ở đây, có phải cậu biết anh tới cho nên cố ý chạy đến gặp anh không hả?”

Nói đến đây, Nhạc Phong đã đưa anh ta rẽ vào trong sân, Thập Tam Nhạn không nhìn thấy sắc mặt Nhạc Phong, lại nghe thấy một tiếng “Phi!” cực kỳ mạnh mẽ.

Tiểu Mễ không nhịn được cười: “Người này thật là thú vị, em vừa nhìn thấy anh ta đã muốn cười.”

Thập Tam Nhạn cũng cười theo: “Là bạn của Mao Ca, vậy chị cũng phải qua chuẩn bị một chút, đúng rồi, hôm nay chỉ có một người khách này thôi à?”

“Còn một người khách nữ nữa, đang ở trên lầu.”

“Được rồi, có chuyện gì thì gọi chị.”

Mất thấy Thập Tam Nhạn đi rồi, Tiểu Mễ vẫn không nhịn được bật cười, cái ông Thần Côn này thật buồn cười, sao lại là bạn với anh Phong Tử được chứ?

Đang suy nghĩ, trên lầu vọng đến tiếng mở cửa, Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nhìn, là vị khách còn lại vào ở trọ đêm nay, rất sạch sẽ xinh đẹp, nói chuyện cũng hòa nhã, Tiểu Mễ rất thích, vậy nên lúc đăng ký có cố ý nhìn kỹ tên của cô ấy, Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường đã thay bộ quần áo ướt sũng, mặc một chiếc áo len sợi lớn rộng rãi, cổ áo hơi rộng, lộ ra xương quai xanh trắng nõn xinh xẻo, mái tóc xoăn thật dài buông xõa, không mặc quần dài, xỏ hai chiếc dép lê hình con thỏ bước từng bước xuống lầu.

Tiểu Mễ hít một hơi: “Chị không lạnh à?”

Quý Đường Đường cười: “Không phải đang bật điều hòa sao, mặc vậy có một lát, lạnh đến đâu được chứ?”

Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn cô, có chút xuất thần, Quý Đường Đường thấy lạ: “Em nhìn gì vậy?”

“Không có gì,” Tiểu Mễ xấu hổ cười, “Chỉ là cảm thấy, ăn mặc như vậy, rất có...”

"Rất có cái gì?" Quý Đường Đường cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, cô thay đồ chỉ mặc đại một bộ rồi đi xuống, chẳng lẽ Tiểu Mễ lại cảm thấy cách phối hợp quần áo của cô rất có tiêu chuẩn?

"Rất có phong cách!" Tiểu Mễ lập tức nhớ ra, "Bà chủ thường nói vậy, là phong cách."

Quý Đường Đường không nhịn được cười rộ lên, cô bước tới quầy tiếp khách, cúi chỏ chống lên mặt quầy: "Bà chủ của em về chưa?"

"Về rồi, vừa mới về xong, đang dẫn khách ra sân sau."

Quý Đường Đường ồ một tiếng: "Chị ta tên là Thẩm Gia Nhạn?"

"Em không biết." Tiểu Mễ lắc đầu, "Mọi người đều gọi chị ấy là chị Nhạn Tử. Chị biết chị ấy à? Chị là bạn của bà chủ?"

Quý Đường Đường cười giả hoặt: "Biết thì cũng không biết. Chẳng qua là chị nghe nói, bà chủ của các em rất hiểu biết về ngọc?"

Tiểu Mễ nói không được rõ ràng: "Hình như là thế, hay có người tìm bà chủ để mua ngọc. Chị muốn mua?"

Quý Đường Đường nháy mắt với cô bé một cái: "Không phải mua, chị muốn bán ngọc."

"Bán ngọc?" Tiểu Mễ cực kỳ kinh ngạc, "Chị là người làm ăn? Không giống tí nào."

Quý Đường Đường vươn tay chọc lên trán Tiểu Mễ một cái: "Cô bé ngốc, ai lại đi nhìn người bằng cách xem có giống hay không. Chờ bà chủ của em quay lại, bảo chị ta lên lầu tìm chị nhé, trong tay chị có ngọc, loại thủy tinh hàm cũ thượng hạng."

Quý Đường Đường vừa mới lên lầu không lâu Thập Tam Nhận đã quay lại, bảo Tiểu Mễ mang hai bình nước sôi cho Thần Côn, Tiểu Mễ nói lại chuyện của Quý Đường Đường, Thập Tam Nhận quả nhiên rất kinh ngạc: “Lại lịch thể nào vậy, trong tay có hàng tốt như thế?”

Dừng một lúc lại đẩy Tiểu Mễ: “Đi, gọi Phong Tử ra đây.”
Tiểu Mễ đi rồi, Thập Tam Nhận đứng dưới lầu chờ một lúc mới lên lầu gõ cửa, mới gõ được mấy cái, đã thấy Nhạc Phong đi tới, không nhìn được trứng anh: “Lề mề thế, không phải đã bảo Tiểu Mễ đi gọi cậu rồi sao?”

Nhạc Phong lười biếng đáp: “Đến đây rồi còn gì?”

Thập Tam Nhận mất hứng: “Này, tôi là vì cậu cả đấy, là cậu muốn mua ngọc hay là tôi muốn mua ngọc hả?”

Nhạc Phong rõ ràng chẳng ham hố gì: “Người ta nói thế nào chị cũng tin? Ai cũng có loại thủy tinh hàm cũ để bán hay sao, chị tưởng là thị trường bán lẻ đấy à, hay là lừa đảo?”

Thập Tam Nhận vội vàng bịt miệng anh lại: “Tổ tông à, cậu nhỏ giọng một chút, người ta nghe thấy đấy!”

Gần như là ngay lúc đó, khóa cửa kêu lên tách một tiếng, giống như có người vừa mở cửa ra, sau đó lập tức đóng lại luôn.

Thập Tam Nhận không để tâm lắm, chỉ trừng Nhạc Phong: “Cậu bịt miệng đi, gặp người ta thì khách khí một chút, chưa biết chừng ngọc của người ta lại rơi vào tay cậu đấy.”

Nửa ngày không thấy có tiếng động, Nhạc Phong cau mày: “Làm gì vậy, còn sĩ diện à.”
Vừa nói vừa vươn tay đập cửa, vừa mới vỗ một cái, cửa đã mở ra.

Thập Tam Nhận nhìn người đứng bên trong, nhất thời không biết phải chào hỏi thế nào.

Thế này là đãi khách kiểu gì vậy? Tóc búi trên đầu, trên mặt còn đắp một cái mặt nạ trắng bệch, là định dọa người khác hay sao?

Giọng nói của Quý Đường Đường rất cổ quái, có lẽ là vì đắp mặt nạ, gương mặt không thể cử động mạnh nên thanh âm khi nói chuyện cũng có chút kỳ dị: “Ngại quá, tôi đang đắp mặt nạ.”

Nhạc Phong im lặng, khinh thường nhìn trời, miệng lầu bầu: “Đom đáng gì chứ.”

Thập Tam Nhận dùng cùi chỏ huých khuỷu tay Nhạc Phong, cười vô cùng khách khí với Quý Đường Đường: “Con gái mà, ai chả thích đẹp, không có gì.”

“Vậy.. hay là để mai?” Quý Đường Đường tỏ vẻ mình không được thuận tiện.

“Cũng được.” Thập Tam Nhận cũng không nói nhiều, quay đầu nhìn Nhạc Phong, “Phong Tử, để mai đi.”

Nhìn Nhạc Phong xoay người đi, Quý Đường Đường thở phào một tiếng, vươn tay đóng cửa, mắt thấy cửa sắp đóng lại, bất chợt lại râm một tiếng, Nhạc Phong không biết từ lúc nào đã quay người lại, nhanh chóng chặn cửa lại.

Quý Đường Đường sợ đến mức hồn vía lên mây, xuyên qua khe hở nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong cười đến là xấu xa: “Hôm nay luôn đi người đẹp, đắp mặt nạ thôi mà, dù sao cũng chỉ mất mười lăm phút, đúng không?”

Thập Tam Nhận ngây ngẩn cả người, sau khi hồi hồn vội vàng chạy tới kéo anh: “Phong Tử làm gì vậy, như thế rất bất lịch sự.”

Nhạc Phong không nhìn chị ta, chỉ nhìn Quý Đường Đường: “Chẳng phải là đắp mặt nạ sao, tôi có thời gian chờ, cô có đắp thêm hai cái nữa cũng không sao. Tưởng đắp mặt nạ lên thì tôi không nhận ra đúng không? Có giỏi thì cô lấy mặt nạ quần khắp người đi!”

37. Chương 6

Quý Đường Đường rốt cục cũng ý thức được đã bị lộ tẩy, vậy nên hành vi búi tóc đắp mặt nạ nhất thời trở nên vô cùng ngớ ngẩn — thành thật mà nói, sau khi hóa trang như vậy, đến cô soi gương còn chẳng nhận ra mình, Nhạc Phong rốt cuộc nhận ra bằng cách nào?

Cô nhìn Nhạc Phong một cái, không nói gì, vươn tay gỡ mặt nạ trên mặt xuống, rũ mí mắt dùng mu bàn tay chùi hết dịch nhờn do mặt nạ để lại, Thập Tam Nhận mới đầu không nhận ra cô, cho đến khi cô buông tóc xuống, Thập Tam Nhận mới giật mình: "Cô không phải là... cô gái cấm chối kia sao?" Không nhắc đến chối thì thôi, vừa nhắc đến, cơn tức của Nhạc Phong lại bốc lên, đương nhiên không chỉ có tức, cùng với đó còn có sự sung sướng hả hê tràn trề: đây mới gọi là quả báo tới nhanh, nhóc con nhà cô lúc cấm chối không phải rất ngoan độc hay sao, cứ vênh vào nữa đi cho gia xem nào? Thập Tam Nhận không nhìn được mà vui vẻ: "Trùng hợp vậy sao, là cô muốn bán ngọc?"

"Thôi đi, cô ta? Bán ngọc? Bán cá cũng không đủ trình độ." Nhạc Phong cười lạnh. "Lừa đảo toàn tập." Quý Đường Đường vẫn chưa lên tiếng, trong lòng đã mắng chửi Nhạc Phong đến máu chó ngập đầu.

Cũng không hiểu tại sao, Thập Tam Nhận rất ngứa mắt cái vẻ phách lối của Nhạc Phong, không tự chủ mà đứng về phe Quý Đường Đường: "Ai u, oán khí không ít nhỉ. Cô gái này sao lại là lừa đảo được? Lừa cậu à? Là lừa tiền, lừa tình của cậu? Hay là... lừa thân?"

Câu này quá ư mạnh bạo, Nhạc Phong bị chị ta làm cho nghẹn họng cả nửa ngày không kịp phản ứng lại, sau khi hồi hồn, thực sự chỉ hận không thể cắn chị ta hai cái: "Họ Thẩm kia, chị có phải phụ nữ không đấy?!"

Công phu bỏ đá xuống giếng của Quý Đường Đường cũng chẳng hề thấp, cô ho khan hai tiếng, liếc mắt nhìn Nhạc Phong từ đầu đến chân một lượt, giống như cân đo đong đếm cái trắng ngoài chợ, cuối cùng tựa như chán ghét buông một câu: "Tôi cũng đâu có hiếm lạ gì." Nhạc Phong bị một câu này của cô làm cho nghẹn đến mức trợn trừng mắt, Thập Tam Nhận dù sao cũng từng lẫn lộn giữa đám đàn ông, nói chuyện mạnh bạo cũng nằm trong dự liệu của anh, nhưng Quý Đường Đường vậy mà lại có thể kẻ tung người hứng với chị ta — ngấm lại, hai lần gặp Quý Đường Đường, cô đều đang phiêu bạt bên ngoài, chắc gan dạ, kinh nghiệm, từng trải, bao gồm cả da mặt gì đó cũng đã luyện ra hết rồi, không thể đánh đồng cô với những cô nàng ngây thơ động một tí là đỏ mặt được.

Nhạc Phong quyết định điều chỉnh sách lược, đầu tiên là đuổi Thập Tam Nhận đi trước: "Chị Nhận Tử, có thể tránh đi một chút được không? Tôi có không ít chuyện phải tính toán với người đẹp đây." Lúc nói đến ba chữ "phải tính toán", vô cùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Thập Tam Nhận còn chưa kịp đáp lời, Quý Đường Đường đã mở miệng trước: "Tránh gì chứ, tôi cũng đâu có quen anh."

Nhạc Phong không giận mà còn cười: "Sao cô lại không quen tôi?" "Dạo trước mới mất trí nhớ." Quý Đường Đường cười vô cùng khiêu khích nhìn Nhạc Phong, cười đến mức khiến Nhạc Phong hận không thể dấm cô một cái.

"Sao lại mất trí nhớ chứ?"

Thập Tam Nhận đứng bên cạnh nghe mà cơ mặt giật giật, hiếm khi Nhạc Phong có thể nhẫn nhịn như vậy, Quý Đường Đường thế này là khiêu khích rõ ràng, vậy mà cậu ta vẫn có thể nói hòa theo được.

Quý Đường Đường trả lời rất nhanh: "Vì bị lừa đực đá vào đầu." Nhạc Phong nhìn cô cả nửa ngày, bật ra hai chữ qua kẽ răng: "Vô sỉ!"

"Đúng vậy, con lừa ấy thật vô sỉ, nhưng mà đá cũng đá rồi, tôi cũng không thể so đo với nó được, đúng không?"

Quý Đường Đường cười rạng rỡ, trong mắt tràn ngập vẻ hào hùng của lợn chết không sợ nước sôi.

Thập Tam Nhận bắt đầu thấy thương hại cho Nhạc Phong, dù sao cũng là người phe mình, bị người ta bắt nạt một ít thì không sao, nhưng bắt nạt đến tình cảnh thê thảm thế này, giờ cô có chút không nỡ: "Phong Tử, tôi xuống xem anh bạn kia của cậu một chút, hai người cứ từ từ nói chuyện đi nhé, hạ thủ nhẹ chút."

"Chuyện này khó nói lắm." Nhạc Phong âm u đáp, "Cơn tức lớn, hạ thủ không biết nặng nhẹ, sợ là sẽ giết chết cô ta."

“Tôi không nói cậu.” Thập Tam Nhận nhìn Quý Đường Đường, “Tôi đang nói với em gái này này, hạ thủ nhẹ một chút, mấy cọng xương này của Phong Tử sợ là không đủ để cô rất răng đâu.”

Hóa ra là tự mình ra vẻ ngầu lại thành trò cười, Nhạc Phong tức đến nín bật, Quý Đường Đường phì cười một tiếng, gật đầu với Thập Tam Nhận: “Được.”

Lúc gần đi, Thập Tam Nhận vỗ vỗ vai Nhạc Phong, ghé lại bên tai anh ta thầm thì: “Cô nhóc này ăn mềm không ăn cứng, mách cho cậu chút sách lược này Phong Tử, đi theo đường lối mềm dẻo đi.”

Âm thanh không lớn không nhỏ, bảo đảm Quý Đường Đường tuyệt đối có thể nghe được, khoe miệng Nhạc Phong co giật: “Ai cần chị dạy!”

Thập Tam Nhận này, chuyên trị đến hạ bệ anh đúng không?

Thập Tam Nhận đi rồi, Nhạc Phong xoay người đóng cửa lại, lúc quay đầu nhìn Quý Đường Đường lần nữa, lại giống như quay trở về thời điểm khi còn ở Ca Nại, hai người ở trong phòng đối chọi gay gắt.

Thực ra thì không cần Thập Tam Nhận nhắc nhở, cái tính ăn mềm không ăn cứng của Quý Đường Đường, anh rõ ràng hơn ai hết: lúc ở Ca Nại, mới kéo cổ áo của cô thôi mà ngay sau khi tránh thoát đã lập tức xách ghế lên đập rồi, trái lại đêm hôm đó, lúc ở dưới lầu, nói chuyện tử tế với cô thì cô cũng sẽ cười dịu dàng.

Nhạc Phong nhớ lại những lời Đầu Trọc nói cuối cùng lúc ở Ca Nại. Quả nhiên bị anh ta đoán trúng, khi gặp lại lần nữa, Quý Đường Đường đã dùng trăm phương ngàn kế để tránh mặt anh.

Xem tình hình bây giờ, phải có một người xuống nước trước, mà căn cứ vào một loạt những biểu hiện tối hôm nay của Quý Đường Đường — đầu tiên là cấm chối, sau đó lại đập mặt nạ giả vờ, tiếp nữa lại không ngại luyên thuyên tự bôi xấu bản thân mình...

Nhạc Phong thở dài trong lòng: Thập Tam Nhận nói không sai, đúng là phải đi theo đường lối mềm dẻo, con người của Quý Đường Đường, nếu muốn cưỡng ép hỏi chuyện gì từ miệng cô thì còn khó hơn lên trời. Nhưng nếu quan hệ giữa hai người dịu bớt, chung đụng hòa hợp thì chuyện ở Ca Nại, kiểu gì cũng có một ngày anh có thể rõ ràng, tựa như đêm hôm ấy, Quý Đường Đường cũng đã chuẩn bị nói với anh điều gì đó, nếu không phải vì sự xuất hiện đột ngột của Miêu Miêu và Vũ Mi, nếu không phải sau đó lại xảy ra chuyện bất ngờ....

Trong lòng anh nghĩ vậy, mặt lại không biểu lộ gì khác thường, bước hai bước về phía Quý Đường Đường, vẻ mặt cô đầy sự cảnh giác: “Có gì đứng xa xa ra mà nói.”

Nhạc Phong nhìn cô: “Mất trí nhớ đúng không, uống thuốc chưa?”

“Rồi.”

“Thuốc gì?”

“Tam Cử Vị Thái, viên sỏi Centrum, Clarityne, Tư Đạt Thư*.” Quý Đường Đường khó chịu, cô vốn định lôi cả Ô Kê Bạch Phượng Hoàng ra, sau lại nghĩ đấy hình như là thuốc chuyên dùng cho phụ nữ, đành trợn mắt nuốt trở lại.

(*) Tam Cử Vị Thái: thuốc trị đau dạ dày; viên sỏi Centrum: chuyên cung cấp vitamin; Clarityne: thuốc trị viêm mũi, Tư Đạt Thư: thuốc trị đau dạ dày.

Nhạc Phong thực sự là dở khóc dở cười, vốn còn định nhần nại tiếp mấy chiêu với cô, nghe cô trợn mắt nói mò lời cả mấy thứ linh tinh vào, rốt cuộc không nhịn được mà buồn cười, vươn tay vò vò mái tóc cô: “Đường Đường cô có bị bệnh không đấy, hạ bệ tôi trước mặt người khác thú vị lắm phải không? Tôi với cô có thù oán gì hả? Thấy tôi liền quay đầu bỏ chạy đến nhìn cũng không muốn? Tôi sẽ cắn cô hay sao? Tôi có nói sẽ gây phiền phức cho cô không? Cô ăn đạn phải không? Lại còn lừa đá vào đầu nữa chứ, nhóc con nhà cô cũng có tài đấy, cô có tinh thần thế này sao không đi chống khủng bố đi.”

Quý Đường Đường hơi ngẩn ra, mặt nhất thời cứng đờ, không biết nên banh mặt hay nên cười, Nhạc Phong giúp cô chỉnh lại mái tóc bị vò cho rối: “Được rồi, đừng banh mặt nữa, cô đâu phải cái loại mặt núi băng lãnh diễm cao quý đấy, bình thường chút đi.”

Quý Đường Đường không phát cáu nổi, trên thực tế, từ đầu tới cuối cô cũng không giận dữ gì, nghĩ đến

sự càn quấy của Nhạc Phong lúc ứng phó với cô cả buổi tối, tự mình cũng cảm thấy buồn cười, lại có chút ngượng ngùng, dừng một chút bèn vươn tay lên chỉnh lại đầu tóc: "Kiểu tóc đều bị anh làm hỏng hết."

Đã chịu nói chuyện tử tế, cục diện bế tắc này coi như đã thông thoáng, Nhạc Phong thở phào một hơi, bản thân cũng cảm thấy nhẹ nhõm không ít, nhìn kỹ cô một chút, tóc đã dài hơn, người lại gầy đi một ít, bỏ qua một màn bị cô chọc tức khi nãy thì thật lòng mà nói, nhìn thấy cô, thực sự vẫn rất vui, dù sao tỷ lệ vô tình gặp được như vậy cũng rất nhỏ.

Không ầm ĩ không náo loạn nữa, nhất thời lại không biết nói gì, được một lúc, Nhạc Phong giang hai tay: "Lại đây, Đường Đường, xa cách gặp lại, ôm một cái nào."

Quý Đường Đường ném cho anh một cái nhìn khinh bỉ: "Thôi đi, có thể thu hồi đường lối mềm dẻo của anh lại được rồi đấy."

Nhạc Phong trừng cô: "Cái gì mà đường lối mềm dẻo, tôi đây là thông lệ quốc tế, cái ôm thể hiện cho sự hữu hảo. Cô có thể đừng có mà lấy dạ tiểu nhân đen tối của cô mà đo lòng quân tử quang minh lỗi lạc của tôi được không?"

Quý Đường Đường không hề nhượng bộ: "Đừng có mà bôi xấu chữ quân tử được không, nằm mà cũng trúng đạn."

Nhạc Phong tức không chịu được, vươn tay kéo qua, trực tiếp ôm kiểu con gấu, tóc cô mới khô được một nửa, mùi vị trên người rất dễ chịu chứ không phải thứ mùi nước hoa hay ngửi thấy trong show diễn tối.

Cái ôm này tự nhiên mà ấm áp hơn tưởng tượng rất nhiều, Nhạc Phong nhất thời có chút không nỡ buông tay, cho đến khi Quý Đường Đường chậm rãi nhắc nhở anh: "Căn cứ theo thông lệ quốc tế, cái ôm thể hiện sự hữu hảo này của anh đã vượt quá thời gian."

Nhạc Phong gắt cô: "Mới nhìn đã biết là không tập trung, xa cách gặp lại, tôi đây cảm động quên hết tất cả, cô lại còn ở đó mà tính giờ!"

Quý Đường Đường cũng cười, cô dịch ra một chút, hỏi Nhạc Phong: "Đám Mao Ca khỏe hết chứ?"
"Rất ổn. Đầu Trọc về nhà chạy công trình, mùa đông ở Ca Nại quá lạnh, âm hai mươi mấy độ, lão Mao tử chạy về phía Nam sống qua mùa Đông rồi." Nhạc Phong chợt nhớ ra chuyện gì, "Có lần gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy còn nhắc đến cô đấy. Này Đường Đường, lát nữa gọi điện cho Mao Ca đi."

"Gọi điện? Nói gì đây?" Quý Đường Đường do dự một chút.

"Đầu tiên cô đừng nói gì cả." Nhạc Phong cười xấu xa, "Chờ anh ấy mất kiên nhẫn, cô mới giả ma, cô nói, Mao Ca, em là Đường Đường đây, em đang ở Ca Nại, lạnh quá...."

Anh học theo giọng điệu âm u ma quái, Quý Đường Đường cười đến đau cả bụng: "Sao lại xấu xa như thế chứ, dọa anh ấy sợ thì làm sao?"

Nhạc Phong cũng cười: "Dọa được mới hay. Đúng rồi, thấy ba lô của cô ở dưới quầy, vừa mới tới hả?"

Quý Đường Đường gật đầu: "Đến Cổ Thành không có chuyến bay thẳng, phải chuyển xe khách."
"Ăn cơm chưa?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Lát nữa úp mì."

"Thôi, còn ăn mì gì nữa." Nhạc Phong quyết định thay cô, "Đến đây tôi coi như là một nửa chủ nhà, phải có nghĩa vụ mời cô bữa cơm chứ, coi như đón gió."

"Sao anh lại coi như một nửa chủ nhà?" Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng, "Trông anh có vẻ rất thân với bà chủ, quen à?"

"Quen, bạn trên đường hồi trước, tôi gọi bằng chị."

Quý Đường Đường ừ một tiếng, không nói gì nữa.

"Vậy cô thay đồ đi, tôi chờ cô ở dưới lầu."

Nhạc Phong xoay người mở cửa, Quý Đường Đường chợt gọi anh lại: "Này."

"Sao thế?" Nhạc Phong thấy lạ.

"Chuyện đó..." Quý Đường Đường cắn cắn môi, "Vừa nãy sao anh nhận ra được?"

"Vừa nãy?" Nhạc Phong nghĩ một lúc mới nhận ra là cô đang nói đến chuyện búi tóc đắp mặt nạ.

"Sao nhận ra được vậy?" Quý Đường Đường thực sự tò mò, "Đến tôi soi gương mà còn không nhận ra được."

"Muốn biết?"

"Muốn."

Nhạc Phong cười xấu xa, anh ghé mặt lại gần Quý Đường Đường, chỉ chỉ mặt: "Hôn một cái, hôn một cái rồi tôi sẽ nói cho cô biết."

Quý Đường Đường trừng anh, Nhạc Phong đắc ý: "Tôi đây coi như là bảo vệ quyền lợi tài sản tri thức, không thể không có tí lợi lộc nào mà lại đi nói cho cô biết được đúng không?"

Quý Đường Đường hừ một tiếng, xoay người bước đến cạnh bàn, xé một tờ giấy nhẵn, cúi người viết mấy chữ, quay lại đưa cho Nhạc Phong: "Này, nói cho tôi biết đi."

Nhạc Phong nhìn tờ giấy, trên đó có hai hàng chữ, hàng đầu tiên là: Hôn một cái. Hàng tiếp theo là: Phê chuẩn, thời gian tiến hành chờ sắp xếp.

Quý Đường Đường còn giống như sợ anh xem không hiểu, giải thích: "Hôn một cái chứ gì, tôi đồng ý. Nhưng lúc nào hôn anh chưa yêu cầu đúng không, vậy nên phải chờ sắp xếp, cũng vẫn có hiệu lực."

"Đúng là không nhìn lầm cô chút nào, thật vô sỉ." Nhạc Phong uất thì uất nhưng vẫn gập tờ giấy lại nhét vào trong túi quần, sau đó hắng giọng nói: "Làm sao nhận ra ấy hả? Tiểu Mễ qua tìm tôi, nói là có một mỹ nữ muốn bán ngọc, tôi lăm mồm hỏi một câu là ai, cô bé nói tên là Quý Đường Đường."

Trước khi sắc mặt Quý Đường Đường biến đổi, Nhạc Phong vỗ vỗ vai cô: "Mau thay quần áo đi nhé, chờ cô dưới lầu đấy."

Thập Tam Nhạn đang đứng trước quầy nói chuyện với Tiểu Mễ, nghe trên lầu có tiếng vang bèn ngẩng đầu lên nhìn, Nhạc Phong vô cùng đắc ý nhướn mày với chị ta.

Thập Tam Nhạn hít một hơi lạnh: "Xong rồi xong rồi, lại bị Phong Tử thu phục rồi, đúng là tai họa."

Trong lúc nói thì Nhạc Phong đã bước xuống, Thập Tam Nhạn nhìn anh có vẻ như là định đi ra ngoài: "Đi đâu thế?"

"Đưa người đẹp ra ngoài ăn cơm."

Thập Tam Nhạn trừng anh: "Bên ngoài còn đang mưa đấy Phong Tử, tán gái cũng không cần phải vội vàng nửa đêm canh ba như thế này chứ."

"Tán gái gì chứ," Nhạc Phong sửa lại, "Người ta đi đường đến đây vẫn còn đói bụng, tôi mời cô ấy ăn cơm, hợp tình hợp lý."

Thập Tam Nhạn không nói gì nữa, sau lưng lại vang lên một giọng nói u oán: "Tiểu Phong Phong, anh cũng chưa ăn cơm đây này."

Da gà da vịt của Nhạc Phong nhất thời nổi đầy người, anh nhìn theo hướng tiếng nói, Thần Côn không biết từ lúc nào đã ôm bình nước sôi đứng trong khoảng tối ngoài cửa, thật sự trông hết như cô hồn dã quỷ.

Nhạc Phong tức giận: "Không phải đã bảo anh đừng chạy ra ngoài dọa người khác rồi hay sao?"

"Nước sôi không ra, không dùng được." Thần Côn đáng thương nhìn anh, lại cường điệu thêm một lần, "Anh còn chưa được ăn cơm..."

Nhạc Phong nhìn anh ta khoảng hai phút: "Anh không biết tự úp mì mà ăn à?"

"Dù sao cậu cũng định đưa người đẹp ra ngoài ăn cơm mà, đưa anh đi với." Thần Côn vì một bữa cơm mà cúi mình.

Nhạc Phong trả lời rất dứt khoát: "Tự quay về mà nấu mì."

Thần Côn vô cùng buồn bã: "Anh và người đẹp thì có gì khác nhau? Trừ chuyện không đẹp bằng người ta ra, đó chỉ là vấn đề của một tầng da thôi. Cô ta có nội hàm bằng anh không? Có từng trải bằng anh không? Ngẫm thấy anh đây trong vòng hai mươi năm đã đi khắp đại giang Nam Bắc, truy tìm thăm dò đủ loại sự kiện huyền bí khắp mọi nơi, đã đủ để mở một khoa làm Chủ nhiệm khoa ở Đại học rồi, Tiểu Phong Phong, không phải anh chém với cậu đâu, cậu chỉ cần ăn với anh một bữa thôi, tuyệt đối bằng mười năm đọc sách..."

Thập Tam Nhạn lần đầu tiên nếm mùi lải nhải liên miên của Thần Côn, con người suýt nữa rớt ra ngoài, Nhạc Phong thở dài, dùng tay đỡ đầu: "Lại nữa rồi..."

Thần Côn đang nói vui vẻ, bên cạnh chợt có người chọc chọc bả vai anh ta: "Này, anh thực sự hiểu biết những chuyện đó..."

Thần Côn không lường được có người đột nhiên lại xuất hiện ở bên cạnh, sợ đến mức run bắn lên, bình nước sôi rớt khỏi tay, mắt thấy sắp rơi xuống đất, Quý Đường Đường vươn tay chụp lấy, kịp thời bắt được bình nước sôi.

Cô tò mò nhìn Thần Côn: "Anh thật sự hiểu biết những chuyện huyền bí kia à?"
Thần Côn đỡ ra nhìn cô: "À.. ừ."

Quý Đường Đường ồ một tiếng, quan sát anh ta trên dưới một lượt, quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong, đưa anh ấy đi cùng đi."

"Mang anh ta theo làm gì chứ?" Tuy nói ra ngoài ăn cơm với Quý Đường Đường cũng chẳng phải để nói chuyện yêu đương gì đó, nhưng Nhạc Phong thật lòng cảm thấy, trong bất cứ trường hợp nào, Thần Côn cũng là một cái bóng đèn cực kỳ chói sáng, có thể phóng xạ khiến cho thần kinh của mọi người suy nhược.

"Nghe mấy câu chuyện ma."

"Ngại quá, không có cửa đâu." Nhạc Phong không hề khách khí, "Tôi chỉ mời cô ăn cơm, không mời anh ta."

Tâm trạng tốt đẹp của Quý Đường Đường không hề bị ảnh hưởng chút nào, cô nói với Thần Côn: "Đi cùng đi, Nhạc Phong mời em, em mời anh."

Nhạc Phong nổi điên: "Đường Đường!"

"Sao?"

"Là hai chúng ta đi ăn cơm, có thể không đưa con chó con mèo không liên quan theo được không?" Nhạc Phong từ xưa đến nay đã quen không chút khách khí với Thần Côn, vốn đã ngứa mắt anh ta, tối nay lại càng thêm chướng mắt.

"Tôi thấy anh ấy rất thú vị, muốn nghe anh ấy kể mấy câu chuyện thần bí kỳ quái kia." Quý Đường Đường cũng nhìn ra Nhạc Phong và Thần Côn không có tiếng nói chung: "Hay là, chúng ta để hôm khác đi? Tôi mời anh ấy ra ngoài ăn bữa cơm trước đã?"

Nhạc Phong chỉ cảm thấy đại não trống trơn trong nháy mắt.

Thế này là có ý gì? Cho anh đi tàu bay giấy ngay tại chỗ? Từ khi biết suy nghĩ đến giờ, hình như đây là lần đầu tiên thì phải? Hơn nữa kẻ địch lại còn là Thần Côn, nhục nhã, quá nhục nhã...

Da thịt trên mặt Nhạc Phong co rút hồi lâu, nửa ngày trời không hồi hồn lại được, Thập Tam Nhạn đứng bên cạnh cũng hít khí lạnh liên tiếp, cô đã phải nhìn Quý Đường Đường với cặp mắt khác xưa, vừa này còn tưởng lại có một thiếu nữ ngu ngốc nữa quỳ gối trước gấu quần quân đội của Nhạc Phong, xem ra đúng là mình đã phán đoán sai rồi, vì Thần Côn mà đá Nhạc Phong, khẩu vị nặng đây, cấp độ này, kịch trần rồi...

Về phần người trong cuộc là Thần Côn thì đã cảm động đến mức lệ nóng quanh tròng: "Người đẹp, em thật có giác ngộ, em chính là Hồng Phất* tinh mắt biết anh hào trong truyền thuyết..."

(*) Chỉ Hồng Phất nữ, vốn là hầu nữ trong phủ quan Tư không Dương Tố, nàng hay cầm cây phất trần màu

đỏ nên được mọi người gọi là Hồng Phất nữ, nàng là người có con mắt tinh tường, nhận ra được 2 người nhân vật anh hùng là Lý Tịnh và Từ Nhiệm Khắc.

38. Chương 7

Nửa tiếng sau, một nhóm ba người ngồi trong quán đồ nướng nổi tiếng ở Cổ Thành, vì đang mưa và trời cũng đã muộn, trong quán chỉ có hai ba bàn khách, ông chủ kê giá nướng dưới mái hiên, khói trắng bốc lên hòa vào trong màn mưa.

Nhạc Phong cầm đôi đũa dùng một lần trên bàn nhàm chán qua qua lại, thỉnh thoảng tức giận nhìn hai người trước mặt, kể từ lúc ra khỏi cửa, cái mồm kia của Thần Côn chưa từng khép lại, blah blah blah mãi không ngớt, xem tình hình, không dốc hết những thứ đã tích lũy trong hai mươi mấy năm qua ra thì tuyệt đối sẽ không cầm miệng.

Quý Đường Đường lại càng khiến người ta tức giận, cô không những rất phối hợp mà lắng nghe, còn thỉnh thoảng chen vào mấy lời góp ý — mỗi lần góp ý đều khiến Thần Côn hưng phấn giống như bị đánh tiết gà, vậy nên hai con người mới gặp mặt chưa đầy nửa giờ đã trở thành người có chung sở thích, tri âm, Bá Nha và Tử Kỳ.

Đề tài này thì có gì mà thú vị? Nhạc Phong có nghĩ nát óc cũng không thông. Được rồi, anh thừa nhận, hồi trước khi ngồi cùng bàn ăn cơm với người đẹp, anh cũng từng kể đôi ba câu chuyện ma như vậy, nhưng mục đích là để chế tạo hiệu quả kinh sợ, làm nổi bật khí phách đàn ông để cho mỹ nữ có cơ mà sa vào ôm ấp...

Đại khái khoảng năm phút trước, Nhạc Phong có cố đổi chủ đề, lại bị Thần Côn vô cùng kì thị: “Tiểu Phong Phong, bọn anh đang trao đổi học thuật cậu có hiểu không? Trao đổi học thuật ấy.”

Thế còn chưa hết, anh ta còn đầy vẻ xin lỗi cười cười với Quý Đường Đường, giống như phụ huynh đang giải thích với người ngoài về đứa con không hiểu biết của mình vậy: “Tiểu Phong Phong nó vậy đấy, anh đã bảo nó đọc nhiều sách vào rồi, vô văn hóa...”

Cuối cùng anh ta còn mưu đồ gạt Nhạc Phong qua một bên: “Hay là Tiểu Phong Phong này, cậu qua bên kia ngồi đi, dù sao cậu có nghe cũng không hiểu...”

Sắc mặt của Nhạc Phong xanh mét, anh đi ra ngoài tìm chủ quán, chỉ thị ông ta tiến hành xử lý đặc biệt với xiên thịt của Thần Côn: “Đúng rồi, chín ba phần là được, anh ta thích ăn sống.”

Mấy xiên thịt nướng xong trước này rốt cuộc cũng cắt đứt sự lải nhải của Thần Côn, anh ta vừa đón lấy khay thịt vừa thấy lạ: “Nhanh thế à... Này Tiểu Đường Đường, anh bổ sung năng lượng tí đã, lát nữa nói tiếp nhé.”

Quý Đường Đường bị biệt danh mà Thần Côn đặt cho cô làm cho ghen nửa ngày không nói ra lời.

Thần Côn cầm củi ăn thịt, Nhạc Phong kéo Quý Đường Đường qua một bên: “Tôi bảo này, có thể không bày ra cái vẻ như thiếu nữ ngớ ngẩn gặp được ngôi sao học thuật đấy được không? Ánh mắt kia của cô làm cho người ta nuốt không trôi cô biết không?”

Quý Đường Đường kinh ngạc: “Rõ ràng đến thế à?”

Quả nhiên anh đoán không sai, con nhóc này đúng là có chút động cơ không thuần khiết với Thần Côn, Nhạc Phong cực kỳ phiền muộn: “Rốt cuộc là cô có chuyện gì mà phải lấy lòng anh ta như vậy?” “Chẳng phải là vì muốn nghe kể chuyện sao, đã cầu cạnh người ta, thái độ đương nhiên phải khách khí một chút.” Quý Đường Đường trái lại rất thoải mái, “Dù sao, Thần Côn nuốt được là ok rồi.”

“Vậy có thể đừng giả bộ như thế được không? Ánh mắt có thể bình thường một chút được không? Chúng ta có thể tỏ ra tự nhiên một chút được không?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Thế không được, tôi sẽ phì cười mất.”

Nhạc Phong im lặng, cuối cùng tặng cho cô hai chữ: “Giả dối.”

Quý Đường Đường không tán thành: "Tôi thế này gọi là chủ và khách đều vui, cả nhà vui vẻ." Lại còn dùng cả thành ngữ nữa, Nhạc Phong đang tức muốn cốc cho cô một cái, mới giơ tay lên, di động trong túi ngực lại đổ chuông, Nhạc Phong vừa lấy di động vừa đe dọa cô: "Chờ lát nữa tính sổ với cô."

Giờ di động ra trước mặt, nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, Nhạc Phong bỗng trầm mặc.

Quý Đường Đường tò mò liếc một cái, sau đó cười xấu xa: "Miêu Miêu à, người sống biển ngay đây, ngài cứ chậm rãi nghe nhé." Cô cười khúc khích quay về bàn.

Nhạc Phong do dự một chút mới ấn nút trả lời, anh bước thẳng đến ngoài mái hiên, tận lực tránh xa khỏi những khách ăn ngồi bên trong.

Trong loa truyền đến giọng nói của Miêu Miêu: "Nhạc Phong?"

"Ừ." Nhạc Phong thấp giọng đáp một tiếng, sau đó là một sự im lặng kéo dài, kể từ sau khi chia tay, đây là lần đầu tiên Miêu Miêu gọi điện cho anh.

Miêu Miêu ngập ngừng một lúc lâu mới mở miệng: "Trời đang mưa?"

"Ừ." Nghĩ chắc Miêu Miêu có thể là nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn mái hiên, "Ở chỗ em... không mưa à?"

"Không, tiết trời rất đẹp, chỉ hơi lạnh thôi."

"Vây mặc nhiều thêm một chút, đừng để bị cảm."

Miêu Miêu bỗng cười lên ở đầu bên kia: "Hỏi thăm bạn anh, họ nói anh không có ở đó, em biết ngay là anh lại đi nơi khác."

"Tìm anh có việc?"

"Ừ... Nhạc Phong, thiệp mời gửi đi đâu?"

Trái tim Nhạc Phong chợt hẫng hụt nhảy lên một cái.

Miêu Miêu nói rất chậm: "Muốn gửi cho anh, lại không biết anh đang ở đâu. Nhạc Phong, anh sẽ đến chứ?"

Nhạc Phong cười một cái, cảm thấy trong lồng ngực tràn ngập mùi vị đắng ngắt: "Em muốn anh đi sao? Nếu muốn, anh sẽ đi. Nếu em cảm thấy anh đến sẽ thành phiền phức, vậy anh sẽ cách xa một chút."

Miêu Miêu cười lên: "Sao anh lại là phiền phức được."

Nhạc Phong hít sâu một hơi: "Chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Xong hết rồi, chiều nay vừa thử áo cưới."

Nhạc Phong chẳng biết nên nói gì tiếp theo, cứ tiếp tục đối thoại như vậy, anh thực sự không chống đỡ nổi: "Vây là được rồi, Miêu Miêu, chúng ta liên lạc lại..."

"Nhạc Phong, em thử hai bộ áo cưới, một bộ hở vai, một bộ cổ chữ V khoét sâu, em không quyết định được, anh nói bộ nào ổn hơn?"

Nhạc Phong chỉ cảm thấy mắt cay xè, anh vươn tay ấn lên mắt: "Hở vai đi, vai em đẹp."

"Nhưng vị hôn phu của em thích bộ có cổ chữ V sâu."

"Vây nghe anh ta đi, anh ta thấy đẹp thì hẳn là đẹp."

Nhạc Phong đang nói, bỗng bị ai đó kéo một cái, quay đầu lại nhìn, Quý Đường Đường trừng anh một cái: "Đừng tập trung thế được không? Sắp đứng ra giữa trời mưa rồi kìa."

Nhạc Phong bấy giờ mới phát hiện nửa vạt áo đã ướt đẫm, anh định cười với cô, da mặt lại như cứng đờ, không tài nào cười nổi.

Quý Đường Đường là đang định ra ngoài mượn chủ quán giấy bút, thoáng liếc thấy nửa người Nhạc

Phong đã chìm trong mưa mới kéo anh lại, vốn còn đang định trêu anh ngọt ngào quá mức, lúc nhìn đến mặt anh, lại cảm thấy vẻ mặt không đúng, Nhạc Phong dường như cố ý muốn tránh khỏi ánh nhìn dò xét của cô, lúc mí mắt rũ xuống, trong ánh mắt có gì đó chớp lên một cái.

Quý Đường Đường theo bản năng bật thốt lên: "Anh sao vậy?"
Nhạc Phong còn chưa kịp trả lời, trong điện thoại lại vọng đến giọng nói của Miêu Miêu: "Bên cạnh có bạn gái à?"
"Ừ, một người bạn."

Miêu Miêu cười khế lên tiếng: "Em biết ngay là anh đi đâu cũng không thiếu con gái bên cạnh mà. Nhạc Phong, anh đưa điện thoại cho cô ta đi, em nói với cô ta mấy câu."

Nhạc Phong sửng sốt một chút: "Em nói gì với cô ấy? Em đâu có quen cô ấy..."

Quý Đường Đường cũng thấy lạ: "Cô ấy muốn nói chuyện với tôi?"
Nhạc Phong theo bản năng cảm thấy yêu cầu của Miêu Miêu rất kỳ quái, nhưng Miêu Miêu ở đầu bên kia rất cố chấp, mà Quý Đường Đường bên này cũng rất thản nhiên: "Vậy nói mấy câu cũng được, này Nhạc Phong, thực ra thì ở Ca Nại tôi cũng từng gặp qua cô ấy một lần mà, chưa biết chừng cô ấy vẫn nhớ đấy."

Điện thoại đến tay, không đợi cô tự giới thiệu làm quen với Miêu Miêu, bên kia đã hỏi cô: "Nhạc Phong khóc à?"

Quý Đường Đường sợ hết hồn, thành thật mà nói, vừa nãy thấy mắt Nhạc Phong có gì đó chớp lên, trong lòng cô đã ngỡ ngợ, nhưng cho dù thế nào thì lời dạo đầu của Miêu Miêu vẫn khiến cô kinh ngạc, Quý Đường Đường nhất thời không biết trả lời thế nào, đành phải ậm ừ một tiếng.

Miêu Miêu cười khế một tiếng: "Tôi hỏi anh ấy, tôi nên chọn bộ áo cưới nào."

Quý Đường Đường lại hiểu lầm: "Hai người sắp kết hôn? Anh ta cảm động phát khóc?"
"Là tôi sắp kết hôn, không phải với anh ấy."
"Cái gì cái gì cái gì?" Quý Đường Đường ngây người một hồi lâu, bấy giờ mới nhận ra nửa năm gần gũi đã thay đổi bất ngờ, "Hai người... chia tay rồi?"

Lúc nói đến hai chữ "chia tay", cô cố ý xoay người quay lưng về phía Nhạc Phong, hạ giọng thật thấp.

Miêu Miêu cười quái dị: "Chúng tôi không chia tay thì đâu đến lượt cô."
Quý Đường Đường sửng sốt khoảng một hai giây, cuối cùng cũng hiểu tại sao Miêu Miêu lại bắt Nhạc Phong đưa điện thoại cho cô, té ra là tưởng cô là tình mới của Nhạc Phong, định ôm lòng trả đũa đây.

Nghĩ vậy liền thấy thông suốt, biểu hiện của Nhạc Phong vừa nãy cũng trở nên hợp tình hợp lý, Quý Đường Đường biết khá ít về những rắc rối giữa Nhạc Phong và Miêu Miêu, chỉ theo bản năng mà cảm thấy cô ta làm vậy thật sự quá tàn nhẫn: "Hai người đã... ừ, vậy đó. Mà cô còn hỏi chuyện đó... đó sao?"
Câu này nếu được điền hoàn chỉnh thì là: Hai người đã chia tay rồi, cô còn hỏi anh ấy chọn áo cưới thế nào sao?!

Không cần phải nói hết, cuộc đối thoại giữa những người cùng giới, Quý Đường Đường tin là Miêu Miêu có thể hiểu được.

Miêu Miêu quả nhiên hiểu được: "Nhạc Phong nói sao thì cũng đã là bạn trai tôi một thời gian dài, tôi hỏi anh ấy thì mắc mớ gì đến cô?!"
Quý Đường Đường tức đến run rẩy cả tay, may mà cô không phải bạn gái kế nhiệm của Nhạc Phong, nếu người nghe điện thoại thực sự có dây dưa với Nhạc Phong thật, chẳng phải sẽ bị Miêu Miêu làm cho tức điên lên hay sao.

Nhạc Phong đứng đối diện nhìn mà thấy kỳ quái: "Đường Đường?"

Quý Đường Đường nhanh chóng hạ quyết định: vì sao Miêu Miêu lại kích thích Nhạc Phong như vậy là chuyện của hai người đó, lý ra cô không nên dính vào, nhưng lại vô tội bị vạ lây, cô nhất định phải gỡ hòa một bàn, cho dù Nhạc Phong có vì thế mà nổi giận cô cũng chẳng làm sao hết.

Cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong cười cười, lấy tay che ống nói của di động lại, dùng khẩu hình nói với

Nhạc Phong: “Đang nói chuyện rất ổn.”

Sau đó cười vô cùng khách khí với cái điện thoại: “Cô vừa mới nói... hỏi anh ấy cái gì nhỉ? Chọn áo cưới đúng không? Có những kiểu nào.”

Cũng không biết Miêu Miêu đã đáp gì ở đầu bên kia, Quý Đường Đường hết sức thân thiện: “Vấn đề này cô không nên hỏi anh ấy, cô nên hỏi tôi đây này...”

Cô vừa nói vừa di chuyển lại gần phía giá gương, chắc hẳn Nhạc Phong không nghe được rồi, cô mới nhanh chóng cúi người xuống, hạ thấp giọng vô cùng ác độc: “Hở vai không hợp đâu, vì vai cô bị sụp. Cổ chữ V khoét sâu cũng không hợp, bởi vì ngực cô bị lép. Hỏi tôi ấy à, bikini là thích hợp nhất!”

Nói xong, cô nhanh chóng nhấn nút ngắt cuộc gọi, trong lòng hả hê miễn bàn.

Dương dương đắc ý đứng dậy, vừa ngẩng đầu đã đối diện ngay với một gương mặt.

Quý Đường Đường sợ hãi người, nhìn kỹ mới thấy hóa ra là chủ quán, đang cầm giấy bút cô cần trong tay, nhìn cô tựa như nhìn người ngoài hành tinh, chắc là bị nghe thấy hết rồi.

Cảm giác bị người ta bắt quả tang tại trận dâng lên ồ ạt, Quý Đường Đường vô cùng lúng túng, cô cười ha ha: “Bác xem... cháu cũng... bị ối thật ha ha...”

Chủ quán không nhịn được cười, đưa giấy bút cho cô, Nhạc Phong tiến lại cầm lấy di động: “Nói chuyện gì vậy?”

“Cũng... cũng không nói gì.” Quý Đường Đường vừa nói vừa nhìn cái di động trong tay Nhạc Phong, chỉ sợ Miêu Miêu gọi lại nổi trận lôi đình gì đó.

Cũng may, cô ta không gọi đến nữa.

Quay về bàn, Thần Côn đã chờ không nổi: “Nhanh nhanh, Tiểu Đường Tử, mau bắt đầu đi.”

Mới ra ngoài có một lúc thôi, biệt danh của Quý Đường Đường đã từ Tiểu Đường Đường biến thành Tiểu Đường Tử theo phong cách thái giám, Nhạc Phong đồng cảm nhìn Quý Đường Đường một cái, Quý Đường Đường hung tợn trừng mắt nhìn anh: “Nhìn cái gì hả!”

Ngắm thấy hẳn là không nổi câu được với Thần Côn nên quay ra khai đao với mình đây, Nhạc Phong rất thông minh tránh khỏi mũi nhọn, lại hỏi Thần Côn: “Chơi gì thế?”

“Chơi một trò vô cùng hay vô cùng tri thức.” Thần Côn vui sướng rạo rức.

Quý Đường Đường xé giấy thành ba tờ, mỗi tờ viết mấy chữ lên trên, sau đó gập lại: “Thần Côn vừa nói, cho dù là một thứ mới nhìn vô cùng bình thường, anh ấy cũng có thể kể ra được những gì đằng sau nó, có thể là một mẫu chuyện ma quỷ, hoặc là một công dụng đặc biệt. Anh ấy bảo tôi tìm mấy tờ giấy, tùy tiện viết mấy thứ lên, rút trúng thứ nào thì anh ấy sẽ kể về thứ đó.”

Vừa nói vừa cầm ba mẫu giấy trong tay tung lên bàn: “Nào, chọn một cái đi.”

Thần Côn tiện tay bốc một tờ mở ra, sau đó giơ ra cho Nhạc Phong và Quý Đường Đường xem: “Chuông.”

Quý Đường Đường cười lên: “Bốc trúng chuông rồi, vậy kể đi.”

Cô đẩy đồ trên bàn sang một bên: “Dọn sạch sẽ đi nào, còn nghe kể chuyện.”

Động tác hơi mạnh, mấy chiếc khay từ chỗ Nhạc Phong rơi cách xuống đất, Quý Đường Đường thè lưỡi một cái, Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô, cúi người xuống nhặt.

Lúc cúi người xuống, thấy hai mẫu giấy còn lại cũng bị rơi ở bên cạnh, trái tim Nhạc Phong bỗng đập thịch một tiếng, không hiểu tại sao lại vươn tay, nhặt hai mẫu giấy kia lên.

Lúc đứng dậy, Quý Đường Đường chống hai tay lên mặt bàn nâng cằm, đang nhìn Thần Côn: “Kể bọn em

nghe đi, chuông có chuyện gì kỳ bí?”

Nhạc Phong nhìn gương mặt bên của Quý Đường Đường, lông mi cô khẽ chớp lên mấy cái, cánh môi thoáng cong lên, tựa hồ như lơ đãng, liếm môi một cái.

Trong đầu Nhạc Phong bỗng nhảy ra một cảnh tượng.

Đó là khi còn ở Ca Nai, có một buổi tối, Mao Ca nói Quý Đường Đường vào hẻm núi vẫn chưa thấy về, bảo anh và Đầu Trọc mau đi tìm. Bọn họ tìm nửa ngày trời mới nhận được điện thoại của Mao Ca, lúc vào quán trọ thì gặp Quý Đường Đường đang chạy lên lầu, sau khi đi theo lên, anh nghe được tiếng chuông, đầu giường Quý Đường Đường, có treo một chiếc chuông gió.

Nhạc Phong cup mắt, mượn thân mình che giấu, từ từ mở hai tờ giấy còn lại trong tay ra.

Tờ thứ nhất là chuông.

Tờ thứ hai, vẫn là chuông.

39. Chương 8

Ngoài dự đoán của mọi người, Thần Côn lần này không ba hoa chích chòe, anh ta vậy mà lại chờ người ra một lúc, giống như đang cố gắng nhớ lại chuyện gì đó, sau đó nhìn Quý Đường Đường: “Tiểu Đường Tử, nói về chuông, anh thật sự có thể kể cho em nghe một câu chuyện rất dài rất dài.”

Nhạc Phong vốn đã không có hứng thú với trò kể chuyện của Thần Côn, nghe thấy định ngữ “rất dài rất dài” như vậy lại càng văng hết cả đầu: “Vậy anh không biết tóm tắt lại à?”

Quý Đường Đường vậy mà lại nạt anh: “Không muốn nghe thì anh về đi, tôi cũng đâu có giữ anh lại đây.”

Con nhóc thối tha này, đúng là cùng một giuộc với Thần Côn, Nhạc Phong tức điên lên chỉ muốn cốc cho cô một cái thật mạnh, cũng may chủ quán lại bê số thịt nướng còn lại lên — so với cô ta, mấy xiên thịt nướng này còn đáng yêu hơn một chút, Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô một cái, vùi đầu chuẩn bị lấp đầy bụng mình.

“Chuông, thứ này vốn đã rất kỳ bí. Thường nói có chuông gọi hồn chuông trấn quỷ, còn có một ý kiến khác, nói rằng vào thời điểm bốn loại quỷ tiết: mồng ba tháng ba, tiết thanh minh, rằm tháng bảy, đầu tháng mười, ngàn vạn lần chớ mang theo chuông mà đi đêm, nếu không sẽ dẫn về những thứ không sạch sẽ, Tiểu Đường Tử, em có nghe qua chuyện này chưa?”

Quý Đường Đường gật đầu: “Có nghe.”

Nhạc Phong khinh bỉ, lầu bầu một câu: “Mê tín.”

“Thật ra thì chuông còn coi như bình thường, dù sao cũng là bị chạm vào nên mới phát ra tiếng. Kỳ bí nhất chính là một dạng biến tướng của chuông, đó là chuông gió.” Về mặt Thần Côn rất kỳ quái, “Tiểu Đường Tử, đã nghe thấy tiếng kêu của chuông gió bao giờ chưa?”

“Tiếng kêu của chuông gió làm sao? Không phải là nghe rất hay sao?” Nhạc Phong nhàm chán nói: “Kiểu dáng cũng đẹp, có nhiều người đều lấy chuông gió làm quà tặng, sao đến anh lại thành kỳ bí rồi, lại còn biến tướng nữa chứ, sao anh không bảo là dị dạng đi...”

Còn chưa nói xong, Quý Đường Đường đã vỗ bàn một cái, nổi cáu với anh: “Nhạc Phong anh xong chưa hả? Ở đâu ra mà lảm nhảm thế? Còn nói nữa có tin tôi ném anh ra không hả?”

Nhạc Phong bị cô làm cho sợ hết hồn, nửa ngày không kịp phản ứng, sau khi hồi hồn lại mới cảm thấy mình thực sự là oan ức vô cùng: “Này, Quý Đường Đường, tôi nghe kể chuyện có thắc mắc lại không được hỏi à, Thần Côn không có ý kiến thì thôi, cô cáu cái gì, đúng là Hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp.”

Vừa nói vừa cầm một xiên đậu phụ nướng lên, vừa ăn vừa hung dữ nhìn cô, cố ý nghiêng răng kèn kẹt, rất có cảm giác như đang mài dao để thịt heo thịt dê.

Thời khắc máu chốt, Thần Côn vẫn đứng về phía người nhà mình: “Ai da Tiểu Đường Tử, hiếm khi Tiểu Phong Phong lại hiếu học như vậy, cứ để cậu ấy nghe một chút đi.”

Chủ trò đã lên tiếng, Quý Đường Đường cũng không tiện đuổi người, trừng mắt nhìn Nhạc Phong một cái cho xong việc.

“Tiếng kêu của chuông gió đúng là rất dễ nghe, nhưng hai người nghĩ xem, phải có gió thổi thì mới kêu đúng không?” Thần Côn khoa tay múa chân miêu tả gió thổi, “Lúc không có gió thì chuông gió hẳn là không thể kêu đúng không? Nhưng có rất nhiều chiếc chuông gió lúc không có gió vẫn bất chợt vang lên. Ví dụ như ở nhà, đầu giường treo một chiếc chuông gió, cửa sổ đóng chặt rồi, đang đêm hôm cái chuông gió kia đột nhiên lại kêu lên, cậu nói có kỳ bí không?”

Thần Côn hạ thấp giọng không nhanh không chậm như vậy, Nhạc Phong vậy mà lại bị anh ta đưa vào trong khung cảnh đó, đặt mình vào hoàn cảnh người đó mà nghĩ thì đúng là có điểm rờn rợn, định mắng anh ta bớt giả thần giả quỷ đi, lời đến cửa miệng, liếc thấy Quý Đường Đường lại nuốt trở lại. Sau khi nuốt vào lại buồn nôn muốn chết, tự sỉ vả bản thân mình nhát như cáy: bà nội nó, đúng là sợ con nhóc này thật rồi.

“Cho nên mới có một ý kiến, đó là lúc chuông gió đột ngột vang lên là có ma quỷ đi qua. Hai người nghĩ coi, ma quỷ là thứ gì? Căn cứ vào phỏng đoán của anh, ma thuộc về một loại khí, một loại khí lưu động, một loại năng lượng, chuông gió là một loại vật chất đặc biệt nhạy cảm, cho nên khi thứ năng lượng ấy xuất hiện sẽ khiến cho chuông gió phát ra tiếng. Hai đứa nói coi, anh nói thế có lý không?” Quý Đường Đường ừ một tiếng, coi như đáp lời.

“Trước khi kể câu chuyện này, anh sẽ phân tích cho hai đứa nghe về trạng thái sau khi chết. Theo những lý luận nghiên cứu của phương Tây thì con người khi chết đi rồi sẽ đi qua một đường hầm thật dài, cuối đường hầm có một quầng sáng trắng. Anh thấy như thế không đúng, không phù hợp với trạng thái của chúng ta, sau khi người ta chết đi, chỉ xoay một cái, sẽ tiến vào một trạng thái tối tăm mông lung, hai đứa hiểu thế nào gọi là trạng thái tối tăm mông lung không? Nói thế này đi, Bàn Cổ hai đứa biết chứ, không phải truyền rằng trước khi Bàn Cổ ra đời, ông ta ngủ trong một quả trứng hay sao? Ngủ bên trong bóng tối mông lung, chính là trạng thái này, anh giải thích đã đủ thông tục chưa?” Nhạc Phong rửa thầm trong lòng: Thông tục cái rắm!

Quý Đường Đường lại ừ một tiếng.

“Trước đó không phải anh đã nói, hồn của người chết chính là một loại khí hay sao? Khi tiến vào trạng thái tối tăm mông lung như vậy, thực ra có rất nhiều luồng khí sẽ tự động tiêu tan, tương tự như anh sống cả đời, biết mình đã chết, bỏ hết trọng trách của kiếp này xuống, buông hết những thứ ở kiếp này lại — nhắm mắt xuôi tay ấy, cho nên tâm sự vừa bỏ xuống, luồng khí ấy sẽ tiêu tán, hòa vào bóng tối mông lung kia. Nhưng có vài người tình trạng của họ lại rất đặc thù. Ví dụ như những người chưa chết mà linh hồn không hiểu sao lại tiến vào nơi tối tăm kia, người kiểu đó sẽ làm sao bây giờ? Phải gọi hồn về đúng không, dùng cái gì để gọi? Chuông gọi hồn! Bởi vì tiếng chuông là âm thanh duy nhất có thể truyền từ dương gian đến cõi âm, những linh hồn đi lạc kia đang đi lung tung dưới âm phủ, đột nhiên, kìa, ở dương thế có âm thanh đang gọi ta, vậy linh hồn đó chẳng phải sẽ quay về được đúng không?”

Quý Đường Đường lần này không lên tiếng, Nhạc Phong trái lại đang nghe nhập thần, theo bản năng ừ một tiếng.

“Trên đây là một loại tình huống, còn một tình huống khác, chính là người này có oán khí quá mạnh, chết không nhắm mắt, biết mình chết rồi cũng không buông tay được, người như thế chính là kiểu trợn mắt như Kim Cương, nắm tay siết chặt ấy — Hai đứa nghĩ coi, trẻ con mới sinh ra, có phải đều nắm tay thật chặt mà bước vào thế giới này không? Loại người siết chặt nắm tay mà bước vào âm phủ như thế này, giống hệt như những đứa trẻ mới sinh, khí rất thịnh, bọn họ có thể ở lại âm phủ rất lâu, mà thứ hồn khí này trải qua thời gian dài vẫn không tiêu tan, sẽ tạo thành ma mà chúng ta vẫn hay nhắc đến.”

“Tuy là, rất nhiều câu chuyện ma đều kể rằng ma hung dữ ra sao hại người thế nào, nhưng cá nhân anh lại cho rằng, ma thật ra rất đáng thương. Mọi người nghĩ xem, ma thật ra chỉ là một loại khí, một loại khí thì có thể làm gì? Ngay cả mùi vị cũng không có, muốn hun người ta cũng chẳng được. Nhưng chúng ta không thể để cho luồng khí này tích tụ như vậy được đúng không? Qua nhiều ngày suy nghĩ anh đã nghiên

cứu ra một lý luận của riêng mình, anh cho là, thân thể của con người là chính, mà thứ khí của linh hồn này là phụ, hai thứ chính phụ này hoặc là đều ở đây, hoặc là đều không tồn tại, vậy thì năng lượng trên thể gian này mới có thể bảo toàn. Nhưng thân thể đã bái bại rồi mà luồng khí này vẫn còn, năng lượng không được bảo toàn, mà không bảo toàn thì Newton sẽ không đồng ý. Cho nên luồng khí này nhất định phải được hóa giải, nhất định phải trừ khử, vậy làm sao để trừ khử, bản thân nó không thể trừ khử được thì phải mượn tác động từ bên ngoài đúng không? Mượn ngoại lực thế nào, khí chắc chắn là không biết nói chuyện rồi, vậy phải làm sao bây giờ, oán khí va vào chuông, tiếng chuông là âm thanh duy nhất có thể truyền từ dương thể đến âm phủ, từ cõi âm truyền đến dương gian, oán khí va vào chuông, lấy một loại ngôn ngữ riêng của chuông, tương tự như mã Morse vậy, để một vài người có năng lực đặc biệt nghe được những gì mà bản thân muốn truyền đạt. Những người này sau khi nghe được sẽ lựa chọn hành động, dùng những cách khác nhau để hóa giải luồng oán khí này..."

Nói đến đây, Thần Côn dừng lại một chút: "Này, hai đứa hiểu được không đấy? Anh không lo cho Tiểu Đường Tử, nhưng mà Tiểu Phong Phong, lý luận cá nhân của anh đây khá là cao thâm, có dính đến bảo toàn năng lượng thâm ảo trong Vật lý học, Tiểu Phong Phong cậu có hiểu được không?"

Nhạc Phong hận không thể cầm xiên nướng đâm xuyên người anh ta: "Gia từng đi học! Gia nghe hiểu được!"

Quý Đường Đường bật cười một tiếng, thật ra thì Thần Côn nói cũng khá dễ hiểu, nhưng thỉnh thoảng lại đề cập đến nghiên cứu của phương Tây rồi cái gì mà lý luận khoa học khiến cho cô cảm thấy rất xoắn não: "Tại sao còn lòi cả bảo toàn năng lượng ra?"

"Đây chỉ là một loại giả thuyết, giả thuyết của Thần Côn." Thần Côn giải thích với cô, "Hiện giờ chưa có lập luận vững chắc để ủng hộ, nhưng Tiểu Đường Tử, em nên nhớ là, rất nhiều những nghiên cứu mới đầu chỉ là giả thuyết, anh phải đặt ra giả thuyết trước, sau đó mới chứng minh nó. Nói cách khác, học thuật thì không có biên giới, Tây làm Trung dùng ấy mà, một lý luận khoa học chính xác thì có thể ứng dụng trong bất cứ lĩnh vực nào, cho dù là khoa học huyền bí. Em nói có đúng không?"

"Đúng đúng đúng." Quý Đường Đường vừa gật đầu vừa vươn tay lấy xiên nướng, "Đây chính là câu chuyện về chuông của anh? Câu chuyện rất dài rất dài?"

"Ai bảo, đây chỉ là mở màn thôi." Thần Côn kích động, "Anh mới nói qua kiến thức liên quan cho hai đứa một lượt thôi, để hai đứa hiểu được toàn bộ bối cảnh."

Vừa mới nghe đây chẳng qua mới chỉ là mở đầu, Nhạc Phong thiếu chút nữa ngất đi: hóa ra lão Thần Côn này cũng thật thà thật, rất dài rất dài của anh ta, không hề dính một tí hơi nước nào.

"Tiếp theo anh sẽ chính thức bắt đầu kể chuyện đây, câu chuyện này anh đã ghi chép lại rất cẩn thận, anh còn đặt riêng cho nó một đầu đề nữa, tên là: Con gái nhà họ Thịnh."

Quý Đường Đường đang ăn, vừa nghe đến câu này, tay đột nhiên run lên, đầu xiên nướng vẽ ra một vệt máu ở môi dưới, mùi sắt tràn ra giữa răng môi, bản thân cô cũng không chú ý tới giọng nói của mình đang run lên nhẹ: "Tại sao câu chuyện này lại tên là Con gái nhà họ Thịnh?"

Thần Côn không hiểu câu hỏi của cô, mờ mịt nhìn cô: "Cái gì mà tại sao, chẳng tại sao hết, tên là Con gái nhà họ Thịnh thôi."

40. Chương 9

Thần Côn hắng giọng một cái: "VẬY anh kể nhé?"

Quý Đường Đường gật đầu: "Kể đi ạ."

Nhạc Phong cũng ừ một tiếng: "Kể đi."

Thần Côn lại không vội kể, chỉ đầy vẻ mong chờ nhìn hai người, Quý Đường Đường và Nhạc Phong bị nhìn mà chẳng hiểu ra sao, một lúc sau Thần Côn mới nhin không nói: "Không vỗ tay à?"

Còn phải vỗ tay? Khóe miệng Quý Đường Đường co giật mãi mới gờ tay lên, cảm thấy vô cùng mất mặt

vỗ bốp bốp bốp ba cái cho anh ta.

Thần Côn vẫn chưa thỏa mãn, anh ta nhìn về phía Nhạc Phong: "Còn Tiểu Phong Phong đâu?" Nhạc Phong mặt không thay đổi: "Phần, gia không ngờ ngắn như thế."

Quý Đường Đường đá anh một cái dưới gầm bàn: "Vỗ tay đi."

Nhạc Phong không thỏa hiệp: "Cô nói vỗ thì phải vỗ chắc? Cô là ai thế, chuyên gia chỉ huy người ta vỗ tay của Xuân Vãn* à?"

(*) Một chương trình giống Gặp nhau cuối năm ở bên mình.

Quý Đường Đường không dài dòng với anh, rướn người đến trước mặt anh, chớp mũi thiếu chút nữa đã chạm phải mặt anh, Nhạc Phong sợ đến mức co lại phía sau, còn chưa kịp phản ứng, hai bàn tay đã bị Quý Đường Đường một trái một phải bắt được, cưỡng ép cầm lấy vỗ một cái xong việc.

Nhạc Phong bị chọc tức: "Sao cô lại túm tay tôi? Cô là con gái đấy, cô có hiểu cái gì gọi là e dè không hả?"

Quý Đường Đường ngồi lại chỗ cũ, hừ qua lỗ mũi một tiếng: "Không hiểu."

Không biết hối cải! Nhạc Phong vốn từ thiếu thốn, nửa ngày mới dật ra được một câu: "Lưu manh!" Quý Đường Đường âm u đáp: "Tôi lưu manh đấy, anh có ý kiến à?"

Thần Côn ở bên cạnh vui sướng đến mức toàn thân run rẩy, anh ta nói đỡ cho Quý Đường Đường: "Tiểu Đường Tử người ta mà lưu manh sao? Chẳng qua là sờ tay cậu thôi mà. Lúc cậu đi tán gái hết ôm lại hôn, có ai lưu manh bằng cậu không?"

Quý Đường Đường rất phối hợp với Thần Côn, cô khinh bỉ liếc Nhạc Phong, còn dịch dịch ghế sang một bên: "Không ngồi chung với lưu manh." Nhạc Phong thật sự muốn cắn cho cô hai phát.

Cuối cùng là Thần Côn ra mặt kết thúc, xem ra, anh ta phi thường hài lòng với màn náo loạn tặng kèm với tràng vỗ tay trước khi bắt đầu kể này: "Chú ý chú ý nào, anh kể đây."

Chuyện này tính ra, chắc cũng phải mười năm rồi, khi đó anh ở đang ở phía Tây của Tứ Xuyên, định đi Thanh Hải, muốn đến Thanh Hải phải đi qua châu Cam Tư, đó là nơi người Tạng tập trung. Có biết châu Cam Tư không, đến giờ vẫn còn rất nghèo nàn chứ đừng nói là mười năm trước.

Một phần lớn của châu Cam Tư là đất Tạng Khang Ba, dân địa phương cực kỳ hung hãn, con đường đó thường hay xảy ra tai nạn, chặn đường, cướp bóc, án mạng diễn ra liên miên, anh nhớ là khoảng năm 2007 hay 2008 gì đó, chính phủ địa phương có ra sức chinh đốn một lần, tình hình mới chuyển biến tốt hơn đôi chút.

Lúc anh đi vào tuyến đường đó có thể coi như là thời điểm hỗn loạn nhất, xe công cũng không dám chạy, đương nhiên anh cũng không dám ngồi xe, con đường sứt sọc kia, xe lật nhiều vô kể. Cộng thêm anh cũng không vội, anh quyết định từ từ đi, vậy nên tốn tám mươi đồng mua cái xe đạp hai tay ôm lấy cả Đại Giang, đặt bút ký cùng với cái túi đựng đồ của anh ở yên sau, còn mua một bộ quần áo chắp chắp vá vá của người Tạng, đội mũ da chó, mặt bôi đen sì, nhìn không khác người Tạng là mấy.

Anh cho cậu hay, Tiểu Phong Phong, cái này gọi là trí thông minh, trí thông minh sinh tồn, ai mà lại đi cướp của một kẻ nghèo như anh chứ đúng không? Cho nên cả con đường ấy thuận lợi khỏi phải bàn, dọc đường đi mấy người Tạng còn Trát Tây Đức Lặc với anh nữa kia, còn mời anh đến nhà uống trà bơ. Anh mà huênh hoang như chú mày, phóng xe ầm ầm đến thì chắc đã sớm bị cướp đến cái quần lót cũng không còn.

Anh nhớ hôm đó đi đến cửa Ô Tử, bình thường anh chỉ dắt xe chứ không đi, bởi vì khả năng thăng bằng của anh không được tốt, phi, tiểu não của anh phát dục tốt vô cùng cho nên anh không cưỡi xe đạp được.

Hôm đó vừa hay lại phải đi xuống một con dốc lớn, tiết kiệm sức bao nhiêu cậu nghĩ xem, cho nên anh quyết định cưỡi xe xuống, kết quả cưỡi một phát là toi, phanh của cái xe đều kia không tốt, mới của gấp

một cái cả người cả xe đã văng ra rồi, người thì không sao, nhưng mà xe thì bị rớt xuống dưới vách núi, xe thì không nói làm gì, nhưng yên sau còn có bút ký của anh nữa, đó là mười mấy năm tâm huyết, tâm huyết đấy, cậu hiểu không?

Anh quyết định bò xuống dưới tìm lại đồ của mình về, cái vách núi ấy dốc đứng nhé, lại còn cao nữa, không dễ tâm mà giẫm hụt một cái thì chết chắc, nhưng vì sự nghiệp của mình, anh không thể chùn bước được, anh liền túm cỏ cây đất đá mà bò xuống, bò khoảng hai giờ mới đến đáy, lúc tới nơi chân cũng đã mềm nhũn, tê liệt hết cả.

Dưới dốc núi đó còn có cả loại xe vận tải lớn cũng bị lật xuống, đã hoen gỉ gần hết, chắc là gặp tai nạn giao thông không di chuyển được nữa, cũng có cả xe con, rồi quần áo rách bươm gì đó, có thể thấy con đường kia rất dễ gặp tai nạn, cái xe kia của anh cũng rớt chổng gọng đấy, anh cũng chẳng cần nữa, anh chỉ muốn tìm cái bao tải kia của anh thôi, bên trong trừ bút ký ra còn có mấy món quần áo lương khô nữa.

Sau khi tìm được đồ rồi anh định đi lên, nào biết vừa mới nhấc mắt đã thấy cách đó không xa có hai con chó Tạng đang khịt khịt không biết là ngửi cái gì, Tiểu Phong Phong cậu biết rồi đấy, khi còn bé anh đã từng bị chó cắn nên khá là sợ chó, anh mới nhặt hai viên đá ném qua, đuổi chúng nó đi, sau đó đi qua nhìn, trong bụi cỏ kia vậy mà lại có người!

Lúc ấy anh hãi lắm, nhìn cách ăn mặc thì là người Hán, nam, đại khái khoảng ba bốn chục tuổi, nhìn lại thì cách đó không xa có một cái mô tô hỏng, anh đoán mười phần thì đến chín là cũng bị rơi từ trên kia xuống, thử kiểm tra thì mũi vẫn còn hơi thở, nhưng không thể di chuyển, thân thể đó mềm nhũn, anh đoán là ngã không nhẹ, cũng không cứu sống được, chẳng qua là nhất thời chưa tắt thở mà thôi.

Cậu nói xem anh phải làm sao? Anh đã học sơ cứu bao giờ đâu, cũng không có kinh nghiệm, núi non hoang vu, chẳng biết tìm ai để cứu mạng, anh đành phải nhóm đống lửa bên cạnh chỗ cậu ta, lấy nước đổ lên mặt cậu ta, vỗ mặt gọi cậu ta, giằng co một lúc lâu, cậu ta lại tỉnh thật, tinh thần cũng không tệ, còn có thể nói chuyện đôi ba câu, anh đoán không hề sai, đích xác là phóng xe nhanh lăn từ trên kia xuống, nằm dưới này phải hai ba ngày rồi, anh mà đến trễ một ngày, chắc chỉ thấy được người chết thôi.

Lúc người ta sắp chết cũng rất bình tĩnh, cậu ta không bảo nhẩn nhủ cho người nhà cái gì, chỉ nói là muốn ăn một bữa thịt hộp.

Cậu nói coi anh đây hai tay áo đầy gió mát, kiếm đâu ra thịt hộp cho cậu ta ăn chứ, anh nói với cậu ta: người anh em, trong túi tôi có hai cái bánh ngọt, còn có một cái xúc xích nữa, cho chú em hết, trước khi lên đường ráng ăn cho hết đi, bèo nước gặp nhau, cũng coi như tấm lòng của người anh này.

Cậu ta vô cùng cảm kích anh, cũng phải, trước khi đi còn được ăn bữa cơm no, so với việc chết đói chết rét vẫn tốt hơn đúng không? Ăn xong rồi cậu ta nói với anh, trên người không mang theo nhiều tiền mặt, chắc chỉ còn mấy trăm đồng, cho anh hết, coi như cảm ơn anh.

Vậy sao được, anh học tập theo Lôi Phong mà trưởng thành, lấy giúp người làm niềm vui, đâu phải là vì tiền, anh nói anh không cần, bảo cậu ta nói địa chỉ nhà ra, anh có thể giúp cậu ta gửi tiền về, cậu ta lại bảo không cần.

Được một lúc cậu ta nói: Anh, nợ anh ân tình này, thật ngại quá, tiền anh cứ cầm đi. Anh mới bảo không cần, nếu cậu thật sự muốn cảm ơn tôi, không bằng kể cho tôi nghe một câu chuyện ly kỳ, chuyện ma cũng được, tôi đang sưu tầm mấy thứ này.

Cậu ta chắc nghe không hiểu, anh mới giải thích chí hướng của mình cho cậu ta, còn lấy bút ký trong bao tải ra cho cậu ta xem, anh nói anh đang tích góp ghi chép lại về những chuyện ma quái này, nếu trong bụng cậu có mấy thứ đó thì kể cho anh nghe, không có thì cho qua đi.

Cậu ta nghe vậy, cười ha ha hai tiếng, nói không có, trên đời này nào có nhiều chuyện lạ như vậy.

Anh thấy cậu ta nói mãi nói mãi rồi yếu dần, cũng không nài cậu ta kể chuyện nữa, chỉ kể cho cậu ta nghe những chuyện xảy ra trên đường, kể luôn cả những kiến thức kỳ lạ kỳ kỳ cho cậu ta, sau đó trời tối dần, buồn ngủ, anh lấy áo khoác đắp lên người cậu ta, đáng thương, anh đoán chắc cậu ta không chịu được qua đêm nay.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cậu ta bỗng kéo áo anh, đánh thức anh dậy, nói với anh: Anh à, anh là người tốt, tôi không giấu diếm gì anh nữa, tôi thực sự có một chuyện có thể kể cho anh nghe.

Thật ra thì mới đầu anh khá tức giận, cậu nói xem anh mệt mỏi thế nào kia chứ, hết cưỡi xe lại bỏ nhào rồi leo núi, đang ngủ ngon lại bị cậu ta lôi dậy, có khổ không cơ chứ. Nhưng vừa nghe nói có chuyện kể cho anh nghe là anh nhanh chóng bỏ dậy ngay, vì sự nghiệp mà, phải hy sinh thôi.

Cậu ta nói cậu ta họ Thịnh, hỏi anh có biết nhà họ Thịnh không, nhà họ Thịnh chuyên điều khiển chuông, anh nói anh không biết, cậu ta liền cười, dừng một chút rồi nói, đàn ông nhà họ Thịnh không đáng giá, phụ nữ mới quý báu, nói chính xác, là phụ nữ chưa sinh đẻ mới quý báu.

Đến đây thì có thể liên hệ với chuyện chuông gió mà anh vừa kể cho hai đứa rồi đấy, còn nhớ không, anh đã nói có một số người đặc biệt có thể nghe và hiểu được tiếng chuông, biết người âm phủ muốn truyền đạt tin tức gì cho họ, nhà họ Thịnh chính là một gia tộc như vậy, sinh ra ở nhà họ Thịnh, con trai thì không có năng lực đó, chỉ có con gái mới có.

Theo lời kể của cậu ta, nhà họ Thịnh là một gia tộc rất lâu đời, cũng vô cùng ẩn dật, con gái nhà họ Thịnh có thể nghe hiểu được tiếng chuông, bọn họ có năng lực tiếp nhận tin tức từ âm phủ, sau đó hóa giải oán khí của người chết oan, đây coi như là năng lực mà trời ban cho người nhà họ Thịnh, có khả năng đặc biệt thì cũng phải làm hết nghĩa vụ của mình, cũng chính là hóa giải những luồng oán khí va vào chuông.

Đến đây lại nhắc đến chuông rồi, lúc đầu anh đã nói, oán khí chính là một luồng khí, oán khí có mãnh liệt hay không, có liên quan rất nhiều đến tính cách và những gì người đó đã trải qua, chỉ có oán khí cực mạnh mới có thể va vào chuông của nhà họ Thịnh, mà nhà họ Thịnh tồn tại bao nhiêu năm như vậy, sinh sôi nảy nở, không chỉ có một nhánh, cũng không chỉ có một chiếc chuông gió, mỗi loại chuông gió sẽ bị một loại oán khí khác nhau đụng phải, nghe nói loại oán khí mạnh nhất là oán khí do những người chết ở nơi xú người, vốn sống đã bị thảm, lại còn chết yếu tha hương, đương nhiên là oán khí sẽ lớn, loại chuông có thể bị thứ oán khí như vậy đụng vào gọi là Lộ Linh. Người họ sở dĩ lại nhắc đến chiếc chuông này, là bởi vì người khổng chế Lộ Linh, chính là chị gái của cậu ta.

Lại nói về nhà họ Thịnh, trên đời này, luôn tồn tại những mối quan hệ hỗ trợ phụ giúp và đối nghịch, có hắc tất có bạch, có tốt thì cũng có xấu, nghe nói nhà họ Thịnh vẫn có một kẻ thù không đội trời chung, họ Tần, cũng là một gia tộc. Nhà họ Tần và nhà họ Thịnh không giống nhau, trong cái nhìn của bọn họ, oán khí có thể va vào chuông gió thì có thể sử dụng cho bản thân, giải thích điều này thế nào đây? Nói thông tục một chút nhé, nói luôn không khí đi, dưới trạng thái bình thường, không khí chính là không khí, không có gì nguy hiểm, nhưng nếu anh nén thứ không khí này vào trong một không gian vô cùng nhỏ bé, nó có thể khiến anh nổ tung! Anh không biết nhà họ Tần làm bằng cách nào, nhưng bọn họ dường như rất muốn thu thập những oán khí va vào chuông để luyện Quỷ Linh.

Luyện Chuông quỷ thì luyện đi, không chung một đường khó chung tiếng nói, cùng lắm là bất đồng chính kiến thôi đúng không, nhưng hai nhà sở dĩ lại trở thành kẻ thù không đội trời chung là vì hai nguyên nhân, thứ nhất là nhà họ Tần không có năng lực nghe hiểu được tiếng chuông, nói cách khác, chuông rơi vào tay bọn họ chỉ là một đồng sắt vụn, cho nên bọn họ phải ép con gái nhà họ Thịnh đi thu thập oán khí; thứ hai chính là điểm tàn nhẫn của việc luyện Chuông quỷ, nghe nói bước cuối cùng của quá trình này là cần mạng sống của con gái nhà họ Thịnh. Việc đã dính đến mạng người thì to tát rồi, cho nên hai nhà này, đời đời kiếp kiếp một mất một còn.

Ở đây lại dính đến một nhà thứ ba nữa, họ Thạch. Nhà họ Thạch là thông gia với nhà họ Thịnh qua nhiều thế hệ, nghe nói là bởi vì có một khoảng thời gian, nhà họ Thịnh gần như bị nhà họ Tần tiêu diệt, sau đó lại nhờ có sự bảo vệ của nhà họ Thạch mới một lần nữa đứng vững, cho nên lâu dài thành tập tục, con gái nhà họ Thịnh đều lấy con trai nhà họ Thạch, đàn ông nhà họ Thạch bảo vệ phụ nữ nhà họ Thịnh, hai gia tộc lớn sinh sống cùng một nơi, tránh thoát khỏi sự hãm hại của nhà họ Tần.

Tại sao lại nói phụ nữ chưa sinh đẻ ở nhà họ Thịnh mới là quý giá nhất? Bởi vì sau khi sinh đẻ, năng lực nghe hiểu tiếng chuông của người đó sẽ biến mất, nếu như sinh con gái, khả năng này sẽ tự động truyền đến người đứa bé gái, nếu như sinh con trai, thì đó sẽ chỉ là một người bình thường. Mà còn phải là thai

đầu, thai thứ hai dù cho có sinh con gái thì khả năng đó cũng không được di truyền lại. Mà cứ di truyền qua từng đời như vậy, tỷ lệ năm mươi phần trăm, con gái nhà họ Thịnh càng ngày lại càng ít.

Vốn số lượng đã ít, con gái nhà họ Thịnh lại hay gây ra chút chuyện, nói thế nào bây giờ nhỉ, con gái nhà họ Thịnh nhất định phải lấy con trai nhà họ Thạch. Nhưng hai đứa nghĩ coi, chuyện tình yêu sao có thể cưỡng cầu được, có vài người con gái của nhà họ Thịnh đã yêu người đàn ông khác, gia tộc lại không đồng ý, cho nên dần dà đã phát sinh ra chuyện bỏ trốn.

Theo như lời kể của người kia, gia quy của nhà họ Thịnh rất nghiêm cấm, một khi đã bỏ trốn rồi thì tương đương với việc cắt đứt với gia tộc, nhà họ Thịnh tuyệt đối sẽ không can thiệp đến sự sống chết của bọn họ nữa, đó cũng là để giết gà dọa khỉ, răn đe.

Nhưng nhà họ Thịnh không quan tâm, không có nghĩa là nhà họ Tần không quan tâm.

Nhà họ Thịnh và nhà họ Thạch, hai gia tộc lớn ở cùng một nơi, nhà họ Tần muốn hạ thủ sẽ rất khó khăn, nhưng một khi cô đơn thân độc mã, thoát khỏi sự che chở của gia tộc thì khác, nhà họ Tần có phải đào ba thước cũng phải tìm cho ra cô, mà một khi rơi vào tay nhà họ Tần, kết quả cũng chỉ có một, luyện Quỷ Linh.

Nghe nói có một khoảng thời gian, có không ít con gái nhà họ Thịnh trốn đi, nhưng sau đó lại quay trở về, thậm chí có người đã sinh con gái ở bên ngoài, con gái của họ lại mang chuông gió về nhận tổ quy tông, tiếp nhận sự sắp xếp của gia tộc kết hôn với con trai nhà họ Thạch. Họ đồn rằng luyện Chuông quỷ rất tàn nhẫn, bọn họ ở ngoài không thể gánh được áp lực như vậy.

Nhưng quay về cũng chưa chắc đã hạnh phúc, vốn đã không có tình cảm gì, chung sống cùng nhau cũng là một loại đau khổ, cộng thêm quy củ cách làm của gia tộc, rất nhiều những người con gái của nhà họ Thịnh đều sớm buồn bực mà chết, có người thì tinh thần rối loạn phát điên... Gia tộc kiểu như thế này, anh nghĩ quá nửa cũng có điểm biến thái.

Nhưng chết tử tế không bằng sống dựa dẫm, theo lời cậu ta nói, một khoảng thời gian dài, nhà họ Thịnh không có những cô gái vì tình yêu mà liều mạng nữa, ai ngờ bỗng nhiên lại nhảy ra một người, mà càng đáng chết hơn là, người này lại chính là chị ruột của cậu ta.

Anh không biết nhà họ Thịnh và nhà họ Thạch ở đâu, cậu ta cũng không kể cho anh, chỉ nói là sau khi chị gái của cậu ta lẳng lặng trốn đi, thế hệ trước của nhà họ Thịnh đều rất tức giận, ban đầu cậu ta mới chỉ nghe qua chuyện luyện Chuông quỷ mà thôi, không cảm thấy đáng sợ là bao, nhưng có ngày, cậu ta vô tình tìm được một quyển sách cổ của gia tộc ở nhà tổ, mới sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Cậu ta không nói cụ thể luyện Quỷ Linh là luyện thế nào, chỉ mơ hồ dính đến mấy chữ lấy mỡ xác người sống máu tươi nuôi thai, anh đoán quá trình luyện Chuông quỷ tàn nhẫn vô cùng, nhà họ Tần có thể sẽ khiến cho những người con gái chưa sinh đẻ của nhà họ Thịnh mang oán khí thai nghén thành một cái thai quỷ, nhưng lấy mỡ xác từ trên thân thể người sống, lấy bằng cách nào anh cũng không biết. Chắc là vì thực tế phải đối mặt quá đáng sợ nên những cô gái bỏ chạy khỏi nhà họ Thịnh có thể trốn được thì đều trốn về, mà không về thì có lẽ là đã sinh con trai, vứt bỏ năng lực dị bẩm của gia tộc, không còn bất cứ giá trị gì với nhà họ Tần nữa, những người khác, hẳn là đã rơi vào tay nhà họ Tần.

Cậu ta nói với anh, sau khi nhìn thấy cách luyện Chuông quỷ, cậu ta liền lập tức thu dọn đồ đạc đi tìm chị gái của mình, hy vọng có thể khuyên chị gái cậu ta quay đầu lại, nếu như chị gái cậu ta đã sinh con rồi, nếu sinh một đứa bé trai thì tốt, nhưng nếu như sinh con gái thì nhất định phải đưa về nhà họ Thịnh, để tránh sau khi tiếp nhận Lộ Linh sẽ bị người của nhà họ Tần tìm được.

Cậu ta đã tìm rất lâu, tìm hết thành phố này đến thành phố khác, vậy mà cuối cùng lại tìm được thật, chị gái của cậu ta đang làm bác sĩ tại một bệnh viện, lúc nhìn thấy cậu ta thì rất vui vẻ, kể cho cậu ta rằng mình đã sinh được một đứa bé gái, sinh vào mùa hạ, vừa mới sinh nhật 10 tuổi, lại còn cho cậu ta xem ảnh nữa.

Cậu ta nói chuyện với chị gái mình rất lâu, chị gái cậu ta kiên quyết không đồng ý đưa con gái về nhà họ Thịnh, nói với cậu ta là Lộ Linh đã bị phong ấn lại, sẽ không có oán khí va vào chiếc chuông gió này, cũng vĩnh viễn sẽ không để cho con gái mình rơi vào cảnh ngộ bi thảm đó, cô ta hy vọng con gái có thể sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường. Cô ta nói họ đã che giấu rất tốt, thân phận và tên họ đều đã thay

đổi, người nhà họ Tần sẽ không có cơ hội tìm được họ, bảo cậu ta có thể yên tâm.

Cậu ta biết sẽ không thuyết phục được chị gái mình, bèn đến trường học thăm con gái của chị mình, cậu ta nói lúc ấy đang là tiết Thể dục, học nhảy dây, cách hàng rào của trường học, cậu ta nhìn thấy cô bé kia, rất thanh tú, vừa quay dây giúp bạn vừa cười.

Cậu ta nói cậu ta vừa nhìn mà vừa khóc, đó là cháu ngoại của cậu ta, một cô bé đáng yêu biết bao, nhưng vào lúc cô bé được mười tuổi, cậu ta đã biết cô bé không thể có được một cuộc sống hạnh phúc bình thường được, không những thế, cô bé rất có thể còn phải trải qua sự hành hạ vô cùng tàn nhẫn sau khi chết đi. Trước khi đi, cậu ta nói yêu cầu với chị mình, cậu ta nói, nếu như cậu ta có thể trải qua nỗ lực mà tìm được bọn họ thì người nhà họ Tần thần thông quảng đại thủ đoạn tàn nhẫn cũng nhất định có thể, chị gái của cậu không có quyền giấu diếm con gái, cũng không nhất định nắm chắc được mười phần có thể tránh thoát khỏi sự hãm hại của nhà họ Tần. Cậu ta yêu cầu chị gái mình phải chuẩn bị toàn diện, dù cho không nói ngay bây giờ, cũng có thể dùng hình thức văn kiện hay thư để ghi lại toàn bộ sự việc, tương lai nếu không xảy ra chuyện thì tốt nhất, nếu như vạn nhất gặp phải chuyện không may, con gái của cô ta còn có thể lấy được văn kiện mà biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cậu ta xin chị gái mình cho con gái hai con đường, con đường thứ nhất là chuẩn bị đầy đủ tiền và thân phận mới, để khi cơn ác mộng xuất hiện, con gái của cô ta có thể dùng thân phận mới mà thoát khỏi sự truy lùng, nói chưa biết chừng có thể chống đỡ thêm một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian đó kết hôn, sinh con trai, gỡ bỏ tất cả giá trị khiến nhà họ Tần có hứng thú. Con đường thứ hai là, để cho con gái cô ta tự mình lựa chọn, rất có thể con gái của cô ta sẽ vì thù hận nhà tan cửa nát mà lựa chọn tiếp nhận Lộ Linh, quay lại nhà họ Thịnh, một lần nữa nhận được sự che chở của gia tộc.

Cậu ta nói, thật ra thì còn một con đường thứ ba nữa, cậu ta không muốn nói ra, bởi vì đó là tình cảnh mà cậu ta không muốn thấy nhất. Con gái của chị cậu ta có thể không muốn quay lại nhà họ Thịnh, cũng không tài nào chấp nhận việc kết hôn với người mình không yêu, nếu như tính tình của cô bé đó ương ngạnh, rất có thể cô bé sẽ dựa vào lòng can đảm mà lựa chọn tiếp nhận Lộ Linh, mở phong ấn, mượn những lần hóa giải oán khí để nâng cao năng lực của mình, lựa chọn một mình đối kháng với người nhà họ Tần để báo thù, mà trước khi năng lực của cô bé đạt đến một trình độ nhất định, cô bé nhất định phải cẩn thận tránh né sự truy lùng của nhà họ Tần, phiêu bạt hết nơi này đến nơi khác, không kết giao bạn bè, cũng không liên lạc với bạn bè cũ của mình để tránh lưu lại dấu vết, cuộc sống như vậy đối với một cô gái trẻ mà nói, quá mức cực khổ, rất khó để duy trì, hơn nữa còn không có kết quả. Anh hùng can đảm chẳng qua chỉ có ở trong phim ảnh và chuyện cổ tích, một người không có bất cứ sự trợ giúp nào, làm sao có thể tưởng tượng được cô bé có thể trốn thoát khỏi vận mệnh cuối cùng bị luyện thành Chuông quỷ.

Khi đó anh cũng lang bạt được kha khá năm trên đường rồi, nhưng chưa bao giờ nghe được một câu chuyện cận kề như vậy, anh vẫn nhớ mãi, viết phải mất bốn trang giấy lớn, đất Tạng vào đêm lạnh lắm chứ, cuối cùng đến đầu ngón tay của anh cũng đã tê cứng, lúc đã ghi lại được kha khá, anh mới hỏi cậu ta: Vậy cậu cứ đi như vậy? Không khuyên chị gái cậu nữa? Được một lúc không thấy cậu ta trả lời, anh nhìn qua, thì ra cậu ta đã chết rồi, không biết đã tắt thở từ lúc nào, khóe mắt còn vương một hàng lệ, thật đấy, thực sự có một hàng lệ.

Kể xong, Thần Côn chợt có chút sần não, anh ta nhìn Nhạc Phong một chút, lại nhìn Quý Đường Đường một chút: "Cho chút phản ứng cái nào, cảm nhận khi nghe xong đâu, hai đứa thấy là thật hay giả?" Nhạc Phong cau mày: "Chắc giả rồi, nào có chuyện quỷ dị như vậy, tôi ở bên ngoài bao nhiêu lâu như vậy mà sao chưa từng nghe người ta nhắc đến nhà họ Thịnh khổng chế chuông gì đó cả?"

"Anh cũng chưa từng nghe qua." Thần Côn có chút dao động, "Sau đó anh còn cố ý để tâm thăm dò, đến giờ vẫn chưa nghe ai nói qua bao giờ. Có điều người đó khi ấy cũng sắp chết đến nơi, cậu ta sao mà có tinh thần để bịa ra một câu chuyện phức tạp như vậy để kể cho anh nghe trong thời gian ngắn như thế được kia chứ?"

"Hiếm thấy thì lạ thôi." Nhạc Phong lờm anh ta một cái, "Anh có biết cái gì gọi là đèn tắt lại sáng không? Lúc sắp chết tập trung tinh thần hết sức, có chuyện gì mà không bịa ra được? Chưa biết chừng anh

ta viết tiểu thuyết, học Trung văn, trong đầu đã sớm có dàn ý của câu chuyện rồi thì sao?"

"Cũng phải..." Thần Côn lẩm bẩm một tiếng, lại nhìn Quý Đường Đường: "Tiểu Đường Tử, em nói coi? Em thấy chuyện này thế nào?"

Quý Đường Đường cúi đầu không lên tiếng, một lúc lâu mới hỏi anh ta: "Sau đó thì sao? Anh có chôn người đó không?"

"Chôn chứ." Thần Côn rất nghiêm túc, "Chẳng lẽ một người đạo đức cao thượng như anh lại để người ta phơi thây nơi hoang dã hay sao? Đây là nguyên tắc làm người cơ bản, nhất định phải chôn chứ."

Quý Đường Đường nở nụ cười, cười mãi cười mãi, khoe mắt dường như có thứ gì đó trong suốt lóe lên, cô nhanh chóng cúi đầu, dùng thanh âm thấp đến mức chỉ có bản thân mình nghe thấy nói hai chữ.

Cám ơn.

41. Chương 10

Trên đường về, ba người vốn đi cùng nhau, thừa dịp Nhạc Phong không chú ý, Quý Đường Đường kéo áo Thần Côn, ra hiệu cho anh ta đi chậm một chút.

Mắt thấy đã cách xa Nhạc Phong một khoảng, Quý Đường Đường thấp giọng hỏi Thần Côn: "Em hỏi anh này, con gái nhà họ Thịnh ấy, không phải anh nói họ biết cách hóa giải oán khí va vào chuông sao? Họ hóa giải bằng cách nào? Phương pháp nào?"

"Câu hỏi này rất hay." Thần Côn khen cô, "Tiểu Đường Tử, có thể thấy em đã nghe giảng rất nghiêm túc. Đáng tiếc là anh không biết."

Quý Đường Đường sửng sốt một chút: "Người đó không nói?"

"Đương nhiên rồi." Thần Côn tỏ vẻ khinh thường với việc cô hỏi một câu như vậy, "Em nghĩ xem, hóa giải oán khí thế nào, đó là bí mật lớn của nhà họ Thịnh, cậu ta sao có thể vì hai cái bánh ngọt một cây xúc xích của anh mà mang bí mật ra nói cho anh biết?"

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười một cái: "Cũng phải"

Nói xong câu này, cô không lên tiếng nữa, mưa đã nhỏ hơn lúc nãy một chút, rào rào dội vào hai bên mái hiên, đèn đường cao cao trong màn mưa bụi nhìn qua tựa như một cái lồng đỏ trứng gà đang treo ngược, Quý Đường Đường càng bước càng chậm, cô kéo chiếc mũ che mưa xuống, nước mưa nhanh chóng xối ướt đầu tóc, làm ướt gò má, còn có những giọt nước mưa lạnh như băng theo lọn tóc trượt vào trong cổ áo.

Càng về sau, thật sự không muốn đi nữa, ngồi phịch xuống trên bậc thang của một căn nhà, ôm gối nhìn chiếc đèn lồng trống rỗng treo dưới mái hiên, nhìn một lúc bèn tựa đầu lên tường, ngấm những hạt mưa nện xuống những chỗ lồi lõm trên mặt đất.

Nhạc Phong và Thần Côn một lúc lâu mới tìm đến, Nhạc Phong rất tức giận, chưa đến gần đã quát cô, "Cô có bệnh hả, không đi nữa thì phải bảo một tiếng chứ, mới đi có một lúc thôi mà người đã biến đâu mất, nửa đêm canh ba, tôi còn tưởng cô bị ma nó đớp rồi."

Quý Đường Đường không để ý đến anh.

Thần Côn lại nhận ra có gì đó không ổn, anh ta tiến đến trước mặt Quý Đường Đường nhìn một lúc lâu, sau đó gào to: "Ai da Tiểu Phong Phong này, cậu xem Tiểu Đường Tử ử rử ử ử thế này, chẳng lẽ đổ bệnh rồi?"

Nhạc Phong sửng sốt một chút, bước tới nhìn cô: "Đường Đường, sao rồi?"

"Mệt thôi." Quý Đường Đường vươn tay xoa trán, "Vừa nãy nghe Thần Côn kể câu chuyện kia thấy buồn bực, lại ăn đầu mỡ, khó chịu."

Nhạc Phong vươn tay ướm lên trán cô một chút, vốn định xem có nóng hay không, ai ngờ chạm vào một

cái tay đã ướt đẫm, “Mắc mưa à?”

“Không phải đã bảo là đang mệt rồi hay sao?” Quý Đường Đường đẩy tay anh ra, “Hai người về trước đi, tôi nghỉ một lúc là ổn.”

Nhạc Phong không lên tiếng, Thần Côn nhìn anh: “Hay là, chúng ta về trước đi?”

“Về là về thế nào, anh có kiến thức thông thường không hả, đêm hôm khuya khoắt, để con gái một mình như cô ấy lại đây, nếu xảy ra chuyện thì làm sao?” Nhạc Phong vô cùng bức hỏa với đề nghị của Thần Côn, “Còn nữa, đang đứng anh lại kể chuyện kia cho cô ấy nghe làm gì, tôi nghe cũng thấy phiền.”

Thần Côn cảm thấy mình rất oan uổng: “Cũng đâu phải anh muốn kể, tự cô ấy muốn nghe đấy chứ.”

Nhạc Phong không để ý đến anh ta, đợi một lúc rồi ngồi xuống cạnh Quý Đường Đường: “Đường Đường, hay là về trước đã, bảo Tiểu Mễ pha cho cô cốc trà hay gì đó nhé?”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái, sau đó nhìn Nhạc Phong: “Nhạc Phong, tôi không sao thật mà, chẳng qua là trong lòng không thoải mái thôi. Hai người về trước đi, không cần đợi tôi đâu, thật đấy.”

Thần Côn sớm đã chờ sốt ruột, vừa nghe câu này vội vàng xúi bẩy Nhạc Phong: “Tiểu Phong Phong cậu nghe đi, Tiểu Đường Tử nói thành khẩn biết bao, chúng ta về trước đi.”

Nhạc Phong cả giận: “Anh bị làm sao thế, không phải tôi đã bảo Đường Đường là con gái rồi sao, muộn thế này, đường đường đàn ông như anh lại không đưa cô ấy về, cứ muốn bỏ cô ấy lại là thế nào?”

Thần Côn mặt như đưa đám: “Không phải là anh không muốn chờ, mà là bỗng dưng anh bị đau bụng. Không biết có phải do mấy món đồ nướng lúc nãy không, anh không nhịn được nữa....”

Nhạc Phong bỗng nhớ lại chuyện vừa bảo ông chủ quán nướng gian lận với mấy xiên thịt của Thần Côn khi nãy.

“VẬY anh về trước đi, tôi đợi cô ấy.”

Thần Côn như được đại xá, ôm bụng quay đầu bỏ chạy.

Nhạc Phong ngồi với Quý Đường Đường một lúc, cuối cùng cũng hơi mệt, cúi đầu vươn tay day day mi tâm, Quý Đường Đường chợt mở miệng: “Nhạc Phong, anh cũng về đi, tối nay tôi không về đâu.”

Nhạc Phong sững sốt một chút: “Cô lại bày trò gì nữa đây?”

“Không gì cả, chẳng qua là buồn bực trong lòng thôi.” Quý Đường Đường tựa đầu vào bên tường, “Tôi muốn ngồi thêm một lúc nữa, anh về đi, không cần ở cùng với tôi.”

“Đây nếu là quán trọ của lão Mao tử, lâu trên lâu dưới, cô có ngồi cả đêm cũng không thành vấn đề. Nhưng Đường Đường, đây là Cổ Thành, đã từng có khách nữ đi một mình rồi xảy ra chuyện cô có biết không? Cô đừng có cả ngày muốn thế nào là như thế ấy tùy hứng như vậy nữa.”

Quý Đường Đường cười cười: “Nhạc Phong, tôi biết tôi nói câu này ra anh sẽ giận. Nhưng tôi vẫn phải nói, tôi là khách của khách sạn Phong Nguyệt, tối tôi có về hay không, muốn làm gì cũng không liên quan gì đến anh cả, anh không có quyền quản lý.”

Lửa giận của Nhạc Phong lập tức bốc lên, câu này ở Ca Nại đã từng nghe cô nói qua, khi đó hai người còn chưa tính là quen thân, nhưng trải qua rất nhiều chuyện như vậy, một lần nữa được thốt ra từ miệng cô, thực sự vô cùng chói tai.

Nhạc Phong nén giận, cố gắng bình tĩnh: “Đường Đường, tôi coi cô là bạn, tôi chỉ quan tâm đến cô thôi.”

Quý Đường Đường cười nhạt, nụ cười kia nhìn kiểu gì cũng thật châm chọc: “Nhạc Phong, tôi không coi anh là bạn. Chúng ta mới chỉ gặp có hai lần, ngoại trừ tên anh ra thì tôi chẳng biết gì về anh cả, nếu bảo là quan tâm tôi, thì sự quan tâm của anh cũng thừa thãi quá rồi đấy.”

Câu này vừa thốt ra, người bình thường không ai chịu nổi chứ đừng nói là Nhạc Phong, nắm tay của anh gần như siết chặt lại, mấy lần muốn nói lại không thốt ra lời, cuối cùng giận quá hóa cười: “Vậy sao? Quý Đường Đường, bị cô nói như vậy, tôi lại thấy mình đúng là không có tự trọng.”

Anh cười lạnh hai tiếng, xoay người bước đi.

Giờ này mọi con đường ngõ hẻm ở Cổ Thành đã chẳng có bóng người, tiếng bước chân của Nhạc Phong rất nặng nề, rốt cuộc không quay đầu lại nữa.

Quý Đường Đường nhìn theo bóng lưng của Nhạc Phong, nhẹ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi, Nhạc Phong, tôi thực sự coi anh là bạn.”

Nhạc Phong đi rồi, Quý Đường Đường lại ngồi thêm nửa tiếng nữa mới đứng dậy men theo con hẻm đi về phía trước, giờ đã là nửa đêm, nhưng Cổ Thành dù sao cũng là nơi du lịch nổi tiếng, thỉnh thoảng vẫn gặp được một vài cửa tiệm buôn bán suốt đêm, ví dụ như tiệm sách hay quán rượu gì đó, đi tiếp một lúc, lại gặp được một quán bán nước ép trái cây tươi, Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, bước vào quán gọi một cốc nước ép chanh tươi.

Nhân lúc nhân viên phục vụ ép nước, Quý Đường Đường hỏi cậu ta: “Trong Cổ Thành có chỗ nào bán vàng mã và hương không?”

Nhân viên phục vụ là một cậu chàng khoảng hai mươi tuổi, đã quen gặp mấy vị khách kỳ quái nên cũng không thấy lạ: “Giờ chắc ít chỗ bán, gần Thanh Minh mới nhiều.”

Quý Đường Đường cười: “Cho nên mới hỏi có chỗ nào bán không?”

Cậu phục vụ suy nghĩ một lúc: “Chị đi theo con đường trước cửa về hướng Nam, trong cái hẻm gần cổng thành có nhà bán vàng mã. Nhưng mà giờ này chắc đã đóng cửa rồi.”

Quý Đường Đường ồ một tiếng, nhận lấy cốc nước chanh.

Sau khi ra khỏi thành, đi thẳng theo hướng mà cậu phục vụ chỉ dẫn, vừa đi vừa chậm rãi hút nước chanh, đến lúc gần hết, vậy mà cô lại tìm được thật, ngoài cửa hàng vàng mã có treo một tấm bảng, mượn ánh đèn, có thể nhìn thấy hai chữ "Hồng Ký".

Nhà cửa dọc theo phố xá ở Cổ Thành đều theo kiểu tầng hai để ở tầng một làm cửa tiệm, Quý Đường Đường đi qua gõ cửa, sợ bên trong không nghe thấy nên gõ rất mạnh, qua khoảng mười phút, đèn tầng hai sáng lên, có một người đàn ông quần áo khoác đẩy cửa sổ ló đầu ra: "Thần kinh à, ngủ rồi!"

Quý Đường Đường ngẩng đầu cười cười: "Tôi muốn mua đồ."

"Đóng cửa rồi! Đi ngủ rồi! Điên à!" Người nọ thở phì phì, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Quý Đường Đường bị ăn mắng cũng không tức giận, vẫn rất kiên nhẫn gõ cửa, chỉ chốc lát sau bên trong vọng đến tiếng bước chân bình bịch, sau đó là tiếng cửa bị nặng nề kéo ra, người đàn ông bên trong gần như đang giậm chân: "Cô muốn chết phải không, còn gõ nữa, gõ nữa..."

Quý Đường Đường đưa hai tờ một trăm ra, rất bình tĩnh: "Một xập tiền giấy, một bó hương, không cần trả lại. Đêm hôm khuya khoắt, coi như nhận lỗi."

Người đàn ông kia sững sốt một chút, nương theo ánh đèn trong nhà, lãnh đạo trên hai tờ giấy màu đỏ kia nhìn qua như đang mỉm cười với anh ta, anh ta nuốt nước miếng một cái, bỗng thấy ngại ngùng: "Thật là... thế này... thế này thì ngại quá..."

Anh ta khách khí bỏ những thứ Quý Đường Đường cần vào trong túi, còn tặng thêm một hộp diêm.

Quý Đường Đường xách túi lên đi ra khỏi cửa Nam, mưa tạnh dần, bên ngoài Cổ Thành toàn nhà làm nông, từng thửa ruộng bát ngát, từng đồng rơm khô chất cao, Quý Đường Đường bước đến ngồi xuống bên cạnh bờ ruộng, rút hai nén hương ra cắm xuống đất, dùng diêm châm lửa, nhìn làn khói dâng lên lượn lờ mà xuất thần, được một lát, bỗng nhớ ra: còn cả cậu nữa.

Vậy nên lại rút thêm một nén hương nữa, từ từ châm lửa, lại lấy một tờ tiền giấy ra, cuộn lại đốt từ góc, chờ đến khi ngọn lửa cháy gần đến tay mới vút ra giữa không trung, thấp giọng nói một câu: "Mẹ, con rất ổn."

Vừa nói xong câu này nước mắt đã tuôn rơi, cô dùng tay lau nước mắt, khịt mũi một cái, lại đốt thêm một tờ tiền giấy nữa: "Thật ra thì cũng không được ổn lắm."

Cô đốt từng tờ tiền giấy một, ngọn lửa màu đỏ nhanh chóng cắn nuốt trang giấy thô ráp thành tro bụi, thỉnh thoảng có cơn gió nổi lên, những vụn tiền giấy xoay vòng bay lên cao, rơi lả tả ở bên cạnh.

Quý Đường Đường cúi đầu, thỉnh thoảng cầm tiền giấy trong tay đưa đến đầu ngọn lửa, giọng nói dè dặt, giống như đang tán gẫu việc nhà.

"Sau chuyện xảy ra ở Ca Nại, con vẫn mất ngủ, mới đầu còn mơ thấy ác mộng, sau đó thì không mơ nữa, nhức đầu, chỉ đau bên phải, cứ nhảy lên giật giật."

"Con cũng không biết nên tìm ai để hỏi, phương thức hóa giải oán khí của gia đình... quá đẫm máu. Năm đó có phải vì mẹ không chịu nổi nên mới phải bỏ đi đúng không?"

"Hôm nay con mới biết thì ra mình còn có một người cậu, mẹ chưa nhắc tới bao giờ. Cậu còn từng xem con nhảy dây vào tiết Thể dục, con chẳng có ấn tượng nào hết, có lẽ là khi đó còn quá nhỏ."

"Hôm nay con lại gặp Nhạc Phong, lần trước ở Ca Nại đã gặp một lần, không ngờ lại gặp lại."

"Lâu không kết giao bạn bè, đã thấy không quen rồi."

...

Nói được một lúc, huyết thái dương bên phải lại co giật, Quý Đường Đường thở dài, đứng dậy đi về phía Cổ Thành, mới vừa đi được hai bước đã dừng lại, nhìn về phía đầu bên kia của bờ ruộng.

Phải chăng cô nghe nhầm? Vừa nãy, hình như nghe thấy tiếng kêu cứu.

Cô bước hai bước xuống dưới ruộng, cẩn thận phân biệt những tiếng động khác lạ, được một lúc, dường như lại nghe thấy một tiếng nức nở rất nhỏ.

Bên ngoài Cổ Thành là một mảnh lớn thửa ruộng nối tiếp thửa ruộng, bờ ruộng ở giữa nối liền, điểm xuyết lẻ tẻ vài cái lán, giữa ruộng là một đồng cỏ khô cao ngất, nếu như có gì khác thường, nhất định là ở đằng sau đồng cỏ khô đó.

Quý Đường Đường bước rất khẽ, đêm yên tĩnh vô cùng, gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở cùng với tiếng sột soạt của những con côn trùng không biết tên, cùng với đó thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nức nở mỏng manh, cô bước tới gần đồng cỏ khô.

Tiếng động rõ ràng phát ra từ đây, đó là tiếng nức nở của người phụ nữ khi bị kiềm chế chặt chẽ, cùng với tiếng thở gấp của đàn ông...

Trái tim Quý Đường Đường trầm xuống.

Chuyện kiểu này, không phải là cô chưa từng gặp bao giờ, trái lại, cô đã từng đụng phải mấy lần, cô hay đi đường đêm, một mình băng qua quốc lộ dài đằng đẵng, thậm chí cả rừng rậm không dấu chân người, ở những nơi như vậy, đủ loại tội ác ngang ngược, có lúc, cô có thể bắt gặp hiện trường phạm tội, có khi, thứ cô nhìn thấy chỉ là một khoảnh đất hỗn loạn.

Nhạc Phong nói không sai, buổi đêm ở Cổ Thành không hề an toàn.

Âm thanh vọng đến từ sau đồng cỏ khô, Quý Đường Đường sai bước đi qua, bước chân rất nặng, cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng quá mức chịu đựng, gã đàn ông đang gây án đó, nếu như còn chút liêm sỉ hay biết sợ thì cũng nên dừng lại.

Quả nhiên vừa mới bước đến gần đồng cỏ, một gã đàn ông cao to đã hốt hoảng bỏ chạy, trên mặt đất có một cô gái trần trụi đang nằm, thân hình mảnh mai, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, đã hôn mê bất tỉnh.

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn gã kia, cô thấy một gương mặt có vẻ hơi hốt hoảng nhưng dữ tợn chiếm phần nhiều, gương mặt ngăm đen chất đầy vẻ hung hãn, môi rất dày, mũi ưng, thân trên rất vạm vỡ, da thịt trên cánh tay nổi lên thành từng khối.

Thấy Quý Đường Đường chỉ có một thân một mình, vẻ hốt hoảng của gã kia nhanh chóng rút đi, tia hung dữ chột lóe lên trong mắt, khoe miệng nhướn lên một cách quái dị bỏ nhà về phía cô, Quý Đường Đường nghiêng rằng, cúi xuống, nghiêng người dùng khuỷu tay huých mạnh vào sườn thắt lưng của gã.

Kẻ kia đau đớn rên lên một tiếng, Quý Đường Đường không để cho gã có cơ hội phản ứng kịp, duỗi chân ngáng lấy mắt cá chân phải của gã, ngoắc mạnh về hướng ngược lại, vốn muốn kéo ngã hẳn, nhưng cô thực sự đã coi nhẹ khí lực và sức nặng của gã này, bản thân đứng không vững, ngã dúi vào người gã.

Gã kia không mặc áo, cả người đầy mùi mồ hôi, Quý Đường Đường buồn nôn trong lòng, chống tay nhanh chóng thẳng người dậy, tay phải giơ lên, đang định chặt mạnh vào cổ hoặc gáy gã, chợt thấy lóa mắt — cũng không biết là do dạ quang hay do ánh trăng, khiến cho vật gã kia đeo trước ngực bỗng lóe lên óng ánh.

Đó là một miếng ngọc, toàn thân sáng bóng trong suốt, nhìn hình dạng tựa như một con Tì Hưu, cũng không biết tại sao, trong đầu Quý Đường Đường chợt nảy ra một suy nghĩ: đây chính là thứ ngọc thủy tinh hàm cũ của Trần Lai Phượng!

Chỉ mới thất thần một thoáng, bụng đã bị giáng một cú đấm nặng nề, cú đấm này suýt khiến cô đau đến chết, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, nằm trên đất nửa ngày không dậy nổi, lúc giãy dụa bỏ dậy, liền thấy gã kia đang đứng bên cạnh cô gái đã hôn mê lúc nãy, mặt cười ác độc cầm một viên gạch nện xuống.

Một tiếng vang trầm đục, trong bóng tối, Quý Đường Đường cảm giác mình nhìn thấy máu tươi bắn

tung tóe, gần như theo bản năng, cô hét rầm lên.

Chuyện kể tiếp xảy ra rất nhanh, mấy nhà nông gần đó liền sáng đèn, gã kia không nghĩ đến chuyện đối phó với cô đã chạy trốn chết, xung quanh bắt đầu có tiếng người, luồng sáng của đèn pin lướt qua bên người cô, có người gọi điện báo cảnh sát, có người ghé vào xem náo nhiệt, chen chen lấn lấn, người tới càng lúc càng nhiều, có người còn dùng đèn pin tò mò rọi thẳng vào mặt cô.

Quý Đường Đường bị chói không mở mắt ra được, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, người soi đèn pin kia đã bị đẩy mạnh ra, Quý Đường Đường nghe thấy có người gầm lên: "Cút!"

Là giọng của Nhạc Phong.

Trái tim Quý Đường Đường thoáng buông lỏng, theo bản năng vươn tay tóm lấy cánh tay Nhạc Phong, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt đã biến đổi, hàm răng cũng run lên từng chập, Nhạc Phong cũng bị cô làm cho sợ, một lúc lâu mới vươn tay ôm lấy cô: "Đường Đường, không sao, cô bình tĩnh một chút."

Lúc này, trong đám người xem bỗng có người nhận ra cô gái bị hại kia; "Đây chẳng phải là cô gái đang hát ở Đàng Hồng Tửu Lục hay sao?"

42. Chương 11

Nghe thấy bốn chữ Đàng Hồng Tửu Lục, bóng lưng Nhạc Phong đột nhiên cứng đờ, lập tức nhớ đến A Diêm, cũng may, tiếng bàn tán đã nhanh chóng xóa bỏ sự hoài nghi của anh: "Là cái cô tên Anh Tử ấy hả? Anh Tử hay là Anh Đào?"

Nhạc Phong thở ra một hơi, đưa Quý Đường Đường ra một nơi cách xa đó một chút, Quý Đường Đường cũng mặc kệ trên đất còn ẩm ướt, ngồi xuống ôm lấy đầu gối, vùi đầu thật sâu, thỉnh thoảng thân mình lại khẽ run lên một cái.

Chỉ chốc lát sau xe cảnh sát đã đến, vài cảnh sát nhân dân bật đèn pin bước tới, đầu tiên là hỏi thăm những người có mặt tại hiện trường mấy câu, lúc nói chuyện, không ngừng quay đầu nhìn về phía Quý Đường Đường.

Nhạc Phong cũng đoán được sơ sơ, cúi người vuốt vuốt mái tóc của Quý Đường Đường: "Đường Đường, cảnh sát muốn tìm cô hỏi thăm."

Quý Đường Đường chỉ lắc đầu.

Nhạc Phong do dự một chút, đi qua giải thích với bọn họ một lượt, sau đó quay lại: "Đường Đường, chúng ta về trước đây."

Quý Đường Đường chỉ cảm thấy đầu óc mê man nặng trĩu, mặc cho Nhạc Phong dắt đi, mãi cho đến khi vào trong Cổ Thành, xung quanh không còn ai cô mới tỉnh táo lại, dừng bước hỏi Nhạc Phong: "Cảnh sát không hỏi thăm à?"

Nhạc Phong nhìn cô một cái: "Tôi đã cho họ biết địa chỉ khách sạn của chị Nhạn Tử, nói là cô vừa bị kinh hách, thực sự không thích hợp để tra hỏi, bảo họ ngày mai đến khách sạn tìm cô."

Quý Đường Đường à một tiếng, Nhạc Phong thấy cô vẫn hoảng hoảng hốt hốt, lại nhắc nhở cô: "Vừa nãy bọn họ hỏi tại sao cô lại ở đó, tôi nói cô là bạn gái tôi, cãi nhau nên mới chạy đến đó. Ngày mai nếu họ có hỏi, cô cũng phải nói thế đấy."

Quý Đường Đường không phản ứng kịp: "Tại sao phải nói thế?"

Nhạc Phong hơi bức mình: "Không nói thế thì tôi biết nói thế nào? Bảo cô trời sinh biến thái, đêm hôm thích chạy đến mấy chỗ hoang vắng đi dạo hay sao?"

Quý Đường Đường à một tiếng, lại im lặng.

Nhạc Phong biết là cô vừa bị kinh sợ, vốn không định nói, giờ cơn tức lại bốc lên: "Không phải cô bảo trong lòng không thoải mái, muốn ngồi ở đó một lúc sao? Tại sao ngồi kiểu gì mà lại chẳng thấy người đâu nữa?!"

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn anh: "Anh quay lại tìm tôi à?"

“Có thể không tìm sao, nhờ gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?”
Quý Đường Đường lại à một tiếng, mặc dù bị anh quát nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy sao anh tìm được thế?”

Nhạc Phong tức giận: “Tìm suốt dọc đường. Không phải cô bảo là ăn đồ nướng nên bị ngứa sao, tôi nghĩ có thể cô muốn đi uống gì đó, thấy còn một quán đồ uống đang mở, tôi mới vào hỏi. Người ta bảo có một cô gái đi về phía cửa Nam, tôi đoán chắc là cô, bèn đi về phía đó. Vừa ra khỏi cửa Nam đã nghe thấy tiếng người huyên náo, có người nói có một cô gái vừa xảy ra chuyện, đang ở ngoài bờ ruộng.”

Cứ thế mọi chuyện tiếp diễn, Quý Đường Đường thấy sắc mặt của Nhạc Phong không tốt, chỉ biết lúng ta lúng túng tìm lời để nói: “Anh tưởng người gặp chuyện là tôi phải không?”
Nhạc Phong dửng dưng nói: “Tôi chỉ ước là cô, bớt đi một tai họa.”
Vừa nói vừa kéo cổ áo cho thoáng: “MN, làm gia sợ toát hết cả mồ hôi.”

Quý Đường Đường trông đáng vẻ cáu kỉnh của anh, không hiểu làm sao lại thấy rất buồn cười, Nhạc Phong càng tức hơn: “Còn cười à!”

Quý Đường Đường ồ một tiếng: “Vậy không cười nữa là được chứ gì...”

Vừa dứt lời, Nhạc Phong bỗng kéo tay cô ra dưới đèn đường: “Lại đây.”
Quý Đường Đường còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, một tay Nhạc Phong đã bắt lấy cằm xoay mặt cô qua, cổ của Quý Đường Đường thiếu chút nữa trật khớp: “Này, làm gì thế?!”

Nhạc Phong buông tay ra, sắc mặt có chút khó chịu: “Cô lại động tay động chân với người ta phải không?”
Quý Đường Đường sửng sốt một chút, theo bản năng vươn tay sờ sờ mặt mình: “Bị thương à? Hẳn đâu có đánh vào mặt tôi.”

“Mắt thâm tím lại rồi kia kìa. Không đánh mà mặt cô đã thành như thế rồi? Trình độ của cô không biết là kém đến mức nào nữa?”

Quý Đường Đường bối hòa, muốn biện minh rằng lúc ấy chẳng qua là mình không chú ý, Nhạc Phong căn bản không để ý đến cô, vừa túm vừa kéo thúc giục cô: “Mau về thôi.”

Quay trở lại khách sạn Phong Nguyệt, trừ Thạch Đầu gác đêm vẫn còn đang ngủ gà ngủ gật ở quầy ra thì những người khác đã đi ngủ hết, Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường lên lầu: “Đừng đóng cửa vội, lát tôi đến tìm cô.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, về phòng thay bộ quần áo ướt ra, lại mặc chiếc áo len sợi to màu đen lúc trước vào, lấy cái gương ra nhìn mặt mình.

Nhạc Phong nói không sai, khoe mắt có một mảng xanh tím lớn, Quý Đường Đường không sao nghĩ ra nổi mình bị đụng phải lúc nào, chẳng lẽ là lúc bị ngã ra đất?
Đang phiền muộn, Nhạc Phong gõ cửa tiến vào, đưa cho cô một quả trứng gà, cầm trong tay rất ấm, giống như vừa mới luộc, Quý Đường Đường cầm trứng gà đập lên bàn cho nứt ra, sau đó bóc vỏ trứng: “Cho tôi bồi bổ à?”

Nhạc Phong nghi ngờ cô giả ngơ, không để ý đến cô, mắt lạnh theo dõi, cho đến khi cô bóc xong hết định bỏ vào trong miệng.

Nhạc Phong vội giật lại: “Cô là heo à, ai cho cô bồi bổ?”

Quý Đường Đường nhìn quả trứng gà một lúc rồi lại nhìn anh, tội nghiệp hỏi: “Vậy không đến mức anh định đưa quả trứng này cho tôi giấu đi đấy chứ?”
Nhạc Phong đang đứng lại bị cô làm cho tức điên: “Cô xem phim Hàn bao giờ chưa hả? Để cho cô xoa vào mắt! Cầm trứng gà lăn một vòng lên chỗ bị ứ máu, nhanh lên!”
Nhạc Phong ngoài miệng thì nói vậy chứ thực ra cũng chưa xem bao giờ, chiêu này là anh học của Miêu

Miêu, trước kia khi hai người còn ở bên nhau, Miêu Miêu rất hay xem phim Hàn, trong đó có một tập mắt của nam chính bị người ta đâm cho một phát, cả vành mắt trông như con gấu trúc, nữ chính liền luộc một quả trứng gà, sau khi để nguội một chút bèn giúp anh ta xoa lên mắt, Nhạc Phong cảm thấy tình tiết đó vô cùng bình thường, Miêu Miêu lại cảm động rầm trời, còn năn nỉ anh: "Nhạc Phong, sau này em bị người ta đánh, anh phải lấy trứng gà xoa cho em như thế nhé."

Nhạc Phong nhớ lúc đó mình đã cười cười ôm chầm lấy cô: "Anh sao có thể để em bị người ta đánh được."

Nhớ tới Miêu Miêu, Nhạc Phong thất thần trong nháy mắt, sau khi hồi hồn lại mới nhận ra Quý Đường Đường đang dùng một loại ánh mắt vô cùng luyến tiếc nhìn quả trứng gà trong tay anh.

"VẬY..." Quý Đường Đường nuốt nước miếng một cái: "Xoa lên mắt xong, có ăn được nữa không?"

Nhạc Phong nổi điên: "Đồ tham ăn nhà cô, cô chỉ nghĩ đến ăn thôi đúng không?!"

"Hay là để tôi ăn đi," Vừa nghĩ đến chuyện lăn quả trứng trên mặt một vòng xong đã phải vút đi, Quý Đường Đường đau lòng vô cùng, "Con gà nó sinh được quả trứng cũng đâu dễ dàng gì..."

Nhạc Phong dở khóc dở cười, vươn tay ấn cô xuống ghế, "Ngồi yên."

Quý Đường Đường còn chưa phản ứng kịp, Nhạc Phong đã cúi người xuống, một tay đặt lên trán cô, tay kia cầm trứng gà nhẹ nhàng lăn quanh chỗ ứ máu trên khóe mắt cô.

Quý Đường Đường vừa đau vừa nhột lại vừa buồn cười: "Nhạc Phong, để tôi tự làm đi."

Nhạc Phong liếc xéo cô một cái: "Biến, trứng gà vào tay đồ tham ăn như cô thì còn sống sót được hay sao?"

Quý Đường Đường mở to hai mắt nhìn Nhạc Phong, thật ra thì đáng vẻ khi chuyên tâm và dịu dàng của Nhạc Phong quả thật rất đẹp trai, cộng thêm khoảng cách gần, cơ hồ như có thể ngửi thấy được mùi hương trên người anh, nhưng mà, chú ý cái nhưng mà này, chỉ cần vừa nghĩ đến Nhạc Phong đang cầm trứng gà lăn lăn trên khóe mắt cô, Quý Đường Đường liền không thể chống đỡ nổi.

Cô vẫn không nhịn được cười, cười đến mức toàn thân run lên, sau đó run quá mạnh mẽ, quả trứng trong tay Nhạc Phong suýt nữa lăn xuống.

Nhạc Phong tức đến hồng người: "Không được cười, cười nữa tôi hôn đấy."

Mắt của Quý Đường Đường lập tức trợn tròn: "VẬY không công bằng, tôi không nhịn được."

Nhạc Phong liếc cô một cái: "Ai biết có đúng là cô không nhịn được hay không? Chưa biết chừng cô muốn tôi hôn nên cố ý cười thì sao?"

Cái mũi này chụp quá nghiêm trọng rồi, Quý Đường Đường quả nhiên không cười nữa, có mấy lần không nín được, vừa mở to hai mắt nhìn Nhạc Phong, vừa liều mạng dùng tay véo mũi mình, nhắc nhở mình không thể cười.

Nhạc Phong cũng đã nhận ra, không biết là do quá vênh váo hay là cố ý trêu cô: "Cứ nhìn chăm chăm anh làm gì? Thấy anh đẹp trai quá phải không?"

Quý Đường Đường không nhịn nổi nữa, phụt một tiếng bật cười, vừa cười vừa tiện thể vươn tay xoa đầu Nhạc Phong một cái: "Nhạc Phong, sao anh lại đáng yêu thế nhỉ?"

Nhạc Phong hóa đá tại chỗ, Quý Đường Đường cười sặc sụa xong rồi, anh vẫn còn cầm quả trứng gà đứng ở đó, giống như Nữ thần Tự Do đang hạ thấp ngọn đuốc vậy, mặt lúc xanh lúc trắng.

"Quý Đường Đường," Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi, "Cô vừa mới sờ đầu tôi phải không?"

"Đúng thế." Quý Đường Đường chẳng cảm thấy chuyện có gì nghiêm trọng, "Sao hả? Không phải anh cũng hay sờ đầu tôi còn gì?"

Nhạc Phong cả giận: "Đầu của đàn ông không thể chạm vào tùy tiện được cô hiểu không?"

“Không hiểu.” Quý Đường Đường vô cùng thật thà lắc đầu, cô đã đi qua không ít nơi, biết có nhiều địa phương rất kiêng kỵ với phụ nữ, ví dụ như phụ nữ không thể ngồi ở trên cao, nếu ngồi thì không được phép ăn, nhưng chuyện đầu của đàn ông không thể chạm vào, cô thực sự không biết, “Hiển Pháp quy định thế à?”

Nhạc Phong bị ghen một cái, anh cũng không thể nói rõ tại sao mình lại có suy nghĩ này, nửa ngày mới dật ra một câu: “Tóm lại là không thể, cổ kim nội ngoại, chỉ có mẹ tôi mới được sờ đầu tôi.”

Quý Đường Đường hừ một cái, cô liếc nhìn đầu Nhạc Phong, miệng làu bàu một câu: “Đầu bằng vàng nạm kim cương hay sao mà không được sờ.”

“Tóm lại là không được!” Nhạc Phong theo bản năng cảm thấy thứ đồ chơi như đầu này rất liên quan đến tôn nghiêm của người đàn ông, “Quý Đường Đường tôi cho cô hay, nếu cô dám sờ nữa...”

Còn chưa nói xong, Quý Đường Đường đã vươn tay vò đầu anh một cái, giống hệt như đang sờ đầu con chó Bắc Kinh nuôi trong nhà vậy: “Sờ đấy, làm sao?”

Làm sao? Đúng vậy, làm gì được cô ta? Nhạc Phong điên tiết rất muốn đánh cô, nghĩ một chút lại thấy không thể làm gì cô, trong lòng ngọt ngào, định quay đầu bỏ đi, lại thấy thật không có khí thế, phải có một động tác bày tỏ mức độ tức giận của mình chứ đúng không?

Cũng may trong tay anh còn có đạo cụ, Nhạc Phong ném mạnh quả trứng lên người cô: “Thật lưu manh.”

Nói xong quay đầu bước đi, lúc mở cửa, Quý Đường Đường ở đằng sau nói thầm một câu: “Mình của bao nhiêu gái ở ngoài như vậy thì không sao, mới sờ đầu một cái mà đã giãy nảy lên như con nhà lành không bằng...”

Nhạc Phong cảm thấy da mặt mình đang co rút, tối nay nếu anh để cho con nhóc này yên ổn, anh nhất định không phải là đàn ông!

Quý Đường Đường không ngờ Nhạc Phong đi rồi mà còn quay lại, sợ đến mức giật bắn người: “Lại sao nữa hả?”

Nhạc Phong giận không kìm nổi: “Trả trứng gà lại cho tôi!”

Quý Đường Đường cười phụt ra, cảm thấy Nhạc Phong tựa như một đứa bé chơi thua liền giận dỗi nhõng nhẽo với ông mình vậy.

Nhạc Phong rất không khách khí đoạt lấy quả trứng, vẻ mặt đầy nghiêm túc: “Đường Đường, tôi góp ý cho cô nhé.”

“Góp ý gì?” Quý Đường Đường cười hì hì, “Không được sờ đầu anh chứ gì?”

“Không phải,” Nhạc Phong rất nghiêm túc, “Tôi nói nghiêm túc đấy, chuyện này liên quan đến nếp sống xã hội và tư cách đạo đức của con người, cũng liên quan đến ấn tượng mà cô để lại cho người ta trong tương lai, vừa nãy tôi vẫn do dự xem có nên nói cho cô hay không, sợ nói ra cô chịu không nổi, cô có muốn nghe không?”

Quý Đường Đường nhộn nhạo trong lòng, cô ừ một tiếng: “Vậy anh nói đi.”

Nhạc Phong thở dài một tiếng, vươn tay kéo kéo cổ áo cô lên: “Đường Đường này, cổ áo của bộ này thấp quá đấy, lộ hết cả hàng ra rồi, vừa nãy tôi chịu đựng mãi mới không nói...”

Như anh đoán, sắc mặt của Quý Đường Đường thoát cái đã xanh mét.

Nhạc Phong hả hê trong lòng, anh ghé sát lại bên tai Quý Đường Đường, nhẹ giọng nói một câu: “Bé con, ăn nhiều đu đủ một chút, chắc chưa được A đâu nhỉ?”

Vừa mới dứt lời, đầu đã bị ăn một phát đập, Nhạc Phong còn chưa kịp phản ứng, đã bị Quý Đường Đường túm lấy bả vai ấn lên tường, lưng bị va sinh đau, còn chưa kịp nói chuyện, tay của Quý Đường Đường đã ghì lên cổ anh.

“Đồ lưu manh nhà anh, nói xin lỗi tôi!”

Nhạc Phong cười đến không thở nổi, cổ lại bị cô ghì phát đau, cười mãi cười mãi liền ho khan: “Đường Đường, cô thả tay ra đi, tôi xin lỗi cô, chân thành xin lỗi.”

Quý Đường Đường nói lỏng tay, hung dữ nhìn chằm chằm Nhạc Phong: “Mau xin lỗi!”

Xem tình hình, nếu không nói xin lỗi, cô sẽ cắn anh hai phát.

Nhạc Phong xoa xoa phần cổ bị đau, lại hắng giọng một cái, ánh mắt nhanh chóng quét qua vùng dưới xương quai xanh của cô một vòng, nín cười xin lỗi cô: “Tôi sai rồi.”

“Sai ở đâu?!” Quý Đường Đường hung tợn hỏi tới.

Về mặt của Nhạc Phong hết sức chân thành: “Không phải là A, phải đến C, độn bao nhiêu nút vẫn là C.”

Lần này anh đã có kinh nghiệm, trước khi Quý Đường Đường biến sắc đã tông cửa xông ra ngoài trước, chờ đến lúc Quý Đường Đường đuổi theo tới nơi, anh đã nhanh nhẹn chạy xuống dưới lầu, mấy bậc thang cuối còn phải nhảy xuống, làm cho Thạch Đầu đang ngủ gà ngủ gật lập tức tỉnh lại, mờ mịt ngẩng đầu nhìn lên lầu.

Quý Đường Đường đuổi không kịp, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Nhạc Phong dưới lầu, Nhạc Phong ngẩng đầu lên, hai tay gác ra sau đầu, rất chi là đắc ý hếch hếch cằm với cô.

Quý Đường Đường chợt nhớ đến hình như ngay tối hôm nay, mấy tiếng đồng hồ trước, cô cũng từng dùng mánh khỏe mượn từ ngữ để công kích Miêu Miêu tương tự.

“MNC, đúng là quả báo tới nhanh.” Hít một hơi khí lạnh xong, cô dùng một câu chửi thề để kết thúc.

43. Chương 12

Quý Đường Đường tối hôm trước lần qua lộn lại quá muộn, ngủ một giấc thật trầm, đến chiều hôm sau mới bị tiếng gõ cửa đánh thức, Thạch Đầu vừa gõ cửa vừa gọi cô: “Quý tiểu thư, người của đồn công an đến rồi, đang chờ chị để hỏi chuyện đây.”

Quý Đường Đường đầu tiên còn đang mơ màng, sau mới đột nhiên nhớ đến câu Nhạc Phong nói với cô tối qua, vội vàng bò dậy từ trên giường, chỉnh trang qua một chút rồi theo Thạch Đầu xuống lầu, rốt cuộc trong lòng vẫn có chút không chắc chắn, hỏi Thạch Đầu: “Nhạc Phong dậy chưa?”

Thạch Đầu lắc đầu: “Đi gọi một lần rồi, anh Phong Tử nói, hôm qua anh ấy mệt ghê gớm, tôi mà còn dám gọi anh ấy nữa, anh ấy sẽ lột da tôi.”

Quý Đường Đường nhìn Thạch Đầu mặt đầy vẻ sợ sệt, không hiểu sao lại thấy vô cùng buồn cười, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy Thần Côn đâu?”

“Trời chưa sáng đã vác túi chạy đi rồi, bảo là muốn vào núi tìm nữ quỷ.”

Quý Đường Đường thật cảm khái, Thần Côn này, quả nhiên không phải cùng một băng tần với cô..

Đồn công an cử hai người tới, một già một trẻ, đang vừa uống cà phê vừa tán gẫu với Thập Tam Nhận trong phòng khách, Cổ Thành không tính là lớn, cảnh dân cơ bản là cùng một nhà, hai người kia đã gặp Thập Tam Nhận không chỉ một lần, nói chuyện cũng thân thiện, trái lại không giống đến tra án chút nào.

Quý Đường Đường coi đến cửa điều tra tình hình với lấy khẩu cung tội phạm hiềm nghi là một, nhớ lại trong mấy bộ phim truyền hình, hình như toàn phải đến đồn cảnh sát, còn bị đèn chiếu thẳng vào mặt rồi bị người ta vỗ bàn quát tháo gì đó, trong lòng có chút căng thẳng, anh cảnh sát Tiểu Lý trẻ hơn vừa thấy cô xuống, nhếch miệng cười một tiếng, lại rất vui vẻ: “Bạn trai cô đâu, không đi cùng cô à?”

Đại não của Quý Đường Đường nhất thời đình trệ, quên mất bạn trai của mình hẳn là Nhạc Phong, lúng ta lúng túng không nên lời, Thập Tam Nhận thì ngược lại, nghe vậy, chị ta nhìn cô một cái, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Người cảnh sát già hơn họ Trương, thái độ cũng hòa hảo vô cùng: "Nghe nói hai anh chị tối qua cãi nhau hả? Cô gái trẻ, đừng có mới cãi nhau có một tí mà đã học mấy cô nữ chính trong tiểu thuyết tình cảm chạy lung tung khắp nơi, xảy ra chuyện gì lại không tìm được đâu."

Thái độ của họ ôn hòa, Quý Đường Đường cũng bớt lúng túng, tiếp đó nói chuyện cũng rất thuận lợi, chẳng qua chỉ hỏi thăm tình huống cụ thể một chút, đến lúc hỏi đến bộ dạng của gã kia, Quý Đường Đường miêu tả là "Dáng dấp rất hung hãn, khá to khỏe, rất đen", anh chàng Tiểu Lý kia ngay cả ghi chép cũng lười phải ghi, nhìn cô vui vẻ: "Cô gái trẻ, người xấu thẳng nào chẳng như vậy."

Quý Đường Đường cũng đã nhìn ra, bọn họ chẳng qua chỉ đi cho có lệ, không hề để tâm lắm.

Quả nhiên, hỏi xong, bọn họ cũng không vội đi ngay, lại trò chuyện với Thập Tam Nhận một lúc, Quý Đường Đường ngồi bên cạnh nghe, mới biết cô gái bị hại tên là Trì Hồng Anh, thỉnh thoảng cũng hát ở Đăng Hồng Tử Lục, mọi người đều gọi cô ta là Anh Tử, nghe ý tứ trong lời kể của bọn họ thì cô Anh Tử này hình như cũng làm mấy vụ buôn bán da thịt, đây có lẽ là nguyên nhân khiến bọn họ hồ hững như vậy, anh chàng Tiểu Lý kia còn như oán trách nói: "Cô gái này nếu biết giữ mình trong sạch một chút thì đâu đến nỗi xảy ra chuyện đúng không?"

Lão Trương tiếp một câu: "Mấy cái cô ở Đăng Hồng Tử Lục cô nào mà chẳng như vậy, cậu xem cô Phương Lộ Diễm kia chẳng phải cũng thế hay sao, mới hỏi cô ta có mấy câu thôi mà mặt đã nhăn nhó như bà cụ ấy."

Tiểu Lý nghe đến cái tên này liền cau mày: "Tôi không tin cô ta không thấy gì cả, tối qua là cô ta tạm thời thay ca cho Trì Hồng Anh, Trì Hồng Anh đi làm gì, cô ta có thể không biết tí nào được hay sao?"

Lão Trương than thở: "Ai cũng sợ rước họa vào thân, cô ta nói không biết, cậu có cạy được miệng cô ta ra không?"

Quý Đường Đường lẳng lặng ghi nhớ cái tên Phương Lộ Diễm này.

Hai viên cảnh sát ngồi một lúc rồi mới đi, Thập Tam Nhận bảo Tiểu Mễ tiễn bọn họ, chờ những người khác đi ra ngoài hết, chị ta đột nhiên hỏi Quý Đường Đường: "Cô qua lại với Phong Tử từ bao giờ?"

Quý Đường Đường giật bắn người, hàm hồ đáp: "Khoảng... khoảng gần nửa năm."

Thập Tam Nhận sững sốt một chút, lại hỏi cô: "Phong Tử vì cô nên mới chia tay với Miêu Miêu?"

Quý Đường Đường lại ậm ừ quanh co lòng vòng cho xong, không chú ý đến sắc mặt của Thập Tam Nhận càng lúc lại càng khó coi.

Sau khi lấp liếm qua loa với Thập Tam Nhận, Quý Đường Đường lựa thời cơ đi về phía Thạch Đầu hỏi thăm: "Cái cô Phương Lộ Diễm ở Đăng Hồng Tử Lục kia, cậu có biết không?"

Thạch Đầu suy nghĩ một lúc lâu: "Là A Diễm ấy hả, biết chứ, đối thủ một mất một còn với bà chủ của chúng tôi."

Quý Đường Đường mờ mịt: "Tại sao lại gọi là đối thủ một mất một còn?"

"Tình địch ấy," Thạch Đầu cường điệu, "Cô ta thích một người, chính là Diệp công tử ở quán bar Hạ Thành. Nhưng mà Diệp công tử lại thích bà chủ của chúng tôi, chị bảo vậy không gọi là tình địch thì gọi là gì?"

Thời buổi này mà còn có người được gọi là "Công tử"? Quý Đường Đường rửa thềm một câu bảnh chọe trong lòng, lại hỏi Thạch Đầu: "Cô A Diễm đó có dễ nói chuyện không? Tôi có chút chuyện riêng muốn hỏi thăm cô ta một chút."

Thạch Đầu lắc đầu: "Khó nói chuyện lắm, sớm nắng chiều mưa, quá nửa là sẽ không để ý đến chị."

Nghĩ một chút lại cười rộ lên: "Bảo anh Phong Tử đi hỏi đi, A Diễm thích anh Phong Tử đấy, chị không biết à?"

Té ra còn có màn kinh hỉ này, Quý Đường Đường mở cờ trong bụng, lôi kéo Thạch Đầu định đi tìm Nhạc

Phong, Thạch Đầu cuống lên liên tiếp khoát tay: "Tự chị đi đi, phòng 102 ở sân sau ấy, sáng tôi có vào nên cửa không khóa đâu, anh Phong Tử bảo, tôi mà đến nữa là anh ấy lột da đấy."

Quý Đường Đường nén cười bỏ đi, Thạch Đầu rướn cổ ra nhìn theo cô, đang không đề phòng đã bị vỗ ngay một phát vào đầu, quay lại nhìn mới thấy Thập Tam Nhạn sắc mặt không được tốt cho lắm: "Đừng có cợt nhả với khách không quen."

Thạch Đầu ồ một tiếng, không dám nói nữa, neho mắt nhìn Thập Tam Nhạn rời đi, cậu ta lén buồn chuyện với Tiểu Mễ: "Bà chủ của bọn mình hình như không thích cái chị Quý tiểu thư này lắm thì phải."

Nhạc Phong quả nhiên vẫn còn đang ngủ, Quý Đường Đường do dự một chút, vẫn bước tới cạnh giường ngồi xuống, sau đó lay lay cánh tay anh: "Này, Nhạc Phong, Nhạc Phong!"

Nhạc Phong mở mắt, vô ý thức nhìn cô một cái, theo bản năng lại định kéo chăn trùm lên đầu, Quý Đường Đường vội vàng túm lấy góc chăn không cho anh kéo: "Này Nhạc Phong, dậy đi, có chuyện cần nói với anh đây."

Nhạc Phong mở mắt một cái, lại nhanh chóng nhắm lại, miệng lầm bầm: "Đường Đường, cô là đẹp nhất, tôi muốn đi ngủ."

Câu tăng bốc này quá giả dối, Quý Đường Đường cố ý không để cho anh được yên ổn: "Không có cửa đâu, Nhạc Phong, anh dậy đi cho tôi!"

Nhạc Phong rốt cục cũng ý thức được mình đừng mong mà ngủ được, anh thốt khổ rên rỉ một tiếng: "Tổ tông à, cô lại định làm gì nữa hả!"

Quý Đường Đường cười hì hì ghé sát lại gần anh: "Nhạc Phong, trông anh đẹp trai, anh giúp tôi đi tìm A Điềm một lần đi, chính là cái cô A Điềm ở Đảng Hồng Tử Lục kia ấy."

Nhạc Phong rốt cục cũng mở mắt nhìn cô: "Tìm cô ta làm gì?"

"Hỏi chuyện tối hôm qua, hôm nay người của đồn công an tới rồi, bọn họ nói người bị hại kia tên là Trì Hồng Anh, cũng hát ở Đảng Hồng Tử Lục như A Điềm, còn nói ngày hôm qua là A Điềm thay ca cho cô ta, có thể A Điềm biết được chuyện gì đó."

Nhạc Phong mặt không biểu cảm: "Vậy để cho người của công an đi mà tra hỏi."

"Bọn họ hỏi không ra, còn nói A Điềm không để ý đến bọn họ. Nhạc Phong, không phải A Điềm thích anh sao, anh đi hỏi cô ta một chút coi."

Nhạc Phong nhìn Quý Đường Đường, tiếp tục mặt không biểu cảm: "Đường Đường, cô biết tại sao A Điềm lại thích tôi không?"

"Không biết."

Nhạc Phong vụt một cái ngồi bật dậy từ trên giường, hung tợn gào lên với cô: "Bởi vì ông đây từ xưa tới nay không bao giờ gọi người khác rời giường vào lúc người ta đang thềm ngủ!"

Nửa tiếng sau, Nhạc Phong bắt đầu ăn sáng, Quý Đường Đường ngồi bên cạnh mép bàn, hai tay chống cằm mong đợi nhìn anh, đầu óc Nhạc Phong lúc này đã vận hành trở lại, nhú mày nhìn cô: "Cô muốn tra chuyện tối hôm qua làm gì hả?"

"Thì là... tra thôi." Quý Đường Đường hàm hồ đáp.

Nhạc Phong hiểu rõ tính tình của cô, biết có hỏi nữa cũng vô ích: "Mỗi lần cô xuất hiện ở chỗ nào là y như rằng chỗ đó có chuyện kỳ quái xảy ra. Lần này nói trước thì tốt hơn, không được giống như ở Ca Nại, dẫn người về đền tận nhà, chị Nhạn Tử nhất gan lắm, không chịu nổi mấy cú hù dọa của cô đâu."

"Sao có thể." Quý Đường Đường liên mồm đáp ứng.

“Lời nói của cô mà tin được, heo mẹ cũng biết leo cây.”

...

Hai người chọc ngoáy lẫn nhau, trước khi ra cửa vẫn còn chẳng ai nhường ai, Thập Tam Nhận tựa vào cửa dõi mắt nhìn hai người đã đi xa, lúc Tiểu Mễ đi qua, Thập Tam Nhận đột nhiên hỏi cô bé: “Tiểu Mễ, Phong Tử với cái cô Quý tiểu thư này, em thấy có xứng đôi không?”

Tiểu Mễ không đoán ra được được ý tứ của Thập Tam Nhận: “Em cảm thấy rất xứng mà.”

Thập Tam Nhận ừ một tiếng, không nói gì nữa, khoảng thời gian kế tiếp, cô im lặng đến dị thường, ngồi trên chiếc sofa bên cạnh cửa sổ ngẩn người, thậm chí còn rất khác thường châm một điếu thuốc, khi hút được một nửa mới nhận ra mặt trời sắp xuống núi, chân trời là một mảng rắng đỏ, đỏ ối tựa như nhuộm một tầng huyết sắc.

Có người vào cửa, Tiểu Mễ bước lên chào hỏi: “Ông chủ Mẫn, hôm nay sao lại rảnh rỗi có thì giờ đi dạo thế này?”

Mẫn Tử Hoa? Thập Tam Nhận sửng sốt một chút, cô nhìn về phía Mẫn Tử Hoa, nhưng không hề đứng dậy, chỉ dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở xuống gạt tàn.

Sắc mặt của Mẫn Tử Hoa có điểm lạ, anh ta bước thẳng tới, ngồi xuống phía đối diện với Thập Tam Nhận, do dự mấy lần vẫn không mở miệng được.

Thập Tam Nhận cười lên: “Sao vậy hả Tử Hoa, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây? Không phải anh vì A Diễm nên định đến tìm Phong Tử gây sự đấy chứ?”

Mẫn Tử Hoa lắc đầu một cái: “Chị Nhận Tử, có chuyện, tôi không biết có nên nói hay không. Nhưng mà có liên quan đến A Thành, tôi nghĩ, vẫn nên cho chị biết thì tốt hơn.”

Trái tim Thập Tam Nhận đập thịch một tiếng, theo bản năng ngồi thẳng người dậy: “Chuyện gì vậy?” “Tối hôm qua, ở Đẳng Hồng Tửu Lục. Bên ngoài có một cô gái đi ngang qua, chị có nhớ không?”

Nhớ chứ, chẳng những nhớ, cô ta bây giờ còn đang ở Phong Nguyệt kia kìa, Thập Tam Nhận nghĩ vậy, lời ra đến cửa miệng lại thành: “Sao thế, anh nhầm trúng rồi hả? Tôi thấy cô bé đó cũng chỉ thường thôi mà.”

“Không phải thế...” Mẫn Tử Hoa khó mà hé răng, anh ta do dự một chút, móc ra từ trong túi quần một tấm ảnh, đặt lên bàn chuyển đến trước mặt Thập Tam Nhận.

Thập Tam Nhận chỉ liếc một cái là vui sướng, cô nhận ra đó là Quý Đường Đường, mặc một chiếc áo phong màu trắng in hình con mèo máy, váy kaki ngắn, buộc tóc đuôi ngựa, đang ôm một chiếc vợt cầu lông trong ngực, ăn mặc kiểu sinh viên đại học, hẳn là đã chụp từ mấy năm trước.

“Được lắm Tử Hoa,” Thập Tam Nhận cầm tấm ảnh lên nhìn nhìn, sau đó lại lật mặt sau lên, “Anh ngay cả ảnh của người ta hồi trước cũng có? Anh thầm yêu người ta bao nhiêu năm rồi? Cô bé này khá hơn A Diễm nhiều, anh việc gì phải rúc vào cặp sừng trâu của A Diễm kia chứ...”

Cô chợt im bặt.

Đằng sau tấm ảnh rõ ràng viết mấy chữ.

Thịnh Hạ, chụp tháng 6 năm 2008.

“Chị thấy rồi đấy,” Yết hầu của Mẫn Tử Hoa lặn lộn, “Đó là ảnh của Tiểu Hạ, A Thành giữ lại. Cho nên chị Nhận Tử, tối qua nhìn thấy cô gái kia, cả người tôi cứ như trống rỗng...”

Thập Tam Nhận chợt ném tấm ảnh lại mặt bàn: “Anh nghĩ nhiều quá chẳng Tử Hoa, Tiểu Hạ không phải đã chết từ nhiều năm trước rồi hay sao.”

“Đây chính là chuyện tôi muốn nói với chị,” Mẫn Tử Hoa chỉ cảm thấy khó mà mở miệng được, “Tối qua, tôi đã gọi điện cho A Thành.”

Thập Tam Nhận ngẩng đầu nhìn anh ta, Mẫn Tử Hoa có chút hoảng, vội vàng giải thích: “Không phải là

tôi muốn phá hoại quan hệ giữa hai người, tôi chỉ là... chị biết tôi là bạn cùng phòng với A Thành mấy năm đại học, tôi cũng quen Tiểu Hạ, mặc dù không nói chuyện được mấy lần, nhưng coi như cũng là bạn bè. Thấy cô gái kia, tôi không nhìn được..."

Giọng nói của Thập Tam Nhận có chút run rẩy: "Sau đó thì sao?"

"Lạ là lạ ở thái độ của A Thành, lần này ở Hải Thành, không biết đã xảy ra chuyện gì, cậu ta nhận được điện thoại xong hình như không hề giật mình chút nào, cậu ta nói sẽ về ngay lập tức, chắc chỉ khoảng hai ngày là về tới nơi, bảo tôi dù bằng bất cứ phương pháp gì, nhất định phải tìm thấy cô gái kia trước, cậu ta bảo tôi nhất định phải tìm được..."

Thập Tam Nhận cảm thấy lố tai ong ong, Mẫn Tử Hoa hình như còn nói gì đó với cô, cô chỉ không tài nào nghe nổi, mờ mịt nhìn anh ta: "Anh nói gì cơ?"

"Tôi nói là," Mẫn Tử Hoa lặp lại một lần, "Cái cậu em đó của cô, tên Phong Tử ấy, hình như quen cô gái kia phải không? Có thể hỏi thăm từ phía cậu ta được..."

"Phong Tử không quen cô ta." Sau vài giây trầm mặc, Thập Tam Nhận bỗng tỉnh táo lại, "Tối qua tôi đã hỏi cậu ấy, cậu ấy nói chỉ gặp thoáng qua, va chạm một chút, cụ thể không rõ ràng lắm."

"Vậy sao?" Sắc mặt Mẫn Tử Hoa có vẻ thất vọng rõ ràng, "Cổ Thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm người, nhất thời đúng là khó giải quyết."

"Đúng vậy," Thập Tam Nhận cười cười, "Hay là vậy đi Tử Hoa, du khách đến Cổ Thành kiểu gì cũng phải dừng chân, anh thử đi hỏi thăm mấy khách sạn lớn xem có ai như vậy không, có lẽ có thể có chút đầu mối."

Mẫn Tử Hoa thở dài: "Tôi cũng nghĩ thế, tạm thời, hình như cũng chỉ có thể như vậy."

44. Chương 13

Đến được cửa Đăng Hồng Tửu Lục, trời đã sẩm tối, mặc dù còn chưa đến thời điểm náo nhiệt nhất, nhưng Cổ Thành là địa điểm du lịch nổi tiếng, điều này cũng khiến cho quán bar có không ít hơi người --- từ ngoài cửa nhìn vào đã thấy bóng người qua lại ở bên trong, đã có không ít khách.

Nhạc Phong bảo Quý Đường Đường đứng bên ngoài chờ: "Cô đừng vào cùng tôi, đứng đây chờ được rồi."

Quý Đường Đường không đồng ý: "Tại sao phải thế?"

Nhạc Phong vặn cô: "Cô đã thấy thằng đàn ông nào đến quán bar sấn tình mà còn mang phụ nữ đi theo không? Hơn nữa, trông cô xấu xí như vậy, cô đi theo tôi vào, các mỹ nữ thấy thẩm mỹ tôi kém như thế, còn nói chuyện với tôi nữa được hay sao?"

Quý Đường Đường khinh bỉ hừ một tiếng: "Anh đi của anh, tôi đi của tôi, chúng ta giả vờ không cùng một đường không được hay sao? Quán bar này người đến người đi, tôi cứ đứng đó không đi vào ---- anh tưởng tôi là mèo chiêu tài chắc?"

Nhạc Phong bó tay, đành phải nhượng bộ: "Vậy nếu có gã nào tiếp cận cô, đừng có để ý đến hắn đấy, chẳng được mấy kẻ tốt đẹp đâu."

Quý Đường Đường đầy thâm ý nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong lại bổ thêm một câu: "Người quân tử được như gia đây, tuyệt đối là thiếu số."

Hai người thật sự bước vào Đăng Hồng Tửu Lục cách nhau một khoảng thời gian, Quý Đường Đường vào sau, đẩy cửa ra, ánh mắt tùy ý đảo quanh, đã thấy Nhạc Phong đang ngồi trên chiếc sofa nhỏ kê trong góc, ánh đèn màu sắc mập mờ phủ xuống từ trên đỉnh đầu, trên bàn có hai ly rượu cocktail màu xanh biếc, đối diện chiếc bàn là một mỹ nữ, tóc dài, trời lạnh như vậy mà mặc váy dài thêu theo kiểu Thái và áo yếm, dây thắt màu đỏ lượn quanh phần cổ trắng nõn, cực kỳ khiến cho người ta phải mơ màng.

Đây chắc chính là cô Phương Lộ Diễm gì đó rồi, Quý Đường Đường bĩu môi: ăn mặc cũng bạo dạn quá đấy, là định ép người ta phạm tội hay sao.

Cô giả bộ lơ đãng nhìn xung quanh một chút, lượn lơ ngồi xuống một cái bàn ở gần đó, Nhạc Phong

cũng đã thấy cô, thừa dịp A Điem không chú ý liền nhướn nhướn mày với cô.

Quý Đường Đường bốc hỏa trong lòng, có chút hối hận mình không có di động, nếu có thì đã có thể nhắn tin cho Nhạc Phong rồi: nhắc nhở anh ta đi thẳng vào vấn đề, đừng có ở đó mà cọt nhả.

Được một lúc, không biết hai người đó nói gì, A Điem lại đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế sofa Nhạc Phong đang ngồi, cái ghế này vốn dành cho một người, Nhạc Phong mặc dù đã dịch ra bên cạnh nhưng A Điem vẫn không có chỗ, gần như quá nửa là ngồi lên đùi Nhạc Phong, vẻ mặt anh trái lại rất bình tĩnh, vươn tay tự nhiên vòng qua thắt lưng A Điem, A Điem cười ngọt ngào cúi người xuống, ghé sát tai Nhạc Phong nói gì đó.

Quý Đường Đường lòng tràn ngập phẫn nộ, quay đầu sang phía con phố, lòng nhủ các người cứ chen chúc đến chết luôn đi, có bản lĩnh thì chen chúc trên xe bus ấy, tiết kiệm được một chỗ cho người già yếu gì đó.

Đang giận dữ, trên đầu chợt có người hỏi cô: "Tiểu thư, có thể mua cho cô một ly đồ uống được không?"

Quý Đường Đường giật bản mình, ngẩng đầu lên nhìn, là một người đàn ông trung niên mặt đầy râu quai nón, tóc buộc thành một dóm ở đằng sau, rất có khí chất u buồn của nghệ thuật gia, nếu là bình thường, nhất định cô sẽ lịch sự từ chối, nhưng đang ở Đãng Hồng Tửu Lục, hình như cũng nên nhập gia tùy tục một chút thì hơn?

Ông anh râu quai nón kia rất quen cửa quen nẻo ngồi xuống đối diện cô, giơ tay gọi phục vụ tới, gọi hai ly Baileys, lời dạo đầu tương đối đường đột: "Tiểu thư, vừa nhìn đã thấy cô là người có chuyện xưa rồi."

Quý Đường Đường thiếu chút nữa bị sét đánh, cô nghĩ ít nhất cũng phải hỏi xem từ đâu đến hay bao nhiêu tuổi, làm công việc gì trước nữa kia, không ngờ tới vừa mở miệng đã là một đề tài đầy tính văn nghệ như vậy, không biết nên đáp thế nào, nửa ngày mới bật ra một chữ: "Ừ."

"Tôi đoán ra được mà." Râu quai nón cảm khái, sau đó châm thuốc, dưới ánh mắt đờ đẫn chết lặng của Quý Đường Đường, chậm rãi nhả ra một vòng khói hoàn mỹ, "Cô vừa mới bước vào quán, tôi đã chú ý đến cô, cô biết tại sao không?"

Da mặt Quý Đường Đường đã co giật: "Không biết."

"Bởi vì trên người cô có một thứ khí chất u buồn rất đặc biệt, vô cùng hấp dẫn tôi." Ánh mắt của Râu quai nón trở nên mơ màng mà xa xăm, "Cô biết bức tranh Mona Lisa của Da Vinci chứ? Cảm giác cô lưu lại trong tôi, giống hệt như nàng vậy, nhưng sự u buồn của nàng ấy là vì tang tóc, hình tượng hóa mà cảm giác hóa, nhưng cô thì khác, sự u buồn của cô lại không tài nào cảm nhận được, tựa như một chiếc giếng sâu không thấy đáy, trên miệng giếng phủ đầy rêu xanh..."

Quý Đường Đường cảm thấy cái miệng giếng kia chính là chỗ mà Sadako trú ẩn, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Sadako bò ra từ miệng giếng, đang thất thần, chợt sầm một tiếng, có ai đó vỗ mạnh lên bàn, làm cô sợ đến mức run bắn.

Ngẩng đầu lên nhìn, là Nhạc Phong, sắc mặt đã âm u đến sắp chảy nước, A Điem đứng đằng sau, có chút bối rối.

Quý Đường Đường mờ mịt, Nhạc Phong âm u liếc cô một cái, sau đó từ từ quay sang Râu quai nón, mặt không biểu cảm: "Vị tiên sinh này, anh có thể dập thuốc đi được không? Anh có biết làm vậy gây ảnh hưởng đến những khách bên cạnh không?"

Râu quai nón sững sốt một chút, tựa hồ như vô cùng không cam tâm bị mất mặt trước mặt phụ nữ: "Chỗ này hình như là khu hút thuốc."

Nhạc Phong cười lạnh: "Chỗ này không phải."

Râu quai nón lại sững sốt một chút, bản thân cũng có chút không chắc chắn: "Tôi nhớ trước kia đúng vậy mà, đổi từ lúc nào vậy?"

“Đổi từ lúc ông đây ngồi bên cạnh!”

A Điem ở đằng sau phì một tiếng bật cười: “Nhạc Phong, anh đừng trêu người ta chứ.”

Râu quai nón tức giận, nhưng nhìn thấy tư thế kia của Nhạc Phong lại có chút sợ, điều thuốc trong tay ném không được không ném cũng không xong, Nhạc Phong lại hung dữ trừng mắt nhìn Quý Đường Đường một cái, ý tứ là: cô ngoan ngoãn một chút cho tôi.

Quý Đường Đường lại chẳng hề sợ anh, thừa dịp người khác không chú ý, còn bày ra một vẻ mặt vô cùng khiêu khích, giống hệt như con chó săn nhỏ trừng mắt muốn cắn người vậy, lúc Nhạc Phong kéo A Điem về chỗ ngồi, cô còn vô cùng nhiệt tình an ủi Râu quai nón: “Có một số kẻ không có tư chất như vậy đấy, đừng để ý đến anh ta.”

Nhạc Phong tức điên chỉ muốn một cước đá bay cô ra ngoài, lúc ngồi trở lại ghế sofa, A Điem không ngồi xuống nữa mà lại nửa quỳ cúi người trước người anh, hai tay vòng qua thắt lưng anh, đầu nhẹ nhàng gối lên đầu gối anh.

Nhạc Phong vươn tay chạm lên tóc cô ta: “Vỡ này ở đâu ra đây?”

A Ngọt thủ thủ tựa như rên rỉ: “Thế này thoải mái hơn.”

Nhạc Phong cười lên, anh cúi người xuống, ghé sát lại bên tai A Điem: “Tối qua Cổ Thành có án mạng, cô biết không?”

“Anh Tử phải không?” A Điem miễn cưỡng đáp, “Có người đến có kẻ đi, có người sống có người chết, ngày nào cũng thế, quanh đi quẩn lại cũng thế thôi.”

“Không nhận ra cô cũng triết lý ra phết đấy.” Nhạc Phong bật cười, “Nghe nói hôm qua cô thay ca cho cô ta, cô không thấy điểm gì khác thường sao?”

A Điem khẽ xoay mặt, đối diện với tầm mắt của Nhạc Phong, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Nhạc Phong, hôm nay tới chỗ em đi.”

Trái tim Nhạc Phong thót lên một cái, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thế không được, tôi sợ chàng fan hâm mộ kia của cô lại đến gây sự với tôi lắm.”

A Điem cười phì một tiếng: “Anh ta là cái quái gì.”

Dừng một chút lại hỏi lại anh lần nữa: “Đến chỗ em nhé?”

Nhạc Phong lắc đầu, thân thể ngả về phía sau, lảng lảng bỏ cánh tay đang vòng qua thắt lưng mình của A Điem ra: “A Điem, cô biết mà, chị Nhạn Tử không thích tôi qua lại với cô cho lắm.”

A Điem nhìn anh tựa như cầu khẩn, giọng nói càng thêm mập mờ: “Em không qua lại với anh, em cũng không cần anh chịu trách nhiệm. Chúng ta cùng vui vẻ một lần, cho nhau chút hồi ức tốt đẹp, được không?”

Nhạc Phong nhìn cô, chợt cười lên: “Lần trước gặp mặt, cô đã tâm sự với tôi rất nhiều, cô nói cô không sao quên được cái gã Diệp công tử kia -- tôi từ xưa đến nay không bao giờ đụng vào người phụ nữ của kẻ khác cô hiểu không? Trong lòng cô đã nhung nhớ người khác, chung giường với tôi, cô không cảm thấy khó chịu hay sao?”

A Điem cười rộ lên, hai bàn tay từ từ trượt xuống bắp đùi của anh: “Nhạc Phong, anh lắm quy củ quá, có một số chuyện, làm là sung sướng, việc gì phải lo nghĩ nhiều như vậy? Có lẽ thử một lần với em, suy nghĩ của anh sẽ thay đổi đấy.”

Nói xong, khoe môi ánh màu nhũ bóng khẽ cong lên, bàn tay dùng sức siết lại.

Nhạc Phong chỉ cảm thấy máu trong người oanh một cái vọt lên tận óc, sau một khắc, không chút nghĩ ngợi, túm lấy bả vai A Điem, đẩy bật cô ta ra ngoài, A Điem bất ngờ không kịp đề phòng, cả người va vào bàn ngã xuống đất.

Rầm một tiếng, cả quán bar đều kinh hãi, nhất thời yên tĩnh vô cùng, chỉ còn lại tiếng đĩa hát cũ khẽ vang lên, đang phát một bài hát trước Giải phóng của một nữ minh tinh từng được mệnh danh là một thế hệ Yêu cơ, giọng hát trầm thấp mà hơi khàn khàn lướt lơ quanh quán rượu: *Nếu như không có anh, em sẽ sống làm*

sao? Trái tim em tan nát, chẳng thể làm được gì...

Quý Đường Đường cầm ly Baileys trên tay, mới uống được ngụm đầu tiên, chuyện đã xảy ra, nhất thời không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn Nhạc Phong tức giận bỏ đi, chỉ cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao, không biết là mình có nên đi theo ra hay không --- anh ta đến chào hỏi cũng không nói với mình một tiếng, cứ thế mà chạy theo như theo đuôi anh ta ra ngoài vậy có phải rất mất mặt hay không?

Đáp án của Quý Đường Đường là "yes", cho nên cô ngồi im không nhúc nhích, cúi đầu uống thêm hớp nữa, còn chưa nuốt xong ngụm thứ hai, đã bị người ta túm tay xốc lên: "Đi!"

Nhạc Phong không biết đã quay trở lại từ lúc nào, kéo cô đi ra ngoài, Quý Đường Đường bị anh kéo lảo đảo một cái, cổ họng bị sặc rượu, ho đến đỏ cả mặt, rượu trong tay cũng vẩy ra khắp người, những người xung quanh đều dừng ra nhìn, chỉ có nhân viên phục vụ phản ứng kịp: "Này, này, cô ơi, cái ly đó là của chúng tôi, không thể cầm đi được!"

Ngay lúc trước khi bị túm ra khỏi cửa, Quý Đường Đường kịp thời ném cái ly lên chiếc sofa đệm mềm ở gần cửa.

Ra khỏi Đãng Hồng Tửu Lục, Quý Đường Đường hơi điên tiết, cộng thêm cánh tay bị anh siết chặt phát đau: "Này, làm gì thế, đừng kéo nữa được không?!"

Nhạc Phong buông tay, Quý Đường Đường cau mày vươn tay xoa xoa cánh tay: "Chẳng phải đang nói chuyện ổn thỏa sao, anh làm sao vậy?"

Nhạc Phong mặt lạnh tanh: "Cô là heo đúng không?"

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, Nhạc Phong cười lạnh: "Rượu của mấy gã đàn ông xa lạ trong quán rượu mới mà có thể uống được sao? Cô không sợ bị bỏ thuốc hả?"

"Đừng có viện cớ để trút giận được không?" Quý Đường Đường không hề lép vế, "Tôi không tin, chỉ bởi vì tôi uống của người ta một ly rượu mà anh lại xô A Điềm ra? Tôi hỏi anh làm sao hả, đừng có đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi được không? Hơn nữa, anh tưởng quán rượu là quầy thuốc hay sao, ngày nào cũng bỏ thuốc được?"

Vừa nói đến đây, ông anh Râu quai nón kia cũng bước ra, lúc này anh ta lại có chút khí khái anh hùng, đứng rõ xa gọi Quý Đường Đường: "Này, cô gái, không sao chứ? Cô quen người này không?"

Cả một bụng tức của Nhạc Phong đang không có nơi xả, hung tợn quát anh ta: "Biến, ông đây đang dạy vợ, mắc mớ gì đến anh!"

Quý Đường Đường cũng nổi giận: "Anh biến ấy, đừng có nhận vợ, ai là vợ anh?"

Râu quai nón bị Nhạc Phong quát cho như vậy, vốn đã định rút lui có trật tự, Quý Đường Đường vừa nói câu này, anh ta lại có thêm tí dũng khí: "Này, tôi bảo anh ấy, đừng có tùy tiện quấy rối con gái nhà người ta..."

Nhạc Phong giận quá hóa cười, đẩy Quý Đường Đường sang bên cạnh, siết nắm đấm bước nhanh về phía gã Râu quai nón kia, ấn tượng của Quý Đường Đường với Râu quai nón vốn không được tốt, thời khắc quan trọng anh ta lại dám xông ra bất bình thay, lập tức có thêm ba phần hảo cảm với anh ta, mắt thấy tư thế kia của Nhạc Phong, biết anh đã lửa bốc lên đầu không được bình thường rồi, nhanh chóng chạy qua chặn anh lại, vừa chặn vừa dậm chân: "A Điềm làm gì anh hả!"

Cô ta còn dám nhắc đến chuyện này, Nhạc Phong nghiến răng: "Ông đây muốn bóp chết cô!"

Quý Đường Đường thật sự cảm thấy tư duy của Nhạc Phong rất rối loạn: "Ai chọc giận anh thì anh đi mà bóp người đó ấy!"

Nhạc Phong ác lên, vươn tay bóp cổ cô: "Chính là cô chọc!"

Mặc dù anh chỉ làm bộ một chút nhưng tay cũng dùng lực, Quý Đường Đường nhất thời hít thở khó khăn, nhanh chóng gấp khuỷu tay định huých vào nách anh, Râu quai nón kia nhìn mặt đoán ý, trực giác cảm thấy bắt đầu động tay chân rồi, vội vàng chạy lại can ngăn: "Anh anh... sao anh có thể đánh người nữa hả!"

Nhạc Phong tức điên: "Còn dám tới, ông đây đang lo không có người để đánh đây!"

Quý Đường thầm kêu không ổn, mắt thấy Nhạc Phong ra vẻ muốn đánh thật, vội vàng xông tới chặn giữa anh và Râu quai nón, cản tay anh lại không cho động thủ, cô vừa mới chắn như vậy, gã Râu quai nón kia biết mình đã được an toàn, dù sao cũng không bị thương được, gan lại càng to ra, còn nhào lên túm cổ áo Nhạc Phong.

Nhạc Phong tức hồng người: "Đường Đường cô tránh ra!"

Quý Đường Đường vánh hết cả đầu: "Chúng ta về đi được không?"

Nhất thời loạn thành một đồng, trong quán rượu đã có không ít người chạy ra ngoài xem náo nhiệt, trong đám hỗn loạn, chợt có người kêu to: "A, đồng chí cảnh sát, đồng chí cảnh sát, bên này!"

Sau một khắc, có người uy nghiêm quát lên: "Làm gì thế này hả? Muốn ngồi tù phải không!" Quý Đường Đường liếc thấy người đến mặc một thân cảnh phục, lòng kêu to rồi, chộc đến công an rồi, vội vàng buông tay đứng sang một bên, Nhạc Phong hừ lạnh một tiếng, kéo kéo cổ áo vừa bị Râu quai nón túm ra.

Râu quai nón vui như mở cờ: "Đồng chí cảnh sát, là anh ta, con gái nhà người ta không quen anh ta, anh ta còn lồi lồi kéo kéo, còn định đánh người nữa!"

Người nọ đi hai bước về phía bên này, bỗng "A" một tiếng: "Này, là cô à cô gái!" Hóa ra mình còn có cả người quen ở đây? Quý Đường Đường dạt dào phiền muộn, ngẩng đầu lên nhìn, cũng nhận ra: người kia là một trong số hai người cảnh sát đã từng đến khách sạn Phong Nguyệt gặp cô để điều tra tình huống, là người lớn tuổi hơn, lão Trương.

Lão Trương lại nhìn Nhạc Phong, cũng nhận ra anh: "Cậu không phải là bạn trai cô ta sao? Sao lại thế này? Cãi nhau?"

Sâu thẳm trong nội tâm của Quý Đường Đường có một giọng nói đang gào thét: Ông đây không có loại bạn trai thiếu tư chất như vậy như vậy như vậy!

Lờ mờ nhất chính là Râu quai nón, anh ta há miệng, nhìn Nhạc Phong một chút, lại nhìn Quý Đường Đường một chút: "Cô là vợ anh ta thật à?"

Ngay trước mặt cảnh sát, không thể để lộ, mặt của Quý Đường Đường co quắp hết cả lại, cô khó khăn dạt ra mấy chữ từ kẽ răng: "Tôi... còn chưa vào cửa..."

Vào cửa hay chưa vào cửa cũng không thể an ủi tâm hồn đã bị thương tổn kia của Râu quai nón: té ra là vợ chồng son cãi nhau, lấy anh ta ra làm gia vị xúc tác...

Râu quai nón cứ thế bị tổng cổ, người vây xem thấy không còn gì hay để coi, cũng đều tản đi, lão Trương không đi vội, nhìn Nhạc Phong vui vẻ nói: "Tối hôm qua cậu nói bạn gái cậu đang hoảng sợ, bảo hôm nay hãy đến tìm cô ta, thật là một chàng trai rất biết săn sóc, sao nói cãi lộn là cãi lộn ngay được rồi?"

Lão Trương này, xem ra cũng là một người hay chuyện, Quý Đường Đường thở dài trong lòng, mong Nhạc Phong đừng để ý đến ông ta mà có tụ có tan đi, ai ngờ Nhạc Phong liếc cô một cái, đột nhiên buông một câu: "Cô ta rất hám tiền!"

Cái gì? Cặp mắt của Quý Đường Đường và lão Trương gần như trợn tròn cùng một lúc.

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, móc từ trong túi ngực ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lên: "Cô ta nhắm trúng cái dây chuyền vàng, sống chết ăm ỉ đòi mua, hai ngày trước vừa mới mua cho cô ta cái vòng tay xong, đúng là lòng tham không đáy. Không mua cho cô ta cô ta còn làm ăm lên, giữa đường giữa phố, thật không biết mất thể diện."

"Vậy à..." Lão Trương có chút đồng cảm với Nhạc Phong.

Mặt của Quý Đường Đường đã xanh lè, trong lòng lồi Nhạc Phong ra mắng xối xả: cái con em anh, tôi nhìn trúng cái dây chuyền vàng lúc nào, đây là trò mèo của anh với Miêu Miêu thì có, lại chụp lên người tôi, anh tưởng tôi dễ chọc lăm đúng không?

Lão Trương lại quay ra khuyên Quý Đường Đường: "Cô bé, mắt đừng nên chỉ nhìn thấy mỗi tiền, quan

trọng là đối xử tốt với cô, chứ dây chuyền vàng cũng chỉ là sợi dây thối, không ăn được cũng chẳng mặc được, cần cái thứ đồ chơi đó làm gì."

Quý Đường Đường giận quá hóa cười: "Sao lại không để làm gì, yêu đương bao nhiêu năm rồi, anh ta đã mua cho tôi cái gì chưa? Chỉ tặng mỗi cái vòng tay, mồm bảo là phi thủy, đưa đi kiểm tra hóa ra là bột đá ép, nhiều lắm cũng chỉ 80 đồng. Tôi có thiệt thòi hay không chứ? Lần nào đi ra ngoài ăn cơm cũng là tôi trả tiền, đồ anh ta mặc trên người có cái nào không phải do tôi mua? Ki bo đến tận bà ngoại nhà anh ta, mua tuýp kem đánh răng bánh xà phòng cũng phải đòi tiền của tôi, tôi muốn cái dây chuyền vàng chẳng lẽ là quá đáng hay sao? Không quá đáng đúng không?"

Lão Trương giật mình, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Phong nhất thời có thêm chút hàm ý như kiểu chuyên dùng để nhìn mấy gã trai bao ăn bám, đồng thời ông ta cũng nhận ra được quan thanh liêm khó quản việc nhà, đôi nam nữ này xem ra đều là cực phẩm cả, mình ít dây vào thì tốt hơn.

Lại lấy lệ nói đôi câu, lão Trương vội bỏ đi, chỉ còn lại Quý Đường Đường và Nhạc Phong nhìn nhau trừng trừng, xem ai có thể trừng chết người kia trước.

Cuối cùng, Nhạc Phong mở miệng trước, từng chữ từng chữ, tựa như hận không thể cắn cho cô hai phát: "Giỏi lắm Đường Đường, phái biểu diễn cơ đấy."

Quý Đường Đường liếc mắt nhìn Nhạc Phong: "Như nhau cả thối."

Nói xong lại trừng nhau tiếp, cuối cùng Nhạc Phong không banh mặt nhin cười nổi, vươn tay vò vò đầu cô: "Nhóc con, nói y như thật."

Anh vừa mở miệng như vậy, Quý Đường Đường cũng không chơi trò u oán với anh nữa, cười hì hì hỏi anh: "A Diêm làm gì anh thế?"

Nhạc Phong trợn mắt nhìn cô một cái, không để ý đến cô, Quý Đường Đường mặt dày mày dạn tiếp tục hỏi: "Chuyện tôi bảo anh hỏi A Diêm, anh đã hỏi được chưa?"

"Chưa."

Quý Đường Đường thất vọng: "Chẳng phải là A Diêm thích anh sao? Sao lại không hỏi ra được chứ?"

Nhạc Phong tức giận: "Bởi vì ông đây không muốn hiến thân vì cô!"

Câu này có chút khó lý giải, Quý Đường Đường cau mày suy nghĩ hàm nghĩa trong đó, đúng lúc này, di động của Nhạc Phong vang lên, anh nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi một chút, áp di động lên tai: "Chị Nhạn Tử."

Dừng một chút, anh nhìn Quý Đường Đường: "Đúng rồi, Đường Đường đi cùng tôi. Đi đâu? Sao cứ nhất định phải bắt tôi đi cùng? Vậy... được rồi, tôi đi, để tôi bảo Đường Đường về trước."

Cúp điện thoại, Nhạc Phong dặn dò Quý Đường Đường: "Chị Nhạn Tử vừa mới gọi điện, chị ấy sai Thạch Đầu đến chỗ bán buôn bán sỉ trong chợ chuyển rượu, sợ Thạch Đầu không làm được, bảo tôi đi theo trông coi cậu ta, Thạch Đầu bây giờ đang đợi tôi ở cửa Nam. Cô về khách sạn trước đi, đừng có mà tự đi tìm A Diêm hỏi lung tung, biết chưa?"

Quý Đường Đường có chút do dự: "Không hỏi cô ta, làm sao mà nghe ngóng được?"

Nhạc Phong tức giận: "Ông đây đã đồng ý thì nhất định sẽ hỏi thăm cho cô! Cô về khách sạn trước đi, trời tối rồi, đừng có mà chạy lung tung như con nhặng mất đầu, nghe chưa?"

Quý Đường Đường ừ một tiếng quay người đi, Nhạc Phong thở hắt ra, nhấc chân đi về phía cửa Nam, mới đi được hai bước, Quý Đường Đường lại gọi với anh từ phía sau: "Này, Nhạc Phong!"

Nhạc Phong quay đầu lại nhìn cô, Quý Đường Đường cười hì hì: "Đừng quên mua dây chuyền vàng cho tôi đấy!"

45. Chương 14

Lúc Nhạc Phong đến cửa Nam, Thạch Đầu đã sớm không chờ nổi, kéo cái cửa xe con ra hết nhìn Đông lại nhìn Tây, lúc thấy Nhạc Phong liền liên tục mồm oán trách: "Anh Phong Tử, anh nhanh lên đi, muộn rồi đấy."

Chờ anh lên xe rồi, miệng của Thạch Đầu vẫn chưa ngừng lại: “Bình thường đều do em đi, lần này lại cứ nhất quyết bảo anh đi, cái này gọi là dùng người không khách quan, em phải kháng nghị với bà chủ.”

Nhạc Phong buồn cười, tiện tay vỗ lên đầu Thạch Đầu một cái: “Thằng thối tha này, học hành cũng được đấy nhỉ, đến câu dùng người không khách quan mà cũng biết dùng cơ đấy.”

Thạch Đầu vuốt đầu cười he he: “Không phải học lúc đi học, học trên ti vi đấy.”

Từ Cổ Thành đến khu chợ, rẽ trái ngoặt phải lòng vòng bảy tám lần, tốn một giờ mới đến cửa hàng bán buôn bán lẻ, đứng thấy Thạch Đầu tuổi còn nhỏ, cậu ta vô cùng thành thạo cầm đơn nhập hàng mặc cả nói chuyện tồn kho ưu đãi rồi trả lại hàng với ông chủ cửa hàng, rõ ràng là bình thường đã làm quen, trái lại, Nhạc Phong ở một bên chẳng có việc gì làm, đứng đó nghe hạ giá chiết khấu cũng chẳng hiểu mấy, cuối cùng phải không đứng dậy: “Thạch Đầu, cậu cứ lo liệu đi, anh ra ngoài đi dạo.”

Con phố chỗ cửa hàng bán buôn bán lẻ rất náo nhiệt, thứ gì cũng có, Nhạc Phong không muốn mua gì, chỉ tùy ý dạo quanh, lúc sắp đến cuối phố, bỗng thấy một cửa hàng đèn đuốc sáng trưng ở cuối, bước tới nhìn, là một tiệm vàng, tên nghe khá là sơn trại, “Kim Đại Phúc”.

Nhạc Phong thiếu chút nữa bật cười, còn Kim Lục Phúc* nữa kia kìa.

() Tên một doanh nghiệp rượu tiêu thụ rượu trắng hàng đầu của TQ.*

Vốn không định vào, đến lúc quay người lại đổi ý, đẩy cửa kính ra bước vào.

Ngoài cửa có một gã bảo vệ, nghe thấy tiếng hơi hếch mí mắt lên, xác nhận Nhạc Phong không giống đến cướp bóc xong, tiếp tục cúi đầu ngủ gà ngủ gật, nhân viên cửa tiệm là một cô gái trẻ tuổi, đang soi gương sửa lông mày, thấy có khách bước vào, vội vàng cất luôn chiếc gương nhỏ đi: “Anh đẹp trai muốn mua gì vậy?”

Nhạc Phong không lên tiếng, cúi người chống tay lên quầy thủy tinh nhìn mấy chiếc dây chuyền vàng bên trong, cô gái trẻ kia nhìn mặt đoán ý: “Mua dây chuyền vàng hả? Muốn loại mảnh hay loại thô? Có mặt đeo hay không?”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút, khóe miệng dâng lên một nụ cười xấu xa, anh ngẩng đầu lên nhìn cô gái trẻ kia: “Người đẹp, có mạ vàng không?”

Cô gái kia sửng sốt một chút: “Anh đẹp trai à, chỗ chúng em là tiệm vàng, toàn là vàng thật cả!”

Nhạc Phong nhún nhún vai: “Tôi chỉ muốn mua mạ vàng thôi.”

Nếu là người khác, cô gái kia nhất định sẽ nhướn mày châm chọc, nhưng với loại họa thủy như Nhạc Phong thì đương nhiên là khác: “Chỗ chúng em ở đây toàn hàng thật thôi, sao mà có mạ vàng được? Anh đẹp trai, anh định tặng ai thế? Không phải tặng bạn gái đấy chứ? Bạn gái anh mà thấy anh đưa hàng giả, chẳng phải sẽ tức chết sao?”

Nhạc Phong bật cười: “Tôi còn đang sợ không tức chết được cô ta ấy chứ.”

Cô gái trẻ kia sửng sốt nửa ngày, mới chỉ đường cho anh: “Vây anh qua chỗ quầy hàng cách đây một con phố mà xem, chỗ đó chắc là có... hình như là nhựa mạ vàng, mười đồng ba cái...”

Ánh mắt của Nhạc Phong lập tức lóe sáng: “Vây có mạ cả được nữa không?”

Da mặt cô gái kia đã co rút: “Chắc... chắc là được...”

Nửa tiếng sau, Thạch Đầu chỉ huy đám giúp việc ở cửa hàng bê hàng giúp rồi chạy ra đón Nhạc Phong, trên tay anh đang vung vẩy một sợi dây chuyền, ánh vàng lấp lóe, độ kém chất lượng có thể thấy được qua một vòng màu vàng bị dính lên cổ tay.

Thạch Đầu rất khó hiểu: “Anh Phong Tử, anh nhặt thứ đồ chơi này ở đâu ra đấy?”

Nhạc Phong trừng mắt: “Nhặt? Chú mày thử đi nhặt cho anh xem! Tốn mất ba đồng của anh đấy!”

Thạch Đầu nhăn mặt: “Mấy thứ đồ rởm này, bán cho em một đồng em cũng chẳng cần.”

Nhạc Phong lười phải để ý đến cậu ta: “Nhanh lên, anh còn vội về.”

Thạch Đầu dạ một tiếng, quay người làm một lúc, lại không nhin được, chạy đến chỗ Nhạc Phong: “Anh Phong Tử, trong lòng em có một thắc mắc, em muốn hỏi mà lại sợ anh ỳnh em, nhưng mà không hỏi, trong lòng em rất khó chịu...”

Nhạc Phong ừ một tiếng, tiếp tục quay dây chuyền: “Nói đi.”

Thạch Đầu nhìn sắc mặt của anh: “Vậy em hỏi nhé, nói trước rồi đấy, không được ỳnh em.”

Nhạc Phong trừng mắt: “Có lời thì nói có rắm thì đánh, bển la bển lển, vừa mới về nhà chồng à?!”

Thạch Đầu hắng giọng một cái: “Anh Phong Tử, lúc anh chưa đến Cổ Thành, bà chủ bảo bọn em là anh sắp tới, còn nói là... anh thất tình, bảo bọn em đừng có mà nhắc đến chuyện này trước mặt anh...”

Động tác trên tay Nhạc Phong dừng lại.

Thạch Đầu nhắm mắt nói tiếp: “Nhưng mà em thấy, mấy ngày hôm nay anh vui vẻ lắm mà, đâu có giống thất tình, anh dọa bà chủ của bọn em đúng không anh Phong Tử?”

Thấy Nhạc Phong không lên tiếng, Thạch Đầu thử thăm dò gọi một tiếng: “Anh Phong Tử?”

Nhạc Phong ngẩng đầu lên, trên mặt không có biểu cảm gì, trong mắt toàn là sát khí: “Thạch Đầu, lại đây.”

Da đầu Thạch Đầu bắt đầu tê rần, trực giác cảm thấy mình sắp bị đánh: “Anh Phong Tử, em nói trước rồi mà, em đã nói thật rồi mà, đã bảo là không ỳnh em rồi, ai da ai da anh Phong Tử...”

Nói chưa xong, Nhạc Phong đã túm lấy cổ cậu ta, kiên quyết kéo cậu ta lại gần.

Thạch Đầu sắp khóc lên đến nơi: “Anh Phong Tử em sai rồi, anh đừng đánh vào mặt em, em vốn đã không đẹp trai rồi, đánh nữa thì hỏng mất.”

Nhạc Phong kẹp đầu Thạch Đầu dưới cánh tay, chẳng quan tâm cậu ta đã bị kẹp đến mức kêu cha gọi mẹ, mắt nheo lại nhìn về phương xa, tựa như một vị đại hiệp đã ẩn dật giang hồ đang nhớ lại quá khứ xa xưa: “Thạch Đầu, chúng ta là đàn ông, gãy răng phải nuốt luôn cả máu, không được học mấy cô gái trẻ kia, thất tình là đòi chết đòi sống, cậu hiểu chưa?”

Đáng thương cho Thạch Đầu cổ đã bị kẹp cho hằn một vòng, sao còn “lẳng nghe” Nhạc Phong dạy bảo được: “Anh Phong Tử, đau, đau...”

Nhạc Phong tiếp tục “dạy bảo” cậu ta: “Làm sao cậu biết là trong lòng anh không khó chịu, đừng chỉ trông bề ngoài ra sao thì cho rằng nó là như thế, hiểu chưa?”

Thạch Đầu chỉ kém nước giấy lên đành dạch: “Hiểu rồi, hiểu rồi, anh Phong Tử, anh tha cho em đi.”

Cánh tay Nhạc Phong buông lỏng, thương hại nhìn gương mặt đã ngen thành màu gan lợn của Thạch Đầu, sau đó vô cùng thân thiết hỏi cậu ta: “Còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không?”

Thạch Đầu kinh hãi kêu lên một tiếng bắn ra đến ba mét: “Không có, không có! Thật sự không có!”

Tiếp đó, Thạch Đầu ra sức giúp mấy người làm thuê của cửa hàng chuyển rượu, không chịu lại gần Nhạc Phong, thỉnh thoảng có tiếp xúc giữa ánh mắt thì cũng sợ đến mức giật mình thon thót.

Nhạc Phong mới đầu còn cảm thấy buồn cười, sau đó bất tri bất giác lại cảm thấy trong lòng đắng ngắt, anh rút di động, mở cuộc gọi đến được lưu lại của Miêu Miêu, nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn không ấn gọi.

Sau khi chia tay với Nhạc Phong, Quý Đường Đường chậm rãi đi về khách sạn, khí trời buổi tối rất thoải mái, gió mát lành lạnh thổi vào mặt, cô cúi đầu đá đá viên đá nhỏ, đá mãi đá mãi, viên đá bị cô đá cho lăn xuống cống, Quý Đường Đường rất không cam lòng đứng bên cạnh nắp cống nửa ngày trời mới hậm hực quay về.

Lúc đi ngang qua một cái ngõ, thấy trên mặt đất có mấy ô vuông vẽ bằng phấn để nhảy lò cò, mắt thấy

bốn bề vắng lặng, cô bèn nhảy một lần, thoáng chốc như quay trở lại hồi còn bé, cùng cười cùng nghịch cùng chơi đùa với đám bạn thân, khi đó ngây thơ biết bao, cứ cho rằng cuộc sống sẽ mãi mãi tiếp tục như vậy, ai ngờ có một ngày, ngón tay út của vận mệnh lại đẩy cô ra rìa như thế này, cô đã bước trên một con đường hoàn toàn khác biệt.

Lúc về đến khách sạn, Quý Đường Đường ngạc nhiên nhận ra đèn ở trước quầy tắt ngúm, trong nhà không có ai, chỉ còn sót lại ánh sáng màu vàng mờ mờ của chiếc đèn treo tường khiến cho màu sắc của cả căn phòng trở nên xám xịt, cô có chút ngỡ ngàng, bước đến sau cửa tìm công tắc, thử mấy lần vẫn không phải, đang mở mịt, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Thập Tam Nhận: “Đường Đường về rồi à.”

Quý Đường Đường sợ hết hồn, xoay người quay về phía Thập Tam Nhận thở hắt ra: “Bà chủ, chị làm tôi sợ muốn chết, chị đi đường chẳng có tiếng động gì cả.”

Vừa nói vừa nhìn xung quanh: “Sao không bật đèn vậy, Tiểu Mễ đâu rồi?”

“Cho con bé nghỉ một ngày, về nhà rồi.”

Quý Đường Đường sửng sốt: “Vậy một mình chị có lo liệu công việc được không?”

Thập Tam Nhận cười cười: “Không phải còn có cô nữa hay sao.”

Vừa nói vừa dẫn miệng về phía một loạt bình nước dưới quầy: “Đường Đường, giúp một tay cầm hộ mấy cái bình không lên, đi với tôi xuống bếp đổ nước vào đi.”

Quý Đường Đường không kịp phản ứng lại, đây là... đây là sai cô làm việc?

Cô mở to hai mắt nhìn Thập Tam Nhận, Thập Tam Nhận thúc giục cô: “Nhanh lên nào, cầm bình lên đi.”

Quý Đường Đường đành phải cúi người ôm hai bình nước lên, lòng tràn ngập không tình nguyện đi theo sau Thập Tam Nhận về phía sân, thành thật mà nói, bảo cô giúp chút việc cũng không thành vấn đề, nhưng thái độ kỳ quái này của Thập Tam Nhận khiến cho cô rất không hài lòng: nhờ người ta giúp một tay thì cũng phải cúi mình một chút chứ, vênh mặt hất hàm sai khiến như thế là thế nào?

Quý Đường Đường oán thầm: bà chị này, đúng là không khách khí với mình chút nào.

Trong sân tối như mực, mấy cây hoa chỉ còn trơ lại cành vươn ra trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng nhánh cây lại cọ vào đầu người ta, phòng bếp nằm ở góc sân, bóng đèn đang sáng, nhìn như đèn hoang lửa rừng, Quý Đường Đường chợt nhớ ra điều gì: “Thần Côn đã về chưa?”

“Vẫn chưa.”

Quý Đường Đường thầm than trong lòng, ngày hôm qua lúc mới gặp Thập Tam Nhận cũng đâu thấy chị ta khó chung đụng, hôm nay sao lại cảm thấy kỳ quái như vậy nhỉ? Nhạc Phong cũng không có ở đây, Thạch Đầu không có ở đây, Tiểu Mễ không có ở đây, đến cả Thần Côn cũng chưa thấy về, khách trọ cũng không có mấy người thấy mặt, chẳng lẽ cô phải mất to trứng mất nhỏ với Thập Tam Nhận cả một buổi tối?

Cô quyết định đổ nước xong phải quay về phòng rửa mặt đi ngủ, tuyệt đối sẽ không đốt đèn nâng chén tâm sự đêm khuya gì đó với Thập Tam Nhận.

Mới nghĩ như vậy đã đến cửa phòng bếp, Thập Tam Nhận nghiêng người, để cho cô vào trước: “Tiểu Hạ, vào đi.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, mới vừa đẩy cửa ra, đột nhiên phản ứng kịp, nhất thời lập tức bối rối, cô nhìn Thập Tam Nhận: “Chị gọi tôi là gì?”

Thập Tam Nhận cười cười, giọng nói rất bình tĩnh: “Tiểu Hạ à, sao không vào, Diệp Liên Thành đang chờ cô ở bên trong đấy.”

Thập Tam Nhận nói một cách bình tĩnh tự nhiên như là chuyện đương nhiên như vậy, màn đêm xung quanh đen kịt, những nhánh cây đong đưa trong bóng tối, Quý Đường Đường có một loại cảm xúc tức cười gần như hoang đường cùng với cảm giác như thời gian bị đảo lộn, nhất thời lại hoài nghi chính bản thân mình: cô đang trở về thời điểm khi còn được gọi là “Tiểu Hạ”? Đó là mấy năm trước? Ba năm, hay là bốn năm?

Còn nữa, Thập Tam Nhận vừa mới nói gì?

“Diệp Liên Thành chờ cô ở bên trong.”

Vài chữ ngẩn ngẩn nổ tung trong đầu cô, một cảm giác tê dại từ trong đầu chạy khắp thân thể, tựa như những con côn trùng đang ngo nguẩy trườn qua mặt, từ bả vai bò xuống, xuôi theo khớp xương ở khuỷu tay, đến cánh tay, đến cổ tay, đến ngón tay, hai bình nước trống rỗng trong ngực lần lượt rớt xuống mặt đất, ruột bình trắng bạc vỡ tan, những mảnh vỡ nhỏ li ti văng khắp nơi.

Quý Đường Đường nhìn xuống tay mình, hai bàn tay của cô còn giữ nguyên tư thế ôm bình cứng đờ ở đó, trong nháy mắt không hề nghe sự sai khiến của đại não, run rẩy như đang co giật.

Một lúc sau, cô theo bản năng đẩy Thập Tam Nhận đang đứng chắn trước mặt ra: “Tôi không hiểu chị đang nói gì, tôi muốn về.”

Thập Tam Nhận không nhượng bộ: “Trong lòng cô không có gì giấu giếm thì việc gì phải đi?”

Quý Đường Đường không dám đối diện với ánh mắt của Thập Tam Nhận, cô muốn tránh thoát khỏi Thập Tam Nhận: “Tôi không hiểu chị đang nói gì.”

Thập Tam Nhận cười lạnh: “Không hiểu tôi nói gì, tại sao cô không dám đi vào gặp anh ấy?”

Quý Đường Đường bỗng trợn to hai mắt, đến giờ cô mới kịp nhận ra ý tứ của Thập Tam Nhận: Diệp Liên Thành ở trong phòng!

Cô không chút nghĩ ngợi, giơ tay đẩy Thập Tam Nhận ra, Thập Tam Nhận sớm đã đoán được cô sẽ làm vậy, ấn lấy vai cô trước cô một bước, đẩy mạnh cô về phía cửa.

Cửa khép hờ, Quý Đường Đường vấp phải bậc cửa, ngã thẳng vào trong, đau đến mức nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, Thập Tam Nhận bước vào ngay theo sau, sập thẳng cửa lại.

Trong phòng không có ai khác, cái gọi là Diệp Liên Thành, đều là giả dối.

Sau phút hốt hoảng ban đầu, cơn tức giận của Quý Đường Đường dâng lên tựa như thủy triều: “CMN, chị chơi xỏ tôi!”

“Ai u, chửi bậy rồi cơ đấy, sớm biết cô không đơn giản rồi!” Thập Tam Nhận cười lạnh, “Mới đầu tôi không dám khẳng định cô là Thịnh Hạ, nhưng đạo hạnh của cô kém quá, mới thử có một lần đã lòi đuôi.”

Quý Đường Đường nghiêng răng đứng dậy từ trên mặt đất: “Đã bảo là không phải rồi, tôi chưa từng nói tôi là Thịnh Hạ.”

Thập Tam Nhận cười rộ lên: “Đừng chống chế nữa, ở đây chẳng có ai cả, chỉ có hai ta thôi, còn giả bộ làm gì? Giả bộ cho ai xem? Cô bé, khi chưa ổn định ở Cổ Thành, tôi đã lăn lộn trên đường biết bao nhiêu năm rồi, những kẻ trơ lì hơn cô gấp mười lần tôi cũng đã gặp, đừng có mà cứng miệng với tôi.”

Bàn tay Quý Đường Đường chậm rãi siết chặt lại.

“Nghiêm túc mà nói, tôi với cô cũng chẳng có xô xát gì.” Thập Tam Nhận từ từ ngồi xuống chiếc ghế con, lắc lắc ấm trà tử sa đặt trên bàn, phát hiện không có nước, lại đặt lại chỗ cũ, “Nhưng cô không nên trêu chọc Diệp Liên Thành rồi, lại đi trêu chọc Phong Tử.”

Quý Đường Đường thật sự muốn chửi bậy tiếp.

“Cô biết Phong Tử thích Miêu Miêu đến thế nào không? Cậu ta có thể vì cô mà chia tay với Miêu Miêu, thì chính là thực sự thích cô. Nếu không có chuyện Diệp Liên Thành, tôi sẽ rất vui nếu cô và Phong Tử thành đôi. Nhưng có Diệp Liên Thành trước đó thì không được,” Thập Tam Nhận nhìn thẳng vào mắt Quý Đường Đường, “Cô biết cô đã khiến cho Diệp Liên Thành sống dở chết dở bao nhiêu năm không? Cô có biết anh ấy vẫn không quên được cô không? CMN cô lại còn chết nữa, cô đóng phim đấy à, à đúng rồi, còn đổi tên nữa, Quý Đường Đường đúng không, cô đúng là chu toàn đến một giọt nước cũng không lọt!”

Bao nhiêu năm đã qua, lần đầu tiên nghe được đôi câu vài lời có liên quan đến Diệp Liên Thành, mắt của

Quý Đường Đường thoáng cay cay, cô hít sâu một hơi, nhàn nhạt đáp lại một câu: "Tôi đã nói rồi, tôi không phải Thịnh Hạ, chị cứ tự ở đó mà hoang tưởng đi."

Thập Tam Nhận không để ý tới cô, tiếp tục tự nói: "Nếu cô chết thật thì không nói làm gì, Tiểu Hạ, cô biết tôi hận cô vì điều gì không? Tôi hận cô không lời nhắn nhủ không chịu trách nhiệm, nếu cô không thích Diệp Liên Thành, ít nhất hãy nói rõ ràng với anh ấy, dùng cái chết để trói buộc người ta là thế nào? Tử Hoa nói với tôi, Diệp Liên Thành cũng đã sắp tốt nghiệp đại học, con đường phía trước thênh thang rộng mở, Tiểu Hạ vừa mới chết, tất cả đều thay đổi, công việc, học vị, chẳng cần gì hết, chạy đến quán rượu ở Cổ Thành, sống vất vưởng chín tháng, sau đó người nhà tới tìm, anh ấy cũng không về, mở quán rượu Hạ Thành, tiếp tục sống say chết mộng..."

Nói đến đây, chị ta cười lên: "Hạ Thành, Hạ Thành, nhắc đến suốt ngày, đến hôm nay tôi mới hiểu được ý nghĩa của cái tên này, Thịnh Hạ, Diệp Liên Thành, thật là nên thơ."

"Chị là bạn gái hiện giờ của Diệp Liên Thành?"

Từ khi nói chuyện đến giờ, lần đầu tiên Quý Đường Đường khá là bình thản mà mở miệng, Thập Tam Nhận có chút ngoài ý muốn, nhưng cùng với đó là một nụ cười mỉa mai khó có thể ức chế: "Bạn gái trước bắt đầu truy hỏi rồi hả?"

Quý Đường Đường mặt không chút biểu cảm: "Chị muốn tôi làm thế nào?"

Thập Tam Nhận sửng sốt một chút: "Cái gì?"

"Tôi hỏi chị," Quý Đường Đường lặp lại lần nữa, "Chị muốn tôi làm thế nào?"

Thập Tam Nhận không trả lời ngay.

Muốn Quý Đường Đường làm thế nào, cô đã từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng cô không có đáp án.

Mới đầu, thật ra cô cũng rất rối loạn, chỉ cảm thấy lồng ngực bị nén chặt, chỉ muốn ép Quý Đường Đường thừa nhận thân phận Thịnh Hạ, rất nhiều thứ cần suy nghĩ, cô lại không suy nghĩ, đến tận lúc này, khi Quý Đường Đường đột nhiên bình tĩnh lại, Thập Tam Nhận mới bỗng dưng nhận ra, mình đã để sót rất nhiều thứ.

Vụ án đẫm máu của nhà họ Thịnh không phải là giả, lúc ấy có tin tức báo chí, có công an tham gia, mấy năm sau, Diệp Liên Thành đích thực hàng năm đều về Hải Thành viếng Tiểu Hạ, khi Thịnh Hạ trước mặt này xuất hiện lại lần nữa, cô ta có một chiếc thẻ chứng minh thư thực sự có thể tra trên mạng lưới liên lạc, tên trên chứng minh thư là Quý Đường Đường.

Lấy năng lực của một mình cô ta, với số tuổi hiện nay của cô ta, không thể nào suy tính chu toàn mà lâu dài như vậy được, có người đứng đằng sau sắp xếp cho cô ta hết thảy, con đường đã được dọn sẵn này, không phải đơn thuần chỉ là vấn đề tình cảm hay chạy trốn khỏi sự phản bội, đằng sau chuyện này có nguyên nhân, có chân tướng, Thập Tam Nhận cảm thấy, mình hiện giờ đang cách chân tướng đó rất gần, nhưng cô không dám vạch trần nó.

Cô không muốn làm đứa bé hiếu kỳ thám tử anh dũng đập vỡ nồi đất hỏi đến cùng gì đó, cô hy vọng tất cả những chuyện này chưa từng xảy ra, Thịnh Hạ đã chết ngủ yên dưới lòng đất, bên cạnh Nhạc Phong không hề xuất hiện cô gái tên Quý Đường Đường này --- cô ta chưa từng xuất hiện, chưa từng khuấy động bất cứ một tia gợn sóng nào quanh bọn họ.

"Cách xa Nhạc Phong một chút, cũng cách xa Diệp Liên Thành một chút."

Quý Đường Đường bật cười, trong mắt Thập Tam Nhận, nụ cười kia gần như ác độc: "Tại sao phải thế? Nếu tôi không làm thì sao? Chị có thể làm gì được tôi?"

Thập Tam Nhận cảm thấy có gì đó lạ lạ, chị ta đứng dậy: "Cô muốn làm gì..."

Còn chưa dứt lời, Quý Đường Đường đã vọt tới, Thập Tam Nhận theo bản năng giơ tay chặn cô lại, Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng, tay trái khống chế bả vai chị ta, tay phải trực tiếp ghì lấy cổ họng chị ta, vào lúc chị ta gần như chưa kịp phản ứng đã đẩy chị ta lên tường.

Thập Tam Nhận chỉ cảm thấy khó thở, lồng ngực phập phồng kịch liệt, bên tai vang lên giọng nói lạnh

lòng của Quý Đường: “Chị rất thông minh, chị có đạo hạnh, miệng lưỡi chị rất lợi hại, bị chị bắt nạt như vậy, chị đã tìm ra tôi là Thịnh Hạ.”

“Nhưng tại sao chị không nghĩ tới, một kẻ vốn là người chết rồi, bỗng nhiên lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt chị, đằng sau chuyện này có vài bí mật không thể nói ra, chị lại nhất định phải vạch trần, chị có từng nghĩ đến hậu quả hay không?”

Tay cô thoáng dùng sức, ánh mắt Thập Tam Nhận dần mê man, đúng vào lúc chị ta cho rằng mình sẽ bị Quý Đường Đường bóp chết, tay của cô lại buông lỏng, Thập Tam Nhận mềm nhũn dựa vào vách tường trượt xuống đất, ho khan kịch liệt, thở hổn hển từng ngụm.

Quý Đường Đường cúi người xuống ghé sát lại bên tai chị ta: “Chuyện tôi là Thịnh Hạ, chị hãy chôn vùi ở trong lòng, nếu chị nói ra, tôi sẽ giết chị trước, sau đó giết Diệp Liên Thành, Nhạc Phong tôi cũng giết!”

Cô không nhìn về mặt của Thập Tam Nhận nữa, quay người đi ra cửa, lúc đi ra đạp phải mảnh vỡ mạ bạc của ruột bình, dưới chân vang lên những tiếng nứt vỡ lách tách.

Khi đi ngang qua sân, có một cành hoa vươn ra quệt vào mặt cô, cô vươn tay bẻ cành hoa kia xuống, siết chặt trong lòng bàn tay, cành hoa gãy lìa, gai nhọn găm vào gan bàn tay, cả trái tim cũng đau đớn như vậy.

Nơi này, không thể ở lại nữa.

Một lúc lâu sau khi Quý Đường Đường rời khỏi, Thập Tam Nhận vẫn còn ngơ ngác ngồi trên đất, chuyện vừa xảy ra lúc này tựa như một giấc mơ, không phải cô chưa từng gặp những kẻ hung ác và những chuyện tàn bạo hung hãn, nhưng cô không sao liên hệ được những thứ đó với Quý Đường Đường.

Tiểu Hạ mà Diệp Liên Thành tâm tâm niệm niệm không phải như thế, Quý Đường Đường trước đó một ngày còn đấu võ mồm với Nhạc Phong căn bản cũng không phải như thế.

Sau khi bí mật bị vạch trần, cô ta đột nhiên biến thành một người khác, Thập Tam Nhận đến giờ vẫn không quên được sát khí và sự ngoan độc chợt lóe lên trong ánh mắt của Quý Đường Đường, đó hẳn là một mặt mà cô ta chưa bao giờ bộc lộ ra trước mặt người khác --- Thập Tam Nhận cười khổ, mình sớm đã phải nghĩ đến, một cô gái một thân một mình bên ngoài, một cô gái vẻ ngoài nhìn có vẻ yếu ớt ngoan ngoãn, nếu như sớm đã quen với cuộc sống phiêu bạt này, nhất định sẽ có bản lĩnh và tâm tư chống chọi lại gian khổ, chứ không phải là một người lấy sự lương thiện hay may mắn mà đối mặt với trắc trở.

Cô ta đã đi chưa? Sau khi Phong Tử quay lại, mình nên giải thích thế nào?

Ngoài cửa vang lên tiếng động rất khẽ, giống như tiếng mảnh vỡ bị dẫm nát, Thập Tam Nhận cảnh giác ngẩng đầu: “Ai?”

Không có tiếng trả lời, chỉ có một cái bóng, dưới ánh đèn yếu ớt rọi xuống, len qua khe hẹp nơi cánh cửa đang để ngỏ, hẹp dài mà quái dị.

Trái tim của Thập Tam Nhận nhảy lên thình thịch, cô dựa vào vách tường đứng dậy, lại hỏi một tiếng: “Ai?”

Khi hai người Thạch Đầu quay lại, khách sạn Phong Nguyệt đã bị vây kín đến giọt nước cũng không lọt, chiếc đèn màu đỏ trên hai cái xe cảnh sát không ngừng lóe lên, khiến cho xung quanh lúc tối lúc sáng.

Thạch Đầu bước xuống xe trước, khó hiểu nhìn khách sạn Phong Nguyệt trước mặt: “Thế này là thế nào?” Cậu ta vừa nói vừa chen vào bên trong, bên cạnh có người biết cậu ta, nhỏ giọng bàn tán: “Là nhân viên trong khách sạn, tên Thạch Đầu.”

Người nghe được vừa đáp lại vừa nhìn cậu ta, tự động dịch qua bên cạnh nhường đường cho cậu ta.

Tạm thời chưa ra một lối đi nhỏ, Thạch Đầu nhìn thấy Tiểu Mễ vốn đã nên về nhà nghỉ phép, đang ngồi

trên chiếc ghế trước cửa khóc rống lên, trên người khoác một chiếc chăn mỏng, có một cảnh sát đứng bên cạnh an ủi cô.

Thạch Đầu nhìn mà mí mắt giật giật, cậu ta nuốt một ngụm nước miếng: “Tiểu Mễ, thế này là thế nào?”

Tiểu Mễ không lên tiếng, người cảnh sát kia lại nhìn cậu ta: “Cậu là nhân viên làm trong khách sạn của Thẩm Gia Nhận?”

Trong lòng Thạch Đầu dâng lên một dự cảm chẳng lành, giọng nói cũng run lên: “Phải.”

“Lúc xảy ra chuyện, cậu ở đâu?”

Nước mắt của Thạch Đầu bấy giờ đã rơi xuống: “Xảy ra chuyện gì hả? Tôi đi chuyển rượu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Cậu ta hoảng hốt, chảy nước mắt nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng nhìn Tiểu Mễ: “Xảy ra chuyện gì rồi, xảy ra chuyện gì hả? Tiểu Mễ, đang hỏi cô đấy!”

46. Chương 15

Thập Tam Nhận bị chìm chết trong chum nước.

Chum nước kia, Nhạc Phong đã thấy rất nhiều lần, nó nằm trong góc sân sau, trên thành chum phủ đầy rêu xanh, trước kia anh còn khuyên Thập Tam Nhận thuê người vớt cái chum ấy đi, Thập Tam Nhận không đồng ý, nói là cả cái sân trông cổ kính thế này, để cái chum đó lại, chẳng phải là rất hợp hay sao?

Vậy nên đành giữ lại, nhớ hồi đó Thập Tam Nhận thường sai Thạch Đầu đổ nước vào đầy chum, dùng để tưới hoa cỏ trong sân, có lúc quên, cái chum cũng để không mấy ngày liền. Mấy hôm nay mưa nhiều, nước trong chum vẫn đầy đến mép, rất đục, trên mặt nước còn có bọt gậy.

Là một vị khách ở trong khách sạn phát hiện ra Thập Tam Nhận đầu tiên, bồn cầu của anh ta bị tắc, vậy nên định xuống lầu tìm chủ khách sạn, kết quả chẳng tìm thấy ai trong phòng khách, sau đó lại thấy đèn ở phòng bếp đang sáng, anh ta liền đi qua tìm, mượn ánh đèn mờ mờ nhìn thấy Thập Tam Nhận mềm nhũn nằm rũ trên miệng chum, mặt úp ngập trong nước, mái tóc dài từng lọn nổi lên bình trên mặt nước, tựa như những mảng bèo màu đen sẫm.

Thạch Đầu và Tiểu Mễ trên căn bản đã tê liệt, hai người dù sao tuổi cũng còn ít, tuy làm việc đâu ra đấy nhưng đến khi gặp chuyện thật thì cũng suy sụp, cuối cùng vẫn là Nhạc Phong đứng ra lo liệu.

Nhưng trên thực tế, bản thân Nhạc Phong cũng đã tê cứng, kể từ lúc nghe được tin Thập Tam Nhận đã chết, cả đầu anh cứ ong ong, luôn cảm thấy đây không phải sự thật, đến một chút cảm giác bi thương cũng không có, trước mặt từng cái miệng hé ra ngậm lại, đều đang gặng hỏi anh, anh chết lặng mà nghe, máy móc trả lời, chính bản thân cũng không biết mình đang nói gì, cuối cùng, nghe thấy cuộc đối thoại của hai cảnh sát trước mặt: “Chuyện này không thể nào hiểu nổi, anh nói coi có quái lạ không, tại sao bà chủ khách sạn này lại đẩy hết người trong khách sạn đi?”

Nhạc Phong kỳ lạ nhìn bọn họ: “Tại sao lại không có ai? Không phải Đường Đường đã về rồi sao?”

Cảnh sát khó hiểu: “Đường Đường? Đường Đường gì?”

Nhạc Phong theo bản năng đi lên trên lầu, hai cảnh sát nhìn nhau một cái, một người trẻ tuổi hơn trong số đó gật đầu, đi theo Nhạc Phong lên lầu, đến cửa phòng Quý Đường Đường, cửa đang khép, Nhạc Phong vươn tay đẩy cửa ra.

Bên trong trống không.

Đầu của Nhạc Phong nhói lên như bị kim châm, anh hỏi người cảnh sát kia: “Đường Đường đâu?”

Người cảnh sát kia nhìn anh một cái, chắc cũng nhận ra hiện giờ anh có chút bất ổn, không trả lời ngay, Nhạc Phong còn định nói gì đó, âm thanh đột nhiên nghẹn lại, anh vươn tay che mắt, cổ họng lộn mảy lược, dựa vào tường ngồi phịch xuống đất.

Cảnh sát đã quen với việc xử lý trường hợp này, biết người thân của người chết hiện giờ cảm xúc tương đối kích động, nhất thời có chút thương cảm, đang định nói vài câu cho hợp với hoàn cảnh ví dụ như nén bi thương thuận theo biến cố mà cố gắng giữ tinh tảo gì đó, trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngẩng đầu lên nhìn, là đồng nghiệp lão Trương vừa đi dò la tình huống ở bên ngoài.

Lão Trương gật đầu với anh ta một cái, coi như chào hỏi, vừa mở miệng đã nhắm về phía Nhạc Phong: "Bạn gái cậu đâu rồi? Cái cô Quý tiểu thư đó ấy?"

Người cảnh sát kia thấy lạ: "Hai người quen nhau?"

Lão Trương dậm chân: "Vụ án ở ngoài bờ ruộng tối hôm qua, không phải có một cô gái ngẫu nhiên chứng kiến được hay sao, cô gái đó cũng ở trong khách sạn này."

Người cảnh sát kia lập tức phát hiện ra chỗ không ổn: "Hai vụ án có liên quan? Cô gái kia đâu?"

"Vốn cũng không thấy liên quan, nhưng vừa nãy ở bên ngoài điều tra, có một chủ quán ở cửa tiệm đầu phố nói, khoảng một giờ trước có thấy một người đàn ông khả nghi đi ra, khi tả lại về ngoài cho tôi thì rất giống với kẻ đã giết Trì Hồng Anh mà Quý tiểu thư nói trước đó. Nếu đây thực sự là do một người làm, khốn thật, gan của gã đó cũng quá lớn, dám mò đến tận cửa để diệt khẩu!"

Người cảnh sát kia vội chặn ông ta lại: "Ồi, chúng cơ còn chưa có, đừng tùy tiện kết luận."

Vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu về hướng Nhạc Phong, giọng cũng hạ thấp giọng theo: "Còn có người thân ở đây?"

Lão Trương là cảnh sát địa phương, đã lăn lộn lâu năm ở Cổ Thành, chưa bao giờ để ý đến những lý lẽ kiêng dè phức tạp kia, nhìn thấy đứa hậu sinh trước mặt miệng còn chưa có lấy một cọng râu, dùng giọng này giọng nọ nói kiểu cách với ông ta, lập tức mất hứng: "Chuyện này không phải rõ quá rồi sao? Nếu thực sự là cùng một người, vậy thì có mâu thuẫn chó gì với Thập Tam Nhận? Rõ ràng là nhắm vào cái cô Quý tiểu thư kia."

Người cảnh sát trẻ tuổi không được vui cho lắm, nhìn Nhạc Phong một cái, kéo lão Trương qua một bên: "Vây cũng không hợp lý, nếu muốn diệt khẩu, ban ngày không phải các anh đã tìm Quý tiểu thư hỏi thăm tình hình rồi hay sao? Thế thì diệt khẩu còn ý nghĩa gì nữa? Còn nữa, nếu toàn bộ sự việc đều không can hệ đến Thẩm Gia Nhận thì tại sao lại phải giết Thẩm Gia Nhận? Tội phạm giết người cũng phải có lý do của nó, phải biến thái thế nào mới đến mức thấy người là giết chứ?"

Lão Trương đầy một bụng khó chịu, nhất thời lại không tìm ra được câu nào để phản bác, đang nghẹn cứng, chợt thấy Nhạc Phong đứng phắt dậy, theo tầm mắt của anh nhìn xuống dưới lầu, cô gái vừa mới đẩy mọi người ra chui vào chính là Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường chạy rất vội, cô nhìn xung quanh lầu dưới một lượt, ngẩng đầu nhìn thấy mấy người Nhạc Phong đang ở trên lầu, ba bước gộp làm hai chạy lên.

Lão Trương thấy cô, thở phào nhẹ nhõm trước một tiếng: "Còn tưởng là cô bị người ta trói lại rồi, hóa ra là cô ở bên ngoài à?"

Quý Đường Đường là nghe được tin nên mới chạy về, trên thực tế, cô cũng đã chọn khách sạn khác để ở, lúc xuống lầu nghe thấy ông chủ đang bàn tán chuyện khách sạn Phong Nguyệt xảy ra tại nạn, mới hay tin Thập Tam Nhận bị ngộ hại --- Cổ Thành không lớn, hai vụ án mạng xảy ra liên tiếp, Thập Tam Nhận lại là một nhân vật có chút danh tiếng trong Cổ Thành, tin tức lan truyền nhanh chóng cũng hợp tình hợp lý.

Lão Trương vừa nói vậy, Quý Đường Đường có chút hoang mang: "Sao tôi lại bị người ta trói lại được?"

"Chuyện tối hôm qua không phải cô nhanh quên đến thế chứ?" Lão Trương nhắc nhở cô, "Vừa nãy gặp cô ở ngoài cửa Đăng Hồng Tửu Lục, tôi cũng định nhắc cô hai ngày nay nếu không có việc gì thì đừng chạy loạn bên ngoài, phải có chút ý thức cảnh giác, nhỡ đâu kẻ đó thừa cơ trả thù thì làm sao? Nhưng mà cũng

may là cô không có ở đây, cô mà ở đây, chưa biết chừng người đang nằm ở sân sau chính là cô."

Người cảnh sát trẻ kia rất không vui với kết luận như vậy của lão Trương, hơn nữa lại còn ngay trước mặt người thân của người chết, càng không có ý thức tự giác của một cảnh sát --- nhưng lão Trương lớn tuổi, lại từng trải, nhất thời cũng khó mà nói gì ông ta trước mặt người khác.

Quý Đường Đường chợt phản ứng kịp, một luồng khí lạnh vọt thẳng lên đầu: "Ý của ông là... hung thủ là kẻ tối hôm qua? Hẳn là đến tìm tôi?"

Lão Trương không lên tiếng, nhưng trên mặt rõ ràng viết hai chữ "Đương nhiên".

Ánh mắt Quý Đường Đường bỗng tối sầm, vội vàng vươn tay vịn lấy lan can, trái tim bắn lên như sắp vọt ra ngoài, lúc mở miệng giọng nói có chút nghẹn: "Vậy hẳn bà chủ làm gì?"

"Chuyện này rất khó nói," Lão Trương trầm ngâm một chút, "Lúc ấy tình hình đụng chạm là thế nào không ai biết cả, hung thủ đang vội vàng hoảng sợ, nói không chừng liền..."

Nhất thời im lặng, huyết Thái Dương bên phải của Quý Đường Đường nhảy lên giật giật, tầm mắt tựa hồ như bịt kín một tầng sương, trong đầu chỉ có hai chữ: xong rồi.

Trong lúc mơ hồ, Nhạc Phong bước tới trước mặt cô, hỏi một câu rất kỳ quái: "Đường Đường, đồ đạc của cô đâu?"

Câu hỏi này vừa thốt ra, cả lão Trương và người cảnh sát kia đều có chút khó hiểu, cảm thấy câu hỏi của Nhạc Phong rất kỳ quặc, không hề liên quan gì đến chuyện trước mắt, chỉ có Quý Đường Đường hiểu ý tứ đằng sau câu nói của anh, đôi môi hấp hế mấy lần, không lên tiếng.

Nhạc Phong lại hỏi thêm lần nữa: "Cô chuyển đi làm gì?"

Quý Đường Đường lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhạc Phong: "Tôi cảm thấy, ở đây có thể sẽ rất nguy hiểm, cho nên tôi liền chuyển đi."

Nhạc Phong không nhúc nhích nhìn cô: "Ở đây sao lại nguy hiểm?"

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười cười: "Anh nghĩ coi, hôm qua tôi đã gặp phải chuyện như vậy, còn đánh ngay mặt với kẻ đó, nhờ đâu kẻ đó đến tận cửa tìm tôi gây chuyện, chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao? Cho nên tôi nghĩ, tạm thời chuyển chỗ ở, có thể sẽ khá hơn một chút."

Lần này, lão Trương và người cảnh sát kia cũng nghe ra có gì không ổn, hai người nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng đứng giữa Nhạc Phong và Quý Đường Đường.

Nhạc Phong nhìn thẳng vào Quý Đường Đường, cuối cùng, bỗng bật cười, cười mãi cười mãi, nước mắt liền chảy xuống, anh vươn tay quệt nước mắt, vẫn cười mà nhìn Đường Đường: "Đường Đường, cô cảm thấy nguy hiểm, trước khi đi, cô có nhắc nhở chị Nhạn Tử, bảo chị ấy cũng cẩn thận một chút không?" Quý Đường Đường trầm mặc một lúc, nhẹ giọng đáp một câu: "Không."

Nhạc Phong vẫn cười: "Tôi nhớ khi còn ở Ca Nại, tôi đã từng nói với cô, đừng làm liên lụy đến người khác, chuyện do chính cô làm, tự cô phải gánh vác, câu này tôi đã nói rồi đúng không?"

Quý Đường Đường gật đầu: "Nói rồi."

"Tôi còn nói với cô, đừng có giống như lần ở Ca Nại, dẫn người đến tận nhà, chị Nhạn Tử nhát gan, không chịu nổi kinh sợ, tôi nói rồi đúng không?"

Quý Đường Đường tiếp tục gật đầu: "Nói rồi."

Lão Trương mặc dù không biết đầu đuôi câu chuyện, càng chẳng hiểu gì về Ca Nại vân vân, nhưng nghe Nhạc Phong liên tiếp nói hai câu "Tôi nói rồi đúng không", chỉ cảm thấy da đầu tê rần, cảm giác như Nhạc Phong có thể lột da Quý Đường Đường chỉ sau một khắc, vậy mà cô nhóc này chẳng biết là giả ngu hay là không biết sợ, còn bình tĩnh gật đầu như vậy.

Trong mắt Nhạc Phong rốt cuộc cũng hiện lên vẻ hung dữ: "Cô không làm chị ấy sợ, cô trực tiếp hại chết chị ấy! Quý Đường Đường, người chết tại sao không phải cô!"

Còn chưa nói dứt lời, anh đã đột nhiên xông về phía Quý Đường Đường, cũng may là lão Trương và người cảnh sát kia sớm đã có phòng bị, mỗi người một bên giữ chặt cánh tay anh lại, nhưng sức lực của Nhạc Phong khá lớn, hai người cũng không kìm giữ được, gần như là đè Nhạc Phong ra ngã xuống đất, Nhạc Phong một tay đẩy lão Trương ra định đứng lên, lão Trương cũng nhận ra anh cũng có bản lĩnh trong người, lại như hổ vồ xông tới đè anh lại, sợ anh lại gây chuyện tiếp, vừa khuyên răn vừa đe dọa: “Chúng tôi đang phá án, cậu bình tĩnh một chút, đừng gây chuyện nữa!”

Nói xong lại đuổi Quý Đường Đường: “Cô đi xuống đi, tâm trạng của cậu ta hiện giờ đang rất kích động, nếu gây tổn thương cho cô thật, mọi người cũng chẳng có cách nào đâu.”

Quý Đường Đường lại không đi, cô tiến lên hai bước, chậm rãi cúi người xuống trước mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong ngược cặp mắt đỏ cạch lên nhìn cô, lão Trương và người cảnh sát kia cuống cuống, định kéo Quý Đường Đường đi, lại sợ bên này mà buông lỏng thì bên kia sẽ không kiềm chế được Nhạc Phong, đành phải tiếp tục giữ chặt lấy anh.

Quý Đường Đường cười lên: “Nhạc Phong, bây giờ thì anh biết con người tôi xui xẻo đến thế nào rồi chứ, anh xem, tôi đi đến đâu, chỗ đó liền xảy ra chuyện không may. Anh từng đuổi tôi một lần ở Ca Nại, nếu lần này gặp được tôi, anh cũng đuổi tôi đi thì đâu có chuyện gì? Thẩm tiểu thư cũng sẽ không phải chết, nếu nói tôi hại chết chị ta, thì có một nửa cũng là công lao của anh.”

Nhạc Phong gần như bị chọc giận đến phát điên rồi, lại nghe cô nói những lời này, máu xông lên não, nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh, giãy người một cái vùng khỏi hai người bên cạnh, đứng dậy quăng một cái tát lên mặt Quý Đường Đường, còn định tát cô thêm cái nữa, hai người phía sau đã bỏ nhào tới giữ anh lại, lão Trương cũng bị chọc giận, quát anh: “Cậu muốn chết à!”

Quý Đường Đường bị anh tát mạnh cho một cái như vậy, nửa bên mặt lập tức tê rát, trong lúc nhất thời ngay cả đau cũng không cảm giác được, thấy Nhạc Phong bị hai người kia kìm giữ, không chút nghĩ ngợi, tiến lên trả lại anh một cái tát.

Nhạc Phong chưa từng bị phụ nữ đánh bao giờ, cho dù hồi còn nhỏ có bị cha mẹ ruột đánh thì cũng chỉ dùng roi mây quất lên người, còn mặt thì chưa có ai dám động đến dù chỉ bằng đầu ngón tay, giờ bị Quý Đường Đường tát cho một cái như vậy, sống sờ hết cả người.

Quý Đường Đường không nhìn đến anh, quát người cảnh sát trẻ tuổi: “Các người là người chết à, anh ta dám đánh tôi ngay trước mặt cảnh sát!”

Lầu trên ầm ĩ có chút gay gắt, mấy đồng nghiệp phía dưới của lão Trương đều lục tục chạy lên, Quý Đường Đường mặt không chút thay đổi bước xuống lầu, lúc lướt qua người mấy cảnh sát kia, nước mắt rốt cuộc không kìm được, giống như mất phanh mà tràn ra đầy mặt.

Lúc xuống đến dưới lầu, Thạch Đầu có chút nôn óng bước tới: “Quý tiểu thư, xảy ra chuyện gì thế này?”

Quý Đường Đường cười một cái: “Thạch Đầu, cậu cách xa tôi ra một chút, nếu không, có ngày cậu chết thế nào cậu cũng không biết đâu.”

Từ trong ánh mắt của Thạch Đầu, cô nhìn thấy nét mặt của bản thân, gần như dữ tợn.

Thạch Đầu sợ hãi, bước lùi lại mấy bước.

Quý Đường Đường cười lên lạnh lạnh, cô đi ra ngoài cửa, bên ngoài có không ít người đang đứng xem, thấy cô ra ngoài, không hiểu làm sao nhưng vẫn tự giác chừa ra một lối đi cho cô, cách xa một khoảng mới chỉ chỉ trỏ trỏ về phía cô, cô coi như không nhìn thấy.

Đi được một đoạn, những âm thanh ồn ã và ngọn đèn của khách sạn Phong Nguyệt đã bị bỏ lại phía sau, con ngõ hẻm trước mặt lập tức an tĩnh trở lại, sau lưng có tiếng bước chân, Quý Đường Đường dừng bước quay lại nhìn, người đến là lão Trương.

Lão Trương chạy tới, hơi thở gấp: “Quý tiểu thư, giờ cô đang ở đâu? Căn cứ vào thái độ có trách nhiệm, tôi phải nhắc nhở cô, nếu như hung thủ giết Thẩm Gia Nhận tối nay và hung thủ giết Trì Hồng Anh là cùng

một người, vậy tình trạng của cô đang rất nguy hiểm. Còn nữa, có một số việc, còn phải tìm cô để tra rõ tình huống."

Quý Đường Đường ngắt lời ông ta: "Thảm tiểu thư thực sự là kẻ chết thay cho tôi?"

Lão Trương sững sốt một chút, lúc này ông ta chắc chắn như vậy, nhưng giờ lại bắt đầu không xác định được: "Chuyện này... cô cũng không cần để trong lòng, thành thật mà nói thì cũng chưa chắc, nếu quả thật tối hôm qua là kẻ đó đi, vậy cũng là nhắm về phía cô mới đúng, tại sao phải giết bà chủ Thảm đúng không, cũng rất khó mà nói xuôi được... Tóm lại.... không nhất định... dù sao cũng không nhất định."

Quý Đường Đường ừ một tiếng: "Tôi hiểu rồi."

Trầm mặc một lúc, cô nhẹ giọng nói một câu: "Tối nay tôi trọ tại Khách Mãn Đình ở hướng Tây."

Sợ trên đường lại xảy ra chuyện gì, lão Trương đưa Quý Đường Đường quay về Khách Mãn Đình, ngoài cửa Khách Mãn Đình có khoảng chục người đang đứng đó lao nhao, thấy lão Trương tới, biết ông ta là cảnh sát, đều tiến lên hỏi thăm tình hình ở khách sạn Phong Nguyệt, lão Trương bị vây kín không thoát thân được, Quý Đường Đường cười cười: "Tự tôi đi lên được rồi."

Cô lên tới lầu hai, móc chìa khóa mở cửa, tay run kịch liệt, mấy lần không tra nổi chìa vào ổ khóa.

Sau khi vào phòng, chốt cửa lại, dựa vào tường đứng yên một lúc lâu vẫn không bật đèn, một lát sau, đột nhiên cảm thấy ánh trăng tràn vào qua cửa sổ quá mức chói mắt, bước mấy bước về phía cửa sổ, kéo rèm xuống.

Trong phòng lập tức tối om, trong một mảng bóng tối, Quý Đường Đường lại cảm thấy an toàn mà ấm áp dị thường, cô lau nước mắt, bước đến bên cạnh chiếc tủ của mình, thò tay vào lục, rốt cuộc chạm đến chuỗi chuông gió được bọc trong túi ny lon kia, lấy ra xé lớp ny lon đi, cầm trong tay lắc lắc, thanh la bằng tiền cổ va vào nhau, một chút âm thanh cũng không có.

Quý Đường Đường dò dẫm đi đến cạnh bàn, mở ngăn kéo, chạm vào cây nến sáp ong và hộp diêm chuẩn bị để dùng cho lúc mất điện mà chủ quán nói với cô khi mới vào ở.

Cô quẹt diêm, mùi lưu huỳnh nhàn nhạt xông vào chóp mũi, ánh sáng dịu dịu của cây nến bùng lên, mở ra một khoảng sáng trong bóng tối, Quý Đường Đường một tay cầm nến, một tay kia giơ chuỗi chuông gió lên, từ từ bước đến trước chiếc gương to đặt trong phòng khách.

Một tấm gương rất lớn, bên trên có vài vết bẩn, trong gương phản chiếu dáng vẻ của cô, một nửa gương mặt bị sưng vù, khoe miệng cũng rịn tơ máu, đầu tóc tán loạn, một gương mặt vô cùng chật vật, phản chiếu ánh nến lập lòe.

Quý Đường Đường cười khổ một tiếng, cô đặt chiếc chuông gió xuống đất, lựa lấy một thanh la có dạng tiền đao*, siết chặt trong tay.

() Tiền đao hay Dao tề, là loại tiền thời Xuân Thu, có hình dáng như con dao.*

Đầu nhọn của tiền đao cũng không sắc bén, thậm chí còn rất cùn, nhưng cô siết quá mạnh, đầu đao rất cùn rốt cuộc cũng găm vào trong thịt.

Máu chảy ra, nhuộm đỏ cả bàn tay, Quý Đường Đường bước tới trước gương, bàn tay vạch ra một vòng tròn lớn ở trên mặt kính.

Sau đó, cô lùi lại hai bước, thấp giọng nói một câu: "Trần Lai Phương, cô ra đi."

Cô nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong gương, trong ánh nến mờ nhạt, bên trong vòng tròn huyết sắc mơ hồ kia, vẫn là cô.

Chóp mũi Quý Đường Đường cay cay, cầm cây nến ngã ngời trên đất.

Phương pháp này, là cách mà mẹ cô đã từng nhắc đến trong thư.

Trong thư nói, mới đầu khi oán khí va vào chuông gió, cô chỉ có thể nhìn thấy người chết trong mộng,

nghe được vài câu nói, sau đó chậm rãi sắp xếp đầu mối, đi thăm dò những việc từng trải qua. Mà đợi cho đến khi năng lực của cô mạnh dần, tâm lý có đủ khả năng chịu đựng, cô có thể thử trao đổi nhiều hơn với người chết, đến khi đó không chỉ là trong mộng, có lẽ có thể đặt câu hỏi cho bọn họ, thậm chí có thể bước vào một cảnh giới kỳ lạ.

Quý Đường Đường thấy rất may mắn khi oán khí mới đầu đã dùng cách này để truyền tin cho cô --- trên thực tế, gan của cô cũng không lớn, lần đầu tiên mơ thấy Lăng Hiểu Uyển, khi tỉnh lại quần áo đã thấm đẫm mồ hôi, cô căn bản không dám tưởng tượng nếu mặt đối mặt hay trao đổi ngôn ngữ với người chết thì sẽ như thế nào, cô rất rõ khả năng chịu đựng của tâm lý mình, rất sợ nhớ đâu có dây thần kinh nào đứt phụt, mình sẽ bước đến ranh giới sụp đổ.

Nhưng tối hôm nay, sau khi gặp phải sự cố, cô đột nhiên lại không còn thấy sợ, trên đường về, cô chỉ có một suy nghĩ, gọi Trần Lai Phượng ra, xin cô ta cho mình thêm đầu mối, chuyện ở Cổ Thành, cô hy vọng càng sớm kết thúc càng tốt, Diệp Liên Thành ở đây, bản thân gián tiếp hại chết Thập Tam Nhận, Nhạc Phong còn hận cô đến tận xương tủy, từng chuyện từng chuyện, đều là nguyên nhân khiến cô muốn nhanh chóng rời khỏi Cổ Thành.

Cho nên cô đột nhiên không còn sợ nữa, lần đầu tiên cô thử cách này, mặc dù từ sâu trong lòng, cô rất sợ tổ hợp quỷ dị nện sập ong, mặt gương ban đêm, lòng bàn tay đầy máu như vậy.

Trong thư nói, nếu năng lực của cô đủ mạnh, nếu như cô thật sự có thể gọi được người đã chết, trong vòng tròn mà cô vạch ra từ máu trên lòng bàn tay sẽ không xuất hiện hình ảnh của cô, mà người đã khuất kia sẽ xuất hiện, sẽ cho cô đầu mối mà cô muốn biết.

Giờ xem ra, vấn đề không phải là cô có muốn hay không hay có sợ hay không, mà là năng lực của cô căn bản không đủ, cô không gọi được Trần Lai Phượng ra, không tài nào lấy thêm được đầu mối, chỉ có thể tiếp tục dò dẫm trong bóng tối.

Sáp nến màu trắng chảy xuống dọc theo thân nến, rơi vào bàn tay đang cầm nến, đầu tiên là rất bỏng, sau đó nhanh chóng hạ nhiệt, lưu lại một giọt sáp nến rất mỏng trên làn da: làm sao bây giờ? Chuyện của Trần Lai Phượng vẫn không có chút tiến triển nào, mà ở nơi khác, Trì Hồng Anh đã bị giết, Thập Tam Nhận cũng chết một cách quỷ dị, người giết bọn họ thực sự là cùng một người sao? Nếu như phải, cô phải tìm ra bằng cách nào?

Huyệt Thái dương bên phải đột nhiên lại nhảy lên giật giật, Quý Đường Đường vươn tay day day.

Đang lúc day, chuổi chuông gió đặt trên mặt đất kia, chợt vang lên.

Trái tim Quý Đường Đường cơ hồ như ngừng đập, cô nhìn thấy chuổi chuông gió kia, chẳng hề được treo lên, vậy mà thanh la lại bắt đầu va chạm khắp nơi.

Tiếp đó, ánh mắt của cô chậm rãi rời về phía mặt kính.

Đầu tiên cô nhìn thấy một đôi chân.

Đó nhất định không phải chân cô, cô đang ngồi dưới đất, cầm nến trong tay, cô đi ủng màu đen, mà đôi chân kia lại đang xỏ một đôi giày vải đế bằng màu lam.

Có bọt nước không ngừng chảy xuống từ trên mặt kính, tạo thành một vũng nước đọng quanh đôi chân kia, vũng nước từ từ tràn ra ngoài, càng lúc càng lớn, càng lúc... càng lớn...

47. Chương 16

Sớm tinh mơ hai ngày sau, bến xe cửa Nam Cổ Thành xuất hiện một người hùng hùng hổ hổ, Mao Ca.

Mao Ca ngồi xe cả đêm chạy tới, tinh thần vẫn rất sáng láng, xách ba lô to tướng đứng ở cửa bến xe gọi điện cho Đầu Trọc: "Anh đến nơi rồi, bao giờ chú mày đến? Không có xe công? Con em chú, không biết thuê xe đến à? Khẩn trương lên, Nhận Tử không có thân thích gì, một đống chuyện cần xử lý, anh em mình không gánh thì ai gánh?"

Gác điện thoại xuống, Mao Ca thở dài, day mi tâm, bước đến hàng quà vặt đi rong ở bên cạnh mua cái

bánh bao, vừa mới cắn được một miếng đã thấy Thần Côn cuống cuống chạy về phía bên này, cũng khó trách cặp mắt của anh ta bé, một người to lù lù như mình đứng sờ sờ ở đây mà Thần Côn có thể trực tiếp chạy lướt qua được.

Mao Ca tức giận quay đầu quát anh ta: “Này, ở đây! Mắt mũi đặt ở đâu thế?”

Thần Côn lại vội vàng quàng trở về.

Mao Ca nhìn về hướng anh ta vừa chạy tới một cái: “Nhạc Phong không đi cùng ông à?”

“Còn trông cậy gì cậu ta nữa.” Thần Côn oán trách, “Hai ngày rồi, không ra khỏi phòng Nhạn Tử, Tiểu Mễ mấy lần mang cơm vào cậu ta cũng chẳng mó tới. Biết là Nhạn Tử mất, không biết, còn tưởng là Miêu Miêu toi rồi ấy chứ.”

Mao Ca trừng anh ta: “Đừng có đem chuyện đó ra đùa? Tôi nghe nói, đêm hôm đó nếu không phải ông ra ngoài lêu lổng, khách sạn của Nhạn Tử đã không đến nổi một bóng người cũng không có, nói chưa biết chừng Nhạn Tử đã không xảy ra chuyện.”

Thần Côn nóng nảy: “Sao lại bảo tôi lêu lổng? Đã nói với ông là tôi vào núi tìm nữ quỷ rồi còn gì.”

Mao Ca cười lạnh: “Thế tìm thấy không?”

Thần Côn chẳng hề nhận ra sự châm chọc trong giọng nói của Mao Ca, khổ não gãi đầu: “Không thấy, xung quanh Cổ Thành nhiều núi non quá, cây cũng nhiều, nhìn mấy cái gốc cây kia cái nào cũng giống, không biết rốt cuộc là chôn ở dưới gốc nào nữa.”

Mao Ca không ngờ anh ta lại còn nghiêm túc trả lời thật, nhất thời vô cùng câm nín, dừng một chút mới căn dặn anh ta: “Bình thường ông có điên điên khùng khùng cũng mặc, nhưng Nhạn Tử mất là chuyện lớn, mấy ngày tới ít nhất ông cũng biết chừng mực một chút, giúp đỡ nhiều vào, đừng có muốn đi là đi luôn.”

Thần Côn rất oan ức: “Tôi biết chừng mực lắm rồi mà, hai ngày rồi tôi chưa lên núi, toàn ở trong khách sạn canh cửa. Còn nữa, không phải tôi đến đón ông rồi sao, đến nơi đến chốn rồi còn gì.”

Hai người vừa nói vừa đi về, Mao Ca hỏi thăm tiến triển bên phía công an, Thần Côn chỉ lắc đầu, Mao Ca cuối cùng vẫn lo cho Nhạc Phong, lại xác nhận với Thần Côn một lần nữa: “Nhạc Phong hai ngày không thấy ánh mặt trời thật à?”

Thần Côn suy nghĩ một chút, bèn cải chính: “Ngày thứ hai sau khi Nhạn Tử mất, Nhạc Phong có tới Khách Mãn Đình một chuyến, chắc là đi tìm Tiểu Đường Tử nhà tôi rồi, nhưng mà không tìm thấy.”

Mao Ca khó hiểu: “Tiểu Đường Tử là ai thế? Nữ à?”

Thần Côn gật đầu: “Là một cô bé trọ trong khách sạn của Nhạn Tử, cũng là tri âm của tôi.”

Mao Ca vừa nghe thấy cô gái này được Thần Côn coi là tri âm, hứng thú lập tức giảm mất tám mươi phần trăm, còn sót lại hai mươi phần trăm giúp anh ta hỏi thêm một câu: “Tri âm của ông, ông không tìm thì thôi, Nhạc Phong tìm làm gì?”

“Vấn đề này... tôi cũng không rõ.” Thần Côn giải thích, “Lúc tôi quay về từ trong núi đã là sáng hôm sau rồi, chỉ nghe Thạch Đầu thuật lại lể tể thôi. Nghe ý tứ của cậu ta, hình như là người giết Nhạn Tử là nhắm vào Tiểu Đường Tử mà tới, kết quả Nhạn Tử lại làm người chết thay. Nhạc Phong vì chuyện này nên rất tức giận, gây gổ với cô ấy, nghe nói còn động chân động tay. Sau khi xô xát thì Tiểu Đường Tử liền chuyển đến Khách Mãn Đình. Ngày hôm sau có một ông cảnh sát họ Trương đến tìm Nhạc Phong, cũng không biết là nói gì, Nhạc Phong liền đi tìm cô ấy, kết quả không tìm được. Trên đây chính là tất cả những gì đã xảy ra.”

Mao Ca vốn đã khó hiểu, sau khi nghe Thần Côn giải thích lại càng thấy khó hiểu hơn.

Thần Côn cũng mặc kệ Mao Ca nghe có hiểu hay không, lại tự lẩm bẩm rầu rĩ một mình: “Này Mao Tử, quan hệ của Nhạc Phong với Nhạn Tử không đơn giản đúng không, sao lại khó chịu đến như thế chứ, không giống cậu ta lắm.”

Mao Ca ừ một tiếng: “Nhạc Phong từng thật lòng thích Nhạn Tử, Nhạn Tử xảy ra chuyện, đương nhiên là

chú ấy phải khó chịu rồi.”

Con người của Thần Côn sắp rời khỏi phòng mắt đến nơi: “Gì cơ? Không phải là Miêu Miêu sao? Sao lại biến thành Nhạn Tử rồi? Chẳng ai kể cho tôi hết.”

Mao Ca tức giận: “Lúc gặp được ông, chuyện của Nhạc Phong với Nhạn Tử đã qua lâu lắm rồi, ai còn kể lại cho ông làm gì? Cũng chỉ là thích thôi, chưa từng ở bên nhau. Nói thế nào đây, Nhạc Phong gặp Nhạn Tử còn trước cả Miêu Miêu, lúc đó chú ấy thích Nhạn Tử, nhưng chú ấy không nói, trong lòng chú ấy có điểm do dự. Một là Nhạn Tử lớn tuổi hơn chú ấy, từng trải qua nhiều chuyện hơn chú ấy, lúc đó chú ấy cũng chỉ là một thằng nhóc mới lớn, cảm thấy khó mà tìm được người phụ nữ như Nhạn Tử; hai là, con đường của Nhạn Tử cũng va vấp, cũng đã từng có mấy người đàn ông, đàn ông mà, ngoài miệng thì nói không ngại những chuyện đó, trong lòng nghĩ tới thì vẫn thấy vướng mắc đúng không, cho nên tâm lý của Nhạc Phong khi đó không được thoải mái, ngoài mặt thì làm bộ như không sao nhất định không thổ lộ. Nhạn Tử thích Nhạc Phong bọn tôi cũng nhận ra được. Sau đó lại gặp được Miêu Miêu, xong, chân mệnh thiên nữ xuất thế, tâm tư với Nhạn Tử chú ấy cũng nhanh chóng đè xuống. Nhạn Tử cũng có một lần thổ lộ với chú ấy, Nhạc Phong chỉ lấy lệ nói là đã có Miêu Miêu, khiến Nhạn Tử tưởng là Nhạc Phong đã quen Miêu Miêu từ trước. Có điều tình cảm dù sao thì cũng vẫn còn, chỗ Nhạn Tử mà xảy ra chuyện gì, chỉ cần chú ấy giúp được là sẽ không nói hai lời. Ông vừa gọi điện báo Nhạn Tử xảy ra chuyện cho tôi, Nhạc Phong lại ở đó, tôi liền nghĩ là phải đến ngay, thứ nhất là giúp Nhạn Tử lo liệu hậu sự, thứ hai là để khuyên giải Nhạc Phong, tránh để chú ấy suy nghĩ tiêu cực.”

Thần Côn gật đầu như thật: “Vậy ông nói coi, Nhạc Phong có tự sát không?”

“Tôi phi!” Mao Ca hận không thể phỉ nhổ đầy mặt anh ta: “Ông có tự sát nó cũng không tự sát.”

Vừa vào Phong Nguyệt, Mao Ca đã thấy một cảnh tượng tan hoang, nhà có tang, quả nhiên ngay cả không khí trong nhà cũng bí bách khó thở, Mao Ca chỉ huy Tiểu Mễ và Thạch Đầu mở cửa cho thoáng, quét sân lau bàn, còn mình thì xắn tay áo chuyển cái ghế sa lon và bàn uống trà ở phòng khách sang chỗ khác, cứ bận bịu như vậy, cảm giác không khí cũng có sức sống hơn không ít.

Lúc hỏi đến Nhạc Phong, Tiểu Mễ nói vẫn còn ở trong phòng Thập Tam Nhạn, Mao Ca cũng không quấy rầy đến anh, tự mình chạy đến quầy tiếp tân lật giở sổ sang lại sổ sách, còn kéo Tiểu Mễ qua giúp một tay, rảnh rang lại nói bóng nói gió đôi câu: “Cô bé, đừng có mặt như đưa đám mãi, cơm phải ăn người phải ngủ việc cũng phải làm, cô không thể khiến bản thân khó chịu mãi được --- phải tìm việc gì đó mà dời lực chú ý đi, còn nữa, lúc khó chịu, đừng có nghe mấy cái bài hát bi lụy kia, tôi nói cô nghe, tôi mà nghe mấy bài đó, bảo đảm đã đi treo cổ rồi.”

Tiểu Mễ phì một tiếng bật cười, bật cười xong lại nhớ đến Thập Tam Nhạn, nước mắt bất tri bất giác lại chảy xuống.

Mao Ca than thở: “Khóc đi, khóc cho thoải mái, bà chủ của các cô có nhìn cũng thấy được an ủi, lúc nào cũng có người nhớ đến cô ấy đúng không?”

Anh ta vừa nói lật quyển sổ đăng ký, đang lật, sắc mặt lập tức liền biến đổi, đột nhiên hỏi Tiểu Mễ: “Quý Đường Đường này, có phải chính là Tiểu Đường Tử mà Thần Côn nói không?”

Tiểu Mễ ló đầu sang nhìn sổ đăng ký: “Anh nói Quý tiểu thư hả? Anh Thần Côn hình như đúng thật là thích gọi chị ấy là Tiểu Đường Tử, bọn em không gọi thế.”

Mao Ca nuốt nước miếng một cái, chỉ cảm thấy trái tim đang đập bùm bùm: “Đêm hôm đó, Nhạc Phong động tay động chân với cô ấy?”

Tiểu Mễ gật đầu: “Lúc đó em ở dưới lầu, không thấy được rõ lắm, toàn nghe Thạch Đầu kể lại, Thạch Đầu nói cả hai đều như liều mạng ấy, ra tay rất độc.”

Mao Ca im bật nửa ngày, Thần Côn đứng một bên nghe lỏm được đôi ba câu bèn bu lại: “Sao thế Tiểu Mao Mao, anh cũng quen Tiểu Đường Tử nhà tôi à?”

Mao Ca không buồn để ý đến anh ta, chỉ tự mình lẩm bẩm: “Mình đây là gặp ma rồi.”

Lắm bấm lâu bầu một chút, chợt ôm lấy quyển sổ đăng ký, bịch bịch chạy lên lầu tìm Nhạc Phong.

Đẩy cửa phòng Thập Tam Nhận ra, ập vào mặt là mùi khói rượu, Mao Ca dùng tay phe phẩy trước mặt mới thấy được Nhạc Phong đang ngồi bệt bên cạnh giường, trước mặt bày một quyển sách cũ, tay kẹp một điều thuốc, đóm lửa ở đầu lọc sắp cháy đến đầu ngón tay.

Mao Ca vừa dậm chân vừa đi qua một bên mở cửa sổ, Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn anh ta một cái: “Đến rồi à?”

Mao Ca quăng quyển sổ đăng ký trên tay xuống, giật lấy điều thuốc trong tay Nhạc Phong ném đi: “Thằng thối tha này, đừng có trưng cái vẻ nửa chết nửa sống ấy ra nữa, trước kia đã không chọn Nhận Tử thì bây giờ cũng không đến lượt chú đau lòng đau phổi, Nhận Tử người ta cũng chẳng bấu gì đâu.”

Nhạc Phong cau mày: “Nói gì thế, lẽ nào chị Nhận Tử mất, em phải cười ha ha mới được?”
Mao Ca bị anh nói cho sững sờ, cơn giận nhất thời không phát ra được, dừng một chút, anh ta ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong: “Bên phía công an, thật sự không có chút tiến triển gì sao?”
“Mới được có mấy ngày, bọn họ cũng đâu phải thần thám gì, cũng phải để cho người ta chút thời gian chứ.”

Mao Ca ừ một tiếng, trầm mặc một hồi, không nhìn được dùng cùi chỏ huých huých: “Đường Đường cũng ở đây à?”

Hỏi xong câu này, Mao Ca có thể cảm nhận được rõ ràng bà vai đang kề sát người anh ta của Nhạc Phong run lên cứng đờ.

Qua một lúc lâu, Nhạc Phong mới gật đầu: “Phải, em rất có lỗi với cô bé đó.”

Mao Ca nhìn anh: “Chú đánh con bé?”

Nhạc Phong thở dài, đầu vùi thật sâu vào đầu gối, giọng nói nghe ừ ừ: “Lúc ấy quay về, nghe nói chị Nhận Tử chết, em cảm thấy cả người đều tê cứng. Vừa nghe thấy có người nói chị Nhận Tử là kẻ chết thay cho Đường Đường, em liền nổi điên, toàn thân như muốn nổ tung, sau đó cô ấy lại nói chuyện với em, giọng điệu thản nhiên, em không khống chế được, tát cô ấy một cái. Ngày hôm sau lúc đầu óc tỉnh táo lại em mới cảm thấy chuyện này cũng không thể trách cô ấy được, tiếp đó lại có một ông cảnh sát đến, bảo với em là Đường Đường đã đến Khách Mãn Đình ở phía Tây trọ rồi. Em đầu tiên là muốn nói chuyện tử tế với cô ấy một chút, thứ hai là nếu hung thủ thật sự nhắm vào cô ấy, một mình cô ấy ở bên ngoài cũng quá nguy hiểm, còn không bằng có em ở cùng, có thể trông chừng lẫn nhau, ai biết đến Khách Mãn Đình thì người ta nói, cô ấy đã bỏ đi ngay đêm hôm đó rồi.”

Mao Ca ừ một tiếng: “Giống cái lần ở Ca Nại, lẳng lặng bỏ đi không chút tiếng động nào đúng không?”

Nhạc Phong cười khổ gật đầu: “Sau đó cái ông cảnh sát kia cũng giúp tìm kiếm, nói là đã tìm khắp tất cả các khách sạn ở Cổ Thành, không có ghi chép đăng ký, xem ra đã đi thật rồi. Chỉ có thể nợ cô nhóc này, muốn nói một câu xin lỗi với cô ấy cũng không được. Lần này có thể tái ngộ ở Cổ Thành, xem như là vô cùng đúng dịp, sau này em thấy chắc cũng chẳng còn cơ hội để thấy mặt cô ấy nữa.”

Mao Ca thở dài: “Vừa nãy anh nhìn thấy tên con bé ở sổ đăng ký, còn tưởng là gặp ma cơ đấy. Cô nhóc này cũng thật kỳ lạ, hai lần gặp cô ta, sao đều thấy máu chết người cả.... Đi cũng tốt, hy vọng sau này một đường thuận lợi, ai nấy đều bình an.”

Nhạc Phong gật đầu: “Hy vọng thế, hút thuốc không?”

Mao Ca không cự tuyệt: “Nói chuyện với chú, trong lòng ngọt ngào chết đi được, cho một điều đi.”

Nhạc Phong cầm bao thuốc bên cạnh lên, phát hiện đã trống không, nhớ đến trong túi quần hình như còn một bao mới, thò tay vào lấy, chợt chạm tới vật gì đó, lấy ra nhìn, là chiếc dây chuyền bằng nhựa mạ vàng, đã nằm trong túi quần một hai ngày, có mấy chỗ đã tróc lớp sơn vàng ra.

Mao Ca cũng nhìn thấy: “Cát thứ đồ chơi cổ quái như thế trong túi quần làm gì? Vàng không ra vàng sắt chẳng ra sắt.”

Nhạc Phong không nói gì, anh nhìn sợi dây chuyền kia, nhớ đến tình cảnh khi mua, cách bây giờ chẳng qua cũng chỉ mới một hai ngày, vậy mà phảng phất đã xa xôi như một hai năm.

Nhạc Phong thoáng thờ dài trong lòng, anh bước tới mở cửa sổ, do dự một chút, cuối cùng vẫn ném sợi dây chuyền kia ra ngoài.

Bên dưới cửa sổ phòng của Thập Tam Nhận là từng mảng từng mảng hoa cỏ cây cối, giờ là mùa đông, hoa còn chưa nở, những cành cây trụi lủi vươn ra, sợi dây chuyền không rơi xuống đất mà bị mắc vào một cành cây to, ánh mặt trời rơi vào những chỗ lợp sơn màu vàng chưa bị tróc ra, một mảnh ánh sáng đẹp mắt phản chiếu vào trong đôi mắt anh, tầm mắt tạm thời mờ hồ, chợt nhớ lại cảnh tượng khi chia tay với Quý Đường Đường ở ngoài cửa Đăng Hồng Tử Lục tối hôm đó.

"Nhạc Phong, đừng quên mua dây chuyền vàng cho tôi đấy."

Mặc dù cõi lòng đắng ngắt, Nhạc Phong vẫn bất giác mà mỉm cười.

Tiếng bước chân lộp bộp vang lên, ngoài cửa vọng đến giọng nói sợ hãi của Tiểu Mễ: "Anh Mao Ca, anh Phong Tử, ông chủ Diệp của Hạ Thành và ông chủ Mẫn đang ở dưới lầu."

48. Chương 17

Thần Côn ở dưới lầu làm lão Đại, đầu tiên là tiếp đón Diệp Liên Thành và Mẫn Tử Hoa, cũng chẳng hiểu tại sao anh ta nhìn Diệp Liên Thành kiểu gì cũng thấy ngứa mắt, tức giận bất bình nói thầm với Thạch Đầu đứng bên cạnh: "Cậu ta còn đeo đồng hồ vàng cơ đấy, lấp la lấp lánh, thô tục!"

Thạch Đầu lại ủng hộ Diệp Liên Thành: "Thô tục ở đâu? Chị Nhận Tử từng nói cái đó làm từ vàng thật đấy, đắt lắm."

"Người cũng không đẹp trai," Thần Côn tiếp tục bẻ cong hiện thực, "Chẳng hiểu Nhận Tử coi trọng cậu ta ở điểm nào."

"Đẹp trai thật mà," Thạch Đầu tiếp tục không ủng hộ luận điệu của Thần Côn, "Nhìn ở một số góc độ, tôi cảm thấy anh ta còn đẹp trai hơn anh Phong Tử nữa."

"A phi." Thần Côn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Ngay cả một cọng lông của Tiểu Phong Phong nhà chúng ta cũng không bằng."

Thẩm mỹ của hai người nảy sinh sự khác biệt nghiêm trọng, đang mắt to trừng mắt nhỏ, Nhạc Phong và Mao Ca đã bước từ trên lầu xuống, đây là lần đầu tiên Nhạc Phong nhìn thấy Diệp Liên Thành, trước kia toàn là nghe qua miệng Thập Tam Nhận: Con người của Diệp Liên Thành này căn bản thể nào thể nào, lấy chị ấy ra đánh cược ra sao, tại sao lại ở cạnh anh ta một cách chẳng hiểu ra làm sao như vậy....

Nhạc Phong phải thừa nhận, lần đầu tiên khi nghe thấy tin Thập Tam Nhận và Diệp Liên Thành ở bên nhau, trong lòng anh, không hẳn là không ganh tỵ: phải nói là đàn ông thật sự là lòng tham không đáy, khi đó anh đã có Miêu Miêu, lại còn uống dấm của Diệp Liên Thành, cũng không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà từ sau khi Thập Tam Nhận đi theo Diệp Liên Thành, anh cũng rất ít đến Cổ Thành, cứ thế bao nhiêu ngày trôi qua vẫn chưa từng chạm mặt Diệp Liên Thành.

Lần này cuối cùng cũng chính thức đối diện với Diệp Liên Thành, lại là vì cái chết của Thập Tam Nhận, Nhạc Phong tự giễu cười cười, theo phép lịch sự vươn tay về phía Diệp Liên Thành: "Nén bi thương."

Trời lạnh như vậy, Diệp Liên Thành chỉ mặc một chiếc sơ mi màu trắng, một chiếc quần ka-ki, cúc áo sơ mi cởi ra hai chiếc, lộ ra mặt dây chuyền hình tỳ hưu treo trước ngực, anh ta dựa lên quầy, tay đang nghịch một cái bi đồng rệu bỏ túi bằng bạc, cũng chẳng vươn tay bắt tay với Nhạc Phong: "Nhạc Phong đúng không, nghe Nhận Tử nhắc đến anh rất nhiều lần, ngưỡng mộ đã lâu."

Sắc mặt Nhạc Phong lạnh lẽo, tay vẫn duy trì tư thế vừa nãy: "Tôi đang bắt tay với anh, anh có bắt hay không?"

Diệp Liên Thành cười cười, vươn tay ra, hai người nhìn như nắm tay, trên thực tế đến đập tay cũng không tính, giống như chẳng qua chỉ chạm vào rồi rút lại.

Mao Ca đứng cách đó không xa nhìn mà mặt đầy vạch đen, ức chế lắm lắm: "Hai đứa ranh con, đến giờ này rồi mà còn ganh đua, ngây thơ!"

"Đúng vậy, quá ngây thơ." Thần Côn có dụng ý khác mà nịnh nọt Mao Ca, "Này, Tiểu Mao Mao, có ông ở đây tôi cũng an tâm rồi, ông trông coi hai người này nhé, tôi ra ngoài đi dạo một chút?"
Mao Ca mất hứng: "Ông lại đi chơi với quý hả?"

"Suyt, nghiên cứu học thuật, nghiên cứu học thuật chứ." Thần Côn chắc cũng biết mình đi lúc này là không đúng lúc, vội vàng yêu cầu Mao Ca nhỏ giọng một chút, "Tôi vượt ngàn dặm đến đây, cũng chỉ vì muốn tìm một con quý...."

"Vì sao cứ phải là quý hả?" Mao Ca bị anh ta làm cho tức đến điên đầu, "Ông tìm ma tìm quý đã hơn nửa đời người rồi, có tìm được bao giờ chưa? Hả?"

"Chính là bởi vì chưa từng tìm được nên lần này mới càng có ý nghĩa mở ra thời đại mới mang tính lịch sử chứ." Thần Côn thật sự nóng nảy, "Tiểu Mao Mao, tôi nói ông nghe, người kể chuyện cho tôi lần này, thể chất rất âm, từ nhỏ đã hay gặp những thứ không sạch sẽ. Anh ta cũng mới đến Cổ Thành khoảng hai tháng trước thôi, đến đây leo núi, kể là leo được nửa đường thấy mệt, bèn ngủ dưới một gốc cây, mơ thấy đang đi lên một người phụ nữ, cô ta quát anh ta cút đi, còn cào móng anh ta nữa. Sau đó anh ta tỉnh lại, cũng không cảm thấy gì hết, nhưng tối hôm đó lúc nằm ngủ lại thấy đau móng, đến quá nửa đêm đau không chịu nổi mới cởi quần ra nhìn, trên móng có từng vết máu một nhé, ông nói xem đó không phải là ma cào thì là cái gì? Một đề tài có giá trị như vậy, ông nói coi có đáng để nghiên cứu hay không?"
Mao Ca nói trong lòng: Không đáng!

Nhưng nhìn dáng vẻ mong chờ kia của Thần Côn lại không nỡ dả kích anh ta, anh ta cho dù có điên rồ si ngốc, chí ít cũng không hại nước hại dân gây nguy hiểm cho xã hội đúng không?

Mao Ca thở dài trong lòng, lời ra đến cửa miệng lại thay đổi: "Bên ngoài Cổ Thành này toàn là núi, trên núi lại nhiều cây cối như vậy, chẳng lẽ ông định ngủ từng gốc từng gốc cây một sao? Nhỡ đâu nữ quý người ta có yêu cầu gì đó với móng, nhất quyết không cào ông thì làm sao bây giờ?"

Thần Côn chắc hẳn là chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhất thời có chút dờ ra: "Có yêu cầu với móng?"

Mao Ca thầm nhủ xong rồi, vẫn là đừng nên thảo luận vấn đề móng với anh ta thì hơn, chuyện này cũng giống như yêu đương vậy, trái tim đã không còn ở đây thì còn ép buộc níu giữ lại làm gì, dù sao cũng chẳng trông mong gì anh ta có thể bày mưu tính kế chỉ huy đại cục gì ở đây, cứ để cho anh ta ra ngoài chơi với quý đi thì hơn.

Được Mao Ca ngầm cho phép, Thần Côn kích động như gì, lúc chạy thẳng ra ngoài chỉ kém không hu ra một tiếng.

Đuổi được Thần Côn đi rồi, Mao Ca lại ra hòa giải Nhạc Phong và Diệp Liên Thành, anh ta nhìn ra được, Nhạc Phong và Diệp Liên Thành không hợp nhau, nửa ngày chưa chuyện nổi quá ba câu, nhưng Diệp Liên Thành đến cửa là khách, lại là tới vì Thập Tam Nhạn, làm chủ nhà, lễ nghĩa cũng phải chu đáo, vậy nên mới bước tới nói đôi ba câu chuyện phiếm với Diệp Liên Thành, đơn giản là tới từ lúc nào, trên đường đi có thuận lợi hay không vân vân...

Vừa bắt chuyện vừa đưa mắt nhìn tám hướng, vừa nhìn lại thấy ngay được điểm không ổn: cái gã Mẫn Tử Hoa vẫn ngồi một bên kia cứ nhìn chăm chăm vào Nhạc Phong, giống như hận không thể cắn cậu ấy hai phát vậy, Nhạc Phong cũng đã nhận ra ánh mắt bất thường của Mẫn Tử Hoa, bất giác nhíu mày.

Mao Ca đang phiền muộn, Mẫn Tử Hoa chợt rướn cổ nói một câu: "Anh làm gì A Điem rồi?"

Nhạc Phong chẳng hiểu ra sao: "Tôi làm gì A Điem?"

Diệp Liên Thành cũng có chút ngoài ý muốn: “Anh ta biết A Diêm?”

Mẫn Tử Hoa cười lạnh: “Hôm đó sau khi ra khỏi Đãng Hồng Tửu Lục, A Diêm rất kỳ lạ, gọi điện không tiếp, mặt cũng không thấy đâu, gõ cửa không ra, anh đã làm gì cô ấy?”

Nhạc Phong cảm thấy Mẫn Tử Hoa thật đáng ăn đòn: “Anh không tìm được cô ta, là cô ta không muốn gặp anh, chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Mẫn Tử Hoa còn muốn nói gì đó, sắc mặt của Diệp Liên Thành đã trầm xuống: “Nhạn Tử xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu đừng lo những việc vớ vẩn này vào có được không?”

Mẫn Tử Hoa im lặng, Mao Ca dù không rõ ràng lắm nhưng cũng đã nghe ra có gì đó không ổn: “A Diêm này là ai?”

Nhạc Phong tức giận: “Không biết, em không có quan hệ gì với cô ta.”

Mẫn Tử Hoa không nhịn được cười lạnh: “Ngủ cũng ngủ rồi, còn nói không có quan hệ.”

Mao Ca thật sự tức đến hồng người, lập tức vỗ lên đầu Nhạc Phong một cái: “Chú làm sao thế hả, đến chỗ Nhạn Tử rồi mà còn không biết ngừng, chẳng trách Miêu Miêu lại chia tay với chú.”

Nhạc Phong lần này bị oan thật, lại bị Mao Ca vỗ cho một cái, cơn tức bốc lên, quay ra gào lên với Mao Ca: “Đúng đấy, là em đấy, em không biết ngừng đấy, sao hả?”

Mao Ca bị anh gào cho như vậy, trái lại không biết nên nói gì, Diệp Liên Thành cũng cảm thấy khó xử, vốn là định đến để xem chuyện của Thập Tam Nhạn có gì giúp đỡ được hay không, ai ngờ cái cậu Mẫn Tử Hoa lỗ mãng chẳng biết phân biệt nặng nhẹ này lại khiến cho nhà người ta nội chiến, đang định bước lên nói đôi câu giảng hòa, ngoài cửa chợt vọng đến tiếng thét chói tai của Thần Côn: “Không ổn rồi, không ổn rồi!”

Âm thanh vọng từ xa lại gần, Thần Côn chạy vọt vào, đến cách họ hai bước chân thì dừng lại, sau khi thở hổn hển, tầm mắt rơi vào người Nhạc Phong: “Tiểu Phong Phong, chuyện này phải trách cậu.”

Nhạc Phong tức quá hóa cười: “Lại trách tôi, làm sao nữa? Ra cửa bị xe tông hay là bị chó cắn? Chuyện to bằng cái rắm cũng đều tại tôi cả phải không? Ông đây không liên can, ai thích dây thì dây!”

Vừa nói vừa xoay người đi vào trong sân, đầu của Mao Ca cũng to ra, anh ta nhìn về phía Thần Côn: "Không phải ông đi tìm quỹ cơ mà? Sao rồi?"

Thần Côn rất buồn bã: "Tiểu Đường Tử nhà chúng ta nhảy sông tự vẫn, nhất định là do bị Tiểu Phong Phong đánh, nhất thời nghĩ không thông nên mới tự vẫn..."

Còn chưa nói xong, cổ áo đã thít chặt, Nhạc Phong không biết đã lộn trở lại từ lúc nào: "Anh nói gì? Đường Đường vẫn còn ở Cổ Thành?!"

Thần Côn trừng anh: "Không phải cậu không liên can sao, không phải bảo ai thích dây thì dây sao, cậu quan tâm Tiểu Đường Tử có còn ở Cổ Thành không..."

Nói được một nửa đã không thốt lên lời nổi nữa, Nhạc Phong túm cổ áo anh ta, thiếu chút nữa đã siết cho cổ anh ta lặn một vòng: "Đường Đường nhảy sông nào? Đã cứu lên chưa?"
"Chính là con sông có cái cầu đá ở trước mặt kia kìa... ui da..."

Gân xanh trên trán Mao Ca đã hằn lên, anh ta liếc mắt nhìn Thần Côn vừa bị ném xuống đất đang kêu ai ái, lại nhìn ra cửa --- Nhạc Phong đã sớm không thấy bóng dáng.

Diệp Liên Thành và Mẫn Tử Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ, giống như có chút chẳng biết phải làm sao với tình cảnh hỗn loạn trước mắt, đang đến viếng yên lành, bỗng dưng lại biến thành một màn hài kịch, Mao Ca cảm thấy rất áy náy, anh ta nuốt nước miếng: "Hay là... ngồi xuống uống chén trà?"

Lúc Nhạc Phong đến nơi, dưới cầu vẫn còn một đám người đang tụ tập bàn tán ầm ĩ, liếc mắt một cái, bên trong căn bản không hề có Quý Đường Đường, Nhạc Phong sốt ruột vô cùng, kéo lấy một người hỏi thăm, người kia cũng không để ý lắm đến thái độ gấp rút của anh, nói với anh là có một gái nhảy từ trên cầu xuống, có điều đã nhanh chóng được cứu lên, còn nói tính tình cô gái kia có chút cổ quái, được cứu lên xong không nói câu nào đã bỏ đi, nói xong còn chỉ hướng cho Nhạc Phong: "Đấy, lên núi rồi."

Bên cạnh có người chen vào nói: "Không phải là nhảy sông không được, lại đi nhảy núi đấy chứ?"

Lại có người không mẫn không nhạy tiếp lời: "Trời phải đổ mưa, gái phải lấy chồng, người ta muốn tìm cái chết, anh cản được hay sao?"

Quả nhiên chuyện chẳng liên quan đến mình thì nói rất nhẹ nhàng, đám người kia nhắc đến chuyện này, tựa như xem kính chiếu ảnh vậy, Nhạc Phong đầy một bụng tức, lại lười phải nói nhiều với bọn họ, đi tìm theo phương hướng mà người nọ chỉ.

Đường lên núi mới đầu còn khá bằng phẳng, sau đó lại càng đi càng dốc, Nhạc Phong càng đi lên tìm lại càng thấy luống cuống, bò một đoạn, hai tay chống đầu gối thở đến hụt hơi, lòng nói cứ ngu ngốc đi tìm như thế này không được, vẫn phải gọi, vậy nên bèn bắc hai tay thành loa gọi quanh bốn phía một lần, chỉ chốc lát khắp nơi vọng đến tiếng vang, gió lửa qua, cành lá trên đầu kêu lên xào xạc, lại khiến cho xung quanh có vẻ như càng thêm yên tĩnh, Nhạc Phong chẳng còn cách nào khác, thở hổn hển xong, lại tiếp tục trèo lên núi, đi được khoảng gần mười phút mới dừng lại nghỉ, vô tình nhìn lại con đường phía sau, chợt thấy trong bụi cỏ khuất tầm mắt có một người đang ngồi, trái tim Nhạc Phong giật thót, theo đường cũ đi xuống.

Đến gần nhìn, quả nhiên chính là Đường Đường, cô bó gối ngồi đó, đầu gác trên đầu gối, toàn thân cao thấp đều ướt sũng, bùn đất xung quanh cũng ướt một khoảng, cũng may hôm nay cô mặc một bộ đồ khá bắt mắt, bằng không Nhạc Phong thật sự khó mà phát hiện ra cô.

Nhạc Phong nhìn cô một lúc, băng qua bụi cỏ ngồi xuống bên người cô, dừng một chút rồi hỏi cô: "Đường Đường, tôi gọi cô, cô có nghe thấy không?"

Quý Đường Đường vẫn giữ nguyên tư thế kia, ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên, lũng bưng đáp một tiếng: "Có."

Nhạc Phong nhất thời cảm thấy đoạn đường khi nãy đi thật phí công: “Vậy sao cô không trả lời tôi?” Câu trả lời của Quý Đường Đường thiếu chút nữa làm anh tức đến ngất xỉu: “Anh gọi tôi là tôi phải trả lời sao, Hiến Pháp quy định thế à?”

Nhưng Nhạc Phong thật sự chẳng còn cách nào với cô, đành phải hỏi cô tiếp: “Đang yên đang lành, cô nhảy sông làm gì?”

“Dưới sông mát mẻ.”

Nhạc Phong chỉ hận không thể mua một miếng đậu hủ mà đập đầu chết: “Đường Đường, cô có thể nói chuyện tử tế với tôi được không? Xem như tôi cầu xin cô đấy, được không?”

Ăn nói khép nép vẫn có chút tác dụng, Quý Đường Đường rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, toàn thân cô chẳng có chút sức sống nào, ánh mắt rất mệt mỏi, vết thâm tím nơi khóe miệng còn chưa tan, mặt hình như còn hơi bị sưng, Nhạc Phong sửng sốt một chút, vươn tay muốn chạm lên mặt cô, đến trước mặt lại rút trở lại: “Tôi đánh đúng không?”

Quý Đường Đường cười nhạt một tiếng: “Không phải, lừa dối.”

Nhạc Phong vừa tức vừa buồn cười, đành phải nói hòa theo cô: “Vậy cô làm gì con lừa đó rồi?”

“Xắt làm tám miếng, bốn miếng đưa sang Nhật Bản, bốn miếng tổng đến Trung Đông.”

Da mặt Nhạc Phong giật giật: “Đưa đến một nơi không được à?”

“Không được, đưa đến một nơi còn có khả năng được toàn thân, phải tách ra.”

Nhạc Phong ghen nửa ngày không thốt nên lời, cuối cùng than thở: “Cô bé, là lỗi của tôi, đừng giận nữa được không? Cô nói đi, muốn tôi làm gì đây?”

Mặt Quý Đường Đường không chút thay đổi: “Bảo anh làm gì anh cũng làm hết?”

Nhạc Phong gật đầu: “Làm hết.”

“Vậy anh đi chết đi.”

Nhạc Phong cầm nín, nửa ngày trời mới dật ra được một câu: “Có thể không chết được không?”

Quý Đường Đường cũng thoải mái: “Có thể, anh đi bán đi.”

Lần này Nhạc Phong liền ghen đến mức không thốt nên lời, Quý Đường Đường hừ lạnh một tiếng, lại vùi đầu gác trên đầu gối.

Nhạc Phong vág hết cả đầu: “Đường Đường, tôi có thể không làm chuyện vô đạo đức đó được không? Quá gia tăng gánh nặng cho tổ cần quét mại dân...”

Quý Đường Đường không trả lời, Nhạc Phong nhìn cô một lúc, phát hiện bà vai cô đang rung lên từng đợt, bỗng nhận ra: cô ta đang cười!

Nhạc Phong bị chọc giận, nắm lấy vai cô buộc cô ngẩng đầu: “Học ở đâu cái thói hư hỏng như vậy hả?”

Quý Đường Đường nín cười: “Sao anh lại đến đây?”

Nhạc Phong giúp cô gẩy mấy lọn tóc ướm ra sau vai: “Thần Côn thấy cô nhảy sông, đang yên đang lành, nhảy sông làm gì?”

Ánh mắt của Quý Đường Đường có chút biến đổi, cô cúi đầu vươn tay day day huyệt Thái Dương: “Tôi thật sự không biết.”

Nhạc Phong trừng cô: “Tự mình nhảy từ trên cầu xuống, lại nói mình không biết? Cô gạt ai thế?”

Quý Đường Đường cũng rất khổ não: “Tôi thật sự không biết, tôi đang đi trên cầu, đầu óc đột nhiên liền trống rỗng, sau khi tỉnh táo lại, tôi đã được người ta vớt lên từ dưới sông rồi.”

Nhạc Phong căn bản không tin, anh tiến tới trước mặt Quý Đường Đường, vươn tay sờ sờ trán cô:

“Đường Đường, ngã bệnh phải uống thuốc.”

Quý Đường Đường tức giận gạt tay anh ra: “Nhưng mà tôi có một phỏng đoán.”

“Nói nghe xem nào.”

Quý Đường Đường nhìn anh một cái, chợt ỉu xiu: “Thôi đi, có nói anh cũng chẳng tin.”

“Tôi tin mà.” Nhạc Phong vội vàng tỏ rõ thái độ, “Cô nói đi.”

Quý Đường Đường do dự một chút: “Tôi cảm thấy, hình như tôi bị Thẩm Gia Nhận nhập vào người.”

Nhạc Phong không nói gì, một lúc lâu mới nhẹ giọng đáp lại: “Đường Đường, chị Nhận Tử vừa mới mất, cô đừng lấy chị ấy ra đùa.”

Quý Đường Đường vụt đứng dậy: “Đã bảo là anh sẽ không tin mà, cứ bắt tôi phải nói. Nói ra lại bảo tôi nói đùa, con người tôi thích nói giỡn lắm hay sao, anh cho là bị ma nhập vào người vui vẻ lắm à?”

Cô càng nói càng tức, quay đầu bỏ đi, Nhạc Phong không ngờ cô lại tức đến vậy, vội vàng đứng dậy kéo cô lại: “Đường Đường, chờ đã.”

Quý Đường Đường bị anh kéo lảo đảo một cái, sau khi đứng vững, chợt vung tay cho anh một cái bạt tai.

Nhạc Phong bị hành động bất thành linh của cô làm cho tỉnh mộng, lại nghe thấy Quý Đường Đường nức nở kêu lên: “Tôi có gì không tốt, vì sao cậu thích Miêu Miêu mà không thích tôi? Cậu thích Miêu Miêu trước, vậy những việc cậu làm vì tôi tính là cái gì? Lúc tôi bị Diêm Lão Thất đánh, cậu đứng ra mặt vì tôi chứ, cậu che chở tôi như vậy, thật sự chỉ coi tôi là chị gái thôi sao? Thật sự chỉ coi tôi là chị gái thôi sao?”

Đầu óc Nhạc Phong oành một tiếng nổ tung, tầm mắt nhanh chóng phủ kín một tầng hơi nước, Quý Đường Đường níu lấy cổ áo anh, khóc sướt mướt hỏi đi hỏi lại anh câu đó, thân thể từ từ xụi lơ xuống, Nhạc Phong bỗng không phân biệt nổi đây là hiện thực hay là ký ức, anh cúi người ôm lấy thắt lưng Quý Đường Đường: “Chị Nhận Tử, chị đứng lên rồi nói.”

Mặt Quý Đường Đường tràn ngập nước mắt, cô ngẩng đầu lên, không chút nghĩ ngợi, hôn lên môi Nhạc Phong.

Tất cả, giống hệt cái đêm Thập Tam Nhận uống rượu say mấy năm trước, chỉ khác ở chỗ, lúc đó đám Mao Ca và Đầu Trọc đều có mặt, lập tức kéo hai người ra, giải cứu cho Nhạc Phong đang lúng túng lúc ấy.

Nhạc Phong nhất thời cứng đờ, không biết làm sao mới phải, trong đầu lại thoáng qua một suy nghĩ thật tức cười: nếu bị Đường Đường phát hiện, lần này chắc phải xắt thành tám mươi miếng đây? Chắc có thể xuất khẩu đến Á Phi Mỹ La tinh bảy lục địa...

Suy nghĩ còn chưa vận hành xong, đột nhiên đã bị đẩy mạnh ra, đụng trúng vào thân cây phía sau, lưng bị va chạm sinh đau, Nhạc Phong thẫn thờ, thay đổi cũng đúng lúc ghê.

Quả nhiên, vừa ngẩng đầu lên đã gặp ngay ánh mắt giết người của Quý Đường Đường.

Nhạc Phong vội vàng chứng tỏ sự trong sạch: “Đường Đường, tôi tuyệt đối không phải là thừa nước đục thả câu.”

Quý Đường Đường “ừ” một tiếng, ừ mà khiến cho Nhạc Phong lạnh cả sống lưng: “Vậy ý của anh là, anh đang coi giúp người khác làm niềm vui đúng không?”

“Tôi chỉ là bị ép phối hợp một lúc,” Đầu óc Nhạc Phong nhanh chóng vận hành, nghĩ phải nhanh chóng dời lực chú ý của Quý Đường Đường đi, “Đường Đường, tôi tin lời cô, cô có lẽ thật sự bị chị Nhận Tử ám rồi. Chuyện này rất nghiêm trọng...”

Quý Đường Đường không mảy mà với cái trò này của anh: “Tôi biết chuyện rất nghiêm trọng, anh lại đây để tôi tấn một trận trước đã.”

Nhạc Phong không ngừng kêu khổ: “Thật sự không thể trách tôi, cũng đâu phải là tôi chủ động!”

Quý Đường Đường không để ý đến anh, bắt đầu ngồi xổm xuống tìm hung khí trên đất, cuối cùng nhặt lên một cành cây, ít nhất cũng phải to bằng cái gậy.

Cũng may người có lúc nhanh trí, Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì: “Đường Đường, tôi thấy nghiêm trọng không chỉ có chuyện cô bị ám, cô biết không, Diệp Liên Thành, bạn trai của chị Nhạn Tử đã quay lại rồi.”

Quý Đường Đường rõ ràng sửng sốt một chút, giọng nói chợt biến đổi rất kỳ quái: “Diệp Liên Thành?”

“Phải, Diệp Liên Thành là bạn trai của chị Nhạn Tử đấy.” Mắt thấy lực chú ý của Quý Đường Đường không còn đặt ở chuyện tấn anh nữa, Nhạc Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Cô xem cô đi, một khi bị ám là không biết mình đang làm gì, nhớ đâu chị Nhạn Tử đi tìm Diệp Liên Thành thì sao? Nhớ đâu còn... ngọt ngào lần cuối thì làm sao bây giờ? Tôi nói cô hay, tôi là một người có đạo đức, tôi sẽ ngăn không để cô làm loạn. Nhưng mà Diệp Liên Thành thì chưa chắc, mỹ nữ nhảy vào vòng tay, anh ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt, đến lúc đó có phải cô sẽ... à ừm... thiệt lớn đúng hay không?”

Đầu óc của Quý Đường Đường hỗn loạn thành một đống, cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, giọng nói cũng có chút run rẩy: “Diệp Liên Thành?”

“Đúng vậy.” Nhạc Phong vô cùng nghiêm túc gật đầu một cái, thuận tiện rút cành cây từ trong tay cô ra, vung tay lên ném đi xa nhất có thể, “Cho nên, tôi phải canh chừng cô đúng không?”

Quý Đường Đường cúi đầu, hàm hồ đáp một tiếng.

“Cuối cùng tôi muốn hỏi cô một câu, ” Nhạc Phong chuyển đề tài về chính đạo, “Trên đời này, thật sự có chuyện bị ma nhập vào người à? Nhóc con, sao cô lại bị nhập được?”

49. Chương 18

Tại sao lại bị Thập Tam Nhạn nhập vào người? Bản thân Quý Đường Đường cũng không biết rõ.

Đêm đó, rõ ràng cô muốn gọi Trần Lai Phương ra, cách làm kia cũng hoàn toàn là sao y bản chính, đáng lý sẽ không xảy ra sai lầm. Nguyên nhân duy nhất có thể xảy ra là, cô không nghe theo lời mẹ dặn dò mà lần từng bước đến, sử dụng chú thuật phức tạp trong trạng thái năng lực của bản thân còn chưa đầy đủ, không khống chế được những oán khí đột nhiên xuất hiện bên cạnh nên mới bị Thập Tam Nhạn nhập vào người.

Đây chưa phải là điều tồi tệ nhất, tồi tệ hơn nữa chính là, cô căn bản không biết làm sao để đẩy Thập Tam Nhạn đi, giở thư mà mẹ để lại cho cô ra, trong đó cũng hoàn toàn không đề cập đến -- có thể những người con gái họ Thịnh khác đều thần thông quảng đại, chưa bao giờ gặp phải tình huống trái khoáy như cô.

Có lẽ là bởi vì khi bị nhập vào người trí nhớ của bản thân hoàn toàn trống rỗng nên Quý Đường Đường không có cảm giác sợ hãi mấy, trái lại càng nghĩ càng tức, cố tình bên cạnh lại còn có một người chẳng biết điều cứ liều mạng hỏi dồn: “Này Đường Đường, sao cô lại bị chị Nhạn Tử nhập vào người?”

Cơn tức trong bụng Quý Đường Đường đều trút hết lên người Nhạc Phong: “Tôi gọi hồn, gọi nhầm người nên bị nhập, tôi chưa thành thạo nghiệp vụ được chưa?!”

Nhạc Phong sửng sốt một chút, nửa ngày mới dật ra hai chữ: “Nghiệp vụ?”

“Đúng vậy, nghiệp vụ, tôi làm nghề này đấy, sản nghiệp gia tộc, thừa kế gia nghiệp, không được à?”

Cô đang tức giận, nói đến 90% đều là thật, có điều trong đầu, cô chắc chắn Nhạc Phong hẳn là không tin, mà Nhạc Phong thì đương nhiên là không tin.

Có điều ngoài mặt Nhạc Phong vẫn rất bình tĩnh: “Sản nghiệp gia tộc à? Gia tộc cô tại sao lại tòi ra một con gà mờ như cô chứ, gọi hồn mà cũng gọi nhầm người, mấy vị tiên nhân nhà cô mà biết có con cháu đời sau như cô, chắc cũng tức đến mức đội mồ sống dậy mất.”

Quý Đường Đường giận sôi nói không nên lời, trừng mắt nhìn Nhạc Phong một cái xoay người bỏ đi,

còn chưa bước được hai bước đã bị Nhạc Phong kéo lại: “Đứng lại cho tôi, còn chưa nói xong đâu, cơn tức lớn vậy. Tôi hỏi cô, chị Nhạn Tử nhập vào cô, tại sao lại lôi cô đi nhảy sông?”

Quý Đường Đường vươn tay gạt bàn tay đang kéo cánh tay cô của Nhạc Phong ra, lại không đẩy được: “Ma quỷ thì còn có thể muốn làm gì, chẳng phải là tìm thể thân hay sao?”

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: “Chị Nhạn Tử không phải người như vậy.”

Quý Đường Đường thấy nực cười trong lòng, chẳng buồn gỡ tay Nhạc Phong ra nữa: “Nhạc Phong, giờ chị ta không phải là người nữa, mà là ma.”

Nhạc Phong không chút khách khí: “Cho dù là ma thì cũng phân ra tốt xấu.”

Quý Đường Đường châm chọc: “Ma tốt thì không gọi là ma, mà gọi là thiên sứ.”

Sắc mặt Nhạc Phong lạnh lẽo, bàn tay níu lấy cánh tay cô dùng sức hơn mấy phần: “Đường Đường, cô mà còn nói linh tinh với tôi nữa, tôi sẽ trở mặt đấy.”

Quý Đường Đường đau đến hệt hơi, thấy Nhạc Phong nổi giận, trong lòng không hiểu sao lại thấy thật ảm ức: “Tại sao tôi lại phải lừa anh! Nếu không chị ta kéo tôi đi nhảy sông làm gì? Chẳng lẽ chị ta muốn đi bơi? Nhạc Phong, tôi căn bản không biết bơi, nếu lúc ấy không phải ban ngày, nếu không phải trên bờ sông có nhiều người vớt tôi lên, tôi thật sự sẽ chết đuối dưới nước. Anh không tin chị ta muốn hại tôi, vậy anh cảm thấy mục đích của chị ta là gì? Hà?”

Nhạc Phong nhất thời không có lời nào để đáp lại.

Quý Đường Đường gạt tay anh ra, cau mày xoa xoa nơi bị anh siết đau, trong lòng Nhạc Phong cũng có chút không chắc chắn, giọng nói thoáng phiến nhiễu: “Nhưng vô lý, chị Nhạn Tử không thù không oán với cô, không đến nỗi đi hại cô chứ.”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, không tìm được an ủi anh: “Tôi cảm thấy, chuyện này không liên quan đến việc chị Nhạn Tử có thù oán với tôi hay không, tôi luôn nghĩ, ma là một phần phóng đại vô hạn của mặt tối trong con người ta. Nhạc Phong anh cứ nghĩ đi, một người đã chết, nếu như tâm cảnh thật sự bình yên thì phải tiêu tán như một cơn gió hay một làn khói mới đúng, nhưng oán khí là phần không tiêu tan, cho nên ngưng tụ thành ma, nói cách khác, ma này vốn là một luồng oán khí một luồng bóng tối, mặt lương thiện đã sớm rời khỏi chị ấy rồi, cho nên ma muốn hại người cũng là chuyện đương nhiên thôi đúng không? Cho nên anh đừng có coi chị ta là Thảm Gia Nhạn nữa, kỳ thực đã không phải, thật sự không phải.”

Nói xong mới phát hiện Nhạc Phong vẫn đang nhìn cô, Quý Đường Đường bị anh nhìn mà thấy rờn rợn: “Sao hả?”

Nhạc Phong nhin cười: “Đường Đường, sao trong nháy mắt tôi lại có cảm giác cô bị Thần Côn nhập vào người nhỉ? Đây, tôi đột nhiên phát hiện ra cô và Thần Côn rất có tiếng nói chung đấy, cô xem, trai tài gái sắc, hay là để tôi se duyên cho, cô suy nghĩ đi?”

Quý Đường Đường không hề tức giận: “Được thôi Nhạc Phong, là anh nói đấy, mỗi ngày anh nhất định phải làm được.”

Nhạc Phong không ngờ tới vậy mà không khiến cô tức giận được: “Thật à?”

Quý Đường Đường cười tít mắt: “Thật chứ, anh đi nói với Thần Côn, tôi cũng thăm mền anh ấy lâu lắm rồi.”

Nhạc Phong phẫn nộ: “Vậy thì thôi, cô đồng ý nhưng tôi còn không nỡ đâu. Đây, bây giờ đang ở trong cái động nào hả?”

Quý Đường Đường nghe không hiểu, Nhạc Phong nhin cười: “Trước công an có giúp tìm cô, kết quả tất cả các quán trọ đều không có ghi chép đăng ký vào ở của cô. Cô không ở trong động thì còn đi đâu được?”

Mặc dù đã sớm đoán được chỗ ở của Quý Đường Đường tuyệt đối không phải nhà trọ bình thường,

nhưng tận mắt nhìn thấy thực sự, Nhạc Phong vẫn lấy làm kinh hãi: đây làm sao mà gọi là chỗ ở được, bên ngoài Cổ Thành toàn là núi, trên con đường núi ở lưng chừng triền núi gần đây nhất có một căn nhà gỗ bỏ hoang của người dân trước kia, nóc nhà đột mưa, cửa sổ gió lùa, ngay cả cửa cũng không có then cài, quanh nhà mọc đầy cỏ dại, cô ấy lại ngủ ở một nơi như thế này.

Nhạc Phong lập tức không kìm được nói: "Đường Đường, đây là chỗ cho người ở sao?"

Quý Đường Đường trừng anh: "Tôi không phải là người à, anh dù sao cũng đã lăn lộn trên đường lâu như vậy, chưa ở ngoài trời bao giờ ư? Ở đây so với đất hoang, ít nhiều cũng có mái ngói che đầu, không phải sao?"

Nhạc Phong có chút tức giận, cũng không rõ là đang tức ai: "Không phải tôi có ý đấy, Đường Đường, chỗ này không nước không điện, giường cũng chỉ còn lại tấm ván, chắc cũng bị bỏ hoang mười mấy năm rồi, cô là con gái, sao lại ở chỗ này được?"

Quý Đường Đường thấy lạ: "Có gì mà không thể? Chẳng phải đã có nệm chống ẩm với túi ngủ rồi sao, cũng chỉ là chỗ ngủ mà thôi, trước kia tôi đã ngủ rất nhiều nơi, còn không bằng được với chỗ này ấy, xập xệ."

Nhạc Phong không dài dòng với cô nữa: "Cô đi theo tôi, tối nay quay về Phong Nguyệt ngủ."

Quý Đường Đường lập tức cự tuyệt: "Tôi không về, đó là nơi Thập Gia Nhận đã chết, chị ta vẫn còn ám tôi đây này, nhớ đâu xảy ra chuyện gì thì sao."

"Vây đến Khách Mãn Đình, tiền trọ tôi chi, cô không thể ở đây được."

Quý Đường Đường rất cố chấp: "Tôi nhất định phải ở đây."

Nhạc Phong cá giận: "Tại sao cô cứ nhất quyết phải ở chỗ này, đầu óc cô có vấn đề à."

Quý Đường Đường mới đầu không nói gì, sau đó chợt cứng rắn bật ra một câu: "Ở đây trừ tôi ra đến một con ma cũng không có, nếu thật sự có kẻ muốn giết tôi, có đến đây cũng sẽ không giết nhầm người, việc tôi làm mình tôi chịu, sẽ không liên lụy đến người khác."

Nói xong cũng không nhìn Nhạc Phong, quay người bước vào nhà.

Nhạc Phong bị những lời của cô làm cho bối rối, sau khi hồi hồn, lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu: Cô bé này ngoài miệng thì không nói, trong lòng sợ là vẫn cảm thấy cái chết của Thập Tam Nhận không thể không liên quan đến mình, miệng thốt ra những lời tức giận, nhưng nghe vào, tại sao lại thấy khó chịu như vậy?

Nhạc Phong đứng nguyên tại chỗ một lúc, cuối cùng vẫn bước vào trong, trần nhà lơ lửng thành thành, khoảng trống giữa nhà trải một tấm nệm chống ẩm, Quý Đường Đường ngồi trên nệm, đang vui đùa lục lọi thứ gì đó trong ba lô, Nhạc Phong nhìn cô nửa ngày, chợt buông một câu: "Đường Đường, trông cô cũng là con gái được nuôi dưỡng trong nhà khá giả, tôi mà là cha mẹ cô, nhìn cô như thế này, chắc đau lòng chết mất."

Quý Đường Đường lập tức sững sờ cả người, cô nhìn Nhạc Phong một cái, vành mắt nhanh chóng đỏ lên, dừng một chút, cô ngẩng đầu lên nhìn mái nhà, nén nước mắt lại, khịt mũi: "Nhạc Phong, trước kia tôi còn ngủ ngoài mộ nữa kia, tôi cũng cảm thấy, nếu cha mẹ tôi mà nhìn thấy, chắc đau lòng chết mất."

Vừa nói vừa đưa tay lau mắt, lại cúi đầu lục túi, Nhạc Phong chỉ cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, anh bước qua ngồi xuống trên nệm chống ẩm cạnh Quý Đường Đường: "Cô bé, sao cô lại ngủ ngoài mộ được?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy chuyện này quá mức ghen uất, không muốn tiếp tục dồn nén trong lòng nữa: "Có một lần đang đi trên đường, ở Ninh Hạ, cụ thể thì không nhớ rõ, dù sao thì trước không thôn sau không quán, trời lại sắp tối, đành phải bắt xe trên đường đi quá giang. Nhờ được một chiếc xe container, tôi ngồi ở buồng lái, lúc ấy tôi hỏi cần bao nhiêu tiền, gã đó nói không cần. Sau đó xe đi được nửa đường, gã đó lại nói ra một yêu cầu rất quá đáng, vô cùng không biết xấu hổ, tôi

tức quá, chửi gã một trận, gã cũng không cưỡng ép, chỉ nói không làm thì cút xuống xe, tôi bảo cút thì cút, cửa xe vừa mở, tôi liền nhảy xuống luôn, đeo ba lô đi về phía bên kia, lúc đấy trời đã tối rồi, lại đang tức giận, không chú ý nhiều, sau đó lại cảm thấy có gì đó không ổn, vừa bật đèn pin lên nhìn, tóc gáy dựng hết cả lên, tôi lại đi đúng vào nghĩa địa, chỉ chít, từng nắm mồ một, da đầu tôi như nứt hết cả ra, mà ma quỷ hơn chính là, tiếp đó tôi không ra khỏi đó được, như là bị quỷ dựng tường vậy, đi một vòng mà vẫn ở một chỗ."

Cô cười một cái, có chút ngượng ngập nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong, tôi không nói quá một chút nào đâu, lúc ấy tôi sợ đến mức bật khóc."

Nhạc Phong vươn tay vuốt tóc cô: "Vậy sau đó thì sao?"

"Tôi nghe nói, quỷ dựng tường cũng tương tự như một loại thôi miên bởi hoàn cảnh, không phải là bởi vì không có đường, mà là lúc ấy anh đã mất đi cảm giác về phương hướng, nói cách khác, khả năng định chính của đôi mắt và đại não anh không tồn tại, anh cảm thấy anh đang đi thẳng, nhưng thực chất là anh đang đi lòng vòng, chỉ có điều lúc đó anh không cảm giác được, càng cố chấp lại càng không thoát ra được, càng không thoát ra được lại càng thấy suy sụp. Lúc ấy tôi cảm thấy mình không thể đi tiếp được nữa, tôi phải nghỉ ngơi, tôi phải ngủ, tôi liền lấy đệm ra, trải ra giữa một đồng mồ mả, cuộn quần áo nằm một đêm, thật ra thì chẳng ngủ nổi, anh biết mấy tiếng động kỳ quái trong nghĩa địa rồi đấy, còn cả ma trơi nữa, cả đời này tôi chưa bao giờ trải qua một đêm nào dài như vậy, lúc ấy tôi cảm thấy mình nhất định sẽ phát điên. Kết quả sáng hôm sau, mặt trời lên, thấy đường, tôi liền ra ngoài được."

Nhạc Phong không lên tiếng.

Quý Đường Đường không nhìn anh, chỉ thở dài một tiếng: "Lúc ấy sau khi ra đến đường cái, quay đầu lại nhìn một đồng mồ mả đằng sau, không hiểu tại sao, tôi lại có một thứ cảm giác mãnh liệt, cảm giác tôi của ngày hôm qua đã ở lại đó rồi, bước ra ngoài là một người khác."

Nhạc Phong rung mình một cái, anh vén ống tay áo lên, để cho Quý Đường Đường nhìn thấy cánh tay mình: "Đường Đường, cô xem cô nói ghê chưa này, tôi nổi hết cả da gà lên rồi."

Ánh mắt của Quý Đường Đường có chút phiêu đãng, hạ giọng xuống: "Thật đấy Nhạc Phong, anh không biết trước kia tôi là người thế nào đâu. Mao Ca lúc nào cũng nói Miêu Miêu rất yếu ớt, thật thì tôi còn ồm ẹo hơn cô ấy nhiều, lúc đó, tôi có ra ngoài dạo phố, bạn trai tôi cũng phải đưa tôi đến tận nơi, giao tận tay người bạn cùng đi dạo với tôi, anh ấy còn chẳng yên tâm để tôi ngồi xe một mình, tôi thường ngồi quá bến, cũng hay xuống nhầm bến, xuống nhầm xong toàn vừa khóc vừa gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đến đón tôi, tôi còn sợ sét đánh, lúc sét đánh nhất định phải có người ở bên cạnh tôi, tôi cũng sợ bóng tối nữa, buổi tối đi ngủ lúc nào tôi cũng bật đèn, chờ đến khi tôi ngủ thiếp đi rồi mẹ tôi mới vào tắt đèn hộ tôi. Lúc đó tôi đứng trên đường, nhìn cái nghĩa địa mà tôi đã nằm cả đêm, chính bản thân tôi cũng không rõ, một người như tôi, làm sao có thể chống đỡ qua một đêm như vậy."

Nói đến đây, cô quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Anh nói xem, là vì cái gì?"

Nhạc Phong biết cô chỉ hỏi như vậy chứ chẳng hề mong chờ câu trả lời của mình, cười cười không lên tiếng, quả nhiên, Quý Đường Đường lại tự nói tiếp: "Tôi cảm thấy, tôi giống như một đứa trẻ bị ngã, lúc có cha mẹ ở bên cạnh, vấp ngã thì gào khóc chờ cha mẹ đến ôm ấp dỗ dành, nhưng một khi bọn họ không có ở đây thì chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc tự mình bò dậy. Con người đều bị cảnh ngộ bức bách mà ra, một khi biết được chẳng còn nơi nào để dựa dẫm thì cũng chỉ có thể học cách tự mình bước đi; một khi biết nước mắt là vô dụng thì dần dần cũng sẽ không khóc nữa; một khi đã ăn gạo cám rồi thì sau này có ăn gạo nào cũng chẳng kén chọn nữa; lúc đó mà còn ồm ẹo, ồm ẹo cho ai nhìn đây. Giờ mà anh để cho tôi nhìn thấy bản thân trước kia, tôi sẽ cảm thấy mình là một đứa ngớ ngẩn, tật xấu đầy người, nhưng mà khi đó, có người yêu tôi, có người thương tôi. Giờ tôi cảm thấy mình đã tiến hóa nhiều lắm, rất độc lập, cũng không mắc bệnh công chúa nhiều như trước, vậy mà lại chẳng có ai yêu cũng chẳng còn ai thương, con mẹ nó, đây là cái thói đời chó má gì thế."

Nói đến cuối, cô chột tức giận, ngửa đầu nằm ngả ra sau, hai tay đặt sau gáy.

Nhạc Phong cúi người xuống nhìn cô: "Đường Đường, vừa mới nói bậy nha."

Quý Đường Đường liếc xéo anh một cái: “Nói thì nói, có ai quản đâu.”

Nhạc Phong không vui: “Không phải có tôi quản đây sao.”

Quý Đường Đường hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Anh là cọng hành nào thế?”

Nhạc Phong nhìn vào mắt Đường Đường, vươn tay chỉnh trang lại đầu tóc của mình, giống như đang soi gương: “Một cọng hành vô cùng đẹp trai.”

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười, được một lúc cuối cùng mệt mỏi: “Nhạc Phong tôi ngủ đây.”

“Cô vẫn còn ướt mà, cứ thế đi ngủ à?”

Quý Đường Đường từ từ nhắm mắt lại: “Tôi mệt thật mà, tôi chỉ nằm một chút thôi.”

Nhìn cô đã mệt mỏi đến mức không xong, Nhạc Phong không đành lòng gọi cô dậy, đang định để mặc cho cô ngủ, ai ngờ cô bỗng nhiên lại tự mình mở mắt: “Nhạc Phong, nếu Thẩm Gia Nhận lại nhập vào người tôi, anh nhất định không được để cho tôi đi gặp Diệp Liên Thành đấy.”

Nhạc Phong cũng không để ý lắm: “Gặp cũng có làm sao, tôi sẽ trông chừng cô không được à, yên tâm, sẽ không để anh ta sờ mó được gì của cô đâu, không để cô làm mấy chuyện không dành cho nhi đồng được chưa.”

Quý Đường Đường lắc đầu: “Như thế cũng không được.”

Nhạc Phong thấy lạ: “Tại sao chứ?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: “Nghe nói anh ta rất đẹp trai, tôi sợ tôi không kiềm chế được mà yêu anh ta thì không ổn.”

Nhạc Phong “Phi” một tiếng thật mạnh, sau đó chỉ chỉ mặt mình: “Lại đây, nhìn gương mặt này lâu một chút.”

Lần này đến lượt Quý Đường Đường thấy lạ: “Tại sao chứ?”

“Cô nhìn thấy gương mặt đẹp trai như thế này rồi thì sẽ không rung rinh với Diệp Liên Thành nữa.” Nhạc Phong rất bốc mùi, “Thế này cho dễ so sánh, ví dụ như cô đã ăn gạo Thái chất lượng cao rồi thì chẳng có lý do gì cô lại đi nhưng nhớ gạo kém hết.”

Quý Đường Đường nhắm mắt lại, lẩm bẩm một câu: “Vừa nãy không phải anh vẫn là hành cơ mà, sao giờ lại biến thành gạo rồi?”

Nhạc Phong tức giận: “Gia thích biến thành gạo không được à, gạo còn không ý kiến, cô ý kiến cái gì?”

Quý Đường Đường ừ một tiếng: “Tôi vẫn thích hành hơn.”

Nhạc Phong không hề yếu thế: “Hành không thích cô.”

Quý Đường Đường lại ừ một tiếng, giọng nói dần nhỏ lại: “Đừng để tôi gặp Diệp Liên Thành đấy...”

Nhạc Phong vừa tức vừa buồn cười: “Diệp Liên Thành có nhìn thấy cô cũng sẽ không thích cô.”

Quý Đường Đường không đáp lại nữa, xem ra là đã ngủ thật.

Nhạc Phong thở ra, vươn tay vuốt ve mặt cô, thấy tóc cô ướt nhẹ, trong lòng than thở: để tóc ướt đi ngủ, tỉnh dậy kiểu gì cũng nhức đầu.

Nhất thời chẳng có việc gì làm, thấy ba lô cô đã thu dọn được một nửa, định kéo qua giúp cô nhét đồ lại vào bên trong, lúc nhét vào, chạm phải một thứ lạnh như băng, móc ra nhìn, là nắp một chiếc hộp bằng sắt, nhìn vào bên trong, chiếc hộp vẫn còn nằm trong ba lô, trong đó đầy những cuộn vé sắp rút ra đến nơi, Nhạc Phong vội vàng lấy ra, đang định đặt nắp hộp lại, chợt sững sốt một chút, vươn tay cầm lấy mẫu báo được cắt rời nằm ở trên cùng lên.

Vụ án kẻ gian đột nhập giết người vào đêm Giao thừa ở Hải Thành.

Giấy báo đã ố vàng, tiêu đề to dùng chữ in rất bắt mắt, Nhạc Phong đang định nhìn kỹ, sau lưng chợt vọng đến một tiếng thở dài âm u.

“Phong Tử.”

50. Chương 19

Nhạc Phong từ từ quay đầu lại.

Quý Đường Đường chẳng biết đã ngồi dậy từ lúc nào, đang mỉm cười với anh.

Đó không phải là kiểu cười của Quý Đường Đường, dù sao cô vẫn trẻ tuổi, không thể nào có kiểu cười từng trải qua bể dâu mà vẫn không mất đi mùi vị quyến rũ của đàn bà như vậy, đón lấy ánh mắt dịu dàng như nước của Thập Tam Nhận, cổ họng Nhạc Phong nghẹn cứng lại, chỉ gọi một tiếng “Chị Nhận Tử” rồi chẳng nói thêm được gì nữa.

Thập Tam Nhận vươn tay ra, từ từ vuốt ve gương mặt Nhạc Phong, xúc cảm mềm mại mà hơi lạnh lạnh khiến cho Nhạc Phong thoáng tỉnh táo lại, anh lấy lại bình tĩnh, hỏi chị ta: “Chị Nhận Tử, là ai giết chị?”

Trên mặt Thập Tam Nhận hiện lên vẻ hoảng hốt, chị ta rút tay lại, một lúc lâu mới lắc đầu: “Chuyện này không quan trọng.”

“Sao lại không quan trọng!” Nhạc Phong nóng nảy, “Chị Nhận Tử, chị chết... thậm chí như vậy, tôi sẽ không để cho chị chết mà không nhắm mắt.”

Nhạc Phong nói đến đây, mới đột nhiên ý thức được Thập Tam Nhận đang nói chuyện với mình, theo lý thường thì đã là một con “ma”, nhưng kỳ lạ, anh vậy mà chẳng có chút sợ hãi nào.

Nghe Nhạc Phong nói vậy, vẻ dịu dàng trong mắt Thập Tam Nhận bắt đầu tản đi, thay vào đó là một vẻ mĩa mai gần như lạnh lẽo, giọng nói cũng trở nên chua chát: “Chết không nhắm mắt? Khiến tôi phải chết không nhắm mắt, không chỉ có mỗi chuyện này.”

Dừng một chút chị ta đứng dậy: “Diệp Liên Thành trở về rồi đúng không?”

Nhạc Phong chợt cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức đứng dậy cản chị ta lại: “Chị định làm gì?”

Thập Tam Nhận nhíu mày: “Tôi muốn gặp Diệp Liên Thành, không quá đáng chứ?”

Nhạc Phong không biết nên nói sao: “Chị Nhận.. Nhận Tử, chị... chị đang nhập vào người khác, Đường Đường cô ấy... không muốn gặp Diệp Liên Thành. Còn nữa, tại sao chị lại kéo cô ấy đi nhảy sông? Chị có biết làm thế sẽ hại chết cô ấy không?”

Thập Tam Nhận lùi về phía sau hai bước nhìn Nhạc Phong, một lát sau, bỗng nở một nụ cười như điên cuồng: “Tất cả chuyện này đều do cô ta nói với cậu?”

Không đợi Nhạc Phong đáp lời, chị ta lại mở miệng: “Cô ta nói gì cậu cũng tin sao?”

Nhạc Phong đang định mở miệng, Thập Tam Nhận đã ngắt lời anh, cười đến càng thêm cổ quái: “Cô ta nói tôi rất xấu xa đúng không? Cô ta nói tôi muốn lấy mạng của cô ta đúng không? Phong Tử, thời gian tôi quen biết cậu lâu hơn hay là cô ta quen biết cậu lâu hơn, tại sao cậu lại không tin tôi? Đồ ngốc, cô ta bỏ bùa cậu hay sao mà cô ta nói gì cậu cũng tin?”

Nhạc Phong chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, mơ hồ cảm thấy sự tình dường như khác hẳn với những gì mình nghĩ lúc trước, lai lịch quỷ dị và hành động cử chỉ khó mà nắm bắt của Quý Đường Đường không ngừng đảo quanh trong đầu, cứ như vậy, trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi bản thân: đúng vậy, hiểu biết của mình với Đường Đường cũng chẳng đến mức nào, tại sao cô ấy nói gì mình đều tin?

Nhưng theo bản năng, vẫn muốn biện bạch đôi câu vì Quý Đường Đường: “Chị Nhận Tử, Đường Đường... cô ấy...”

Thập Tam Nhận không để anh nói hết, chị ta bỗng vươn tay túm lấy cổ áo Nhạc Phong, kéo Nhạc Phong

suýt nữa lão đảo, thần sắc trên mặt gần như dữ tợn: "Phong Tử, cậu hãy nhớ, không có cô ta tôi sẽ không chết, không có cô ta, tôi căn bản sẽ không phải chết!"

Nhạc Phong chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đang ầm ầm sụp đổ, lỗ tai ong ong, cổ tình lại nghe rất rõ những câu nói khác thường tiếp đó của Thập Tam Nhận: "Cậu biết tại sao cô ta không dám gặp Diệp Liên Thành không? Hà, tại sao?"

"Không muốn gặp" và "Không dám gặp" hiển nhiên là hai định nghĩa khác hẳn nhau, Nhạc Phong lập tức phản ứng kịp: "Ý chị là, Đường Đường biết Diệp Liên Thành?"

Thập Tam Nhận cười lên lạnh lạnh, tiếng cười nhỏ dần, sắc mặt chị ta thoáng lạnh lẽo, vươn tay nắm lấy cổ tay Nhạc Phong, ngón tay thon dài gần như găm vào thịt anh: "Phong Tử, đi gặp Diệp Liên Thành với tôi, gặp được Diệp Liên Thành rồi, cậu sẽ hiểu hết tất cả."

Nhạc Phong bị Thập Tam Nhận kéo đi, trong đầu như bị lấp đầy bởi một đống hỗn loạn, đường xuống núi gập ghềnh, mấy lần anh suýt té, trời đã về chiều, mặt trời từ từ hạ xuống núi, trong núi lạnh lẽo nhanh hơn trong Cổ Thành rất nhiều, lúc gần đến chân núi, Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì, đột ngột dừng bước, lật tay kéo Thập Tam Nhận dừng lại.

Thập Tam Nhận quay đầu lại nhìn anh, mái tóc thật dài vẫn còn ướt, có vài sợi dính vào trên trán, cảm hơi nâng lên, trong nháy mắt giống như Quý Đường Đường đã quay trở lại, Nhạc Phong nhìn Thập Tam Nhận, giọng nói vô cùng bình tĩnh: "Chị Nhận Tử, chị nói thật với tôi, nể tình mấy năm nay tôi vẫn gọi chị bằng chị, nể mặt giao tình giữa mọi người, chị nói một câu, tôi sẽ tin chị. Chị nhìn vào mắt tôi mà nói, là Đường Đường hại chị, là cô ấy hại chết chị."

Thập Tam Nhận ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhạc Phong, nhả từng chữ: "Là cô ta."

Nhạc Phong mặt không chút thay đổi nhìn chị ta, đầu tiên là trầm mặc một lúc lâu, sau đó chợt bật cười, cười mãi cười mãi, nước mắt đã chảy ra, anh vươn tay lau mặt, tránh khỏi ánh mắt của Thập Tam Nhận, vẫn cười, cuối cùng cực kỳ chua chát nói một câu: "Đường Đường, tại sao cô lại thế, tôi chưa từng hoài nghi cô."

Nói một câu liền nói không nổi nữa, anh vươn tay đẩy Thập Tam Nhận ra, tự mình men theo đường núi đi về phía Cổ Thành, gió núi thổi qua, tạt vào mắt phát đau, Thập Tam Nhận sững sờ một lúc, đuổi theo, lúc gần đến cửa thành, chị ta thực sự không nhìn được, bước nhanh vài bước chặn Nhạc Phong lại: "Phong Tử, có phải cậu thích Đường Đường rồi không?"

Nhạc Phong không lên tiếng, anh ngẩng đầu nhìn bức hoành phi treo ở chính giữa tường thành, đáp lại: "Có thích cô ấy hay không tôi không rõ, tôi chỉ biết, vừa nghĩ đến chuyện từ đầu đến cuối cô ấy đều lừa dối tôi, tôi khó chịu vô cùng, thật đấy."

Nói xong lại bật cười, cúi đầu day mi tâm: "Chị Nhận Tử, chị đang nhập vào người cô ấy, chị có thể rời đi một lúc không? Tôi muốn nói với cô ấy mấy câu."

Thập Tam Nhận vươn tay nắm lấy tay Nhạc Phong, dịu dàng đáp một câu: "Phong Tử, cậu hãy tin tôi, sau này cô ta sẽ không có cơ hội để lừa gạt cậu nữa đâu."

Nhạc Phong còn chưa kịp trả lời, sau lưng chợt vang lên một tràng tiếng chuông xe đạp lạnh lạnh, ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc: "Này, cô gái, cô chưa đi à? Tốt quá, tôi đang vội tìm cô đây."

Nhạc Phong dựa vào giọng nói là nghe ra ngay người nói chuyện chính là ông cảnh sát lão Trương kia, mấy ngày nay thường xuyên qua lại, lão Trương cũng coi như một nửa là người quen, Nhạc Phong kéo Thập Tam Nhận ra sau lưng che chắn, chào hỏi lão Trương: "Vẫn đang bận?"

"Vừa hay đang đi tìm cô bé này." Lão Trương bước từ trên xe xuống, chống chân chống xe đạp, cúi đầu móc một xấp tài liệu từ trong chiếc túi đeo vai trên người ra, "Người ở trên phố chúng tôi cũng đã hỏi một lượt rồi, lại tra hồ sơ, đã liệt kê được một vài kẻ tình nghi ra, trên cơ bản là đều có tiền án, mà ở đây cũng chỉ có cô gái này từng thấy mặt hung thủ, tôi đang nghĩ tìm được cô bé này để nhận diện thì tốt qua, cô gái, cô sang đây xem xem, kẻ nào giống nhất?"

Ảnh đều là bản photocopy đen trắng, Nhạc Phong kéo Thập Tam Nhận một cái: "Nhận... Đường Đường, tới đây xem xem, đêm hôm đó, là kẻ nào?"

Thập Tam Nhận đón lấy xấp giấy photo kia, từ từ lật xem, bên trên đều là một đám cao to, mặt mày cũng lộ ra vẻ dữ tợn, Nhạc Phong nhìn một chút, chợt nhảy ra một suy nghĩ: đêm hôm đó ở ngoài bờ ruộng, Đường Đường đúng là bị người khác tấn công, nếu quả thực như lời chị Nhận Tử nói là Đường Đường giết chị ấy, như vậy thì người giết Trì Hồng Anh và chị Nhận Tử không phải một người. Nhưng dựa vào lập luận của cảnh sát, sau khi Thập Tam Nhận chết, có hàng xóm nhìn thấy một gã mặt mày dữ tợn rời đi, lúc đó lão Trương cũng căn cứ vào điều này mà phỏng đoán rằng hung thủ muốn đến tìm Đường Đường diệt khẩu...

Nếu không phải là gã đó giết Thập Tam Nhận, vậy hẳn là Đường Đường giết, nhưng Thập Tam Nhận là bị người ta chìm vào trong chum nước mà chết ngạt, Nhạc Phong không sao tưởng tượng nổi cảnh tượng Quý Đường Đường tàn nhẫn chìm Thập Tam Nhận vào trong chum nước.

Đến tận giờ phút này, anh mới bắt đầu nghĩ đến một vấn đề: những gì chị Nhận Tử nói, có nhất định là sự thật hay không?

Những lời Quý Đường Đường nói chợt vang lên rành mạch trong đầu: ma này vốn là một luồng oán khí một luồng bóng tối, mặt lương thiện đã sớm rời khỏi chị ấy rồi, cho nên ma muốn hại người cũng là chuyện đương nhiên thôi đúng không? Vậy nên anh đừng có coi chị ta là Thẩm Gia Nhận nữa, kỳ thực đã không phải, thật sự không phải....

Trán và lòng bàn tay Nhạc Phong bắt đầu rịn mồ hôi: nên tin ai đây? Đường Đường hay Thập Tam Nhận?

Nội tâm đang giằng xé kịch liệt, Thập Tam Nhận bỗng rút ra một tờ từ trong tập giấy kia ra: "Tên này."

Nhạc Phong theo bản năng nhìn sang, trên giấy là một gã đàn ông khoảng 40 tuổi, mặt chữ quốc, môi rất dày, mũi ưng, thân hình rất to khỏe.

Lão Trương dường như cũng hít một hơi lạnh, ông ta cầm lấy tờ giấy kia, nhìn một lúc lâu, hung ác mắng một câu: "Mẹ kiếp, phức tạp rồi."

Nhạc Phong nghe ra trong lời nói của ông ta có ý tứ khác, vô cùng cảnh giác hỏi tới: "Sao vậy?"

Lão Trương đến giờ mới nhớ đến chuyện giữ bí mật: "Chuyện này... không tiện tiết lộ, để sau này có đầu mối gì sẽ nói với cậu sau..."

Nhạc Phong bức bối: "Thôi dẹp đi, ông tưởng ông là cảnh sát quốc tế chắc, lại còn không tiện tiết lộ. Cổ Thành này to bằng chừng nào, đầu đường cuối phố cũng toàn người quen, hơn nữa tôi là bạn của người bị hại, chẳng lẽ tôi còn đi thông báo cho tội phạm chạy trốn chắc?"

Lão Trương suy nghĩ một chút thấy cũng phải, đưa mắt nhìn quanh thấy không nhiều người lắm, bèn kéo Nhạc Phong sang bên cạnh hạ giọng nói: "Gã này tên là Ngô Thiên, có tiền án rồi, hai năm trước uống rượu say đánh nhau với người khác, cầm dũa chọc mù một con mắt của người ta, sau vẫn trốn chui trốn nhủi, không ngờ lại dám lén quay về..."

Nhạc Phong bình tĩnh nghe ông ta nói: "Ông vừa mới kêu phức tạp cơ mà, phức tạp thế nào?"

"Tên này trước khi phạm tội đã làm việc cho một gã buôn đồ cổ đến Cổ Thành làm ăn, gã buôn đồ cổ đó là người Sơn Tây, chuyên thu mua đồ cổ và ngọc, tên là Hoàng Vương Phát."

"Vậy làm sao mà phức tạp?" Nghe cả nửa ngày vẫn không ra ý chính, Nhạc Phong có chút sốt ruột.

Lão Trương lần này cuối cùng cũng nói vào trọng điểm: "Tên Hoàng Vương Phát kia ở Cổ Thành có một cô nhân tình, coi như tình nhân bao nuôi ấy, tên là Phương Lộ Diễm, chính là cái cô A Diễm đang hát ở Đăng Hồng Tửu Lục."

Nhạc Phong sửng sốt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, lão Trương cũng không để ý, trái lại tiếp tục nói: "Cậu thấy phức tạp chưa? Ngô Thiên là tay chân của Hoàng Vương Phát, A Diễm này lại là tình nhân của Hoàng Vương Phát, Trì Hồng Anh đã chết lại hát ở cùng một quán bar với A Diễm, bạn trai của Thẩm Gia Nhận đã chết lại là bạn trai cũ của A Diễm, chuyện này nhìn thì tưởng chừng là không liên quan, nhưng ngầm ngầm thì lại dây mơ rễ má như thế đấy, cậu có nhớ lúc chúng ta tìm cái cô A Diễm kia để điều tra tình huống, cô ta cứ luôn miệng bảo không biết gì cả không?"

Dĩ nhiên là nhớ, Nhạc Phong nhớ lúc ấy Quý Đường Đường còn bảo anh đi tìm hiểu tình hình vụ án này qua A Điềm, sau đó anh lại bị hành vi của A Điềm chọc giận --- anh cứ cảm thấy A Điềm làm như vậy thật quá lẳng lơ, giờ ngẫm lại, chưa biết chừng là vì A Điềm có liên quan, thấy anh đến hỏi dò nên luống cuống tay chân mới cố ý tỏ ra như vậy?

Nhưng nếu có liên quan thì A Điềm đóng vai trò gì trong chuyện này? Vì yêu sinh hận? Ghen tỵ chị Nhạn Tử cướp mất Diệp Liên Thành? Nếu như là do A Điềm đứng sau giật dây thì toàn bộ chuyện này không hề liên quan gì đến Đường Đường hết, vậy tại sao chị Nhạn Tử lại muốn bôi xấu Đường Đường? Nhạc Phong nghĩ mà đau cả đầu, lão Trương lấy di động ra bấm số: "Cho dù sự thật thế nào, trước tiên phải khống chế được cái cô Phương Lộ Điềm này đã rồi nói sau."

Vừa bấm vừa vô ý thức liếc ra phía sau Nhạc Phong: "Ô, cô bạn gái của cậu đâu rồi, mới nói có hai câu thôi mà sao đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa?"

Sống lưng Nhạc Phong chợt lạnh toát, nhất thời không dám quay đầu lại nhìn: "Không thấy cô ấy?" Lão Trương còn chưa kịp gạt đầu, Nhạc Phong đột nhiên xoay người, lao vào trong thành như phát điên, lão Trương có chút sững sờ, nhìn Nhạc Phong liên tiếp va phải mấy người, thậm chí còn có thể nghe được mấy người đó lớn tiếng oán trách: "Thần kinh à, không có mắt à!"

Nhạc Phong chạy một hơi không ngừng, chạy mãi, chân cũng đã tê rần, cánh cửa của quán bar Hạ Thành dần dần hiện lên trong tầm mắt, bên tai tựa hồ như lại vang lên câu nói của Quý Đường Đường.

"Nhạc Phong, anh nhất định không được để tôi gặp Diệp Liên Thành đâu đấy."

51. Chương 20

Đẩy tung cánh cửa Hạ Thành ra, Nhạc Phong liếc mắt đã nhìn thấy Diệp Liên Thành, anh ta đang cúi đầu nói chuyện với cô gái tóc dài đứng trước mặt.

Trái tim Nhạc Phong đột nhiên nhảy lên một cái, suy nghĩ đầu tiên chính là: xong rồi, rốt cuộc cũng gặp được.

Nghe thấy tiếng đụng cửa, Diệp Liên Thành có chút không vui ngẩng đầu nhìn về phía bên này, cô gái kia cũng hiếu kỳ quay đầu sang, Nhạc Phong bấy giờ mới nhận ra là mình nhận nhầm, cô gái kia tóc không dài bằng Quý Đường Đường, quần áo mặc trên người cũng không giống.

Trái tim Nhạc Phong thoáng buông lỏng, còn chưa buông xuống đáy, cơn tức lại nổi lên, anh thấy rõ ràng, tay của Diệp Liên Thành đang khoác lên hông cô gái kia, còn tay cô ta thì đang đùa nghịch mặt dây chuyền tỳ hưu trên cổ Diệp Liên Thành.

Phản ứng của Nhạc Phong chỉ có hai chữ, "Ông ***", anh giơ chân đạp đổ cái ghế bên cạnh, tiếng vang không nhỏ, quán rượu lập tức lặng xuống, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Nhạc Phong, Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, từ từ giơ ngón giữa lên với Diệp Liên Thành.

Cô gái kia hơi sợ, lại cảm thấy kích thích và hưng phấn, cô ta ngẩng đầu nhìn Diệp Liên Thành: "Bạn của anh à?"

Diệp Liên Thành rút con tỳ hưu từ trên tay cô ta về, vô cùng mập mờ cười một tiếng: "Xin lỗi một lúc nhé."

Nói xong, giống như chẳng làm sao bước ra ngênh đón: "Nhạc Phong đúng không, đến tìm vui à?"

Nhạc Phong không thèm để ý đến anh ta: "Họ Diệp, làm người hạ lưu cũng phải có mức độ thôi, chị Nhạn Tử vừa mới đi, anh kiếm chế một hai ngày thì chết à?"

Diệp Liên Thành cười phá lên: "Tôi đây mở cửa làm ăn, phải tươi cười chào đón với khách chứ? Gặp dịp

thì chơi, anh cũng chẳng lạ gì đúng không, bày ra cái vẻ như chính nhân quân tử cho ai xem hả?”

Nếu là bình thường, Nhạc Phong đã sớm tung một đấm qua, nhưng giờ đang là lúc quan trọng, anh cũng lười phải so đo với anh ta: “Tôi hỏi anh, có cô gái nào đến tìm anh không?”

“Nhiều lắm,” Diệp Liên Thành chỉ đám khách trong quán bar, “Anh hỏi người nào?”

Nhạc Phong nhíu mày, theo lý thuyết, Thập Tam Nhận nhất định là chạy thẳng đến Hạ Thành, hơn nữa tính thời gian, hẳn là phải đến sớm hơn mình, sao lại không thấy người đâu là thế nào?

Một suy nghĩ đột nhiên nảy ra: Không phải là Thập Tam Nhận cũng nhìn thấy cái cảnh Diệp Liên Thành gọi là “Gặp dịp thì chơi” vừa nãy, tức quá bỏ đi rồi chứ?

Không đúng, không giống tính tình của Thập Tam Nhận, chị ấy mà thấy thật thì sẽ lật tung Hạ Thành lên mới đúng.

Chẳng lẽ lại trút hết lửa giận lên người Đường Đường, dẫn cô ấy đi nhảy sông nữa?

Da đầu Nhạc Phong tê rần, vừa lúc mới thấy quên di động, bèn đẩy thẳng Diệp Liên Thành ra, đi đến trước quầy bar, cô gái kia hơi sợ, theo bản năng lùi lại một bước, bên trong quầy bar, Mẫn Tử Hoa đang đứng chờ ra đó đẩy chiếc kính gọng đen trên sống mũi: “Anh... anh định làm gì?”

Nhạc Phong căn bản lười để ý đến anh ta, vươn tay bê chiếc điện thoại bàn bên trong quầy lên, bấm số của Phong Nguyệt.

Nghe điện là Mao Ca: “Phong Tử, đang ở đâu đấy?”

“Ở Hạ Thành. Đừng quan tâm đến em vội, anh dẫn Thạch Đầu, cả Tiểu Mễ nữa, đi tìm Đường Đường quanh Cổ Thành đi.”

Mao Ca có chút kỳ quái: “Đường Đường? Không phải đi nhảy sông rồi sao? Cậu không tìm được con bé à?”

Nhạc Phong cũng không giải thích rõ ràng: “Tìm thấy rồi, lại lạc. Tóm lại... Tóm lại anh dẫn người đi tìm là được, tìm ở bờ sông nhiều một chút, em sợ cô nhóc này nhớ đâu nghĩ không thông lại nhảy xuống nước, tóm lại anh cứ đi tìm đi là được. Đúng rồi, Thần Côn có đó không? Anh ta cũng biết Đường Đường, bảo anh ta cũng đi tìm đi...”

Qua ống nghe, Nhạc Phong nghe thấy tiếng Mao Ca hò hét: “Này, lão Thần Côn kia, Phong Tử bảo ông đi tìm Đường Đường đấy...”

Cũng không biết là Thần Côn đáp lại thế nào, Mao Ca lại cầm ống nói lên: “Thần Côn bảo muốn vào núi làm nghiên cứu khoa học, thôi cậu đừng trông chờ gì vào thằng cha ấy...”

Nhạc Phong gần như quát lên: “Bảo ông tướng kia ra nghe điện thoại!”

Đầu kia lại ầm ỹ một trận, Thần Côn đón lấy điện thoại, vừa mới “A lô” một tiếng, Nhạc Phong đã hạ giọng: “Ông tướng, Đường Đường bị Nhận Tử nhập vào người, anh có tìm hay không, chỉ thế thôi!”

Nói xong cũng chẳng chờ Thần Côn đáp lại, rầm một tiếng cúp điện thoại, Mẫn Tử Hoa vốn đã ngửa mặt anh, giờ lại càng không vui: “Mượn điện thoại nhà người ta dùng mà cũng không biết nâng niu.”

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng: “Ông đây không đập nát cái quầy bar này của nhà các anh đã là nâng niu lắm rồi.”

Mẫn Tử Hoa bị anh nói ghen không ra lời, Diệp Liên Thành vừa vặn bước tới, nghe thế cũng chẳng tức giận: “Tử Hoa, rót cho Nhạc Phong một ly, cơn tức lớn thế này, giúp anh ta hạ hỏa đi.”

Cô gái khi nãy phì một tiếng bật cười: “Đây là bạn anh à? Ngầu thật đấy.”

Diệp Liên Thành đưa mắt nhìn nhìn cô ta: “Sao hả, ưng rồi? Vậy để tôi làm người giới thiệu nhé, vị này là Nhạc Phong, còn người đẹp đây là... Na Na phải không?”

Cô gái kia dẩu môi: “Đã nói đến ba lần rồi, Ni Na!”

Diệp Liên Thành cười xấu xa với cô ta: "Già rồi, trí nhớ không tốt, tôi mời rượu, tự phạt một chén được chưa."

Vừa nói vừa ném chiếc ví da lên quầy bar, bảo Mẫn Tử Hoa: "Cho tôi một ly luôn."

Mẫn Tử Hoa không nói gì, Diệp Liên Thành kỳ quái liếc anh ta một cái, bấy giờ mới phát hiện sắc mặt của Mẫn Tử Hoa hơi tái nhợt, anh ta gần như kinh hoàng nhìn về phía sau Diệp Liên Thành và Nhạc Phong, yết hầu lộn lên lộn xuống, chợt lấp ba lấp bắp dật ra hai chữ: "Tiểu... Hạ..."

"Làm sao thế?" Diệp Liên Thành bật cười, vỗ vỗ lên mặt Mẫn Tử Hoa tựa như đang vỗ một con chó Nhật, "Mẫn kinh rồi à? Triệu chứng suy nhược thần kinh?"

Cả người Mẫn Tử Hoa run bắn lên, anh ta đột nhiên bắt lấy cánh tay Diệp Liên Thành, hai con mắt mở to nhìn xoáy vào Diệp Liên Thành: "A Thành, là Tiểu Hạ!"

Diệp Liên Thành sững sốt một chút, anh ta nhìn Mẫn Tử Hoa, bỗng cảm thấy huyết dịch toàn thân như lạnh toát.

Thấy sắc mặt của Mẫn Tử Hoa không ổn, Nhạc Phong quay đầu lại nhìn, bấy giờ mới phát hiện Quý Đường Đường không biết đã tiến vào từ lúc nào, đứng ngay đó cách bọn họ không xa, anh mừng thầm trong bụng, đang định tiến lên đón, trái tim chợt đập thịch một tiếng, theo bản năng liền dừng bước.

Lẽ ra bây giờ đang là mùa đông, tiết trời lạnh thế này, Quý Đường Đường tìm đâu ra một bộ quần áo như vậy?

Áo phong màu trắng, đằng trước in hình chú mèo má, váy kaki ngắn xếp li, giày vải màu trắng, mái tóc dài buộc thành một túm đuôi ngựa cao cao, gọn gàng thanh thoát không nói lên lời, trên gương mặt điểm một nụ cười nhẹ nhàng, nói thật, nụ cười này không giống Quý Đường Đường, cũng không giống Thập Tam Nhạn, trong tay cô đang cầm một cuốn Độc Giả, Nhạc Phong kỳ lạ chú ý đến ngày phát hành của quyển tạp chí này, tháng 4 năm 2007.

Nhạc Phong có chút hồ đồ, còn chưa kịp phản ứng lại, Diệp Liên Thành đã lướt qua bên cạnh anh, anh ta bước đến trước mặt Quý Đường Đường, chần chừ hỏi một câu: "Tiểu Hạ?"

Quý Đường Đường ngẩng đầu mỉm cười: "A Thành."

Đang sau, cô gái tên Ni Na kia thấy lạ bèn hỏi Mẫn Tử Hoa: "Tiểu Hạ là ai thế?"

Mẫn Tử Hoa phục hồi lại tinh thần, anh ta đẩy mắt kính một cái: "Bạn gái của Diệp Liên Thành, tên là Thịnh Hạ."

Cái tên này lập tức khiến cho Nhạc Phong tỉnh táo lại từ trong mơ hồ, anh vươn tay qua quầy bar túm lấy cổ áo Mẫn Tử Hoa: "Chẳng phải Thịnh Hạ đã chết rồi sao?"

Nhạc Phong thậm chí còn nảy ra một suy nghĩ vô cùng quái dị: Đường Đường này, không phải bị Thập Tam Nhạn nhập vào người rồi, giờ lại bị Thịnh Hạ nhập đấy chứ? Cũng không đúng, Thịnh Hạ này đã chết phải được bốn năm rồi, muốn nhập cũng không chờ đến tận bây giờ, hôm nay là cái ngày xui xẻo gì thế không biết...

Mẫn Tử Hoa hừ lạnh một tiếng gạt tay Nhạc Phong ra, suy nghĩ một chút bèn mở chiếc ví da của Diệp Liên Thành trên quầy bar ra, rút từ bên trong ra một tấm ảnh, giống như đang ra oai vỗ lên trên bàn: "Tự mình xem đi, đây chẳng phải là Thịnh Hạ sao?"

Cô gái trong hình, ăn mặc giống hệt Quý Đường Đường trước mặt, tay ôm vợt cầu lông, cười ngọt ngào với Nhạc Phong, Nhạc Phong nhất thời rối bời: Đường Đường tại sao lại giống Thịnh Hạ như vậy?

Những ngõ ngách trong chuyện này, anh thực sự không nghĩ ra nổi, chỉ máy móc lặp lại một lần: "Chẳng phải Thịnh Hạ đã chết rồi sao?"

“Chuyện này khó nói lắm,” Mẫn Tử Hoa bỗng nhiên lại dễ nói chuyện hẳn lên, “Năm đó nghe đâu là nổ bình gas, người cũng nổ tan tành rồi, căn bản không thể nhận xác, không có chân tướng, cho nên còn sống cũng có khả năng đúng không. Chắc chắn, giống hết phim truyền hình, xa cách gặp lại, gương vỡ lại lành chính là đây...”

Mấy câu kể tiếp toàn lắm bầm, cũng chẳng quan tâm dùng từ có chính xác hay không.

Nhạc Phong chỉ cảm thấy tim đập dồn dập đến nhức cả lồng ngực: Thịnh Hạ chưa chết? Đường Đường chính là Thịnh Hạ? Vậy thì chuyện Đường Đường bị Thịnh Hạ nhập vào người là không tồn tại, người đang nhập vào Đường Đường bây giờ là Thập Tam Nhận, nhưng tại sao chị ấy lại phải mặc đồ giống như Thịnh Hạ? Chị ấy định làm gì?

Càng nghĩ càng cảm thấy hít thở không thông, Nhạc Phong hạ quyết tâm, bước nhanh về phía hai người, mới đi được hai bước, Mẫn Tử Hoa đã nhào người qua quây bar kéo anh lại, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Này, này, có mắt nhìn một chút chứ, người ta đang gặp lại người yêu, anh phải biết điều chút chứ?” Hai chữ người yêu này, nghe sao thật chói tai, Nhạc Phong có thể tiếp nhận Thập Tam Nhận hay A Diêm có quan hệ với Diệp Liên Thành, nhưng Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành, thật sự là một tổ hợp quá khiên cưỡng, quá ngàn lẻ một đêm, tầm mắt của anh lại một lần nữa rơi vào tấm ảnh kia.

Anh không thể không thừa nhận, Quý Đường Đường thực sự chính là Thịnh Hạ, giờ mà bảo anh đi tìm mấy cái cơ khoa trương mà giả tạo kia, ví dụ như sinh đôi, ví dụ như người người giống nhau, đến bản thân anh cũng không tin được.

Tâm trạng của Nhạc Phong phức tạp không nói thành lời, anh quay đầu nhìn Diệp Liên Thành, trên gương mặt Diệp Liên Thành, anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ nghiêm túc gần như thành kính cùng với ánh mắt triu mến vô cùng chuyên chú như vậy, giống như lăng tử trong nháy mắt biến thành chàng trai trẻ mới yêu lần đầu, còn Quý Đường Đường, cô hơi ngửa đầu, đường cong trên gương mặt mềm mại mà đáng yêu, khóe miệng điểm một nụ cười nhẹ, Nhạc Phong chợt không muốn nhìn tiếp nữa, tầm mắt anh rời khỏi gương mặt Quý Đường Đường xuống dưới, nơi đó, tay trái cô còn cầm quyển Độc Giả, tay phải đang chậm rãi rút thứ gì đó từ bên trong ra...

Ánh sáng màu bạc chớp lên một cái, Nhạc Phong đột nhiên hét lớn: “Mau tránh ra!”

Cùng lúc đó, thân hình Nhạc Phong bắn lên, lao thẳng về phía trước va vào Quý Đường Đường, Diệp Liên Thành chỉ cảm thấy lưỡi dao lóe qua trước mắt, cánh tay trái chợt lạnh, người khách nữ ngồi bên cạnh chỉ cảm thấy có một tia máu nóng hổi thoáng chốc làm mờ ánh mắt, sau khi đỡ dần khoảng một hai giây, xuyên qua màn sương huyết sắc nhìn thấy lưỡi dao đang nhỏ máu cách đó không xa, hét rầm lên tựa như sắp mất mạng.

Quán bar trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, người nhìn thấy thì sợ hãi chen chúc lao ra cửa, người không nhìn thấy thì hoảng hốt đi theo dòng người, xô đẩy trong sợ hãi, Quý Đường Đường ung dung đứng thẳng, cầm dao từ từ đi về phía Diệp Liên Thành.

Nhạc Phong đứng dậy từ trên mặt đất, dường như chỉ mới trong chớp mắt, trong quán rượu đã là một mảnh người ngã ngựa đổ, anh cắn răng, thấy Quý Đường Đường đang đi về phía Diệp Liên Thành, khóe mắt liếc thấy Mẫn Tử Hoa và cô gái tên Ni Na kia đang chột vọt chạy ra bên ngoài, Nhạc Phong do dự một chút, vươn tay tóm lấy Mẫn Tử Hoa trước, hét về phía anh ta: “Trông chừng mấy người ở ngoài, đừng để họ báo cảnh sát, nghe rõ chưa?”

Cặp chân của Mẫn Tử Hoa đã mềm nhũn, còn chưa kịp tiêu hóa xong lời nói của Nhạc Phong đã bị anh đẩy ra ngoài, anh ta lao đảo vịn vào bậc cửa đứng dậy, quay đầu lại thấy Nhạc Phong đang đẩy Diệp Liên Thành ra, một tay ra sức giữ lấy bàn tay đang cầm dao của Thịnh Hạ, bên tai vọng đến tiếng quát giận dữ của Nhạc Phong: “Chị điên rồi!”

Xung quanh con người đen nhánh của Quý Đường Đường dần dần phủ một vòng sắc xanh âm u, mới nhìn, tựa như là lửa ma trời đang lấp lóe, cô nhìn Nhạc Phong cười một cách quý dị: “Phong Tử cậu tránh ra.”

Nhạc Phong ghì chặt tay hơn: “Chị giết anh ta, có nghĩ đến chuyện Đường Đường sẽ phải làm sao

không? Cô ấy chỉ là một cô gái, thoáng chốc đã trở thành tội phạm giết người, cô ấy sẽ phải ngồi tù đầy chị Nhạ Tử!”

Quý Đường nhìn chăm chăm Nhạ Phong, bỗng cười phá lên, cười mãi cười mãi, có một dòng lệ màu xanh thẩm tuôn ra từ khóe mắt, cùng với vẻ mặt dữ tợn, nhìn mà khiến da đầu Nhạ Phong tê rần.

Nhạ Phong nghe thấy chị ta dùng một giọng nói vô cùng bình tĩnh nhưng ẩn chứa sát ý mãnh liệt: “Phong Tử, tại sao A Diêm lại giết tôi, cô ta hận tôi cướp mất Diệp Liên Thành, hận Diệp Liên Thành thích tôi mà không thích cô ta. Nhưng trong lòng Diệp Liên Thành từng có tôi sao? Từ đầu đến cuối, chỉ có một Tiểu Hạ. Tôi chết một cách vô ý như vậy, chẳng đáng như vậy, oan ức như vậy. Cả Thịnh Hạ và Diệp Liên Thành đều nợ tôi, đều nợ tôi!!!”

Diệp Liên Thành vẫn ngây người như phỗng chợt rùng mình một cái, anh ta khó tin mà nhìn về phía Quý Đường Đường: “Em... em là Nhạ Tử?”

Nụ cười của Quý Đường Đường dần biến mất, từng chữ từng chữ đều giống như muốn nhai từng miếng thịt của anh ta mới cam tâm: “Anh xuống cùng tôi đi, anh có chết cũng không được gặp Tiểu Hạ, để cô ta ngồi tù, ngồi cho đến chết!”

Lúc nói đến chữ “Chết”, toàn bộ phần lòng trắng ngoài đồng tử trong mắt Quý Đường Đường đột nhiên biến thành màu xanh lè, Nhạ Phong chỉ cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau nhói, rắc một tiếng, khớp xương khuỷu tay trật vị trí, cả người gần như bị ném bay ra ngoài, cùng lúc đó, mấy chiếc đèn treo trên trần nhà choang một tiếng nổ tung, những vụn thủy tinh nhỏ li ti bắn đầy lên mặt lên đầu người ta.

Nhạ Phong nén đau, chống tay còn lại quay về phía Diệp Liên Thành gào lên: “Anh là người chết à, còn không mau chạy đi!”

Mắt thấy Diệp Liên Thành vẫn giữ nguyên dáng vẻ cứng đờ, Nhạ Phong hạ quyết tâm, xoay người quét chân, dứt khoát quét ngã Quý Đường Đường đang tiến lại gần Diệp Liên Thành xuống đất, thừa dịp cô còn chưa đứng dậy, lại mạnh mẽ bổ nhào qua, đang muốn khóa cô lại, Quý Đường Đường xoay người một cái vươn tay siết lấy cổ họng Nhạ Phong, đè ngã anh xuống đất, Nhạ Phong chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, gần như sắp bị cô bóp chết ngay tức khắc, miến cưỡng mở mắt nhìn, con dao nhọn trong tay Quý Đường Đường đang nhanh chóng cắm xuống mặt anh.

Đại não của Nhạ Phong đầu tiên là trống rỗng, ngay sau đó thoáng qua gương mặt của Miêu Miêu, tiếp đó nữa lại nghĩ nên nói một câu di ngôn với Quý Đường Đường: cô nhóc, xin lỗi, không trông coi được cô.

Mũi dao không hạ xuống như dự đoán, sự kìm hãm nơi cổ họng dường như có dấu hiệu nới lỏng, Nhạ Phong mở mắt, phát hiện con dao kia chỉ dừng lại trước mặt nhiều lắm là 5 cm, cánh tay cầm dao của Quý Đường Đường còn đang run rẩy nhưng vẫn chậm rãi hạ xuống, trong đôi mắt cô, ánh sáng màu xanh thẩm thoáng chốc rút đi rồi lại nhanh chóng bao phủ trở lại, trong khoảnh khắc màu xanh thẩm kia rút đi, Nhạ Phong nhìn thấy ánh mắt quen thuộc của Quý Đường Đường, còn có một lần, cô nức nở thúc giục anh: “Nhạ Phong anh mau chạy đi.”

Nhạ Phong thực sự không chạy nổi, mỗi một lần sắc xanh thẩm bao phủ lấy đôi mắt của Quý Đường Đường, cổ họng anh lại bị kẹp chặt thêm một phần, tầm mắt cũng ngày càng mờ hồ, lần cuối cùng khi cổ họng thoáng được buông lỏng trong nháy mắt, Nhạ Phong gom hết hơi sức nói một câu: “Cô nhóc, tôi không trách cô đâu.”

Nếu còn sức lực, anh còn muốn cười xấu xa chỉ đạo cho cô đôi câu, ví dụ như nếu ngồi tù thật thì nhất định phải dữ dằn một chút, đừng để cho người ta bắt nạt, phải làm lão Đại ở trong tù....

Mũi dao lạnh như băng từ từ găm vào lớp da ngoài cùng, đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng vọng đến giọng nói vô cùng háo hức, vô cùng mừng rỡ, vô cùng kích động của Thần Côn: “Tiểu Phong Phong nhà chúng ta có phải đang ở cùng với nữ quỷ không?”

52. Chương 21

Kèm theo giọng nói vô cùng vui mừng này, đầu của Thần Côn cũng thò qua cánh cửa Hạ Thành, vẻ mặt vô cùng hân hoan của anh ta khi nhìn thấy Nhạc Phong và Quý Đường Đường lập tức biến thành vô cùng khiếp sợ, ngay sau đó cao giọng thốt lên một câu: "Thế này là muốn giết người ta à!!!"

Chữ "à" kéo rất dài, âm cuối còn chưa dứt, cánh tay đã vung lên, một thứ gì đó văng về phía Quý Đường Đường, nghe không có tiếng động, cân lượng khá nhẹ, nhưng Quý Đường Đường vẫn theo bản năng giơ tay lên che chắn --- yết hầu Nhạc Phong thoáng hơi lỏng, cùng lúc há to mồm hít thở, không biết lấy sức mạnh ở đâu ra, bật người dậy, đẩy Quý Đường Đường sang bên cạnh.

Lúc này mới nhìn rõ vật mà Thần Côn dùng để ném Quý Đường Đường: là một cái bánh mì, lớp vỏ ny lon mỡ màng bên ngoài còn in mấy chữ: Tiệm bánh ngọt Con gà vàng.

Quý Đường Đường xem ra vô cùng tức giận, gầm nhẹ một tiếng, vụt đứng dậy, cầm một cái ghế đập về phía cửa.

Thần Côn "Á á" một tiếng, trước khi cái ghế kia đập vào cửa đã xoay một cái rụt đầu lại, cái ghế đập ra một vết nứt lớn trên khung cửa rồi rớt xuống đất, đoạn Thần Côn lại thò đầu vào, vui sướng ngúc ngắc cái đầu: "Không đập trúng nhá!"

Bị Thần Côn pha trò như vậy, Nhạc Phong đến suy nghĩ đập đầu vào tường cũng có, còn Quý Đường Đường hiển nhiên là bị chọc tức, cô đứng lên, cổ họng phát ra những âm thanh kỳ quái, chột cười lên một tiếng quái dị, nhắc thẳng cái bàn tròn trước mặt lên.

Thần Côn lập tức trợn tròn mắt, lúc chiếc bàn bị quăng qua, Nhạc Phong cảm thấy giữa không trung còn mơ hồ vọng đến tiếng gió ---- cũng may Thần Côn vẫn tránh được, anh ta được người khác kéo ra, người nọ hung tợn quát anh ta: "Ông có bệnh hả, lại còn không đập trúng nhá, ông tưởng đang đánh chuột đấy à!"

Là giọng của Mao Ca, tâm lý Nhạc Phong thoáng buông lỏng.

Lại một tiếng rầm, sơn tường cũng bị tróc xuống, trong đám khách vừa chạy đi lúc nãy có kẻ to gan bắt đầu ngó dáo dác về phía này, cũng có người bắt đầu lấy di động ra gọi điện, Nhạc Phong biết trông chờ vào Mẫn Tử Hoa ngăn cản những người này báo cảnh sát căn bản là thất bại --- cho dù thế nào, nhất định phải khống chế được Quý Đường Đường trước khi cảnh sát đến, vạn nhất bị bắt đi, chưa biết chừng Thập Tam Nhạn lại lợi dụng thân thể của cô ấy để gây chuyện, đến lúc đó, cô nhóc này căn bản coi như hoàn toàn xong đời.

Nghĩ đến đây, Nhạc Phong cuống đến đỏ cả mắt, thét về phía bên ngoài: "Lão Mao tử, vào khống chế cô ấy!"

Mao Ca đến muộn hơn Thần Côn, nhìn tình hình xung quanh liền phát hiện ra sự việc không được bình thường, lại nghe thấy giọng của Nhạc Phong, trái tim thích một tiếng, không chút nghĩ ngợi lao thẳng về phía Quý Đường Đường, vừa mới đến gần đã đối diện ngay với một cặp mắt xanh lè lè, da gà lập tức nổi lên khắp người, Thần Côn theo sát đằng sau lại kích động y như bị gà bị cắt tiết: "Mắt xanh lè! Mắt xanh lè!"

Mao Ca nhủ thầm ông mặc kệ mắt xanh lè hay mắt xanh lam, xử lý xong rồi nói, bèn vươn tay bắt lấy cánh tay Quý Đường Đường --- Mao Ca không có căn cốt võ nghệ gì, lúc đánh nhau cũng hoàn toàn chỉ bằng một thân sức mạnh, tự động lôi Quý Đường Đường ném lảo đảo, trong lòng đang đắc ý, cánh tay còn lại của Quý Đường Đường đột nhiên duỗi lên trên, năm ngón tay xòe ra, siết chặt lấy xương quai hàm của Mao Ca.

Mao Ca đầu tiên còn chưa cảm thấy gì, sau đó mới cảm thấy không bình thường ---- tay của Quý Đường Đường cứng hệt như sắt nung, càng bóp càng chặt, lực đạo càng lúc càng lớn, bên tai cơ hồ như có thể nghe thấy tiếng xương quai hàm mình đang rợn rợn, mắt thấy cảm có thể sắp bị cô ta bóp nát, Mao Ca

cũng cuống cuồng: “Mau mau, kéo ra... kéo ra...”

Nhạc Phong chật vật muốn đứng dậy, quên mất tay đã bị trật khớp, vừa mới chống lên mặt đất đã đau đến mức lăn lộn, Thần Côn xông lên gỡ tay Quý Đường Đường, lại không sao gỡ ra nổi, mắt thấy gương mặt Mao Ca sắp biến dạng, cuống đến mức kêu loạn cả lên: “Ta cần, ta cần này...”

Nói được làm được, miệng há to, cắn phập xuống cánh tay Quý Đường Đường, gần như đã dùng hết tất cả sức bình sinh, lại nhận ra Quý Đường Đường đến sắc mặt cũng chẳng biến đổi, trong lòng thất kinh: thì ra ma không sợ bị cắn!

Chẳng lẽ lại để mặc cho Tiểu Mao Mao hy sinh lừng lẫy ở chốn này? Điều đó là tuyệt đối không thể! Dưới tình thế cấp bách, hai cánh tay Thần Côn ôm lấy cánh tay Đường Đường, cặp chân ra sức co lại, giống như con khỉ đang đu dây mây vậy, vọng tưởng dùng gần một trăm cân sức nặng của mình kéo được cánh tay của Quý Đường Đường xuống...

Ngay vào lúc này, thân thể của Quý Đường Đường chợt mềm nhũn, rũ người xuống, Thần Côn mất trọng tâm, lảo đảo vó ra đất, ngẩng đầu lên nhìn, đằng sau Quý Đường Đường là Diệp Liên Thành, khuôn mặt không chút biểu cảm, nửa cánh tay đã nhuộm máu, cầm trong tay một chiếc gậy bóng chày.

Thần Côn phi thường kích động nghĩ đến một câu: Thật là đẹp trai!

Giải quyết hậu quả cũng không dễ dàng, theo lời dẫn của Nhạc Phong, Thần Côn và Mao Ca đưa Quý Đường Đường lên tầng hai của Hạ Thành, tìm một sợi dây trói chặt lại, chuyện bên ngoài thì giao cho Nhạc Phong và Diệp Liên Thành xử lý, trong lúc chờ Nhạc Phong, Thần Côn nghiên cứu năm vết lõm trên cầm Mao Ca, miệng chặc chặc thành tiếng: "Lão Mao Tử, năm vết lõm này mà cứ để vậy thì ông trông còn xấu hơn cả mặt rỗ..."

Mao Ca phun đầy nước miếng lên mặt anh ta: "Biến!"

Thần Côn không hề tức giận: "Mất công tôi còn cứu ông... Tiểu Đường Tử là bị Mai Siêu Phong nhập vào à, xem năm cái hõm này đi, có giống bị Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cào cho không cơ chứ..."

Tự nói tự nghe một lượt, thấy Mao Ca không để ý đến anh ta, lại bắt đầu nghiên cứu Quý Đường Đường đang hôn mê, cầm mí mắt cô vạch lên vạch xuống để nhìn: "Vừa nãy xanh lè, giờ lại bình thường rồi, có thể thấy người bị ma nhập xong khi hôn mê thì tương đối bình thường. Chờ lát nữa tỉnh lại không biết là ma tỉnh trước hay người tỉnh trước đây, điều này là một ẩn số..."

Đang lẩm bẩm, chân lại bị Mao Ca đạp cho một cái: "Ông ngồi yên một chút, đừng có lặt tới lặt lui mí mắt Đường Đường nữa..."

...

Lại được một lúc, Nhạc Phong trở lại trước, tay bó thạch cao, hỏi Diệp Liên Thành đâu, anh nói là để anh ta ở ngoài đối phó với 110, Mao Ca có chút lo lắng: "Hai người nói thế nào, đã khớp khẩu cung chưa?" Nhạc Phong gật đầu: "Không sao, Cổ Thành bé tí, mọi người đều là chỗ quen biết, anh ta ra mặt hữu dụng hơn em nhiều. Dù sao chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, việc này em bảo anh ta cứ nói như là tranh chấp giữa nam nữ, đơn giản là anh ta trêu ghẹo rồi đá người ta, cô gái đó nhận ra sự thật, cầm dao dọa anh ta, không chú ý mới va quệt phải... Anh ta là người bị thương, anh ta không truy cứu thì còn chuyện gì to tát nữa, cùng lắm thì mở tiệc rượu, mời bữa cơm, nhiều một việc không bằng bớt một việc, cảnh sát cũng chẳng muốn nhiều chuyện."

Vừa nói vừa cúi người xuống xem xét Quý Đường Đường: "Đường Đường đã tỉnh lại chưa?"

Mao Ca vừa xoa mấy vết lõm ở cầm vừa lắc đầu: "Vẫn chưa, một gậy kia của Diệp Liên Thành không nhẹ chút nào, nãy anh còn đang nghĩ, cầu mong đừng có đánh ra tật, lần này đúng là đến khổ, Nhạn Tử sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ, có sức lực thì đi hành hiệp trượng nghĩa đi, so đo với Đường Đường làm gì không biết."

Nhạc Phong không nói gì, thấy Quý Đường Đường vẫn mặc áo ngắn tay váy ngắn, không nhận được nhúm mày: "Không biết đường tìm cái áo dày dày đắp lên cho cô ấy à."

Thần Côn cãi cọt: "Ma đến cả căn cũng chẳng sợ, nhất định cũng không sợ lạnh."

Câu này lập tức nhắc nhở Nhạc Phong, anh quay qua nhìn cánh tay bị cắn của Quý Đường Đường, không nhận được mắng Thần Côn: "Rằng anh là rằng chó à, cắn người ta thành thế này, cô ấy mà tỉnh dậy thì có bỏ qua cho anh không? Còn không mau đi tìm chút cồn xoa cho người ta!"

Thần Côn lầu bầu đứng dậy chuẩn bị đi tìm cồn, chưa đi được hai bước đã bị Nhạc Phong kéo lại: "Tôi hỏi anh, người bị ma nhập, làm cách nào để đuổi đi?"

Thần Côn trợn to hai mắt: "Anh sao mà biết được! Anh có bị đè bao giờ đâu!"

Nói xong, lại cảm thấy ba chữ "Có bị đè" này còn có một nghĩa khác không được hay ho cho lắm, bèn nhấn mạnh: "Ý của anh là anh chưa bị ma đè bao giờ."

Nói xong, lại nghĩ nghĩ, nhấn mạnh lần nữa: “Ý của anh là chưa từng bị ma nhập lên người.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Thấy anh ngày nào cũng huênh hoang với người ta là đang tìm kiếm những chuyện huyền bí, đã phiêu bạt trong giang hồ hai mươi năm, bao nhiêu năm như thế chỉ toàn hít gió trời phải không? Ngay cả một phương pháp cũng không tìm ra được?”

Lời anh nói chẳng hề dễ nghe, nhưng lại chọc trúng phải cái xương sườn mềm của Thần Côn, ngấm một chút, anh ta thấy cũng đúng, so với đám lão Mao tử, mình chính là người chuyên nghiệp cơ mà, lúc này mình không ra mặt thì còn đợi đến khi nào?

Thế nên bèn sửa miệng: “Cách thì nhất định là có, nhưng mà anh không nhớ rõ, phải giở bút ký xem lại đã... Còn nữa, ghi chép thì là ghi chép, chứ mấy cách đó anh chưa từng xài bao giờ, không biết có linh hay không nữa, cũng chẳng rõ có tác dụng phụ hay không.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Biến ngựa chết thành ngựa sống đi, cứ để cho chị Nhạn Tử hành hạ như vậy, so với chết Đường Đường cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu. Em ra ngoài một chuyến, Mao Ca, anh chăm sóc cho cô ấy cẩn thận, nếu cô ấy tỉnh lại, không cần biết biểu hiện của cô ấy có bình thường hay không, đừng cớ trối cho cô ấy, chờ em về rồi nói.”

Nhạc Phong và Thần Côn cùng nhau xuống dưới lầu, ngoài cửa Hạ Thành treo một tấm bảng “Tạm ngừng kinh doanh”, Mẫn Tử Hoa dẫn theo hai người làm công đang thu dọn đồ đạc, công an đã đi rồi, Diệp Liên Thành tay quần băng, trầm mặc ngồi trên sô pha, thấy Nhạc Phong đi xuống, anh ta đứng dậy từ trên ghế, Nhạc Phong không thể không để ý đến anh ta, đành phải tìm chuyện mà nói: “Công an đi rồi à? Không có chuyện gì chứ?”

Diệp Liên Thành hỏi một đằng đáp một nẻo: “Nhạc Phong, cô gái trên lầu là Tiểu Hạ ư?”
Nhạc Phong lạnh nhạt đáp lại một câu: “Tôi không quen Tiểu Hạ nào cả, cô gái trên lầu tên là Quý Đường Đường, anh muốn hỏi gì, chờ cô ấy tỉnh lại rồi hỏi đi.”

Diệp Liên Thành à một tiếng, lại chậm rãi ngồi xuống ghế, cũng không biết có nghe lọt lời anh nói không.

Ra khỏi Hạ Thành, Thần Côn quay về Phong Nguyệt để tra cứu bút ký bảo bối của anh ta, Nhạc Phong thấy sắc trời gần tối, cũng quay về Phong Nguyệt lấy đèn pin dã ngoại, sau đó đi thẳng lên núi, đến căn nhà rách nát kia lấy đồ cho Quý Đường Đường.

Lòng vòng mãi mới tìm được căn nhà kia, trời đã tối mịt, Nhạc Phong xách đèn pin bước vào, trong nhà vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc bọn họ đi, Nhạc Phong thờ dãi, bước tới cạnh tấm nệm, nhặt lên mẫu báo anh chưa kịp xem lúc nãy.

Vụ án kẻ gian đột nhập giết người đêm Giao Thừa ở Hải Thành.

Nhạc Phong nhìn lướt qua, thời gian là bốn năm trước, đại ý là đúng vào đêm Giao Thừa lại xảy ra một thảm kịch nhân gian, hung thủ cực kỳ hung ác, đột nhập vào giết sạch một nhà ba người, xong việc còn gây ra một vụ nổ khí gas để hòng hủy thi diệt tích vân vân, người bị hại là một đôi vợ chồng cùng với cô con gái nhân dịp nghỉ đông về nhà đón năm mới với bọn họ, chỉ còn nửa học kỳ nữa là cô gái đó tốt nghiệp đại học.

Danh tính của người bị hại đều được dùng tên giả, không nhìn ra đầu mối gì, nhưng mấu chốt là, nếu như chuyện này không liên quan gì đến Quý Đường Đường, vậy tại sao cô ấy lại lưu giữ tờ báo này một cách cẩn thận như vậy?

Nhạc Phong suy nghĩ một chút, lại dốc hết toàn bộ những thứ trong chiếc hộp sắt kia ra, đủ loại hóa đơn, vé xe, vé tàu hỏa, vé máy bay, địa điểm gần như trải rộng khắp cả nước, xem ra Quý Đường Đường có thói quen thu thập vé xe, bên trong còn có mấy tấm ảnh, Nhạc Phong cầm lên nhìn kỹ, tấm thứ nhất hẳn là ảnh gia đình, Quý Đường Đường buộc tóc đuôi ngựa đang cười vô cùng rạng rỡ, một trái một phải ôm lấy cha mẹ mình, tựa như cô con gái rượu hay cô công chúa nhỏ của bất cứ gia đình nào.

Nhìn kỹ, vẻ ngoài của Quý Đường Đường rất giống mẹ, nhưng vẻ mạnh mẽ và cương quyết giữa hai hàng lông mày hiển nhiên là đến từ cha --- Mẹ của Quý Đường Đường có một vẻ đẹp mỏng manh, điểm này rất khó tìm thấy trên người Quý Đường Đường.

Tấm ảnh thứ hai...

Nhạc Phong trầm mặc nhìn tấm ảnh thứ hai, luồng sáng của đèn pin dừng lại rất lâu ở hình người trên đó.

Tấm ảnh thứ hai là Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành.

Cùng là gương mặt thoáng chút ngây thơ đó, địa điểm là Hoàng Sơn hay là Thái Sơn? Tóm lại là một ngọn núi rất nổi tiếng, bọn họ đứng ở đỉnh núi, đằng sau là biển mây, đang tạo dáng kiểu Titanic kinh điển.

Vậy nên, rất nhiều thứ đã có thể liên hệ với nhau.

Diệp Liên Thành có một mối tình đầu, tên là Thịnh Hạ.

Bốn năm trước, gia đình Thịnh Hạ xảy ra biến cố, cả nhà đều gặp bất hạnh.

Mẫu báo được cất giữ cẩn thận cùng với tấm ảnh chụp chung với Diệp Liên Thành đã đủ để nói rõ, Quý Đường Đường chính là Thịnh Hạ.

Ở Hạ Thành, Diệp Liên Thành đã hỏi anh: "Cô gái trên lầu là Tiểu Hạ ư?"

Lúc ấy anh không thể trả lời, nhưng giờ, anh có thể.

Nhạc Phong từ từ đẩy chốt đèn pin xuống, căn phòng phút chốc chìm vào một mảng bóng tối.

Trong bóng tối, Nhạc Phong châm một điếu thuốc, tàn thuốc đỏ tươi, lúc sáng, lúc tối, khói thuốc từ từ dâng lên, lượn lờ, khiến cho tâm mắt càng thêm mơ hồ.

Một mối nghi được gỡ bỏ, lại mang đến nhiều nghi vấn hơn.

---- Thịnh Hạ chưa chết, tại sao những tin tức thời sự và công an điều tra lúc đó đều thống nhất là "Cả nhà gặp chuyện chẳng lành", là ai đã che đậy chân tướng?

---- Thịnh Hạ là người may mắn sống sót, tại sao lại lựa chọn im lặng một cách bất thường như vậy, còn cắt đứt tất cả những mối quan hệ với bạn bè, bao gồm với cả bạn trai mình - Diệp Liên Thành? Hơn nữa liên tục trong vòng bốn năm sau đó, gần như đi khắp đại giang nam bắc? Cô ấy đang tìm kiếm thứ gì, hay đang tránh né điều gì?

---- Quý Đường Đường đã từng trọ ở Ca Nại và cả Phong Nguyệt, chứng minh thư của cô ấy không có bất cứ vấn đề gì, trong một chế độ mà hộ tịch được quản lý nghiêm ngặt như vậy, cô ấy làm sao có thể thay đổi thân phận một cách dễ dàng như thế? Tính ra, bốn năm trước cô ấy cũng mới chỉ hai mươi tuổi đầu, một cô gái được nuông chiều từ bé, không có người khác trợ giúp, hẳn là không làm được chuyện này.

---- Ở Ca Nại, cô ấy rõ ràng đã trúng đạn, sau đó lại chẳng làm sao xuất hiện ở Cổ Thành, lúc ở Ca Nại rốt cuộc cô ấy có giết người hay không? Lần này, cô ấy bị ma nhập vào người một cách quỷ dị như vậy, luôn miệng nói đó là do mình "gọi ra", rốt cuộc cô ấy đang làm gì?

...

Rất nhiều câu hỏi, khiến cho Nhạc Phong nghĩ mà huyết Thái Dương giật giật đến phát đau, anh day day trán, vươn tay kéo chiếc ba lô đang dựng bên cạnh của Quý Đường Đường lại, chiếc ba lô quá nặng, trực tiếp đổ xuống, những món đồ nhét qua loa bên trong lập tức lăn ra đầy nệm, lúc này ánh mắt của Nhạc Phong đã hơi quen với bóng tối, ánh trăng nhàn nhạt rơi vào từ ngoài cửa sổ, mượn ánh trăng mỏng manh, anh nhìn thấy một chuỗi chuông gió ngay gần đó.

Nhạc Phong giật mình, anh đột nhiên nghĩ tới, Thần Côn đã từng kể một câu chuyện về chuông gió, khi đó anh nghe mà không để tâm lắm, câu chuyện đó như thế nào nhỉ?

Anh vừa nghĩ, vừa duỗi tay cầm chuỗi chuông gió kia lên, thanh la va vào nhau, nhưng kỳ lạ, không có bất

cứ tiếng vang nào.

Nhạc Phong nhận ra sự bất thường, anh sửng sốt một chút, dùng sức cầm chiếc chuông gió trong tay lắc lắc.

Vẫn không có âm thanh, lại có điểm giống cảm giác trăng mờ gió lớn, ngựa bỏ chuông, người ngậm tằm.

Nhạc Phong thấy thật phiền muộn, đang định mở đèn pin xem cho rõ, bên ngoài căn nhà lại vọng đến tiếng bước chân, tiếng động không lớn, bước chân rời rạc, người nọ dừng lại bên ngoài cửa sổ, bóng người yếu điệu hắt lên trên khung cửa, thoạt nhìn là một cô gái.

Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng, chẳng lẽ Đường Đường lại chạy đến?

Đang định đứng dậy đi ra ngoài, bên ngoài bỗng vang lên tiếng nói, dứt quãng, giống như đang gọi điện thoại: "Tôi đến rồi.... Không phải... ở sườn núi, chỗ căn nhà bỏ hoang ấy, rất dễ tìm, anh đang ở đâu?"

Nhạc Phong đột nhiên cảm thấy giọng nói này nghe rất quen.

Cuộc gọi vẫn đang tiếp tục: "Tôi không về được... Nghe nói công an đã tìm đến mấy lần, không phải đã bảo là tối nay sẽ đi sao, chạy lên núi làm gì, đúng là quái nhân..."

Máu khắp người Nhạc Phong như lập tức vọt lên đỉnh đầu.

Là giọng của A Điềm!

53. Chương 22

Sau khi nhận ra người đứng ngoài là A Điềm, đầu óc Nhạc Phong ong ong, tựa như có một nhúm lửa từ cổ họng bốc thẳng lên đầu, anh cẩn thận đứng dậy bước tới cạnh cửa.

Ngoài cửa sổ, tiếng nói của A Điềm vẫn tiếp tục vang lên.

"Anh nhanh lên một chút được không? Một mình tôi hơi sợ, đã đến chưa? Thôi được, tôi chờ."

Có ngọn gió lùa qua khe tường, cái lạnh ban đêm ít nhiều làm dịu cơn nóng khi nãy, Nhạc Phong rút bàn tay đang định mở cửa lại.

Đã trễ thế này, A Điềm đang đợi ai?

Đủ loại dấu hiệu đều chứng tỏ cái chết của Thập Tam Nhận có quan hệ trực tiếp đến A Điềm, nhưng Nhạc Phong vẫn không tin là A Điềm đích thân giết chết Thập Tam Nhận --- Thập Tam Nhận ít nhiều cũng từng phiêu bạt bên ngoài, nếu thật là hai người va chạm, chỉ bằng chút khí lực kia của A Điềm thì không thể nào chiếm được phần thắng dưới tay Thập Tam Nhận, cô ta nhất định còn có đồng bọn. Hơn nữa, chẳng phải ông cảnh sát kia đã nói, đêm hôm đó, có hàng xóm nhìn thấy một gã có bộ dạng khả nghi rời đi hay sao?

Phải chăng cô ta đang đợi gã đó?

Câu hỏi này nhanh chóng có đáp án, ngoài cửa vọng đến tiếng bước chân nặng nề từ xa lại gần, lúc gần hơn chút nữa còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc thô trầm, tiếp đó, có thứ gì đó bị ném xuống đất vang lên một tiếng vang trầm đục..

Nhạc Phong nghe thấy giọng nói oán trách không thiếu phần tò mò của A Điềm: "Kéo cái bao tải đến làm gì? Bên trong có gì?"

Có người thô giọng đáp một câu: "Trần Lai Phượng."

Nhạc Phong đang nghĩ cái tên Trần Lai Phượng này nghe quen quen, A Điềm đã kinh hoàng thét lên: "Không phải cô ta đã chết bao nhiêu năm rồi sao, anh đào một người chết từ dưới đất lên để làm gì!"

Gã kia chửi thề một tiếng: "Bố đây dạo này xui không chịu được, từ lúc xử con mẹ họ Trì kia xong liền bị cảnh sát kia bám dính như ruồi, có hai lần suýt bị tóm, ông ***!"

Trong giọng nói của A Điềm lộ ra mấy phần khó chịu: "Tôi đã sớm bảo anh, lúc đó dọa Anh Tử một chút là được rồi, anh lại cứ nằng nặc đòi giết cô ta, đánh rần động cỏ."

Gã kia cười lạnh: “Họ Trì kia nghe lỏm chúng ta nói chuyện, biết tôi từng giết người, còn biết tôi muốn động đến Thẩm Gia Nhận, dọa nó một chút mà được à? Nó đã lăn lộn trên giường của bao nhiêu thằng rồi, đâu phải hạng tốt lành gì? Nếu thả nó, ngoảnh đi ngoảnh lại nhất định nó sẽ báo tin cho Thẩm Gia Nhận, cô không sợ bị liên lụy? Đúng là đàn bà, lắm mồm lắm miệng.”

A Diêm nén giận: “VẬY... Trần Lai Phụng này đã chết được ba năm rồi, anh đào người ta lên làm gì?” “Đã bảo là gần đây gặp vận xui rồi còn gì?” Gã kia mất kiên nhẫn, “Tìm lão mù Cát Nhị ở sau núi bói một quẻ, lão xướng một khúc, cái gì mà nhân hôm qua quả hôm nay, rồi thì nữ quỷ ôm cây khóc, nói tóm lại, nguyên nhân chính là con mẹ này, không có nó thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

A Diêm hơi sợ: “VẬY... vậy đào ra ngoài làm gì, anh định chôn cô ta lại lần nữa?”

“Ông có chôn mẹ nó ấy!” Giọng nói của gã kia đầy vẻ ngạo mạn, “Không phải là nữ quỷ khóc dưới lòng đất sao, ông giao cho Cát Nhị xử lý, xem nó còn dám tác oai tác quái trước mặt bố mày không!”

Dứt lời, một tiếng vang trầm đục vang lên, hình như là chưa hết giận, nhắc chân đá mạnh vào cái bao tải kia một cái.

Đúng vào lúc này, chuỗi chuông gió nằm trong nhà bỗng vang lên những tiếng va đập kịch liệt.

Nhạc Phong bị tiếng động này làm cho hết hồn, đằng sau lưng lạnh toát, vội vàng quay đầu nhìn lại, chuỗi chuông gió vừa nãy làm cách nào cũng không phát ra tiếng bị anh vút trên nệm, vậy mà lại đang kêu lên một cách quỷ dị!

Đối lập với tiếng vang của chiếc chuông gió là sự im lặng chết chóc ngoài cửa.

Trái tim Nhạc Phong đột nhiên đập thành thịch, anh cố gắng cử động thật nhẹ, từ từ lùi lại cách xa cánh cửa.

Xem ra tối nay sẽ không được dễ chịu rồi, gã đang đứng bên ngoài, tuyệt đối không phải là một kẻ dễ đuổi, nếu như là bình thường, một chọi một thì anh có thể có tám phần thắng, nhưng bây giờ một cánh tay đã không thể sử dụng, coi như là một nửa phần tử tàn phế rồi...

Đang nghĩ vậy, bên ngoài chợt vang lên một tiếng quát lớn, cánh cửa bị đập một cái bật ra, đập thẳng vào người Nhạc Phong, bụi mốc bám trên mặt cửa dính đầy lên đầu lên mặt anh, Nhạc Phong lão đảo lùi lại mấy bước, cánh tay trật khớp bị va đập, đau đến mức hựt hơi.

Gã kia đứng ngay cửa, trời tối nên không nhìn rõ được dáng dấp, chỉ thấy gã lưng hùm vai gấu, đứng chặn ở cửa như một tòa tháp sắt, tay đang chống một chiếc xẻng.

Nhạc Phong thầm kêu hồng bét, gã kia cười hà hà: “Người anh em, coi như chú mày xui xẻo, vừa khéo ngoài kia còn một con đàn bà chết rồi, tiễn hai chúng mày đi cùng nhau đi, trên đường còn có vợ chồng làm bạn.”

Vừa nói vừa nhắc tay, vung một xẻng về phía Nhạc Phong, Nhạc Phong cúi thấp người tránh thoát, mũi xẻng lướt qua đỉnh đầu, chém mạnh vào mảng tường đất bên cạnh, thừa dịp gã kia gắng rút xẻng ra từ trên tường, Nhạc Phong chịu đựng cơn đau nhức trên cánh tay, nghiêng người trượt trên đất, hai chân ngoắc vào chân phải của gã vịn sang một bên.

Gã đó lão đảo một cái, nhờ có sức nặng làm lợi thế, vậy mà lại không hề ngã xuống, Nhạc Phong cũng là người nhanh trí, lòng nhủ bây giờ cũng chẳng nên dẫn đo mà đánh lén, trực tiếp xoay người co gối, huých vào sinh mệnh của gã kia.

Chiều này quả nhiên đủ độc, gã kia đau đến mức nhảy dựng, Nhạc Phong thừa cơ đứng dậy, nghĩ phải nhanh chóng tìm được gậy gộc gì đó, ai ngờ càng vội lại càng xui xẻo, trong phòng này trống rỗng, chẳng có bất cứ thứ gì để anh có thể cầm lấy phòng thân, mắt thấy gã kia đã nổi trận lôi đình lại bỏ nhào tới, Nhạc Phong hạ quyết tâm, một tay túm lấy ba lô của Đường Đường, ném thẳng lên đầu gã kia.

Ba lô còn chưa đóng lại, mấy thứ đồ bên trong theo miệng túi văng ra khắp nơi, có điều vẫn nện thẳng vào mặt gã kia, lần này chắc phải nện cho gã máu me đầy mặt, Nhạc Phong cũng là người hiếm độc, tuyệt không để cho gã có cơ hội thở dốc, bốp ngay cho gã một cú đập vào khuỷu chân, thừa dịp gã nằm sấp trên đất chưa dậy nổi, co gối đè lên xương sống của gã, cánh tay không bị thương vòng qua cổ gã, kẹp lấy cổ gã nhấc lên, siết thật mạnh.

Giờ cả người gã đó đã bị kiềm chế hoàn toàn, cổ họng ư ử thành tiếng, cũng còn biết đường xin khoan dung: "Người anh em, tôi không có mắt, không biết anh lợi hại, buông tay, buông tay, có gì từ từ nói."

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, cánh tay lại càng siết chặt hơn: "Thảm Gia Nhạn là mày giết?"

Gã kia có nằm mơ cũng không ngờ người nghe lén trong phòng tối lúc nửa đêm lại là đến vì chuyện của Thảm Gia Nhạn, hé miệng, nhất thời không nói thành lời, Nhạc Phong nhớ đến dáng vẻ tranh cãi với mình của Thập Tam Nhạn lúc bình thường, hai mắt cay xè: "Thằng khốn, đi xuống chôn cùng chị ấy đi!"

Nói xong, cánh tay lại siết chặt hơn.

Gã kia liều mạng giãy giụa dưới sự kiềm chế của cánh tay Nhạc Phong, nhưng không tài nào tránh thoát, Nhạc Phong cũng nôn nóng đến đỏ cả mắt, không mong siết chết gã chỉ mong siết ngất được gã, nếu để gã tránh thoát, chưa chắc có cơ hội nào tốt như vậy để bắt được hắn.

Đang giằng co, bỗng thấy cổ mình bị thít chặt, anh nhận ra A Điem đang xông lên như phát điên, liều chết ôm lấy cổ Nhạc Phong kéo về phía sau, sau khi phát hiện không có hiệu quả, cô ta cúi đầu cắn thật mạnh lên cổ anh.

Phụ nữ mà điên lên đúng là không nể tình, một phát cắn xuống ra cả máu cả thịt, cắn bản là muốn dứt luôn một miếng thịt của anh ra, dưới cơn đau, cánh tay bị thương của Nhạc Phong không dùng lực được, buộc phải buông lỏng cánh tay còn lại, giữ lấy cằm của A Điem.

A Điem cũng là kẻ chạm vào là liều mạng, bị Nhạc Phong siết đến chảy nước mắt nước mũi mà vẫn không buông tay, chỉ ngửa đầu khản giọng hét lên: "Lão Ngô, lão Ngô, giết hắn!" Nhạc Phong thoáng thất thần, anh nhớ tấm ảnh lão Trương đưa cho bọn họ nhận diện mà Thập Tam Nhạn chỉ ra, tên là Ngô Thiên.

Lão Trương còn nói gã đó từng có tiền án, đã từng dùng một cái đũa, thiếu chút nữa chọc mù mắt người ta...

Bộp một tiếng, phần ót đau nhức kịch liệt, Nhạc Phong khản đặc rên lên một tiếng, ngã xuống đất, đầu ong ong, tựa như đang có ngàn vạn con ong đang vây lại một chỗ, mắt nổ đom đóm, lồng ngực dâng lên một cơn buồn nôn, muốn nôn mà không sao nôn ra được, anh gom hết sức lực toàn thân lết về phía trước, đằng sau là tiếng chửi cay cú của Ngô Thiên: "*** mẹ mày, muốn lấy mạng của bố à, ông bóp chết mày, cho mày biết chữ chết viết thế nào..."

Vừa nói vừa hung hăng đá cho Nhạc Phong một cái, hai bàn tay như gọng kìm siết chặt lấy cổ Nhạc Phong từ đằng sau.

Tầm mắt Nhạc Phong dần mờ hồ biến thành màu đen, hai tay quơ loạn trên mặt đất, chột ngón tay bỗng chạm tới hai cây gậy đó giống như chiếc đinh, cảm giác hình dáng chất liệu dường như cũng chẳng phải đinh, nhưng có một đầu nhọn, lúc này không hề phát hiện, có lẽ là rơi từ trong ba lô của Quý Đường Đường ra chưa biết chừng.

Tốt quá, Nhạc Phong chột cười lên, hai cái này hiển nhiên không giết được Ngô Thiên, nhưng khiến gã đau đớn một chút thì cũng được.

Anh gom hết sức lực toàn thân, vươn tay về phía sau bắt lấy mặt Ngô Thiên, gã chẳng hề tránh né, chỉ cười gằn: "Cào đi, cào đi, sắp chết đến nơi rồi, chỉ biết cào loạn như đàn bà."

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng trong lòng, dứt khoát găm hai thứ kia lên mặt hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, tay lại càng dùng sức hơn,

Nhạc Phong thở dài một tiếng trong lòng, đang định nhắm mắt chờ chết, Ngô Thiên bỗng ré lên một tiếng thảm thiết, ngã ngựa về phía sau.

Nhạc Phong cảm thấy cả đời này chưa bao giờ nghe qua tiếng kêu nào thê thảm như vậy, mặc dù mình là người đứng xem nhưng cũng thấy không rét mà run, giống như có vô số con sâu đang ngo ngoài bò lung tung trên người mình vậy, anh vùng dậy xoay người lại nhìn Ngô Thiên, Ngô Thiên đang chạy loạn khắp phòng như lên cơn điên, có mấy lần va phải vách tường lại lộn trở lại, ngẫu nhiên quay mặt về phía Nhạc Phong một hai lần, Nhạc Phong phát hiện trên mặt gã có hai điểm xanh lè tựa như ma trơi đang nhanh chóng di chuyển, lần đầu nhìn vẫn còn ở trên mặt, lần thứ hai đã thấy dịch chuyển xuống cằm.

Trái tim Nhạc Phong thiếu chút nữa vọt ra, anh lao đảo bước mấy bước đến bên nệm, cầm đèn pin rơi về phía Ngô Thiên, Ngô Thiên bị cột sáng đột nhiên chiếu vào làm cho giật mình, cứng đờ ra trong chốc lát.

Cuối cột sáng, là một gương mặt máu thịt lẫn lộn, máu tươi nhỏ từng giọt tong tỏng, ẩn hiện hai ngọn lửa ma trơi xanh lè, tầm mắt Nhạc Phong bỗng tối sầm, tay mất khống chế, chiếc đèn pin rớt xuống mặt đất, nhanh như chớp lặn ra thật xa.

Thần Côn xoa xoa tay, đi lui đi tới, đi tới đi lui trước cửa Hạ Thành, cũng không biết đã đi qua đi lại đến lần thứ mấy, mắt thấy sắc trời đã sắp tờ mờ sáng, mới thấy Nhạc Phong đang đi về phía này.

Thần Côn kích động một phen, oa một tiếng bổ nhào lên: "Tiểu Phong Phong, sao giờ cậu mới tới?"

Nhạc Phong không nói gì, Thần Côn bấy giờ mới phát hiện Nhạc Phong có gì đó là lạ, trên mặt anh có mấy mảng xanh tím, quần áo cũng rách mất mấy chỗ, toàn thân thoạt nhìn rất mệt mỏi, đáng vẻ như có nói bất cứ chuyện gì cũng không lên nổi hứng thú.

Thần Côn kinh ngạc mở to mắt: "Cậu đánh nhau với người ta à?"

Nhạc Phong ừ một tiếng, hỏi một đằng đáp một nẻo: "Đường Đường sao rồi?"

"Ha ha ha." Thần Côn cảm thấy chỉ có chống nạnh ngửa mặt lên trời cười mới có thể biểu lộ được tâm trạng kích động của bản thân lúc này, "Anh đây đã ra tay, không có gạo nào là không xay ra cám hết!"

Gương mặt Nhạc Phong đến lúc này mới có chút biểu cảm, chẳng qua là cảm xúc đó vừa mới hiện lên một lát đã ẩn trở lại: "Đường Đường tỉnh rồi?"

"Đương nhiên." Thần Côn lại kích động, "Tiểu Phong Phong, cậu không đến đúng là một sai lầm lớn, cậu cần bản không thể tưởng tượng nổi lúc này hung hiểm ra sao đâu, anh cậu đây đã chỉ huy quyết định anh mình đến thế nào, phương pháp mà anh sử dụng hợp lý mà thần ký biết bao...."

"Ờ." Nhạc Phong lại nhàn nhạt đáp một tiếng, "Vậy tôi đi thăm Đường Đường một chút."

"Này này, Tiểu Phong Phong." Thần Côn vội vàng chặn anh lại, "Vừa nãy cái tên Diệp Liên Thành kia cứ nằng nặc dính lấy nhất quyết muốn lên xem Tiểu Đường Tử, anh kiên quyết không chịu, anh nói với cậu ta người còn chưa tỉnh lại, bảo cậu ta biến đi thật xa đi, đừng quấy rầy đến Tiểu Đường Tử nhà chúng ta. Với giác quan thứ sáu của anh, anh cảm thấy tên Diệp Liên Thành này có suy nghĩ không đúng đắn với Tiểu Đường Tử nhà chúng ta, cho nên anh đã không cho cậu ta gặp, tất cả đều chờ cậu chờ lại rồi nói tiếp, sao hả, anh đây có phải rất tôn trọng cậu, luôn ưu tiên cậu đúng không?"

Nhạc Phong chẳng còn lòng dạ nào mà nghe anh ta nói nhảm, anh mặt không biểu cảm nhìn Thần Côn: "Nói xong chưa? Xong rồi thì tránh ra được chứ?"

Thần Côn vẫn chưa tránh ra, anh ta tội nghiệp nhìn Nhạc Phong: "Tiểu Phong Phong cậu xem, anh biểu hiện ưu tú như vậy, cậu có thể giúp ông anh này một việc nhỏ xíu được không?"

Quả nhiên là khúm núm với người ta tất có điều cần nhờ vả, dong dài như vậy cuối cùng cũng vào đề chính, Nhạc Phong ừ một tiếng: "Anh nói đi."

"Mới vừa nãy... Tiểu Đường Tử tỉnh dậy xong, có hỏi anh là ai cần con bé, cậu biết đấy, Tiểu Đường Tử

vẫn rất sùng bái anh, hình tượng của anh trong lòng cô bé tương đối vĩ đại, cho nên là... lúc ấy... anh liền... liền..."

Thần Côn vừa nói vừa cười cực kỳ đê tiện: "Cậu xem chuyện này thật lộn xộn, Tiểu Phong Phong, nể tình ông anh này của cậu hôm nay biểu hiện vượt xa mức bình thường như vậy..."

Nhạc Phong chợt phản ứng kịp, anh nhìn Thần Côn như nhìn quỷ: "Không phải là anh nói với Đường Đường, là tôi cần cô ấy đấy chứ?!"

54. Chương 23

Trước khi Nhạc Phong quay về, Thần Côn đúng là đã cầm bút ký của anh ta, thử rất nhiều cách.

Ví dụ như, có một cách, gọi là "Gào thẳng vào mặt", cảm giác không khác Kim Cương Hống là mấy, Thần Côn vừa nhìn những câu thần chú dài dằng dặc được ghi lại bằng phiên âm của mình vừa đọc một hơi, vung tay vỗ lên gáy Quý Đường Đường: "Còn không đi!"

Quý Đường Đường vẫn mê man, không có chút phản ứng nào, Thần Côn gãi gãi đầu, lại thử lại lần nữa.

Thứ đến lần thứ ba thứ tư, Mao Ca bước tới, vung một cái tát lên gáy Thần Côn khiến cho anh ta xoay 180 độ tại chỗ: "Con em ông, Đường Đường không bị Diệp Liên Thành đánh cho ngốc thì cũng bị ông vỗ thành đần."

Thần Côn không chút tức giận, lật lật bút ký, lại tìm được cách mới, bảo Mao Ca đỡ Quý Đường Đường dậy, mình thì ngồi xuống mặt đối mặt với Quý Đường Đường, tay phải cầm nến sáp ong, tay trái đặt chính giữa đầu Quý Đường Đường, nhắm mắt lại, miệng không biết huyền thuyên lẩm bẩm cái gì, sau đó mở mắt cười tà mị một tiếng, cười mà khiến cho Mao Ca nổi hết da gà da vịt khắp người xong mới nhìn Quý Đường Đường vẫy tay ba cái: "Đi theo ta đi."

Anh ta nói đi là đi, cầm nến mở cửa bước xuống lầu, bước chân cực kỳ âm u quỷ dị, khiến cho Mao Ca tưởng như Thập Tam Nhạn đang nhập vào người Thần Côn.

Thần Côn tưởng tượng đến cảnh hồn phách của Thập Tam Nhạn đang đong đưa mờ ảo đi theo sau mình, toàn thân cứ gọi là nhiệt huyết sôi trào, sau khi ra khỏi Hạ Thành khoảng trên dưới một trăm mét mới sung sướng ngửa đầu gọi với lên trên lầu: "Tiểu Mao Mao, Đường Đường ổn chưa?"

Năm phút sau, Mao Ca mở cửa sổ, ló nửa người ra, vô cùng mạnh mẽ mắng anh ta té tát: "Ổn cái đầu ông ấy, cút lên đây cho tôi!"

...

Đến biện pháp hiệu quả cuối cùng, Mao Ca mới đầu nói gì cũng không đồng ý, bởi vì áp dụng quả thật rất nguy hiểm, theo ý tứ của Thần Côn, nhất định phải tái hiện lại cảnh tượng khi Thập Tam Nhạn chết, nói cách khác, Thập Tam Nhạn chết kiểu gì thì phải lập lại kiểu đó với Quý Đường Đường một lần --- bởi vì Thập Tam Nhạn bị chết ngạt trong nước, nên cô ta sẽ có ý thức sâu sắc và nhạy cảm đối với nước, dù cô ta có muốn tìm người thế mạng, sau khi dụ dỗ người ta xuống nước rồi thì chính cô ta cũng không dám ở lại trong nước, nhất định sẽ rời khỏi người bị nhập, mà Thần Côn anh ta chính là phải nắm bắt được khoảnh khắc đó, nhanh chóng che thất khiếu của Quý Đường Đường lại, để cho Thập Tam Nhạn không thể nhập vào được nữa!

Về phần tại sao lại phải niêm phong thất khiếu, anh ta cũng có một cách lý giải: "Tiểu Mao Mao, ông nghĩ coi, ma, nói trắng ra chính là một loại khí, ma làm sao để nhập vào người được? Cái kiểu toàn thân chấn động rồi xoẹt một cái bị ma nhập trong ti vi rõ ràng là không chuyên nghiệp, chỉ để lừa gạt quần chúng nhân dân thôi, loại khí này sẽ tiến vào qua những lỗ trên cơ thể, lỗ nào, thất khiếu, cũng gọi là thất khiếu, người cổ đại bị chảy máu thất khiếu sẽ chết ông có biết không? Cho nên, cho nên! Tôi phải dán bùa chu sa lên lỗ tai, lỗ mũi, miệng và mắt của Tiểu Đường Tử, ông xem, trong bản bút ký của tôi có chép lại bùa rồi đấy, giờ tất cả đã sẵn sàng hết rồi, ông thấy sao Tiểu Mao Mao?"

Da mặt Mao Ca co giật: “Tôi có thể giết chết ông! Ông định chìm Đường Đường vào trong nước chứ gì, ông có khổng chế được sức không? Nhờ đâu ông chìm chết con bé thì ông định ăn nói thế nào với Phong Tử?”

Thần Côn vô cùng phiền muộn, cũng không biết anh ta tìm đâu ra được lá bùa, tự mình dùng bút đỏ vẽ vẽ ở trên, vẽ một chút rồi giơ ra trước mặt Mao Ca cầu xin an ủi: “Tiểu Mao Mao, anh xem tôi vẽ có đẹp không?”

Nói ra cũng tà môn, lúc anh ta vẽ được bảy lá bùa, Quý Đường Đường vừa hay cũng tỉnh dậy.

Có điều thời gian tỉnh lại chỉ trong nháy mắt, Mao Ca đơn giản không tài nào hình dung nổi sự thay đổi trên gương mặt Quý Đường Đường, lúc trước vẫn còn là khuôn mặt an tĩnh bình thản, sát na mở mắt, dường như có một tầng hắc khí bốc lên từ dưới làn da, con ngươi một mảnh đỏ chạch, xung quanh là sắc xanh lè, suýt nữa làm cho Mao Ca sợ đến mức tim ngừng đập, đang thầm cảm thấy may mắn là đã trói con bé vào lại rồi, vừa rũ mắt xuống, nhất thời đỡ ra.

Quý Đường Đường đang bị trói bởi một sợi thừng ny lon, ước chừng phải từ mười sợi bện thành một, bây giờ, rõ ràng không ai cầm dao cắt mà sợi dây lại đang tự đứt thành từng đoạn!

Quý Đường Đường nhìn Mao Ca cười một cách quỷ dị, khoe miệng khế cong lên, cực kỳ giống ma quỷ trước khi săn mồi.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là Thần Côn xông lên: “Kéo cô ấy ra phòng rửa tay! Ẩn vào nước!”

Câu này đã nhắc nhở Mao Ca, hai người luống cuống tay chân, vừa ôm vừa kéo lấy Quý Đường Đường còn chưa thoát khỏi sự trói buộc thẳng vào phòng rửa tay, Thần Côn bảo Mao Ca ấn đầu Quý Đường Đường xuống bồn rửa mặt, còn mình thì vội vàng vọt vọt nước, mới đổ đầy được nửa bồn nước đã nghe thấy Quý Đường Đường gào lên một tiếng chói tai, giấy mạnh một cái, ngóc thẳng đầu lên, Mao Ca đang khóa lấy cô ở đằng sau bị đẩy bắn ra đến tận hai ba bước.

Thần Côn hiếm khi nhanh trí, nhảy lên bên cạnh bồn tắm mở vòi sen ra, khua khua lá bùa trong tay kêu toáng lên: “Lão Mao tử, lão Mao tử, ẩn vào bồn tắm, ẩn vào bồn tắm!”

Mao Ca hạ quyết tâm, bất chấp tất cả: giờ Nhạc Phong không có ở đây, lại không có trợ thủ khác, nếu trong thời gian ngắn không khổng chế được Quý Đường Đường, hai cái mạng già của mình và Thần Côn chẳng phải sẽ để lại đây? Thế này quá là lỗ vốn, kiếp này mình còn chưa được nuôi con nữa!

Trong ánh mắt ngây ra như phỗng của Thần Côn, Mao Ca ôm ngang lấy Quý Đường Đường, cả hai cùng ngã vào trong bồn tắm, tiếng cộp kia, không biết là do đầu hay là xương đụng vào bồn tắm, nghe mà Thần Côn cũng thấy đau thay cho anh ta, còn chưa kịp phản ứng, Mao Ca đã xoay người quay mặt lên trần nhà, tay chân túm chặt lấy thành bồn tắm, hàm răng cắn chặt, thân thể bị Quý Đường Đường đang gào thét giấy giữa sau lưng đẩy cho nhấp nhô như thuyền trên ngọn sóng, vòi hoa sen xối nước ào ào, mắt thấy trong thời gian ngắn sẽ khó mà đầy được, Thần Côn vội vàng cầm chậu rửa mặt chạy ra bồn rửa mức nước, hứng được nửa chậu thì đổ vào bồn tắm, dội cho Mao Ca cũng ướt sũng, mới đổ được hai chậu, mắt thấy Mao Ca sắp trụ không nổi, Thần Côn ném cái chậu đi, quát to một tiếng: “Tôi cũng lên!”

Thấy tư thế kia của anh ta giống hệt như muốn nhào lên che lỗ châu mai vậy, Mao Ca thầm nhủ không ổn, ngót bốn mươi nữa là được một trăm cân của Thần Côn mà nhào tới, chẳng phải mình sẽ bị lão này đè cho tàn phế, trước khi Thần Côn nhào tới, anh ta nhanh chóng quyết định, vụt một cái ngời thẳng người dậy.

Vậy nên Thần Côn đầu tiên là đập đầu một cái lên thành bồn tắm, tiếp đó liền trực tiếp rơi lên người Quý Đường Đường, Mao Ca lúc này lại phản ứng rất nhanh nhạy, thấy Thần Côn còn chưa kịp bò dậy, liền đặt móng vuốt lên lưng Thần Côn.

Nước trong bồn từ từ đầy lên, Thần Côn bị sặc kêu loạn, tay phải liều mạng thò ra khỏi mặt nước khua khua: “Giấy! Bùa giấy, đừng làm hỏng!”

Mao Ca cầm lấy lá bùa cất kỹ, trong lòng hơi cảm động một chút: cái tên Thần Côn này, vẫn rất có tinh thần trách nhiệm.

Chỉ chốc lát sau, nước trong bồn tắm dần dần đầy được hai phần ba, Quý Đường Đường cũng chậm rãi không còn giãy giụa kịch liệt nữa, Mao Ca bắt đầu hoảng, chỉ sợ làm Quý Đường Đường chết đuối, Thần Côn không bình tĩnh được, ngẩng đầu lên khỏi mặt nước lấy hơi: "Căn cứ vào cảm nhận của tôi, con ma này vẫn chưa đi."

Lần tiếp theo anh ta ngửa đầu lên khỏi mặt nước lấy hơi: "Tiểu Mao Mao, tôi cảm thấy tôi học được cách lặn rồi."

Mao Ca điên lên, thuận tay đóng vòi nước lại.

Được một lúc, Mao Ca đột nhiên cảm thấy phía dưới nhẹ bẫng, còn chưa kịp phản ứng, Thần Côn lại ngóc đầu lên: "Tiểu Mao Mao, mau nhìn, mau nhìn!"

Mao Ca cúi đầu nhìn, Quý Đường Đường không nhúc nhích nằm dưới đáy bồn tắm, bên cạnh đầu có vài đám bọt khí, ục ục sủi lên trên.

"Thấy không thấy không thấy không?!" Thần Côn kích động đến mức giọng cũng trở nên run rẩy, "Đó là ma đấy ông thấy không? Cô ta đi rồi ông thấy không? Ông thấy không?"

Mao Ca nhủ thầm tôi không mù, nhưng vẫn tiếp lời anh ta: "Vậy có nên vớt Đường Đường lên không, chết đuối thì làm sao bây giờ?"

"Từ từ đã!" Thần Côn giơ tay giữa không trung tựa như một vĩ nhân vậy, "Xem tôi ra tay!" Nói xong lại nhích mông một cái: "Ông đừng ngồi lên người tôi nữa được không? Con bé nó có động đậy nữa đầu mà ông còn ngồi!"

Mao Ca đỡ lấy thành bồn tắm trèo ra ngoài, lúc này mới phát hiện tay chân như nhũn ra, mặc dù toàn thân cao thấp đều ướt sũng nhưng vẫn giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, ngay lúc này, sau lưng vang lên một tiếng rào rào, Thần Côn đỡ Quý Đường Đường ngồi dậy từ trong nước: "Bù đầu, dán, dán lên!"

Lúc Nhạc Phong tiến vào, Quý Đường Đường đang ngồi trên giường, quần chăn nói chuyện với Mao Ca, đầu tóc ướt sũng, thấy Nhạc Phong vác ba lô của mình bước vào, Quý Đường Đường vui vô cùng: "Anh dọn ba lô mang đến cho tôi rồi à? Nhạc Phong, tôi đang lo không có quần áo để thay đây."

Nhạc Phong đưa ba lô cho cô: "Mặt xám mày tro, đi tắm trước đi."

Dối mắt thấy Quý Đường Đường đã vào phòng vệ sinh đóng cửa lại, Mao Ca ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, câu đầu tiên nói là: "Thế này là chuyện gì..."

Nhạc Phong vươn tay vỗ vỗ vai Mao Ca: "Anh vất vả rồi."

Mao Ca vươn hai tay day day huyệt Thái Dương: "Một hơi của anh còn treo ở cổ họng, chưa xuống được đây này, tối hôm nay lộn xộn thế không biết, anh đang nằm mơ đúng không, này, Phong Tử, anh nằm mơ đúng không?"

Nói mãi nói mãi, anh ta vươn tay véo mạnh lên tay mình một cái, đau đến mức kêu ái lên một tiếng.

Nhạc Phong ngồi xuống cạnh Mao Ca, lấy thuốc và bật lửa từ trong túi quần ra, ngậm điếu thuốc trước, một tay bật lửa châm thuốc, Mao Ca một lúc lâu mới hồi hồn: "Phong Tử, đây là nhà của Diệp Liên Thành, đừng có coi như nhà mình, chuyện Đường Đường gây thương tích cho người ta còn chưa biết nên giải thích với người ta thế nào đây... Này, chú đánh nhau với người khác đấy à?"

Nhạc Phong nhả ra một ngụm khói, trên gương mặt không có cảm xúc gì: "Vâng."

Mao Ca thấy lạ nhìn anh một cái: "Diệp Liên Thành có lên tìm mấy lần, anh cảm thấy cậu ta và cô bé này chưa biết chừng lại quen nhau, nhưng sau khi Đường Đường tỉnh dậy, anh có hỏi con bé, nó nói chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ, Phong Tử, cậu thấy có lạ không?"

Nhạc Phong ừ một tiếng: "Đúng là rất lạ."

Mao Ca thực sự cảm thấy Nhạc Phong tối nay có gì đó không ổn, đang định hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, Nhạc Phong lại ngẩng đầu nhìn anh ta: "Lão Mao tử, anh xuống dưới chờ được không? Em có mấy câu

muốn nói với Đường Đường."

Quý Đường Đường chỉnh trang xong xuôi liền bước ra ngoài, phát hiện Mao Ca không biết đã đi từ lúc nào, chỉ còn lại mình Nhạc Phong đang tựa vào cạnh giường ngồi bệt dưới đất, một tay nghịch nghịch bao thuốc, nhưng không hút nữa, tay kia bó thạch cao.

Quý Đường Đường thấy ái ngại trong lòng, cô đi tới, cúi người nhìn Nhạc Phong: "Này, tay anh đỡ hơn chút nào chưa?"

Nhạc Phong ngẩng đầu lên, cô đã chỉnh trang lại, trông sáng sủa hơn nhiều, mặc một bộ áo ngủ liền thân bằng nhung, vạt áo khép lại, vừa hay biến thành một con vịt nhỏ màu vàng trông vô cùng buồn cười, thoát nhìn, không khác bất cứ cô gái đáng yêu nào.

Nhạc Phong vươn tay sờ sờ đầu cô: "Nhóc con không nổi điên thật là tốt, cô không thấy lúc mắt cô xanh lè đâu, có thể làm người ta sợ đến mất mật."

Quý Đường Đường cũng chẳng nghe vào, bỗng nhiên a một tiếng: "Cổ anh làm sao vậy?"

Cổ?

Nhạc Phong sửng sốt một chút, vươn tay ra sờ, ngón tay chạm vào, đau đến mức hụt hơi, bấy giờ mới nhớ ra cổ vừa bị A Diêm cắn cho một cái, đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện, quên băng mắt, đang định tìm một lý do nào đó để lấp liếm đi, lại thoáng thấy sắc mặt Quý Đường Đường cổ quái một cách kỳ lạ.

"Cái đó..." Cô ấp a ấp úng, "Không phải là tôi đấy chứ? Không phải tôi cắn đấy chứ? Là vì anh cắn tôi một cái, chọc giận tôi nên tôi cắn lại anh sao?"

Nhạc Phong dở khóc dở cười, dừng một chút rồi gật đầu: "Cô thấy sao?"

"Phải thật à?" Quý Đường Đường cảm thấy áp lực sâu sắc, cô ghé lại gần một chút, không khỏi nhíu mày, "Miệng tôi mà to thế á?"

Nhạc Phong buồn cười mà lại không thể cười: "Biết đâu đấy, lúc cắn người mồm to như chậu máu."

Quý Đường Đường vô cùng không cam lòng nhìn chăm chăm vết thương của Nhạc Phong, muốn chối nhưng lại cảm thấy không chối nổi, cuối cùng chấp nhận: "Tôi tìm cồn thoa cho anh."

Cô tìm được lọ cồn sát trùng Mao Ca vừa mới dùng để xoa cho cô, cẩn thận thoa cho Nhạc Phong, Nhạc Phong cũng chẳng thấy đau, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, trong lòng chợt cảm thấy khó chịu, lời muốn hỏi cô cứ nghẹn trong cổ họng, không sao thốt ra nổi, đắn đo mãi, cuối cùng vẫn vươn tay nắm lấy cánh tay cô: "Đường Đường, cô ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô."

Lần này, Quý Đường Đường cuối cùng cũng nhận ra Nhạc Phong không được bình thường, cô có chút căng thẳng, mất tự nhiên nhìn xung quanh một chút, sau đó chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong: "Anh... muốn hỏi gì?"

Nhạc Phong không nói gì, xòe bàn tay bên cánh tay bó thạch cao ra, lộ ra vật vẫn được nắm chặt trong lòng bàn tay.

Ba chiếc xương đing màu xám tro, dài ngắn không giống nhau.

Quý Đường Đường im lặng.

Nhạc Phong nhìn chăm chăm xương đing trong lòng bàn tay, không hề nhìn Quý Đường Đường: "Đường Đường, đây là xương người phải không?"

Quý Đường Đường vươn tay ra, nhận lấy ba chiếc xương đing: "Anh lục đồ của tôi?"

Nhạc Phong cười cười, đang định nói, Quý Đường Đường đã mở miệng trước: "Lục thì lục đi, dù sao tôi cũng không có dán chữ không cho lục."

Giọng nói của cô dần trở nên bình thản hơn, nhưng cùng với đó, đáy mắt bắt đầu xuất hiện vẻ hờ hững và thái độ thù địch phòng bị lúc mới quen: "Vậy chắc anh đã biết được khá nhiều rồi, còn muốn biết gì

nữa?”

Nhạc Phong nhìn cô: “Thứ này tổng cộng có năm cái đúng không? Lúc tôi thu dọn đồ cho cô được nửa chừng đã đánh nhau với kẻ khác, lúc ấy tôi không tìm được thứ gì để dùng, mới tiện tay cầm lấy hai cái xương đỉnh, cắm vào mặt hắn.”

Sắc mặt Quý Đường Đường nhất thời biến đổi, sắc đỏ hồng sau khi tắm rửa phút chốc đã rút đi sạch sẽ, thay vào đó là một tầng sắc xám như tro tàn, nói chuyện cũng có chút không trôi chảy: “Anh... cắm vào... trên người hắn ư? Vậy hắn đâu rồi?”

Sắc mặt Nhạc Phong từ từ lạnh xuống: “Lúc ấy, tôi nhớ tôi đã cắm vào đây.”

Tay của anh nhẹ nhàng chạm lên gò má phải của Quý Đường Đường, lại dịch chuyển xuống cầm cô: “Sau đó nhìn lại, chiếc xương đỉnh kia đã ở chỗ này. Đường Đường, loại xương đỉnh này di chuyển trong thịt người đúng không, nó có thể xé mở thịt mà di chuyển đúng không?”

Cánh môi Quý Đường Đường ngập ngừng một chút, không nói gì, chỉ bỗng nhiên siết chặt xương đỉnh trong tay.

“Tôi còn nhớ, nửa năm trước lúc cô còn ở Ca Nại, đêm hôm đó đã bị trúng đạn, tôi và đám Đầu Trọc sợ cô gặp chuyện không may, hôm sau đã chia nhau ra ngoài tìm, tôi và lão Mao tử tìm đến đài Thiên Táng, nhìn thấy quần áo của cô. Bọn tôi đã mở đồ của cô ra, thấy một đồng gì đó ở bên trong...”

Nhạc Phong không nói nữa, trước mắt như lại xuất hiện cảnh tượng máu me đó, anh lấy lại bình tĩnh, đè nén cơn buồn nôn đang dâng lên trong lồng ngực xuống: “Lúc ấy tôi thấy rất lạ, nếu như là bị thú hoang tập kích, Ca Nại không có gấu, còn sói sẽ không xé nát người ta ra thành như vậy, hơn nữa ngay cả một mẫu xương hoàn chỉnh cũng không sót lại. Còn nếu là người làm, hình như cũng không có khả năng, phải dùng một thứ công cụ thế nào mới có thể gây ra sự tổn hại như vậy được kia chứ? Nhưng mà giờ, hình như tôi đã biết rồi.”

Giọng của anh trầm xuống: “Là cô làm?”

Quý Đường Đường nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lông mi rung lên mấy cái, lại từ từ mở ra: “Là tôi làm.”

“Cô giết người?”

“Đúng, tôi giết người.”

55. Chương 24

Nhạc Phong im lặng châm một điếu thuốc.

Quý Đường Đường không nói, nhưng trong lòng cô mơ hồ đoán được Nhạc Phong muốn nói gì, thăm nhủ: sớm muộn cũng đến, sớm muộn cũng đến...

Quả nhiên, được một lúc, Nhạc Phong lên tiếng: “Đường Đường, ở đây không có người ngoài, tôi cố ý đẩy lão Mao tử đi chỉ để nói với cô vài câu, vài câu thật lòng thật dạ.”

Vành mắt Quý Đường Đường cay xè, cô khịt mũi một cái, sau đó gật đầu: “Anh nói đi.”

Nhạc Phong cười cười, cụp mắt xuống nhìn điếu thuốc đang kẹp trong tay, khói thuốc lượn lơ bốc lên, giống như muốn dẫn dắt suy nghĩ của người ta đi về hướng hỗn loạn: “Tôi cũng không hiểu tại sao, tôi lại luôn muốn quan tâm đến chuyện của cô, ở Ca Nại là thế, đến Cổ Thành cũng vẫn vậy, có lúc cảm thấy không nên dây vào, không chú ý một cái là lại quan tâm.”

Quý Đường Đường cũng không biết nên nói gì, dùng một chút mới đáp một câu: “Ừ, là anh nhiệt tình.”

Nhạc Phong không nhìn cô, chỉ dụi tắt đầu thuốc xuống đất: “Tôi thấy chắc không phải vậy, tôi nghĩ, tôi hẳn là thích cô rồi.”

Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong vẫn đang dụi tàn thuốc, dường như muốn dụi tắt điếu thuốc đó cần rất nhiều sức lực vậy: “Tôi biết, nói như vậy có thể cô sẽ cảm thấy tôi không biết xấu hổ, tôi đây vẫn còn thích Miêu Miêu nữa đúng không, vậy mà ngoảnh đi ngoảnh lại lại đi nói với cô như vậy, tôi cũng không nói rõ nổi, dù sao... dù sao tôi không ghét cô

là được."

Quý Đường Đường quay mặt đi, cúi đầu ừ một tiếng.

"Lúc ở Ca Nại, tôi đã cảm thấy cô rất kỳ quái rồi, cảm thấy con người cô nhất định có chuyện, khi đó cũng không muốn quan tâm lắm, con người đều ích kỷ, chẳng đáng vì một người không liên quan mà rước họa vào thân. Sau đó gặp lại nhau ở Cổ Thành, chúng ta dần quen thuộc, ngoài miệng tôi không nói với cô, thực ra thì sâu bên trong, tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi nghĩ, để bảo vệ cô bé này, tôi có thể gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm."

"Mới đầu tôi nghĩ, phải chăng cô đã đắc tội với kẻ nào đó, một cô gái trẻ sống bên ngoài cũng không dễ dàng, tôi tình nguyện ra mặt xử lý việc này, cùng lắm thì bỏ ít tiền, mua lại sự bình yên cho cô. Sau đó tôi lại cảm thấy việc này không đơn giản, bởi vì mỗi lần cô đánh lộn với người ta đều với trạng thái liều mạng, tôi nghĩ đây không phải là chuyện mà tiền có thể giải quyết được, chưa biết chừng lại phải xắn tay áo tay dao tay súng lên sàn, tôi nghĩ rồi nghĩ, cảm thấy cũng được, cùng lắm thì ăn một nhát dao, anh hùng cứu mỹ nhân, còn có vẻ rất oách, đúng không?"

Quý Đường Đường ngậm nước mắt bật cười một tiếng, sau đó gật đầu: "Đúng."

"Tiếp đó cô lại bị chị Nhạ Tử nhập vào người, mới đầu tôi cảm thấy rất không bình thường, thật ra thì trước kia tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lúc ấy lại không muốn nghĩ theo chiều hướng lệch lạc đó... Sau đó nữa chính là đêm hôm nay, đêm hôm nay tôi đi thu dọn đồ đạc cho cô, đã gặp phải A Diêm và đồng bọn của cô ta ở đó..."

Giọng của Nhạ Phong hạ thấp, sau đó cười khổ một tiếng: "Thiếu chút nữa sẽ chết ở đấy..."

Quý Đường Đường nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu: "Không sao là tốt rồi."

"Trải qua chuyện tối hôm nay, tôi mới biết, chuyện của cô, tôi căn bản không thể lo được." Nước mắt của Quý Đường Đường lập tức trào ra.

"Thật sự, không lo được." Nhạ Phong cười khổ, "Đâu chỉ là không lo được, tôi căn bản chưa từng nghĩ đến. Thật xin lỗi, Đường Đường, tôi hèn nhát, trước kia tôi thấy mình rất to gan, cái gì cũng có thể buông được, nhưng khi sắp chết thật thì mới phát hiện ra là không phải vậy, tôi còn có người nhà, còn có bạn bè, còn có... Miêu Miêu, rất nhiều thứ không buông xuống được. Tôi nghĩ, tôi nên dứt ra từ bây giờ thì hơn."

Nước mắt Quý Đường Đường rơi xuống, cô vội vàng dùng sức gật đầu che giấu: "Ừm, tôi hiểu, tôi hiểu mà. Nhạ Phong, anh không cần xin lỗi đâu, thật đấy."

Có tư cách gì yêu cầu Nhạ Phong phải giúp cô bệnh vực cho cô đây? Chuyện của mình khó giải quyết như vậy, mỗi chuyện đều có thể gây hại cho người ta, đổi lại là người khác, biết cô sẽ chọc phải phiền phức, chỉ e tránh còn không kịp, hiếm hoi lắm mới có Nhạ Phong còn từng nghiêm túc lo liệu cho cô, hơn nữa còn dưới tình trạng cô luôn che giấu giữ kín như bưng chuyện của mình, chỉ bằng điểm ấy thôi, cô đã phải thấy cảm kích rồi.

Nhạ Phong biết cô khóc, lòng xót xa, cuối cùng vẫn dần lòng cự mắt xuống, đành coi như không thấy.

Quý Đường Đường lau nước mắt, đột nhiên hỏi anh: "Nhạ Phong, có phải anh cảm thấy tôi rất đáng sợ đúng không?"

Nhạ Phong không biết nên nói sao, trước tối hôm nay, nếu Quý Đường Đường hỏi anh như vậy, anh nhất định sẽ phỉ nhổ cô một trận, nhưng sau tối ngày hôm nay...

Nghĩ đến tình trạng thê thảm sau khi chết của kẻ đó, nghĩ đến việc Quý Đường Đường bình tĩnh mà thừa nhận "Đúng, tôi giết người", cho dù những kẻ đó có tội ác tày trời, nhưng chết một cách cực đoan và tàn nhẫn như vậy...

Quý Đường Đường không cho anh có cơ hội trả lời, chỉ nhanh chóng nói một câu: "Không sao, có lúc, tôi cũng cảm thấy tôi rất đáng sợ."

Lại là một sự trầm mặc khiến người ta hít thở không thông.

Nhạ Phong thực sự không chịu nổi, anh chống thành giường đứng dậy: "Đường Đường, tôi về Phong

Nguyệt đây. Cô nếu vẫn muốn về thì thu dọn một chút rồi về ở đi. Còn nếu cô muốn ở đây thì cũng tùy cô, nếu cô đã là Thịnh Hạ thì có một số chuyện, cô nên nói rõ với Diệp Liên Thành."

Quý Đường Đường không lên tiếng: lời nói của Nhạc Phong thật là chu toàn, "Cô nếu vẫn muốn về thì thu dọn một chút rồi về ở đi", anh đã quyết định dứt ra rồi, chẳng lẽ cô còn định lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh hay sao? Lang bạt bên ngoài lâu như vậy, ít nhất cũng học được cách biết điều, giờ này, phút này, nơi này, kỳ thực là lúc từ biệt chẳng?

Chợt nhớ đến trước kia, quen tự quyết định, rất ghét Nhạc Phong để ý đến chuyện của cô, nhưng đến ngày anh chính miệng nói sẽ không quan tâm nữa thật, trong lòng lại khó chịu đến vậy.

Lại nghĩ đến hồi ở Ca Nại, thực ra cũng đã bị Nhạc Phong đuổi một lần.

---- "Nếu chính cô cũng thừa nhận bản thân là một sự phiền phức, tôi không muốn trêu vào, nhưng cũng có quyền mời phiền phức đi đúng không?"

Lần đó, Nhạc Phong vì không hiểu rõ chuyện của cô mà đuổi cô đi, lần này, Nhạc Phong là bắt đầu hiểu nên mới quyết định dứt ra, quanh đi quẩn lại, lòng và lòng vòng, kết cục đều giống nhau.

Nhạc Phong chờ một lúc, không thấy cô nói gì, thở dài một tiếng trong lòng, chậm rãi mở cửa đi ra, trước khi khép cửa lại, anh nghe thấy giọng nói dè dặt của Quý Đường Đường: "Nhạc Phong, giúp tôi cảm ơn Mao Ca và Thần Côn, cũng cảm ơn anh nữa."

Nơi cuối tầm mắt, cánh cửa kia từ từ khép lại, chậm rãi giống như những cảnh quay chậm trong phim, nước mắt của Quý Đường Đường bỗng nhiên không sao ngừng lại được, cô túm bừa lấy vạt áo che mắt lại, trong lòng lặp đi lặp lại với chính mình: mày khóc gì chứ? Mày khóc cái gì? Heo cũng đoán được sẽ là như vậy, mày khóc cái gì đây?

Mảng chửi bản thân dường như cũng có chút tác dụng, khi ngẩng đầu lên lần nữa, nước mắt đã chẳng còn rơi, Quý Đường Đường quay đầu nhìn nơi Nhạc Phong đã từng ngồi, chỗ đó còn một bao thuốc lá sót lại và một chiếc bật lửa.

Quý Đường Đường cầm lấy bao thuốc rút một điếu ra, bật lửa châm, mùi thuốc chậm rãi làm dịu thần kinh căng thẳng, thời khắc này, kỳ quái là cô lại liên tưởng đến ma túy: có nhiều người thích hút thuốc phiện như vậy, chắc hẳn cảm giác cũng rất thoải mái...

Tiếng chốt cửa khẽ xoay, không khí đối lưu nhẹ nhàng, nơi cuối tầm mắt, cánh cửa được đẩy ra một cách nhẹ nhàng, xuyên thấu qua màn khói mù đang bốc lên trước mắt, Quý Đường Đường nhìn thấy Diệp Liên Thành.

Đây là người cô nhớ nhưng nhiều nhất trong bốn năm phiêu bạt, đây là người trước đây cô vẫn sợ phải nhìn thấy, đây là người khiến cô lần đầu tiên cảm thấy không biết nên đặt tay chân ở đâu mà đối mặt.

Cuộc sống luôn luôn xảy ra những chuyện nằm ngoài dự kiến của bạn, giờ phút này, cô mặc áo ngủ, ngồi dưới đất, hút thuốc, bình tĩnh nhìn Diệp Liên Thành, giống như bất cứ một kẻ không liên quan nào.

Tim có đập nhanh không? Bộ phận to chừng nắm đấm giấu trong lồng ngực kia chỉ tựa như một cục thịt chết không biết thở.

Diệp Liên Thành không hề nghĩ tới đẩy cửa ra lại thấy một cảnh tượng như vậy, trong lúc lúng túng, đáy lòng cũng dâng lên một nỗi thất vọng không nhỏ, sau khi sửng sốt trong chốc lát, hy vọng lại lần nữa chiến thắng, anh chần chừ mở miệng: "Cô... là Thịnh Hạ ư?"

Quý Đường Đường nhả ra hai vòng khói, nhìn Diệp Liên Thành qua vòng khói vậy mà lại mờ ảo mà biến dạng giống như đang nhìn vào một tấm gương lồi lõm, cô tùy ý cười cười với Diệp Liên Thành: "Anh cảm thấy phải, thì là phải đi."

Diệp Liên Thành cứng đờ ở cửa, không biết nên đi vào hay nên bỏ đi, Quý Đường Đường lại gọi anh ta: "Đi vào ngồi đi."

Diệp Liên Thành do dự một chút, vẫn đẩy cửa đi vào, lúc bước tới giường, anh ta chần chừ một chút không biết ngồi đâu: Quý Đường Đường đang ngồi dưới đất, nếu anh ngồi lên giường, từ trên cao nhìn xuống mà nói chuyện với cô, hình như không thích hợp cho lắm?
Cần nhắc một chút, mặc dù không quen nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường chẳng để ý nhiều như vậy, cô vẫn đang lục lọi ba lô của mình, sau đó giơ tay lên, đưa cho Diệp Liên Thành một tấm thẻ.

Diệp Liên Thành theo bản năng nhận lấy, là chứng minh thư của cô, tên họ bên trên là "Quý Đường Đường", cơ quan cấp phép đăng sau là: Sở Công an Thành phố Sơn Tây.

Diệp Liên Thành có chút ngoài ý muốn, anh ta trả chứng minh thư lại cho Quý Đường Đường: "Cô là người Sơn Tây?"

Quý Đường Đường nhận lại: "Về ngoài của tôi và Thịnh Hạ rất giống nhau đúng không? Trước đó tôi có nghe chị Nhạn Tử nhắc tới, cũng đã nghe chị ấy kể qua chuyện của hai người."

Diệp Liên Thành ừ một tiếng: "Cô và Thịnh Hạ giống nhau như đúc, chẳng qua là.."

Nói đến đây, anh ta ngừng lại một chút, ánh mắt nhanh chóng liếc qua điếu thuốc trong tay Quý Đường Đường: "Tiểu Hạ không hút thuốc."

Quý Đường Đường bỗng có chút tức giận, cô quay mặt sang, nhìn Diệp Liên Thành tựa như khiêu khích: "Con người sẽ thay đổi, chưa biết chừng về sau cô ấy lại hút thì sao?"
Về mặt của Diệp Liên Thành có chút ngạc nhiên, anh ta suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Tiểu Hạ không hút thuốc."

Trong lòng Quý Đường Đường dâng lên vài phần châm biếm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc và cố chấp kia của Diệp Liên Thành, một góc nào đó trong tim chợt nhói lên một cái, để che giấu sự thất thố của mình, cô rít mạnh vài hơi thuốc, suýt nữa sặc.

Liền nghe thấy Diệp Liên Thành hỏi cô: "Cô rất thân với Nhạn Tử ư?"

Quý Đường Đường không nhìn anh ta: "Cũng không phải là quá thân, tôi đến Cổ Thành du lịch, trọ ở Phong Nguyệt."

Diệp Liên Thành không nói gì nữa, chỉ không kìm được mà nhìn Quý Đường Đường, cuộc đối thoại này ngay từ lúc bắt đầu đã bất thường, cô Quý tiểu thư này, từ nét mặt đến động tác rồi giọng nói, hoàn toàn trái ngược như hai người khác nhau với Thịnh Hạ, nhưng về ngoài của hai người lại giống đến mức kỳ lạ.

Suy nghĩ một chút, vẫn phá vỡ tình thế bế tắc: "Hôm nay cô... làm sao vậy? Giống như có vẻ mất khống chế."

"Hôm nay?" Quý Đường Đường sửng sốt một chút, bấy giờ mới nhận ra là Diệp Liên Thành đang nói đến chuyện cô bị Thập Tam Nhạn nhập vào người, có điều phản ứng của cô cũng khá là nhanh, "Tôi có chứng động kinh, lúc phát tác lên rất đáng sợ."

"Vậy à..." Diệp Liên Thành không tiện tỏ ra quá mức kinh ngạc, "Cô và Nhạc Phong là bạn bè? Anh ta có biết cô... bị bệnh không?"

"Anh ấy không biết." Quý Đường Đường cười rộ lên, "Tôi vẫn giấu anh ấy, giờ anh ấy biết, nên đi rồi. Anh ấy... đi rồi đúng không?"

Diệp Liên Thành gật đầu: "Đi rồi, vừa mới đi cùng bạn của anh ta."

Quý Đường Đường "À" một tiếng, bỗng có chút mất mát, thấp giọng nỉ non một câu: "Đi rồi..."

Diệp Liên Thành dừng một chút, bỗng nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó: "Hôm nay cô... lúc phát bệnh, tôi cảm thấy giống như Nhạn Tử đang nói chuyện, giống như kiểu... bị nhập vào người vậy..."

Quả nhiên Diệp Liên Thành chẳng phải là kẻ ngốc, không dễ lấp liếm cho qua như vậy, cũng may Quý Đường Đường vẫn đối đáp tự nhiên: "Vừa nãy Nhạc Phong cũng nói, còn bảo có nên tìm ông thầy bói nào đến coi cho tôi hay không ---- loại chuyện yêu ma quỷ quái này cũng khó mà không tin, chị Nhạn Tử vừa mới chết, còn chưa được bảy ngày, nhập vào người khác tác quái gì đó cũng bình thường."

Diệp Liên Thành ngơ ngẩn, Quý Đường Đường nhận ra được sự khác thường của anh ta: “Sao thế?” “Không có gì.” Diệp Liên Thành hồi hồn lại, “Cô to gan thật, nói đến những chuyện này mà bình thường như chuyện cơm bữa. Nếu là Tiểu Hạ... cô ấy nhát gan lắm.”

Tiểu Hạ Tiểu Hạ, lại là Tiểu Hạ, ba câu không rời khỏi Tiểu Hạ, cơn tức của Quý Đường Đường lại bốc lên, cô cảm thấy mình như đang so đo với chính bản thân mình trước đây một cách thật nực cười, nhưng mà, cô không khống chế được.

“Con người không thể nhát gan cả đời được đúng không? Tôi nghe chị Nhạn Tử nói Tiểu Hạ đã mất bao nhiêu năm rồi, nếu cô ấy không chết, chưa biết chừng cũng sẽ giống tôi bây giờ, cũng hút thuốc, cũng to gan.”

Diệp Liên Thành bình tĩnh nhìn Quý Đường Đường, cuối cùng chậm rãi lắc đầu: “Bây giờ nhìn lại, cô không giống Tiểu Hạ một chút nào hết.”

Quý Đường Đường lập tức bị chọc giận, cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Liên Thành: “Anh đừng có ở đó mà lừa mình dối người nữa, nói cho cùng, anh không muốn thừa nhận là Tiểu Hạ sẽ thay đổi đúng không, tại sao cô ấy lại không thay đổi? Tại sao cô ấy lại phải vĩnh viễn là một người ngoan ngoãn nghe lời lại nhát gan sợ phiền phức? Chẳng phải anh cũng đã khác hẳn trước kia sao? Tôi nghe nói trước kia anh rất chung thủy, bây giờ chẳng phải cũng là một kẻ lẳng nhăng hay sao?”

Câu này có chút khó nghe, sắc mặt Diệp Liên Thành trầm xuống, có điều rốt cuộc vẫn không quen thân với cô, không tiện nổi cáu: “Quý tiểu thư, hôm nay cô mệt rồi, có lẽ cô nên nghỉ ngơi ở đây trước đã, ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp.”

Nói xong liền đứng dậy, Quý Đường Đường cũng vụt một cái đứng lên, chặn Diệp Liên Thành lại không cho anh đi, trong lúc giằng co, cô đột nhiên cảm thấy cảnh tượng lúc này cực kỳ giống những lúc cãi cọ với Diệp Liên Thành trước kia, cô cũng tùy hứng như vậy, rất vô lý và ngang bướng.

Quả nhiên có một vài thói quen hay tính cách, vẫn luôn được giữ lại.

“Nếu như, tôi nói là nếu như,” Cô gằn từng chữ từng chữ hỏi Diệp Liên Thành, dường như đồng thời cũng đang hỏi chính mình, “Nếu như bây giờ Tiểu Hạ cũng giống tôi thì sao?”

Diệp Liên Thành nhìn cô, sự phản cảm lúc nhìn thấy con gái hút thuốc lá, nỗi thất vọng hỗn tạp của bản thân, cùng với sự ngang ngược trong lúc nói chuyện khiến cho người ta khó chịu của cô ta, sự khinh thường với Tiểu Hạ trong giọng nói, tất cả mọi thứ, rốt cục khiến cho anh ta mất hết kiên nhẫn, đến nỗi anh ta đánh mất cả thói quen rộng lượng và nhẫn nhịn khi nói chuyện với con gái, trả lời rất không khách khí: “Nếu Tiểu Hạ giống như cô, vậy đó còn là Tiểu Hạ hay sao? Nếu như cô ấy giống như cô thì mới đầu tôi sẽ không nhớ nhung đến thế.”

Anh ta gạt tay Quý Đường Đường ra, đi thẳng, lúc đi ra không có tiếng sập cửa thật mạnh, rốt cuộc vẫn rất có giáo dưỡng.

Quý Đường Đường cuối cùng cũng ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm.

Đó chính là, cô cho rằng người Diệp Liên Thành thích là cô, nhưng thực ra, người anh thích là Tiểu Hạ. Tiểu Hạ có thể tùy hứng hay càn rỡ trước mặt anh, nhưng cô thì không.

Nếu Tiểu Hạ giống như cô, vậy đó còn là Tiểu Hạ hay sao? Nếu như cô ấy giống như cô thì mới đầu tôi sẽ không nhớ nhung đến thế.

Nếu như cô ấy giống như cô thì mới đầu tôi sẽ không nhớ nhung đến thế!

Giống như mình? Quý Đường Đường cúi đầu nhìn điếu thuốc sắp cháy hết trong tay mình: giống như mình là bộ dạng gì?

Chẳng qua chỉ là hút thuốc, không khép nép sợ sệt, cách nói chuyện khiến anh không thích thôi, anh đã chịu không nổi, nếu như anh biết, em còn giết người nữa thì sao?

Quý Đường Đường đứng một lúc, rốt cục nhận ra được ngày hôm nay của mình thật bi thảm, cô bước tới

cạnh tường tắt đèn đi, mò mẫm trong bóng tối nằm dài xuống giường, quần lầy chần, chợt cảm thấy chần còn ân cần hơn con người nhiều lắm: sẽ không vô duyên vô cớ mà bỏ đi, ôm chặt vào còn rất ấm áp, chẳng trách từ xưa đến nay, bất kể là chạy nạn hay bỏ nhà đi, đều là cuốn gói mà đi.

Trước khi ngủ, cô mơ màng nghĩ: Nhạc Phong đi thì đi đi, Diệp Liên Thành đi thì đi đi, ít nhất, vẫn còn chần ở lại.

56. Chương 25

Ngủ một giấc, tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn, Quý Đường Đường vừa mở mắt đã cảm thấy khó chịu, cố tình trong đầu lại hỗn loạn một đồng, ý thức nhất thời chưa theo kịp, bản thân cũng chẳng biết tại sao lại khó chịu --- nằm trên giường một lát mới dần dần nhớ lại, chợt nhận ra đây là nhà của Diệp Liên Thành.

Vậy nên cô vội vàng rời giường rửa mặt, nhét toàn bộ đồ đạc của mình vào trong ba lô, xác nhận không còn thiếu thứ gì xong mới rón rén mở cửa, đang nghĩ có thể lảng lảng bỏ đi, ai ngờ vừa nhìn xuống lầu dưới, Diệp Liên Thành đã ngồi ăn sáng ở đó, ngẩng đầu, nhìn thấy cô còn chào buổi sáng với cô, Quý Đường Đường vô cùng lúng túng, đứng yên tại chỗ một lúc, đành phải nhắm mắt bước từng bước xuống lầu.

Diệp Liên Thành dường như cũng cảm thấy không khí buổi tối ngày hôm qua không được tốt lắm, từ lời nói đến hàm nghĩa đều có ý bù đắp: "Vẫn chưa ăn gì đúng không, ngồi xuống ăn cùng đi."

Quý Đường Đường quả thật cũng đói bụng, do dự một chút, vẫn ngồi xuống vị trí đối diện Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành đưa thực đơn bữa sáng của quầy bar cho cô, Quý Đường Đường lật lật, toàn là món kiểu Tây, thịt bò hành tây hun khói bít tết cuốn gì đó, dù sao cũng không lên cơn thèm ăn nổi, chọn đại một món, Diệp Liên Thành dặn người làm thông báo cho phòng bếp, lại tự mình gọi thêm cho cô một cốc cà phê Blue Mountain.

Món ăn bung lên hơi chậm, Quý Đường Đường chẳng tìm được câu nào để nói chuyện với Diệp Liên Thành, đành phải nhìn qua cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, cửa sổ của quán bar được thiết kế rất lớn, tầm mắt vô cùng thông thoáng, Cổ Thành buổi sớm không có mấy người, ánh mặt trời lóng lánh trên những mái nhà màu xanh xám lộ ra chút ý vị lười nhác mà thanh thản, Quý Đường Đường ngắm được một lúc, chợt thấy hâm mộ: "Ở chỗ này, rất thoải mái đúng không?"

Nửa ngày không thấy Diệp Liên Thành đáp lại, Quý Đường Đường quay lại, phát hiện Diệp Liên Thành như đang suy ngẫm gì đó nhìn cô, trái tim bất giác đập thịch một tiếng: "Sao vậy?"

Diệp Liên Thành cúi đầu, cầm dao nĩa tinh tế cắt miếng thịt bò bít tết trên đĩa, trong giọng nói có sự thương cảm rất rõ ràng: "Không có gì, cô thật sự... vô cùng giống Tiểu Hạ."

Vẫn là đề tài ấy, nhưng có lẽ tâm cảnh đã khác, Quý Đường Đường giờ phút này không hề tức giận, trái lại có chút chua xót, cô ngồi yên không nhúc nhích, nhân viên phục vụ trong quán đi tới, bưng món chính và cà phê lên, món chính là sandwich cá ngừ và trứng gà ốp hành tây, trứng ốp được lồng vào trong những khoanh hành tây, Quý Đường Đường cầm đĩa lên, đầu tiên là ăn khoanh hành tây, đang cúi đầu ăn được một nửa, Diệp Liên Thành chợt mở miệng: "Tiểu Hạ rất ghét ăn hành tây."

Quý Đường Đường vẫn không nhúc nhích, lảng lảng nghe Diệp Liên Thành nói tiếp.

"Cô ấy rất kén ăn, không thích ăn rất nhiều thứ, hành tây, ớt xanh đỏ, rau họ, nòng nọc, thịt mỡ.... Có lần đi leo núi cùng với cô ấy, trên núi có một quán ăn, ở đó không có mấy món ăn, sau khi đồ ăn được bưng lên, cô ấy nhìn mãi nhìn mãi, nhất định không chịu động đũa, lúc ấy tôi đã nổi cáu, bảo cô ấy là: Đại tiểu thư em chịu khó một chút, lát nữa còn phải đi tiếp đây. Cô ấy liền dùng thìa múc nước sốt rưới lên cơm, bộ dạng rất đáng thương, giờ nhớ lại vẫn thấy buồn cười..."

Giọng nói của Diệp Liên Thành có chút ghen ngạo, không thể nói tiếp được nữa.

Quý Đường Đường có chút hoảng hốt, cô cúi đầu nhìn lát hành tây xiên trên nĩa, cố gắng nhớ lại xem từ lúc nào mình đã bắt đầu ăn những thứ mà trước đây chưa bao giờ chạm đến này, nhưng không sao nhớ ra

nổi. Cô thấy buồn thay cho Diệp Liên Thành, vì sao những thứ mà đến bản thân mình cũng đã dần quên lãng, anh lại nhớ rõ từng thứ, từng thứ một như vậy?

Cô chậm rãi ăn hết lát hành tây, cầm dao xắt miếng trứng ốp la ra thành từng miếng nhỏ, cố ý chuyển đề tài: "Tiểu Hạ đi cũng được mấy năm rồi đúng không?"
"Bốn năm."

"Tối hôm qua, anh vừa thấy tôi đã hỏi tôi có phải là Tiểu Hạ không, anh cảm thấy cô ấy còn sống?"
Diệp Liên Thành hạ chiếc nĩa trong tay xuống, suy nghĩ một lúc, vươn tay day day mi tâm: "Tôi có một chút bằng chứng."

"Sao lại nói vậy?"

Diệp Liên Thành do dự một chút, chột ngắc đầu nhìn cô: "Hay là tôi kể cho cô nghe, cô thử nhìn từ góc độ của người ngoài xem giúp tôi, cô cảm thấy chuyện là thế nào."

Gia đình Tiểu Hạ gặp chuyện không may vào bốn năm trước, đêm Giao Thừa, thời gian vào khoảng mười giờ rưỡi tối, thời gian ngộ hại cụ thể thì tôi không rõ lắm, nhưng vụ nổ khí gas thì chắc là vào khoảng mười giờ rưỡi, bởi vì hàng xóm đã báo cảnh sát ngay sau đó.

Tôi và Tiểu Hạ học chung một trường Đại học, nhưng nhà lại không ở gần nhau, lúc mừng năm mới, cô ấy về nhà mình, tôi về nhà tôi, ngày hôm sau tôi mới nhận được tin, là đồng hương của Tiểu Hạ nói cho tôi biết, bảo rằng kẻ gian đột nhập, một nhà ba người đều bị giết, để tiêu hủy dấu vết hiện trường nên đã dàn dựng vụ nổ khí gas, thi thể đều nát thành từng khối, không thể phân biệt được, tôi vừa nhận được tin đã tê liệt, ngày hôm sau cha tôi phải đưa tôi đến nhà Tiểu Hạ, vốn là muốn nhận xác, cảnh sát lại nói rất bi thảm, đừng nên nhìn. Cha tôi cũng sợ tôi gặp chuyện không may nên lúc đó không cho nhìn.

Lúc Tiểu Hạ gặp nạn là năm thứ tư Đại học, chỉ còn nửa học kỳ nữa là tốt nghiệp. Trước đó tôi và Tiểu Hạ đã thống nhất, tốt nghiệp rồi sẽ qua nhà tôi, sản nghiệp nhà tôi ở đó rất lớn, nhà, xe, công việc, muốn cái gì có cái đó. Cha tôi nói, nếu thanh niên chúng tôi thích xông xáo, muốn đến Bắc Kinh Thượng Hải gì đó thì cũng tùy chúng tôi, dù sao cũng không thiếu tiền.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Tiểu Hạ vừa mới mất, tôi liền vô cùng thoái chí, lúc đó ngay cả suy nghĩ tìm đến cái chết cũng có, Tử Hoa là anh em với tôi, cậu ta thấy tôi đợt đó quá tiêu cực liền kéo tôi ra ngoài du lịch giải sầu, đi rất nhiều nơi, cuối cùng trụ lại Cổ Thành lâu nhất, nơi này yên tĩnh, rất hợp để dưỡng thương, tôi cũng thích nơi đây, lúc ấy ở Cổ Thành đến tháng thứ chín thì tôi quyết định ở lại, mới mở quán rượu Hạ Thành này.

Ở Cổ Thành bốn năm, tôi căn bản chưa từng ra ngoài, trừ ngày giỗ của Tiểu Hạ ra, hàng năm cứ gần đến ngày giỗ của cô ấy là tôi lại đến Hải Thành một chuyến, tro cốt của ba người nhà họ đều được chôn ở khu mộ ngoài ngoại ô, tôi nghĩ bọn họ cũng không có thân thích gì, cho dù có, chắc hẳn cũng không thương qua lại, bởi vì năm thứ hai tôi đến đó, thấy trước mộ phần vô cùng... vô cùng quanh quẩn, so với bên cạnh... không nói nữa, lúc đó nước mắt cũng sắp trào ra.

Trừ khu mộ ra, tôi còn đi qua vài nơi, ví dụ như những nơi mà Tiểu Hạ từng học, hoặc ví dụ như Bệnh viện tỉnh Hải Thành. Mẹ của Tiểu Hạ là bác sĩ, Tiểu Hạ đã từng kể với tôi, khi còn bé, những lúc được tan học sớm, giờ đó mẹ cô ấy còn chưa tan việc, cô ấy phải đến phòng làm việc ở trong bệnh viện làm bài tập, vừa làm vừa chờ, bệnh viện có thể coi như một nửa ngôi nhà của cô ấy.

Phòng bảo vệ của bệnh viện có một người họ Đinh, sau khi nhà của Tiểu Hạ gặp chuyện không may, đơn vị của mẹ cô ấy đã mở lễ truy điệu, lúc ấy tôi cũng ở đó, chính vào lúc đó đã quen được ông ta, ông ấy cũng biết tôi là bạn trai của Tiểu Hạ, hai ba năm sau cũng nhiều lần gặp được ông ta, năm nay lại không thấy, tôi hỏi thăm, mới biết con gái ông ta bị bệnh bạch cầu, mấy ngày nay ông ấy không đi làm, đơn vị còn đang tổ chức quyên góp tiền cho nhà ông ấy, dù sao cũng là chỗ quen biết cũ, tôi liền nhờ đồng nghiệp của ông ta mang hai ngàn đồng đến giúp.

Buổi tối hôm đó ông ta tìm đến khách sạn, người đã già hơn rất nhiều, vì hai ngàn đồng tiền mà cảm ơn

tôi rồi rít, cảm ơn xong ông ta lại không đi, ấp a ấp úng nói với tôi, có việc, không biết có nên nói hay không.

Chuyện ông ta muốn nói chính là chuyện đêm nhà Tiểu Hạ gặp chuyện không may hôm đó.

Đêm hôm đó lúc gần mười giờ, ông ta nhận được điện thoại của Tiểu Hạ, đã từng ra ngoài gặp Tiểu Hạ.

Chắc cô nghe chán lắm nhỉ, để tôi kể cô nghe kiểu khác. Lão Đinh nói, ông ta đã quen mẹ của Tiểu Hạ rất nhiều năm, trước khi nhà Tiểu Hạ gặp họa chừng một hai năm, có một ngày, mẹ của Tiểu Hạ hẹn gặp ông ấy sau khi tan làm, giao cho ông ấy một phong thư và một ngàn đồng tiền, nhờ ông ấy một chuyện: nếu như có một ngày, ông ấy nhận được điện thoại của Tiểu Hạ, bất kể là ban ngày hay ban đêm, bất kể là mưa gió hay bão bùng, ông ấy cũng phải đến chỗ tượng đài giữa ngã tư đường ở trung tâm Hải Thành, giao phong thư đó cho Tiểu Hạ.

Lúc đó, một ngàn đồng tiền vẫn rất đáng giá, lão Đinh nói lúc ấy ông ta rất khó hiểu, bèn từ chối bảo là: chẳng phải chỉ là giúp một việc thôi hay sao, chuyện tiện đường giúp đỡ, không phải tiền bạc gì hết. Nhưng mẹ của Tiểu Hạ rất nghiêm túc, bà ấy nói với lão Đinh: Anh Đinh, tôi đang thuê anh, anh phải hiểu là, nếu anh đồng ý chuyện này, đến lúc đó cho dù là đêm hôm mười hai giờ, cho dù trời có đổ mưa đao, cho dù anh có tàn phế, anh cũng phải bỏ đến đó giao đồ cho Tiểu Hạ, còn nữa, chuyện này không thể nói với bất cứ người nào, một ngàn đồng này, là phí dịch vụ, cũng là phí giữ miệng.

Lúc ấy lão Đinh thấy sợ, lại nói, ông ấy kiếm được cũng không nhiều, một tháng chỉ được mấy trăm đồng tiền, một ngàn đồng với ông ta mà nói cũng là một món hấp dẫn, cho nên ồm ờ rồi cũng nhận.

Phong thư đó bị dán kín, con người của lão Đinh rất thật thà, chưa bao giờ dám mở ra, có điều ông ta đã sờ thử đồ bên trong qua lớp phong bì, ông ta bảo sờ giống như hai chiếc chìa khóa.

Mười giờ đêm Giao Thừa hôm đó, ông ta nhận được điện thoại của Tiểu Hạ, ông ta nói ông ta nhớ rất kỹ thời gian, bởi vì lúc ấy, cả nhà ông ta đang vây quanh ti vi xem chương trình chào xuân cuối năm, biết ông ta muốn ra ngoài, vợ ông ta còn oán trách một câu, bảo rằng sắp mười giờ đến nơi, còn điên điên khùng khùng đi ra ngoài.

Lão Đinh kể lúc ấy ông ta đạp xe đi ra ngoài, đạp rất nhanh, vì ông ta sợ bị lỡ mất tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn, lúc đến ngã tư đường chắc khoảng mười giờ mười lăm, chờ một lúc Tiểu Hạ mới đến, ông ta còn hỏi một câu: Cháu gái, cháu không về nhà xem ti vi à?

Ông ta kể rằng chỉ nhớ sắc mặt của Tiểu Hạ lúc đó rất cổ quái, cầm thư là đi luôn.

Hôm sau ông ta cũng thông qua đồng nghiệp mới biết nhà Tiểu Hạ gặp chuyện không may, lúc đó cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cuộc sống thật vô thường, mấy tháng sau, có một hôm khi tán gẫu với bạn bè, biết được thời gian cụ thể khi nhà Tiểu Hạ gặp chuyện chẳng lành, ông ta mới đột nhiên phản ứng kịp.

Ông ta nói trung tâm thành phố cách nhà Tiểu Hạ khá xa, lúc đó Tiểu Hạ không đạp xe, Hải Thành là một nơi khá nhỏ, xe taxi cũng không nhiều, lý ra Tiểu Hạ sẽ không về nhà kịp vào lúc mười giờ rưỡi, hơn nữa mười giờ rưỡi là thời gian mà vụ nổ khí gas diễn ra, nếu như người bị giết thì phải là trước mười giờ rưỡi, như vậy lại càng không hợp lý.

Chuyện này, lão Đinh vẫn thấy kỳ lạ khó hiểu, ông ta vẫn cảm thấy Tiểu Hạ chưa chết, nhưng phía công an và báo chí đều khẳng định, hơn nữa đầu tiên là chuyện đã qua mấy tháng rồi, ông ta không muốn nhiều chuyện; thứ hai ông ta cũng không có chứng cứ xác thực, đêm đó chỉ có ông ta và Tiểu Hạ gặp nhau, không có người làm chứng, ông ta sợ nói không rõ lại rước họa vào thân; thứ ba mẹ của Tiểu Hạ đã đưa phí giữ miệng, ông ta cảm thấy mình cũng không tiện ăm ỉ với bên ngoài, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chuyện này, ông ta vẫn chôn trong lòng.

Lần này ông ta kể với tôi, tôi đoán quá nửa là nể tình hai ngàn đồng tiền kia, ông ta muốn báo đáp tôi, nhưng không báo đáp được gì nên đã mang câu chuyện vẫn chôn chặt trong tim này ra kể cho tôi.

Sau khi tiễn lão Đình về, tôi không sao ngủ nổi, thật ra thì tôi không thể tin được rằng Tiểu Hạ vẫn còn sống, bởi vì nếu như cô ấy không làm sao thì phải tìm đến tôi đầu tiên chứ đúng không. Tôi dù sao cũng có thể coi là người thân thiết nhất với cô ấy ngoài cha mẹ ra. Hơn nữa tại sao công an phải nói dối chứ, không hợp logic đúng không.

Nhưng cô cũng biết rồi đấy, con người lúc nào cũng mâu thuẫn, một mặt tôi không tin Tiểu Hạ còn sống, mặt khác lại không kìm được mà suy nghĩ đi suy nghĩ lại những lời của lão Đình, cảm thấy Tiểu Hạ đúng là có khả năng còn sống, đúng vào lúc tôi đang rối bời vì chuyện này, tôi nhận được điện thoại của Tử Hoa.

Tử Hoa nói với tôi, ở Đãng Hồng Tửu Lục ở Cổ Thành, cậu ta nhìn thấy một cô gái có vẻ ngoài giống y hệt Tiểu Hạ, giống y hệt.

Bây giờ suy nghĩ lại, chuyện này không khỏi quá mức trùng hợp, bên đó vừa có người nói với tôi Tiểu Hạ có thể chưa chết, bên này đã nhìn thấy một người giống y hệt, nhưng lúc đó không thể nghĩ nhiều đến thế, lúc ấy toàn bộ đầu óc đều hoang mang, thu dọn đồ xong liền nhanh chóng quay về, căn dặn Tử Hoa nhất định phải tìm bằng được cô gái đó.

Không ngờ tới là, quay về, lại thấy Nhạn Tử xảy ra chuyện...

Lúc Diệp Liên Thành nói, Quý Đường Đường vẫn cúi đầu cầm thìa khuấy cốc cà phê trước mặt, có vài lần, khuấy khuấy, nước mắt lại tràn ra khóe mắt.

Buổi tối mà cả cuộc đời này cô không bao giờ muốn nhớ lại ấy, dưới lời kể của Diệp Liên Thành, giống như một tấm lưới khổng lồ màu đen, đang chậm rãi quay đầu tiến lại.

Thật ra thì có vài chi tiết Diệp Liên Thành không nhắc tới, ví dụ như trước khi xảy ra chuyện, thực ra cô đang nói chuyện điện thoại với Diệp Liên Thành.

Con gái lúc nào cũng hay ngượng ngùng, đợt đó, cha mẹ vẫn hỏi dò cô ở trường có yêu đương gì không, có bạn trai chưa, cô luôn không muốn thừa nhận, đỏ mặt dậm chân nói không có không có, cho nên tối hôm đó, lúc Diệp Liên Thành gọi điện tới, cô lấy cớ nói muốn xuống dưới lầu mua đồ, báo với cha mẹ một tiếng rồi đi xuống luôn.

Mới đầu là đứng dưới lầu nói chuyện, sau đó có dì hàng xóm mua hàng Tết đi qua, cô thấy ngượng, liền chạy ra ngoài cổng khu nhà, sau đó lại có mấy nhà đốt pháo để ăn mừng năm mới, ùng ùng đoàng đoàng, làm cho cô không sao nghe rõ được giọng của Diệp Liên Thành, cô lại chạy ra xa một chút.

Giữa người yêu với nhau luôn có những lời nói không bao giờ hết, cô còn chưa nói đã, di động của Diệp Liên Thành đã ngắt máy, gọi lại chỉ nghe thấy giọng báo tắt máy.

Cô đoán chắc là di động hết pin, chỉ biết thầm mắng anh là đồ ngốc, lúc chuẩn bị về nhà mới phát hiện trong lúc gọi điện thoại, mẹ có gửi cho cô một tin nhắn.

Cô cho là tin nhắn giục cô mau về nhà, vậy nên chỉ vừa ngậm nga vừa lơ đãng mở ra, mới vừa ấn mở, bước chân đột nhiên khựng lại.

Mẫu tin nhắn kia, đến giờ cô vẫn còn nhớ.

“Tiểu Hạ, nếu con nhận được tin nhắn này, trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện. Nhất định không được về nhà, mẹ xin con đấy, nhất định không được về. Hãy gọi vào số điện thoại được ghi trên cây cột thứ ba trong khu để xe đạp của khu nhà, mẹ không nói đùa đâu.”

Xem xong tin nhắn, nước mắt của cô đã trào ra, không thể nói rõ tại sao, chỉ là sợ hãi, ngẩng đầu nhìn vào trong khu nhà, còn có thể thấy ánh đèn sáng qua cửa sổ nhà mình trên tầng sáu, nhưng tại sao lại... không cho cô về nhà?

Đầu tiên là gọi điện cho Diệp Liên Thành.

“Xin lỗi, thuê bao bạn gọi hiện đang tắt máy.”

Tại sao lúc ấy anh không có một cục pin khác? Nếu như lúc đó có thể gọi được cho anh, chuyện xảy ra sau đó, phải chăng sẽ khác?

Để cho dân trong khu có thể lấy xe đạp một cách tiện lợi, khu nhà đã xây một khu để xe đạp, bên trong ít nhất có mười mấy chiếc xe, trông xe đã sớm về nhà đón Giao Thừa, bên trong khu để xe tối om om, cô chảy nước mắt run lấy lấy bước vào khu để xe, mượn ánh sáng từ màn hình điện thoại di động đếm số cột trong khu để xe, trên cột dán đầy quảng cáo, chữa bệnh vảy nến, mua bán trao tay xe đạp,... ở trên mặt đất dưới vị trí của cây cột thứ ba, cô nhìn thấy một dãy số được viết bằng bút xóa, đã bị bụi đất che khuất, cô lấy tay phui rồi phui, run rẩy bấm số.

Đầu dãy bên kia, là lão Đinh.

Lão Đinh bảo cô đến tượng đài ở ngã tư đường trung tâm thành phố, nói có đồ muốn đưa cho cô, cô rất sợ hãi, một thân một mình men theo con phố vắng tanh vắng ngắt đi về phía trung tâm thành phố, những cửa hàng ven đường vọng đến tiếng chuông trình Xuân Vãn, không biết đang diễn tiểu phẩm của ai, trong ngoài màn ảnh, ha ha cười chung một nhịp.

Lúc đến nơi, lão Đinh đã chờ ở đó, khi giao phong thư cho cô, lão Đinh còn thấy lạ mà hỏi cô: "Cháu gái, cháu không về nhà xem ti vi à?"

Sau khi lão Đinh đi rồi, cô mở phong thư ra, nhờ sắc vàng của đèn đường trên đỉnh đầu, cô nhìn thấy trong phong thư có hai chiếc chìa khóa.

Còn một tờ giấy, rất mỏng, cho nên mặc dù lão Đinh đã cọ lên phong thư rất lâu nhưng vẫn không đoán được bên trong có thứ gì ngoài chiếc chìa khóa.

Trên tờ giấy là nét chữ quen thuộc.

"Tiểu Hạ, mẹ rất yêu con. Lúc con đọc được tờ giấy này, cha mẹ đã không còn ở đây nữa. Nhất định không được khóc, đừng hoảng sợ, nhất quyết không được về nhà. Tiểu Hạ, trấn định một chút, làm theo chỉ dẫn của mẹ, chỉ cần làm theo thôi, cầm lấy chìa khóa, đi đến địa chỉ phía dưới, cái lớn hơn là chìa khóa cửa, cái bé là chìa khóa ngăn kéo."

Cô sao có thể không khóc, không hoảng sợ được đây? Hơn mười giờ tối, gió đêm rét căm căm, một tin nhắn không đầu không cuối, cái gì gọi là "Cha mẹ đã không còn ở đây", là không còn ở nhà nữa sao? Tại sao lại lặp đi lặp lại với cô rằng "Nhất quyết không được về nhà"? Đèn trong nhà vẫn sáng, người đang đợi dưới ngọn đèn đỏ, lẽ nào không phải là cha mẹ?

Một mình cô trốn vào góc tường bên cạnh khóc, bấm đi bấm lại số máy của Diệp Liên Thành, trên đường càng ngày càng vắng người, vắng đến mức cô không dám tiếp tục ở bên ngoài, cô quệt nước mắt, lặng lẽ tự nhủ bản thân rằng không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Cô không về nhà mà đi thẳng đến địa chỉ đó, đó là phòng hồ sơ của một trường tiểu học, cách nhà cô rất xa, cô chưa từng đến đó bao giờ, cũng không biết làm sao mẹ tìm được một nơi như vậy, cửa chính bên ngoài bị khóa, cô trèo qua hàng rào sắt, chiếc áo lông bị hàng rào nhọn xé ra một vết rách, xoẹt một tiếng, đến giờ cô vẫn còn nhớ, giống như đang vắng vắng bên tai.

Buổi đêm trong trường học quá ư tĩnh lặng, cô men theo hành lang đi đến phòng hồ sơ, tiếng bước chân có nhẹ nhàng đến mấy cũng vẫn có tiếng vọng, cô run rẩy đi mãi, cố gắng cách xa mỗi cánh cửa phòng, chỉ sợ đang đi, đột nhiên có một cánh tay vươn ra từ một gian phòng nào đó, tóm lấy cô lôi vào.

Cuối cùng cũng tìm được cái phòng hồ sơ đó, tay cô run rẩy kịch liệt, chìa khóa tra mấy lần vẫn không vào ổ, có một con mèo hoang không biết từ đâu ra, meo một tiếng xẹt qua sau lưng cô, hình như đuôi nó quét qua lưng cô, nơi bị quét phải, mãi lâu sau vẫn không có cảm giác.

Rốt cục cũng vào được trong phòng, tìm được ngăn kéo tủ trong góc, vừa tra chìa khóa vào, chiếc đồng hồ treo tường bên trên bỗng vang lên một tiếng kêu ngân nga vang vọng.

Mười hai giờ, kết thúc một năm, chào năm cũ, đón xuân mới, tiếng pháo vang lên không ngớt bên tai.

Cô chậm rãi mở ngăn kéo ra.

Đập ngay vào mắt là một chiếc chứng minh thư, trên tấm thẻ chứng minh, Thịnh Hạ đang nhìn cô mỉm cười, ô tên họ, rõ ràng in ba chữ.

Quý Đường Đường.

57. Chương 26

“Cô nói xem, Tiểu Hạ có khả năng còn sống không?”

Thấy Quý Đường Đường không đáp lời, Diệp Liên Thành không kìm được hỏi lại một lần.

Quý Đường Đường cúi đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên, dáng vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì: “Con người anh thật là kỳ quái, chuyện đến cả công an và báo chí cũng đã xác nhận rồi, một ông bảo vệ mới nói có mấy câu với anh, anh đã nghi thần nghi quỷ. Hơn nữa, chính anh cũng nói, nếu Tiểu Hạ chưa chết thì cô ấy làm gì mà không đến tìm anh? Cha mẹ cô ấy đều đã mất hết, một cô gái như cô ấy, không nơi nương tựa, cô ấy còn có thể đi đâu? Chưa biết chừng đã bị người ta bán đi rồi, theo ý tôi, lúc đó đi cùng cha mẹ có khi còn tốt hơn một chút, người một nhà, xuống dưới đó cũng chăm sóc được cho nhau.”

Diệp Liên Thành không lên tiếng, chân mày lại nhíu lại, được một lúc, trong giọng nói có sự bất mãn rõ ràng: “Con người cô nói chuyện thật khiến người ta khó chịu, cô có thể suy nghĩ đến cảm nhận của người khác được không?”

Quý Đường Đường cười nhạt: “Sự thật mất lòng, anh muốn nghe những câu khiến anh thoải mái thì tôi cũng nói được thôi, ví dụ như Tiểu Hạ vẫn sống, sống một cuộc sống thần tiên như trong truyện cổ tích vậy, anh có tin không?”

Diệp Liên Thành nhìn đăm đăm Quý Đường Đường một lúc lâu: “Sao cô cứ như muốn ganh đo với tôi vậy? Tôi đắc tội cô à?”

Quý Đường Đường không chút để ý xé một miếng bánh kẹp đưa lên miệng: “Tính tôi nó thế đấy.”

Diệp Liên Thành tức giận, anh ta đặt dao nĩa xuống, bỏ lại một câu “Ăn không vô nữa”, quay thẳng lên lầu.

Quý Đường Đường cắn nĩa nhìn Diệp Liên Thành lên lầu, vừa nhìn vừa cảm thán mình đúng là không biết xấu hổ đến cùng cực, ăn không ở không của người ta, còn có thể chọc cho chủ nhà tức đến mức này, Diệp Liên Thành không tống cổ cô ra ngoài, thật sự là quá có tu dưỡng.

Đang suy nghĩ lung tung, chợt nhớ đến chuyện Nhạc Phong dữ dằn đòi cô quả trứng gà trước đó, đổi lại là cái tên Nhạc Phong hẹp hòi keo kiệt kia, chắc sẽ giật lấy cái đĩa ôm khư khư vào ngực không cho cô ăn đây.

Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, rõ ràng vẫn còn đang khó chịu, thế mà lại vui lên được, đang vui vẻ, vô tình lại thấy Mẫn Tử Hoa đang ngồi cách cô hai cái bàn mà nhìn cô.

Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng, còn sợ là mình đặc ý vênh váo quá nên để lộ sơ hở gì, vội vàng cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, ai ngờ Mẫn Tử Hoa đã bước tới, ngồi xuống chỗ đối diện của Diệp Liên Thành: “Chào cô, tôi là Mẫn Tử Hoa, bạn của Diệp Liên Thành.”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, nuốt nốt miếng bánh kẹp xuống, ú ớ đáp một câu: “Hân hạnh được gặp.”

Mẫn Tử Hoa cười cười: “Tôi và Tiểu Hạ cũng là bạn học, chỉ có điều là không được thân lắm thôi.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng rồi im lặng, trước kia cô với Mẫn Tử Hoa đúng là chỉ như chuồn chuồn lướt nước --- nếu không phải bởi vì anh ta là bạn cùng phòng với Diệp Liên Thành, chắc ngay cả chút giao tình ấy cũng không có.

“Về ngoài của cô thật sự rất giống Tiểu Hạ. Nếu không biết Tiểu Hạ đã qua đời, tôi thật sự sẽ nghĩ cô

chính là cô ấy."

Xem ra có rất nhiều chuyện, Diệp Liên Thành không nói cho Mẫn Tử Hoa, Quý Đường Đường thờ phào nhẹ nhõm.

"Hôm qua, cô cầm dao đâm A Thành là xảy ra chuyện gì?"

Quý Đường Đường mờ mịt: "Hả?"

Mẫn Tử Hoa giải thích: "Hôm qua khi công an tới, A Thành nói gặp dịp thì chơi với cô, sau đó chia tay, cô không chịu được cơn tức, cầm dao đến hù dọa cậu ấy, cậu ấy không cẩn thận quệt phải --- đây là giúp cô che giấu đúng không, về ngoài cô giống hệt Tiểu Hạ, A Thành làm sao có thể gặp dịp thì chơi với cô được, hơn nữa, trước đó cậu ấy đã gọi điện cho tôi, luôn bảo tôi giúp một tay tìm cô, cậu ấy không thể nào biết cô trước khi chuyện xảy ra được."

Quý Đường Đường cười cười: "Tại sao lại giúp tôi che giấu thì anh nên đi hỏi Diệp Liên Thành ấy. Về chuyện cầm dao, tôi có chứng động kinh, có lúc sẽ lên cơn, đơn giản vậy thôi."

Mẫn Tử Hoa lắc đầu: "Tôi có ông chú cũng bị động kinh, tôi đã thấy chú ấy phát bệnh, không hề giống cô. Hơn nữa, lúc ấy cô mặc đồ của Tiểu Hạ, cô có chuẩn bị."

Quý Đường Đường nhấp một ngụm cà phê, suy nghĩ một chút, vẫn nói cho anh ta biết: "Tin hay không tùy anh, tôi không nhớ rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Nhạc Phong nói, có thể tôi bị Thẩm Gia Nhận nhập vào người."

Mẫn Tử Hoa sững sốt một chút, theo bản năng đẩy gọng kính trên sống mũi, vậy mà lại chấp nhận cách nói này: "Chẳng trách... Chị Nhận Tử ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng vẫn rất để ý đến chuyện Tiểu Hạ."

Quý Đường Đường thấy hơi lạ: "Sao anh không giật mình chút nào vậy, anh rất tin vào chuyện này à?"

Mẫn Tử Hoa lúng túng cười: "Thực ra thì... tôi cũng nửa tin nửa không... Nhưng mà A Diêm thì rất tin, bị cô ấy ảnh hưởng, tôi cũng cảm thấy rất mơ hồ."

"A Diêm? A Diêm ở Đãng Hồng Tửu Lục?" Quý Đường Đường lập tức ngồi thẳng người, "Anh rất thân với cô ta à?"

"Cũng tạm tạm thôi." Về chuyện của A Diêm, Mẫn Tử Hoa không muốn nhiều lời: "Có qua lại một chút, mấy ngày nay có thể cô ấy đi xa nhà, đến nhà cũng không tìm được cô ấy."

"Cô ta ở đâu?"

Thấy vẻ kinh ngạc của Mẫn Tử Hoa, Quý Đường Đường mới ý thức được mình hỏi dò quá dồn dập, vội vàng nói dối để lấp liếm: "Tôi từng nghe cô ấy hát, rất êm tai. Lúc đó tôi còn ghi âm lại gửi cho một người bạn ở Bắc Kinh, bạn tôi vừa hay đang làm trong hãng thu âm, cậu ta nói rất có tiềm chất, bảo tôi liên lạc giúp, để xem có cơ hội hợp tác hay không, ra đĩa nhạc gì đó..."

Nói dối một tràng xong, Quý Đường Đường cũng thấy bội phục bản thân mình, mấy năm nay đúng là từng trải hơn, mồm miệng bịa chuyện mà y như thật, đến nhấp cũng không cần.

Không lâu sau khi Quý Đường Đường bỏ đi, Diệp Liên Thành xuống lầu tìm Mẫn Tử Hoa, lúc hỏi đến Quý Đường Đường, Mẫn Tử Hoa báo cho anh ta biết người đã đi rồi, thuận miệng kể lại chuyện cô tìm A Diêm.

Diệp Liên Thành trầm mặc một lúc, cuối cùng mới nói: "Cô ta là bạn của Nhạc Phong, còn quen người trong giới giải trí, cô gái này, bối cảnh rất phức tạp."

Nhà của A Diêm nằm ở ngoài ô Cổ Thành, vị trí hơi có chút vắng vẻ, một căn biệt thự nhỏ hai tầng riêng biệt, mới nhìn qua, khá giống với nhà của mấy người giàu xổi ở Cổ Thành, Quý Đường Đường nhìn nhìn thấy trước sau ngõ ngách không có ai, đầu tiên ném chiếc ba lô qua bờ tường không được cao lắm, sau đó trèo tường vào --- lúc chống chân đáp xuống đất, đau đến mức nhảy bắn tại chỗ chừng mười giây mới khôi phục bình thường.

Cửa chính của căn biệt thự đã khóa, hai bên cửa sổ đều có lưới chống trộm, Quý Đường Đường đi vòng

quanh căn nhà một vòng mới phát hiện ra một khung cửa sổ ở đằng sau căn nhà, xuyên qua lớp kính nhìn vào trong thì thấy là một cái toilet, cửa sổ bị khóa từ bên trong, Quý Đường Đường lượm một miếng ngói xanh ở trong vườn hoa, dùng áo bọc lại đập vỡ cửa sổ, gỡ hết những vụn thủy tinh ở góc cạnh ra xong mới trèo qua cửa sổ nhảy vào.

Đẩy cửa phòng vệ sinh ra là bước ngay vào phòng khách tầng một, bên cạnh có cầu thang thông lên tầng hai, đồ đạc trong phòng khách đều làm từ gỗ, nhìn có chút cổ xưa, trên tường treo đầy tranh thủy mặc từng trúc cúc mai, trên chiếc án kê dựa vào tường có thờ một pho tượng Quan Thế Âm bằng sứ trắng, nhìn kiểu gì cũng thấy không giống chỗ ở của A Điềm, Quý Đường Đường một lúc lâu mới nhận ra đây là phong cách thẩm mỹ của cái gã buôn đồ cổ tên Hoàng Vương Phát kia, ngẫm lại cái kiểu cách vừa lười nhác vừa tư sản kia của A Điềm --- hai kẻ này lại góp gạo thổi cơm chung, đúng thật là một chuyện tức cười đến đỉnh điểm.

Tầng hai chủ yếu là phòng ngủ, ngoài ra còn một phòng vệ sinh và hai gian phòng nhỏ khác, phong cách trang trí vẫn theo kiểu của Hoàng Vương Phát, ngay đến cả cái giường lớn kê trong phòng ngủ cũng là kiểu giường bốn chân khắc hoa văn, trên tủ đầu giường có một tấm ảnh của A Điềm, hiếm hoi để mặt mộc không trang điểm, áo phông cộc tay màu trắng, váy kaki dài đến đầu gối, tóc buộc đuôi ngựa, mới nhìn qua, có vài phần giống với Thịnh Hạ năm đó, Quý Đường Đường cầm lấy khung ảnh nhìn một lúc lâu, chợt nhảy ra một suy nghĩ kỳ quái: Diệp Liên Thành mới đầu ở bên cạnh A Điềm, chẳng lẽ là vì vẻ ngoài của A Điềm có vài phần giống mình?

Nghĩ đến vẻ quyến rũ mà đã trải hết bụi trần của A Điềm bây giờ, trong lòng Quý Đường Đường có chút khó chịu: sự thay đổi của A Điềm, gần như diễn ra ngay trước mắt Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành thấy vậy mà thực sự không có chút đau lòng nào hay sao? Hay nên nói là trải qua "cái chết" của Thịnh Hạ, đối với tất cả những chuyện khác, anh ấy đã thực sự hoàn toàn không quan tâm?

Mở tủ quần áo ra, quần áo hằng ngày của A Điềm vẫn còn, Mẫn Tử Hoa nói "đến nhà cũng không tìm được cô ấy", như vậy A Điềm hẳn là đã vội vàng rời đi sau khi chuyện bị bại lộ, mà căn cứ vào cuộc chạm trán giữa Nhạc Phong và bọn họ trước đó một ngày, A Điềm hẳn là chưa rời khỏi Cổ Thành --- Quý Đường Đường gần như có tám phần chắc chắn A Điềm còn có thể sẽ quay về một chuyến nữa.

Đã vậy, cô chẳng phải là đang ôm cây đờn thỏ hay sao: dù sao cô cũng chẳng có chỗ nào để đi, ở đây có ngói che đầu, tốt hơn bao nhiêu so với căn nhà hoang tàn trong núi kia.

Tiếp đó cả một ngày, cô đã lục lọi hết tất cả các ngõ ngách trong căn nhà này, nói là nhà này bị gặp cướp cũng không quá đáng --- có điều cô hành động cẩn thận hơn, cho dù có lục lọi bữa bãi đến đâu thì cuối cùng vẫn sắp lại nguyên dạng, không để cho kẻ khác thấy được nửa phần sơ hở.

Trên nóc tủ treo quần áo có một chiếc hộp da, cô lục ra được ảnh của Diệp Liên Thành và Thập Tam Nhận, cũng không biết là A Điềm dùng cách nào mà chụp được, lúc đi dạo, lúc ăn cơm, ngay cả lúc hôn, mỗi một tấm trên gương mặt của Thập Tam Nhận đều được dùng bút đỏ vẽ từng vòng tròn thật đậm, đánh một dấu x, có vài tấm còn bị dùng đầu bút chọc cho thủng, bên cạnh xiêu vẹo viết một vài câu mắng chửi ngoan độc, Quý Đường Đường chưa bao giờ vì yêu mà ghen tỵ với người khác, cô không hiểu được tại sao ham muốn chiếm hữu và trả thù của A Điềm lại mãnh liệt như vậy, lại nghĩ, có một số người không chiếm được tình yêu chỉ biết lặng lẽ rơi lệ hay yên lặng ra đi, có người không chiếm được lại nghĩ đến chuyện đồng quy vu tận, hoặc là hủy hoại người kia, có lẽ là vì người với người bất đồng chẳng.

Dưới ngăn để đĩa của kệ ti vi tìm được chừng mười cái CD khiêu dâm, minh họa bên trên vô cùng khó coi, cực kỳ bỉ ổi, thậm chí còn có tính ngược đãi, Quý Đường Đường nhận ra hẳn là của Hoàng Vương Phát hết --- một gã đàn ông lớn tuổi lại có ngoại hình đáng khinh như vậy, y vào mình có chút tiền, bao nuôi một cô nhân tình trẻ tuổi, trong chuyện giường chiếu, khả năng tình dục hòa hợp là không lớn, chỉ e dùng A Điềm để phát tiết là chiếm phần nhiều --- về phóng túng không chút kiềm chế trong chuyện nam nữ và cả sự tự giã vò bản thân của A Điềm sau này, chắc hẳn không thể không liên quan đến chuyện Hoàng Vương Phát lấy cô ta ra để phát tiết, chuyện trên đời, có quả tất có nhân đi.

Nghĩ vậy, không nhịn được lại nhìn tấm ảnh của A Điềm, dường như nhìn thấy chính bản thân mình rất lâu trước kia, Quý Đường Đường lặng lẽ nói với chính mình: nếu như có một ngày như vậy, bất kể có thất

vọng hay tan nát cõi lòng thế nào thì nhất quyết không được oán hận bản thân mình, buông tha cho chính mình, chỉ cần mày chà đạp lên bản thân mình bước đầu tiên, thì cả thế giới sẽ chà đạp mày.

Vậy nên trong đáy lòng cô, ít nhiều cũng có chút kiêu ngạo vì bản thân mình: Sau đêm hôm đó, con đường phía trước thực ra có vô số khả năng vô số kiểu sa đọa buông lơi hay cách thức để kết thúc, nhưng mình cuối cùng vẫn kiên cường chấp nhận, gập ghềnh bước tới ngày hôm nay, mặc dù chẳng phải nữ siêu nhân nữ cường nhân gì cả, nhưng biểu hiện chung quy vẫn đáng khen ngợi.

Sắc trời dần tối lại, trong tủ lạnh có mì tôm và bánh bích quy, vốn định ăn mì, lại cảm thấy mùi mì tôm khá nồng --- nhớ đâu thực sự có người tiến vào sẽ nảy sinh nghi ngờ, vậy nên gặm vài miếng bánh bích quy cho xong việc, đêm xuống liền mò mẫm rửa mặt, nếu chỗ này đã "không có ai" thì cô cũng phải phối hợp diễn cho đạt mười phần mười.

Tối đó ngủ sớm hơn hẳn, trải nệm chống ẩm bên cạnh chiếc giường lớn ở phòng ngủ chính, ba lô nhét vào trong tủ quần áo của A Diêm, nằm một lúc trong lòng lại thấy nôn nao, cô rời giường lấy ba chiếc xương đỉnh còn dư lại trong ba lô nhét vào trong túi quần, còn cả chuỗi chuông gió kia nữa, may mà cuốn vào xong lại nhét vừa túi áo.

Quý Đường Đường ngủ một mạch đến nửa đêm thì tỉnh lại, trong mơ, cô nghe thấy tiếng bước chân lên tầng, muốn tỉnh lại mà không tỉnh được, vậy nên cứ ra mồ hôi lạnh mãi, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Tiếng bước chân từ trong mộng rõ ràng kéo dài đến hiện thực --- cũng may cô đang ngủ trên đất, càng dễ nghe thấy tiếng động vọng đến từ mặt đất, Quý Đường Đường ôm lấy trái tim đang nhảy bắn lên, lại áp tai xuống đất lắng nghe, không phải chỉ có một người, mà phương hướng, chính là đang nhắm về phía phòng ngủ chính...

Trước khi cánh cửa phòng ngủ chính bị đẩy ra, Quý Đường Đường nhanh chóng kéo đệm và bản thân lùi vào dưới gầm giường, đồng thời thầm cảm kích lão Hoàng Vương Phát kia: may mà lão có phong cách thẩm mỹ cổ hủ cực kỳ thế này, chứ nếu mà dùng loại giường đôi hiện đại kia, thành giường sát đất, cô có chen đến bẹp người cũng không chui nổi vào trong gầm giường.

Cửa đẩy ra, mượn ánh trăng nhàn nhạt, xuyên qua tấm ga trải giường rủ xuống bên mép giường, có thể nhìn thấy hai đôi chân, giọng của A Diêm vang lên đầu tiên: "Đến rồi."

Một giọng nam khác hàm hồ ừ một tiếng, sau đó chột tức giận hạ thấp giọng: "Cô là heo à, không được mở đèn, mở đèn một cái là người ta biết trong nhà có người ngay, không được thì dùng đèn pin đi."

Rất tốt, đến nhanh vậy. Quý Đường Đường thấy may mắn, đồng thời lại có vài phần bất an.

A Diêm đáp một tiếng, cửa ngay lập tức khép lại, thân giường khẽ rung lên, hai người kia lần lượt ngồi xuống.

Quý Đường Đường nằm thẳng trên nệm, lắng lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Chỉ nghe thấy A Diêm hạ giọng nói: "Cát Nhị bảo hai cái xương đỉnh trên mặt anh không thể gỡ ra được, chẳng lẽ cứ để nó dính trên mặt như vậy cả đời sao?"

Ngô Thiên cười lạnh một tiếng: "Lần này nhặt được cái mạng về đã là không tệ rồi, cô không nghe lão mù Cát Nhị nói sao, xương đỉnh vốn có năm cái, hơn nữa còn là xương ngón tay người. Hai cái trên mặt tôi xem ra là ngón trỏ và ngón giữa, nhớ đâu có ngày cả năm ngón cùng tề tựu, cắm hết lên người tôi, đó tương đương với việc bị vuốt quỷ túm lấy không buông, đến lúc đó, chết thành cái dạng gì cũng khó nói --- cái ***, lần này đúng là gặp phải khắc tinh, lại ngay ở Cổ Thành này, mẹ kiếp, không biết có phải lão ấy thừa cơ hại tôi hay không."

A Diêm vội vàng ngắt lời gã: "Lão mù Cát Nhị đó rất thiêng, lúc tôi mới tới Cổ Thành, lão ấy còn chưa mù hẳn, vẫn coi bói ở đầu cầu, lão bảo với tôi là tôi có kiếp nạn, đầu tiên là tình kiếp, xoay đi xoay lại là có thể chuyển thành mệnh kiếp, cách tránh nạn duy nhất là lập tức rời khỏi Cổ Thành, lúc ấy tôi còn trẻ, nào có nghe lão. Ai ngờ chưa đến hai ngày đã gặp được Diệp Liên Thành... Ngẫm lại những chuyện xảy ra gần đây,

đúng là tình kiếp chuyển thành mệnh kiếp, đều bị Cát Nhị nói trúng. Lần này chúng ta nghe lão đi thôi, lão bảo chúng ta đi về phía Nam, ra khỏi biên giới là không còn gì phải sợ nữa. Đi tiếp về phía Nam chính là Myanmar, bên đó có người chuyên tổ chức vượt biên, tôi nghĩ chắc cũng không thành vấn đề.”

Ngô Thiên hừ một tiếng: “Nói ra chuyện này cũng vì Trần Lai Phượng cả, mẹ kiếp, sớm biết con mẹ họ Trần này phiền toái như vậy, trước kia tôi đã không giết nó, đều tại lão Hoàng mập kia, ao ước miếng ngọc của Trần Lai Phượng đến phát điên, mẹ họ Trần đó cũng tham, thấp hơn mười vạn nhất định không chịu nhả tay, ông đây xử nó, sang tay bán cho lão Hoàng mập kia năm vạn, con mẹ nó, lão mập đấy nhất chết, nghe nói chết người là chết cũng không lấy ngọc, cũng không cho ông đây phát tài theo, ông chỉ hận không xử luôn cả lão.”

A Diêm cười khế một tiếng: “Sợ là anh không có cơ hội giết lão rồi, kể từ lần lão bắt gặp tôi ở với anh đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Tiền tiêu mỗi tháng cũng cắt, có điều cũng may là không thu lại cái nhà, cũng không tìm tôi gây phiền phức.”

Ngô Thiên cười lạnh một tiếng: “Lão dám tìm cô em gây phiền phức sao, chán sống rồi chắc.”

A Diêm than thở: “Sớm biết vậy trước kia cùng anh trốn ra ngoài thì đã không nghĩ đến chuyện giết Thập Tam Nhận xả giận, người định không bằng trời định, kéo theo lắm chuyện như vậy.”

Sau khoảng im lặng trong chốc lát, Ngô Thiên thúc giục cô ta: “Đừng nhắc đến những chuyện vớ vẩn này nữa, chỗ ở này của cô, công an sớm muộn cũng sẽ để mắt tới, không phải dọn đồ nữa, chỉ cầm tiền theo thôi, cô có tiền mặt đúng không?”

A Diêm có chút đắc ý: “Đương nhiên, còn là chiết khấu bảo đảm nhé. Để trong ngân hàng, tài khoản mà bị đóng băng thì tôi mất hết à, trước kia anh còn cười tôi giấu tiền kiểu quê mùa, giờ chẳng phải chỉ trông vào chút tiền này của tôi? Chạy trốn cần tiền, mà muốn cầu Cát Nhị trấn áp con ma Trần Lai Phượng này, chắc cũng phải ra chút máu...”

Ngô Thiên mất kiên nhẫn: “Tiền giấu đâu rồi?”
“Dưới giường, trong hộp giày.”

Dưới giường?

Trái tim Quý Đường Đường thót lên một cái, ban ngày lúc lục đồ, cô cũng thấy dưới giường có một đồng hồ để giày, lưỡi phải lòi mấy cái giày thối ra nên cô cũng không lấy ra ngoài xem, không ngờ bên trong lại giấu tiền.

Thân giường chợt nhẹ, A Diêm quỳ xuống, hai tay thò xuống gầm giường, trái tim của Quý Đường Đường đập thành thịch, cô nín thở, đầu óc nhanh chóng vận hành: đầu tiên là phải khống chế A Diêm, chỉ cần cô ta ghé đầu vào, liền túm đầu cô ta đập lên thành giường, đập đầu bất tỉnh rồi thì tập trung đối phó với gã kia, trên người gã kia có hai chiếc xương đỉnh, chỉ cần đem ba chiếc còn lại cắm lên người hắn...

Ngô Thiên chợt suyt một tiếng: “Có người gõ cửa, nghe thấy không?”

Động tác của A Diêm khựng lại.

Quả nhiên, có tiếng gõ cửa, hẳn là ở sân trước.

Ngô Thiên thấp giọng dặn A Diêm: “Cô đứng ra cạnh cửa sổ xem ai tới.”

A Diêm ừ một tiếng, đứng lên cố gắng rón rén đi ra ngoài, trái tim Quý Đường Đường thoáng buông lỏng, còn chưa kịp thở hắt ra, ga giường đã bị vén lên, Ngô Thiên cầm đèn pin chui vào.

Bốn mắt nhìn nhau, vẫn là Quý Đường Đường phản ứng nhanh hơn, cô không kịp nghĩ nhiều, một cước đạp lên mặt Ngô Thiên, mượn lực khi đạp trượt người ra ngoài từ phía bên kia giường, vừa mới đứng dậy, cạnh cửa đã vọng đến giọng nói hoảng loạn của A Diêm: “Có người đến, đừng có lên tiếng đấy, là...”

A Diêm không nói tiếp được, cô ta bị hai bóng người trong phòng làm cho kinh sợ, theo bản năng muốn kêu toáng lên, Quý Đường Đường một lòng muốn quật ngã A Diêm trước, cô túm lấy bả vai A Diêm, đẩy mạnh ra ngoài.

A Điem đụng vào khung cửa sổ, tiếng động lần này rất lớn, người đang gõ cửa bên ngoài lập tức cảnh giác: "A Điem, cô đang ở trong nhà đúng không?!"

Quý Đường Đường lập tức ngăn ra: Diệp Liên Thành sao lại tới đây?

Trên một khía cạnh nào đó, Diệp Liên Thành là bị Mẫn Tử Hoa và Quý Đường Đường cùng nhắc nhở: Mẫn Tử Hoa nói cho anh biết, Quý Đường Đường hỏi dò địa chỉ của A Điem.

Diệp Liên Thành cảm thấy chuyện này hình như còn liên quan đến một chuyện khác nữa, lại không sao nghĩ ra nổi, cho đến lúc trước khi đi ngủ, anh mới chợt nhớ ra trước đó một ngày, lúc Quý Đường Đường bị Thập Tam Nhận nhập vào người đã nói:

"Phong Tử, tại sao A Điem lại giết tôi?"

Cho nên, cái chết của Nhận Tử có liên quan đến A Điem?

Diệp Liên Thành nhấp nhẩm không yên, một đêm vợ chồng trăm đêm ân nghĩa, cho dù anh không thật sự dốc hết lòng dạ với Thập Tam Nhận, nhưng chung quy vẫn có tình cảm, càng nghĩ càng không ngủ được, biết rõ Mẫn Tử Hoa đã đến tận cửa mấy lần vẫn không tìm được A Điem nhưng vẫn ôm hy vọng đến tìm, phảng phất như chỉ cần đến trước cửa nhà A Điem là có thể ăn nói với Thập Tam Nhận.

Đầu tiên anh nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong yên tĩnh, không có phản ứng gì như trong dự liệu, Diệp Liên Thành do dự một chút, lại cảm thấy mình đúng là vẽ chuyện, lúc xoay người định đi, trong căn nhà chợt vọng đến một tiếng rầm, giống như có thứ gì đó bị va phải.

Diệp Liên Thành toàn thân chấn động: "A Điem, cô đang ở trong nhà đúng không?"

Không ai trả lời, nhưng tiếng động bên trong là có thật, dưới tình thế cấp bách, Diệp Liên Thành tông cửa, cánh cửa bật mở, giờ anh ta mới phát hiện cánh cửa này chẳng qua chỉ bị gài vào, băng qua sân chạy vội đến trước cửa, cánh cửa khép hờ, anh chạm đến công tắc trên tường, bật đèn.

Ánh sáng chói mắt, đối diện là một pho tượng Quan Âm bằng sứ trắng, tựa như đang nhìn anh chăm chăm.

Tiếng động trên lầu lại vọng tới, dường như có người đang xô xát, Diệp Liên Thành hoảng hốt, men theo cầu thang đi lên: "A Điem, A Điem, cô ở đâu?"

Vừa mới đến đầu cầu thang đã có người gào lên bỏ nhào tới, Diệp Liên Thành bị gã đó quán lấy lần xuống cầu thang, trên lầu vọng đến tiếng kêu nức nở của A Điem: "Đừng giết anh ấy, đừng giết anh ấy!"

Va chạm kịch liệt khiến cho màng nhĩ của Diệp Liên Thành kêu ong ong, trong lúc mơ hồ, anh thấy một gương mặt dữ tợn đầy hung ác, trên gương mặt gã nọ có hai vết sẹo lằn cả thịt trắng ra cực kỳ ghê người, hai cánh tay như hai gọng kìm sắt đang kẹp chặt lấy cổ họng anh.

A Điem gần như ngã lặn một vòng từ trên lầu chạy xuống, cô ta khóc nức chạy đến gỡ tay gã kia ra: "Đừng giết anh ấy, anh thả anh ấy ra đi..."

Ý thức của Diệp Liên Thành dần mơ hồ, giữa lúc hoảng hốt, anh thấy sau lưng người nọ xuất hiện bóng dáng của Quý Đường Đường, cô giơ cao một cái ghế lên, đập mạnh xuống đầu gã kia...

Tiếp đó, tựa như những thước phim câm, gã kia mềm oặt ra ngã vật xuống, A Điem sợ đến mức không phát ra nổi tiếng nào, trong tay Quý Đường Đường còn cầm tay vịn của cái ghế, mấy chiếc chân ghế đã bị đập gãy rời.

Diệp Liên Thành ho khan ôm cổ họng đứng dậy, Quý Đường Đường nhìn qua có vẻ mệt mỏi, cô lau vết máu đang chảy ra từ khóe miệng xong mới bước một bước về phía Diệp Liên Thành, thân thể lung lay một cái, suýt nữa ngã xuống, Diệp Liên Thành vội vàng đỡ lấy cô: "Quý tiểu thư, tại sao cô lại ở đây?"

Quý Đường Đường đẩy mạnh anh ra bên ngoài: "Đi mau, anh đừng ở lại đây, đi mau!"

Diệp Liên Thành có chút mờ mịt: "Vậy còn cô, cô không sao chứ, cô..."

Đang giăng co, chợt nghe thấy một tiếng phập vô cùng nhẹ, thân thể Quý Đường Đường chợt run lên, sắc mặt lập tức biến đổi.

Diệp Liên Thành bị cô làm cho hoảng sợ: “Quý tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Quý Đường Đường không trả lời, cô cúi đầu, nhìn bụng mình.

Nơi đó, là đầu nhọn của một chiếc chân ghế bị gãy, từ sau xuyên qua, lộ ra chừng nửa tấc dài nhọn.

Đầu óc Diệp Liên Thành uỳnh một tiếng, lão đảo lùi lại hai bước, vấp vào ngưỡng cửa một cái, cả người gần như té ngã ra sân, anh ngẩng đầu lên, thấy Quý Đường Đường vẫn còn đang đứng ở cửa, thậm chí còn cười với anh một cái.

Anh không nghe thấy giọng nói của cô, nhưng có thể đọc được khẩu hình của cô, cô đang nói với anh: “Đi đi.”

Diệp Liên Thành lão đảo mà chạy, lúc chạy đến gần cửa, anh quay đầu nhìn lại, gã kia hình như muốn đuổi theo, bị A Điem ôm lấy, gã giơ chân đạp A Điem một cái, miệng mắng chửi gì đó, tiếp đó đạp lên người Quý Đường Đường, rút thanh gươm ra.

Tầm mắt Diệp Liên Thành mơ hồ, anh lão đảo chạy, cũng không biết bản thân đã chạy bao lâu, lúc dừng lại, hình như là ở trên con phố quán rượu ở Cổ Thành, rất nhiều quán còn chưa đóng cửa, xa xa có một nơi rất dễ trông thấy, Đẳng Hồng Tử Lục.

Diệp Liên Thành run rẩy như phát sốt, anh rút di động ra, nhấn 110.

Không hiểu tại sao, đầu kia không tiếp ngay lập tức, nước mắt của Diệp Liên Thành bất tri bất giác đã chảy ra, anh gầm lên với chiếc di động: “Nghe điện thoại đi, mau nghe điện thoại!”

Chiếc điện thoại ở Phong Nguyệt vang lên vào lúc 1 giờ sáng đã lâu.

Thần Côn và Mao Ca đều ngủ ở sân sau, đêm khuya không nghe thấy, lẽ ra buổi đêm là đến phiên Thạch Đầu trực đêm nhưng mấy ngày hôm nay cậu ta cũng mệt lả, vui mình trên cái xô pha ở đại sảnh ngủ như heo, động đất cũng không tỉnh lại được.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Phong từ trên lầu đi xuống nghe.

Người gọi điện chính là ông cảnh sát họ Trương kia, câu đầu tiên là: “Hồng rồi, đã xảy ra chuyện.”

58. Chương 27

Mao Ca ôm ba lô của Quý Đường Đường, ngồi trên bậc thang bên ven đường cách cửa nhà A Điem khoảng mười mét chờ Nhạc Phong, có hai chiếc xe cảnh sát đỗ ở cửa nhà A Điem, chiếc đèn đỏ trên nóc nhấp nháy nhấp nháy, khiến cho đầu anh ta choáng váng, một đám hàng xóm vây xung quanh chiếc xe cảnh sát, khoác áo xách dép, vô cùng hưng phấn châu đầu ghé tai, thi thoảng lại có vài câu như thế này truyền đến lỗ tai của Mao Ca.

“Một lão già bao nuôi bồ nhí, sớm muộn cũng gặp chuyện không may, thấy chưa, tôi nói chuẩn không.”

“Nghe nói là xảy ra án mạng.”

“Tà môn thật, dạo này mới có mấy ngày mà đã có vài vụ án mạng rồi.”

“Giết người vì tình, tôi cho anh hay, tuyệt đối là giết người vì tình! Cái cô chủ khách sạn Phong Nguyệt kia chẳng phải là tình nhân của Diệp Liên Thành còn gì, mà cô A Diễm này lại là nhân tình trước kia của Diệp Liên Thành, tuyệt đối là giết người vì tình!”

...

So với bên ngoài, không khí trong sân nặng nề hơn rất nhiều, vài người cảnh sát vây xung quanh vị trí có vết máu ở cửa, người đeo găng tay cầm bàn chải nhỏ quét bạc bromide, người thì chụp hình, người thì ôm bản kẹp giấy múa bút thành văn, lão Trương đưa Nhạc Phong đến phía sau căn biệt thự, bảo anh nhìn khung cửa sổ không có kính kia.

“Diệp Liên Thanh nói, lúc đó trong nhà có ít nhất ba người: A Diễm, Ngô Thiên, người còn lại chính là Quý Đường Đường. Cửa đều phải mở bằng chìa khóa, A Diễm đi cùng Ngô Thiên về nên sẽ không phá cửa kính. Khung cửa kính này nhất định là do Quý Đường Đường đập.”

Nhạc Phong không nói gì.

“Cô gái này bị làm sao vậy? Làm gì có cô gái bình thường nào nửa đêm nửa hôm lại đi phá cửa sổ vào nhà người ta? Hơn nữa nhất định là cô ta trèo tường vào đúng không? Cô ta căn bản không phải là bạn gái của cậu đúng không? Giờ tôi mới suy nghĩ triệt để, Trì Hồng Anh và Thẩm Gia Nhận bị giết, cô ta không là người chứng kiến thì cũng là người cuối cùng xuất hiện, hôm nay còn xảy ra chuyện một cách kỳ quái như vậy. Còn nữa, tôi nhớ ra rồi, hôm qua ở Hạ Thành cũng là cô ta cầm dao đúng không? Thần tiên của tôi ơi, chuyện này là thế nào vậy?”

Nhạc Phong vẫn chưa lên tiếng.

Lão Trương cau: “Cậu nói đi xem nào?”

“Nói gì?” Nhạc Phong cười lạnh, “Tôi làm sao mà biết được.”

Lão Trương quát anh: “Cô ta không phải là bạn gái của cậu sao?!”

“Không phải ông vừa mới kết luận nói cô ấy không phải sao?” Nhạc Phong châm chọc, “Hỏi tôi xảy ra chuyện gì? Các người không phải là cảnh sát nhân dân dũng mãnh như thần sao? Ông còn không tra ra nỗi đã xảy ra chuyện gì, ông hỏi tôi? Tôi là thần tiên à? Ông đến Phong Nguyệt xem đăng ký vào trọ của Quý Đường Đường coi cô ta vào Cổ Thành từ hôm nào? Cô ta tới hôm nào thì tôi quen cô ấy từ hôm đó, chuyện của cô ta tôi có thể biết sao?”

Lão Trương bị anh làm cho ghen cứng không nói thành lời, được một lúc, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu giỏi lắm nhóc con, cậu dám quát công an, cậu, cậu...”

“Cậu” nửa ngày trời vẫn không có câu kết, cuối cùng mới dốc hết vẻ uy phong của cảnh sát ra: “Quay về Phong Nguyệt đi, đừng có mà đi lung tung, có chuyện còn cần hỏi đến cậu đấy, tôi cho cậu hay, tiểu tử thối, chuyện này tôi còn chưa xong với cậu đâu, còn nói người ta là bạn gái cậu, lừa gạt cảnh sát, nhiễu loạn phương hướng điều tra... Sao cậu còn chưa đi hả?”

“Tôi đợi họ Diệp ra ngoài.”

Lão Trương cảnh giác: “Cậu lại định làm gì nữa hả, cậu lại định đánh người nữa có phải không? Có tin tôi sẽ dùng bạo lực để thẩm tra cậu không?”

Ông ta vừa nói vừa gỡ cái còng tay treo trên thắt lưng xuống, cũng quái dị, bình thường gỡ một cái là ra, hôm nay không biết móc phải chỗ nào, không sao kéo ra được, đành phải vừa chiến đấu với cái thắt lưng vừa tiếp tục đe dọa Nhạc Phong: “Lần trước cậu đánh người, tôi đã nhớ kỹ cậu rồi, hôm nay cậu mà dám coi thường cảnh sát nữa...”

Nói còn chưa xong, Nhạc Phong đã đẩy ông ta ra tiến về phía trước, lão Trương từ xa đã nhìn thấy Diệp Liên Thành lấy lời khai xong được người ta dẫn ra khỏi nhà, vội vàng xông tới, cuối cùng cũng thành công chặn được Nhạc Phong lại trước khi anh đến trước mặt Diệp Liên Thành.

Diệp Liên Thành thoát nhìn cũng rất suy sụp, bên cạnh có Mẫn Tử Hoa đi cùng, đằng sau có hai cảnh sát, anh ta liếc thấy Nhạc Phong, môi ngáp ngừng một chút, dường như muốn nói gì đó, Nhạc Phong không muốn nghe anh ta nói thừa: "Tôi hỏi anh, anh thực sự thấy, kẻ đó cầm chân ghế đâm xuyên cô ấy?" Diệp Liên Thành trầm mặc một chút, sau đó gật đầu: "Thật sự thấy được, đâm từ đằng sau, đằng trước còn lộ ra chừng nửa tắc."

Nhạc Phong nhìn xoáy vào anh ta, nắm tay từ từ siết chặt lại, lão Trương mắt thấy tay anh đã hằn cả gân xanh lên, lòng nhủ không ổn, thằng ranh này có tiền sự, vội vàng dùng mắt ra hiệu cho đám Mẫn Tử Hoa lùi lại đằng sau.

"Vậy tôi lại hỏi anh," Nhạc Phong cố gắng khống chế cơn giận của mình, "Lúc anh mới nhìn thấy cô ấy, có phải cô ấy vẫn lành lặn đúng không?"

Ánh mắt Diệp Liên Thành thoáng ảm đạm, giọng nói hạ thấp xuống: "Đúng."

"Vậy anh là heo à, anh ở ngay cạnh cô ấy, tại sao anh không giúp cô ấy?!"

Nhạc Phong thực sự không nhịn được, nói được một nửa đã tung một quyền tới, may mà lão Trương có chuẩn bị, vội vàng ôm lấy thắt lưng kéo anh về đằng sau: "Này, này, nên bi thương, kiềm chế một chút, kiềm chế một chút chứ."

Diệp Liên Thành ngơ ngẩn đứng đó, nhìn Nhạc Phong tức giận, mắt cay xè, anh ta hít một hơi, run giọng nói một câu: "Thật xin lỗi, Nhạc Phong."

"Xin lỗi?" Nhạc Phong giận quá hóa cười, "Anh nói xin lỗi với tôi? Cô ấy là gì của tôi mà anh xin lỗi tôi? Anh có biết không, cô ấy chính là..."

Anh kịp thời ngừng lại, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cuối cùng xô mạnh lão Trương ra ngoài, sải bước nhanh chóng ra ngoài cửa.

Lão Trương thở phào một hơi, nhìn bóng lưng của Nhạc Phong, bỗng nhiên lại dấy lên chút ý vị đồng cảm, buông một câu như cảm khái: "Cái cậu này... Nhớ năm xưa, tôi cũng nóng tính như vậy đấy."

Nói xong quay đầu lại, hai người cảnh sát trẻ khác và Mẫn Tử Hoa đang đồng loạt nhìn ông ta như nhìn thấy quỷ.

Lão Trương lập tức ý thức được mình đang lệch lạc nghiêm trọng, vội vàng đổi sang vẻ mặt bất bình phần nộ: "Đúng là coi thường cảnh sát, quá mạnh động! Thật là quá đáng!"

Mao Ca theo Nhạc Phong đi thẳng về Phong Nguyệt, Mao Ca mặc dù không thấy được bên trong đã xảy ra chuyện gì nhưng từ những tiếng tranh chấp sau đó cũng đoán ra được chút ít, dọc đường đều phải quan sát sắc mặt Nhạc Phong, cũng không tiện nói gì thêm, khi gần tới Phong Nguyệt, Nhạc Phong dừng bước lại: "Lão Mao tử, anh về trước đi, em đi xung quanh... tìm một chút xem."

Mao Ca thấy lạ: "Chú tìm gì chứ? Chú tìm..."

Nói được một nửa mới phản ứng kịp: "Phong Tử, chúng ta đừng dây vào được không, chuyện này giao cho công an đi, người ta mới có khả năng lo liệu! Hơn nữa, một tay cậu vẫn còn đang bó bột kia kìa, cậu còn muốn đuổi theo hung..."

Nhạc Phong biết Mao Ca nghĩ sai: "Không phải, em chỉ muốn đi tìm Đường Đường thôi."

Mao Ca lại càng khó hiểu hơn: "Tìm cô ấy làm gì, cô ấy chết rồi."

Nhạc Phong trầm mặc một chút, thanh âm trầm xuống: "Trong lòng em, vẫn cảm thấy, cô ấy... cô ấy sẽ không chết."

"Chú cảm thấy không chết thì cô ấy sẽ không chết sao, chú là Jesus à?"

Nhạc Phong hiếm khi không đôi co với anh ta: "Anh có nhớ lần ở Ca Nại không, chúng ta cũng cho là cô

ấy đã xảy ra chuyện? Nhưng sau đó, không phải cô ấy vẫn ổn đấy sao?”

“Lần đó khác!” Mao Ca cũng đoán được anh nhắc đến chuyện nào, “Lần đó ai mà biết được cô ấy có mặc đồ che chắn gì ở trong hay không, dù nói áo chống đạn người bình thường khó mà mua được, nhưng mà chú cũng thấy rồi đấy, cô nhóc này rất lắm chiêu, chưa biết chừng cô ta tự làm một chiếc để mặc thì sao? Lần này chú không nghe công an nói sao, chân ghế đâm xuyên qua, đâm xuyên qua ấy, chú biết thế nào gọi là đâm xuyên qua không?”

Mao Ca vừa nói vừa khoa tay múa chân, hận không thể cũng đâm xuyên Nhạc Phong một cái cho anh hiểu.

Nhạc Phong bình tĩnh nhìn Mao Ca: “VẬY anh có thể giải thích được, tại sao không phát hiện được thi thể của Đường Đường ở hiện trường không?”

Mao Ca giậm chân: “Bị Ngô Thiên và A Điem đưa đi rồi.”

“Lúc ấy động tĩnh rất lớn, Diệp Liên Thành lại chạy thoát được, người xung quanh đều bị kinh động. Nếu như anh là hung thủ, nhất định anh sẽ phải chạy trốn trước, tại sao còn phải phí sức mang thi thể đi? Hơn nữa, Ngô Thiên và A Điem đã bị cảnh sát tình nghi, bọn chúng căn bản đã là tội phạm giết người, còn sợ người ta phát hiện ra thi thể hay sao?”

“Cho nên là?” Mao Ca đỡ ra, “Ý của cậu là, Đường Đường chết rồi, lại vùng dậy từ trên đất chạy đi? Phong Tử, cậu phát sốt rồi hả, cậu xem Resident Evil nhiều quá rồi đúng không?”

Cát Nhị coi như một nửa là người mù, khoảng chừng trên dưới sáu mươi, mấy năm trước mở quán coi bói cho người ta ở Cổ Thành, lúc đó lão còn chưa mù, sau đó, mệnh số càng xem càng chính xác, danh tiếng càng lúc càng lớn, mắt bắt đầu mọc ra một thứ không biết là thứ gì, một tầng trắng ờn, trông như lông mao, nhìn mà khiến người ta buồn nôn, người xung quanh bắt đầu len lén bàn tán kỳ thị, lão nghĩ, hẳn là đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, ông Trời bắt lão ta phải câm miệng, vậy nên không mở quán nữa mà chạy vào trong núi tìm một khoảnh đất vắng vẻ, dựng một cái lều mà ở.

Nhắc đến cũng kỳ lạ, sau khi không mở quán, tật mắt liền không còn tệ đi nữa, mơ mơ hồ hồ còn có thể nhìn thấy chút bóng dáng, trong núi thanh tĩnh, dễ làm việc, vậy nên lão quyết định ở lâu dài trên núi, lại dựng thêm hai ba cái lều nữa, quây một cái sân, bắt được khoảng mười con mèo hoang, buộc mấy con chó, chó là lão cố ý mua về, toàn là chó mực, giữ lại hữu dụng.

Việc làm ăn thì vẫn phải tiếp tục, mọc được cái mầm, hàng ngày cũng phải ăn cơm. Nếu như trước kia toàn khách tạp nham thì bây giờ coi như ít mà chất -- lão vẫn có một vài khách hàng bí mật qua lại có thể “tin được”, mà sự giới thiệu bí mật của khách cũ lại mang đến nguồn khách mới cho lão, lão lấy giá rất cao, giúp người ta xử lý một vài phiền phức rất khó giải quyết, ví dụ như... chuyện của Ngô Thiên.

Thời gian là khoảng hơn ba giờ sáng, lão khoác áo ngồi giữa tấm nệm rơm ở giữa lều, tay vuốt ve ba chiếc xương đĩnh, hút chiếc bình shisha kiểu cổ, miệng phát ra những tiếng ục ục.

“Đại tiên nhận ra có gì không ổn sao?” Một kẻ giết người không chớp mắt như Ngô Thiên, vậy mà lúc này cũng căng thẳng, gã liếc mắt nhìn thi thể của Quý Đường Đường được bọc bằng ga giường dưới chân, lại nuốt một ngụm nước bọt: “Trên người con nhóc này lục được ba cái xương đĩnh này... Thầy có nói là có năm cái, cô gái này liệu có phải khắc tinh của con không ạ?”

Cát Nhị lại ục ục rít một hơi, chậm rãi bỏ xương đĩnh xuống: “Vận may của anh cũng không tệ, đầu óc cũng còn nhanh nhẹn, còn biết đường mang thi thể đến.”

Ngô Thiên thở phào nhẹ nhõm: “Dạ, lúc ấy con nghĩ, con bé này khi còn sống đã có thể giúp người chết đối phó con, có chết chắc cũng là lệ quỷ, bị nó quán phải, chắc còn phiền phức hơn cả Trần Lai Phượng, không bằng mang theo luôn, dù sao Đại tiên hôm nay cũng định trấn áp Trần Lai Phượng, không bằng trấn luôn cả con bé này.”

Cát Nhị giơ hai ngón tay lên: “Hai vận.”

“Tổng cộng hai vạ?”

“Thêm hai vạ.”

“Trần Lai Phượng mới chỉ có một vạ...”

Ngô Thiên còn chưa dứt lời, A Điem đã kịp thời kéo gã lại, móc từ trong chiếc túi du lịch bên cạnh ra hai cọc tiền, nhất mực cung kính đẩy tới trước mặt lão mù Cát Nhị: “Hai vạ thì hai vạ, chỉ cần có thể chấm dứt chuyện này, ngày lễ ngày Tết cũng sẽ không quên dâng lễ cho Đại tiên.”

Lão mù Cát Nhị cười rộ lên, cặp môi vừa mở đã để lộ ra một hàm răng xiêu vẹo vàng khè: “Mang xác nó đặt cùng với Trần Lai Phượng ở đằng sau đi.”

Ngô Thiên nén ngọn lửa trong lòng xuống, cùng A Điem một nhấc đầu một nhấc chân, mang thi thể Quý Đường Đường ra đằng sau, lúc đứng dậy, không tìm được mà liếc mắt nhìn Trần Lai Phượng, cái xác này này đã rửa nát chỉ còn lại xương, miễn cưỡng mới sắp thành hình người, hai hốc mắt đen ngòm to đùng trên cái sọ tựa như muốn nuốt lấy gã.

Ngô Thiên rung mình một cái, Cát Nhị đằng trước lại giống như có thể nhìn thấu tâm tư của gã vậy: “Cũng may nhà anh vận khí không tệ, giết Trần Lai Phượng xong, chôn cô ta dưới gốc cây, rễ cây từ dưới đất mọc ra, chui vào xác cô ta, quần lấy xương cô ta, anh đừng có coi thường sức sinh trưởng của đám thực vật này, nghe nói độ mạnh khi hạt giống này mầm có thể khiến cho xương sọ cũng phải nứt ra, Trần Lai Phượng còn chết một cách đau đớn như vậy, oán khí vượt xa những kẻ chết bình thường. Chính oán khí của cô ta đã dẫn khắc tinh đến với anh, cũng là mệnh số của anh đã tới.”

A Điem vô cùng thấp thỏm: “VẬY... thưa Đại tiên, làm sao để trấn áp?”

Cát Nhị mò mẫm đứng dậy, cầm lấy cái gậy đang gác bên cạnh, sau đó dùng tay còn lại chỉ chỉ Ngô Thiên: “Anh, theo tôi ra ngoài, giết một con chó mực, lấy máu.”

Yết hầu Ngô Thiên lộn một cái, bước tới bên cạnh Cát Nhị, A Điem theo bản năng cũng muốn đi theo, Cát Nhị sầm mặt xuống: “Đàn bà chớ có theo, bần.”

Ngô Thiên nghe vậy, trừng mắt nhìn A Điem một cái, A Điem do dự một chút, ngồi xuống tấm nệm rơm mà Cát Nhị vừa mới ngồi, trơ mắt nhìn hai người kia bỏ đi, trong lòng nhất thời yên tĩnh trở lại, cô ta có chút hoảng hốt, ngón tay sờ soạng trên nệm, chợt chạm phải mấy cây xương dính kia, vội rút tay lại như bị điện giật, quay đầu lại nhìn thi thể của Trần Lai Phượng và Quý Đường Đường cách đó không xa, lại nhích dần ra phía mép nệm.

Lại một lúc sau đó, bên ngoài hình như đang bắt chó, tiếng mèo kêu, tiếng chó sủa, còn cả tiếng chửi rủa của Ngô Thiên đan xen vào nhau, ở giữa lại chen lẫn giọng nói không chút nhấp nhô của Cát Nhị: “Từ từ thôi, con chó này là để giúp anh hóa tà đấy.”

A Điem ngồi một cách gò bó, thấp thỏm chờ, tiếng động bên ngoài lớn hơn, con chó đen đang sủa như điên, có lẽ là đang giẫy dụa, trong sự rợn tóc gáy ấy, A Điem bỗng nghe thấy sau lưng vọng đến tiếng chuông nhẹ nhàng.

Rất nhẹ rất mềm, tựa như một khúc dương cầm, hoặc giống như tiếng à ơi dỗ dành trẻ con lúc đi ngủ, da đầu A Điem tê rần, cô ta từ từ quay đầu lại.

Nơi đó, tấm ga bọc Quý Đường Đường đã bị mở ra, ngay chính giữa là một vũng máu, thi thể lại không thấy đâu.

Mà giữa khoang bụng của bộ xương Trần Lai Phượng lại có một chuỗi chuông gió, thanh la vắt qua xương trắng, đang nhẹ nhàng va vào nhau, âm thanh êm dịu mà mệnh mang, tựa như thứ âm nhạc bay ra từ một quán cà phê vắng khách trong một buổi chiều nhàn tản.

Mười đầu ngón tay của A Điem cuối cùng cũng mất khống chế mà bắt đầu co rút, trong con người phản chiếu lại chuỗi chuông gió kia rõ ràng, cô ta cảm thấy như có ai đó đang cạy đỉnh đầu của mình ra, trút một âu nước nóng bỏng xuống, bỏng đến mức khiến cho toàn thân cô ta đều bốc hơi.

Sau lưng, có người nhẹ giọng hỏi cô ta: “Cô đang tìm tôi à?”

Trời bốn chân treo ngược con chó đen đang giãy dụa kịch liệt lại, ánh mắt Ngô Thiên lóe lên một tia độc ác, hần nuốt một câu chửi xuống, lưỡi liềm trong tay chuẩn xác mà nhanh chóng cắt đứt cổ họng của con chó đen.

Máu phun ra, ánh mắt của Ngô Thiên nhòa nhoẹt, đám chó đen bên cạnh xót đồng loại, sủa như điên không ngớt, đúng vào lúc này, Ngô Thiên dường như nghe thấy tiếng kêu của A Điềm, thê lương mà ngán ngùn, gã sợ run bắn người, lúc nghiêng tai nghe một lần nữa, lại không thấy bất cứ âm thanh nào.

Ngô Thiên một tay ấn lên người con chó, để tránh cho nó giãy dụa làm cho máu bắn ra ngoài thùng, một tay khác day lên đôi mắt bị máu làm cho nhòa nhoẹt, vừa day vừa hỏi Cát Nhị bên cạnh: “Thầy có nghe thấy tiếng của A Điềm không?”

Cát Nhị nheo mắt nhìn về phía cửa lều, mơ mơ hồ hồ thấy bên trong có một cái bóng phụ nữ.

Lão đáp lời Ngô Thiên: “Không sao hết, cô ta vẫn còn ở trong kia.”

59. Chương 28

Lưỡi hái xén qua cổ họng con chó đen, mới đầu ra máu rất nhiều, tựa như những dòng chảy nhỏ, đập vào cái thùng sắt tây kêu bang bang, chảy đến gần nửa thùng, lượng máu từ từ ít dần, Ngô Thiên có chút gấp gáp, hai tay ép lấy thân thể con chó đen từ phía sau, tựa như đang bóp một tuýp kem đánh răng mềm nhũn vậy, như thế ép vậy có thể khiến cho chỗ máu còn thừa trào ra tiếp.

Đang siết đến nóng ran cả người, sau lưng bỗng truyền đến tiếng quát không được vui của lão mù Cát Nhị: “Đã bảo là đàn bà không được đi theo rồi, quay về!”

A Điềm này, sao lại không biết điều như vậy chứ! Ngô Thiên có chút cáu giận, quay đầu lại đang định quát cô ta hai câu, chợt thấy hoa mắt, còn chưa rõ xảy ra chuyện gì đã bị người ta dùng tay bóp lấy gần nửa gương mặt, xuyên qua năm ngón tay đang xòe rộng ra kia, gã nhìn thấy ánh mắt sung huyết của Quý Đường Đường.

Con nhóc này vẫn chưa chết!

Đầu của Ngô Thiên oanh một tiếng, vùng vẫy chỉ muốn thoát khỏi tay cô, nhưng bất kể gã có giãy giụa thế nào, tay của Quý Đường Đường vẫn tựa như mọc rễ sinh trưởng trên gương mặt của gã vậy, Ngô Thiên gầm lên lùi lại phía sau, chân lại vấp phải cái giá treo chó, cả người cả giá ngã ngửa ra đất, lúc ngã xuống đất đè trúng lên cái xác mềm nhũn của con chó, thùng máu chó kia cũng bị lật đổ, mùi tanh tươi thối hoắc của máu chó tràn ra.

Cho dù là như vậy, gã cũng không thể thoát khỏi sự kiềm chế của Quý Đường Đường, cô gần như thuận thế dúm gã ngã ra đất, cong đầu gối bên phải huých mạnh vào bụng gã, chỉ hơi dùng một chút lực, gã đã cảm thấy đám ruột gan trong bụng như sắp vỡ vụn ra.

Ngô Thiên nổi điên, gã liều mạng vịn vẹo cổ ---- nhưng tất cả cố gắng đều phí công, đầu của gã vẫn đang bị ấn chặt xuống đất, nơi phần đầu gối lên gần như đã bị gián tiếp ấn ra một vết lõm, Quý Đường Đường cười cười với gã, tay còn lại từ từ giơ lên.

Ba cây xương đĩnh phẩm sắc xanh, trong bóng đêm nồng đậm, mới nhìn tựa như là một đám ma trời xanh lè lẹt tàn ác.

Cơn tuyệt vọng khổng lồ hoàn toàn hạ gục Ngô Thiên, sức lực toàn thân gã tựa như đột nhiên bị rút khỏi thân thể, lần đầu tiên trong đời, trong ánh mắt gã lộ ra vẻ kinh hoàng sâu đậm, cất giọng khản đặc như sắp khóc: “Cát Nhị, cứu mạng! Cát Nhị!”

Đáp lại gã là cú đâm của ba chiếc xương đĩnh, xương đĩnh rất nhọn, cắm vào thịt không chút phí sức,

thậm chí không có cả tiếng động, tựa như một con trùng độc nhẹ nhàng mà nham hiểm, thoát cái đã biến mất vào sâu trong da thịt, chỉ để lại ba cái lỗ đen ngòm máu thịt mờ mờ.

Cát Nhị cũng có chút lưỡng cố, lão trợn to đôi mắt phủ một lớp lông trắng, đằng trước chỉ có cái bóng đung đưa mờ mờ, lão gờ gậy của mình dò dẫm về phía có tiếng nói: "Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Có một lần, cây gậy của lão quơ trúng Quý Đường Đường, cô nhú mày một cái, lúc đứng dậy, tiện tay xách lấy cái thùng sắt tây đựng đầy máu chó kia lên.

Cát Nhị còn tưởng cô là A Diêm: "Đã bảo là phụ nữ không được ra, hồng việc! Hồng việc!"

Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng, chụp thẳng cái thùng sắt lên đầu Cát Nhị, thuận tiện nhắc chân giẫm lên bụng lão, đá lão ngã lăn ra chỗ mấy con chó đen bị buộc, cũng không biết là do cái chết của đồng loại hay do mùi máu tươi của đồng loại kích thích, đám chó đen kia lồng lên điên dại, không chút do dự nhào vào người Cát Nhị cắn xé, Cát Nhị kêu lên quái dị cầm cây gậy trong tay trái ngăn phải khuỷu, may mà có cái thùng sắt bảo vệ đầu và cổ của lão, nếu không chưa biết chừng đã bị cắn rách cổ họng rồi.

Ngô Thiên từ từ đứng dậy từ dưới đất lên, gã hoảng sợ nhìn Quý Đường Đường mặt không chút biểu cảm, hàm trên hàm dưới bắt đầu va vào nhau lập cập.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, năm chiếc xương đỉnh kia, đều đã ở trong thân thể gã.

Nhưng mà, đi đâu kia chứ?

Lần này không giống lần trước, lần trước lúc hai cây xương đỉnh kia bị Nhạc Phong cắm vào mặt gã, nó giống như một vật còn sống, từ mặt xuyên xuống cằm, đau đến mức chết đi sống lại, nhưng lần này, ba cây xương đỉnh kia cắm vào lại giống như một con mèo nhỏ đang phe phẩy cái đuôi, theo mạch máu của gã mà lặn mất vô ảnh vô tung.

Đồng thời biến mất còn có cả hai chiếc đỉnh trước đó, mới đầu vẫn còn mắc ở cằm của gã, giống như hai hàm răng dữ tợn, rút không ra đẩy không vào, giờ đã không thấy đâu, chẳng lẽ là bị ba cây này gọi, tụ tập đến cùng nhau?

Ngô Thiên rung mình một cái.

Năm chiếc, năm khớp xương ngón tay, tề tựu, ẩn núp trong cơ thể gã, dùng cách nói của Cát Nhị, thì đó là một cái vuốt quỷ, có thể bóp nát cả xương.

Gã cảm thấy mình giống như trúng nọc rắn năm bước, chỉ cử động một cái thôi cũng không dám, nhờ đâu kinh động đến năm chiếc xương đỉnh kia thì làm sao bây giờ, nhờ đâu bọn chúng từ trong xiên ra ngoài, xé gã tan xương nát thịt thì làm sao?

Tiếng kêu thảm thiết của Cát Nhị, tiếng chó đen sủa điên loạn, còn có tiếng mèo hoang chạy loạn khắp nơi, giống hệt như khung cảnh ban đêm, xa tít tận chân trời.

Chỉ có giọng nói của Quý Đường Đường có thể đánh vào thần kinh của gã: "Theo tôi vào nhà đi."

Vừa mới vào nhà, đã thấy A Diêm nằm trên mặt đất, giống như một con búp bê vải không có sức sống, Ngô Thiên thấy cơ thể cô ta dường như còn hô hấp phập phồng, trái tim hơi buông lỏng một chút: cô ta không giết A Diêm, vậy hẳn là cũng sẽ không giết mình chứ? Quý Đường Đường bước tới bên cạnh hài cốt của Trần Lai Phượng, quay đầu hỏi Ngô Thiên: "Anh biết cô ấy là ai chứ?"

Giọng của Ngô Thiên bắt đầu phát run: "Biết.... biết."

"Là anh giết cô ấy đúng không?"

Ngô Thiên do dự một chút, đáy lòng thoáng qua một tia hy vọng và cầu may của kẻ sắp chết, Quý Đường Đường không để sót bất cứ biểu cảm nào của gã, bình tĩnh nhắc nhở gã: "Cô ấy đang nhìn đấy, anh mà dối trá, hoặc ngụy biện, sẽ chỉ càng khiến cô ấy tức giận hơn mà thôi."

Thân mình Ngô Thiên run run, lại nhìn hai hõm đen sâu hoắm trên cái đầu lâu kia, chân lập tức mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, bên tai vọng đến giọng nói của Quý Đường Đường: "Quý xuống, dập đầu nhiều vào, cô ấy hài lòng, anh sẽ ít phải chịu đau đớn hơn."

Từ trong giọng nói của Quý Đường Đường, Ngô Thiên mơ hồ nghe thấy vài phần hy vọng, gã không chút nghĩ ngợi, quay về phía Trần Lai Phương bắt đầu cộp cộp cộp dập đầu, mỗi lần đều dập mạnh xuống đất, chỉ hận không thể dập cho trán trầy da sứt thịt ngay lần đầu, miệng thì không ngừng lẩm bẩm: "Là lỗi của tôi, đại tỷ, tôi không phải là người, kiếp sau tôi sẽ đầu thai thành heo, đại tỷ, chị đại nhân đại lượng, đại nhân đại lượng..."

Cũng không biết dập đến cái thứ bao nhiêu, chuổi chuông gió đặt trên bộ xương của Trần Lai Phương bắt đầu có tiếng va đập, âm thanh này mới nghe còn có chút xa, nghe lại đã thấy ở ngay trước mặt, Ngô Thiên cảm thấy kỳ quái, khẽ nhìn trộm một cái, vừa nhìn đã sợ đến mức đặt móng ngựa ngồi ra đất.

Chuổi chuông gió vốn nằm trong bụng của Trần Lai Phương, vậy mà đã treo lơ lửng ngay trước mặt gã, rõ ràng không có gió, lại va vào nhau kịch liệt, thanh la liên tiếp biến đổi hình dạng không gian, từ góc độ của gã nhìn lại, cực kỳ giống một gương mặt người đang nổi giận!

Quý Đường Đường thở dài, cô vươn tay, tựa hồ như muốn vuốt ve chuổi chuông gió kia, cuối cùng vẫn rút tay lại: "Cô ấy hỏi anh nói, lúc ấy cô ấy đã cầu xin anh rất nhiều, cô ấy nói mình còn có con nhỏ, anh cướp tiền được rồi, tại sao còn lấy mạng người ta?"

Da đầu Ngô Thiên tê rần, gã liềm mạng dập đầu xuống đất: "Đại tỷ, tôi sợ chị đi tố cáo tôi, tôi sợ bị bắt lại, tôi bị hồng đầu rồi, đại tỷ, chị đại nhân đại lượng, đại nhân đại lượng..."

"Anh cắt cổ họng cô ấy phải không? Cô ấy nói cô ấy chảy rất nhiều máu."

"Khốn kiếp, tôi là thằng khốn kiếp, là kẻ khốn nạn." Thân mình Ngô Thiên run bần bật như cái sàng, bắt đầu tự tát vào mặt mình.

"Cô ấy nói, cô ấy bị chôn dưới gốc cây ba năm trời, cô hồn dã quỷ, ngay cả người thấp cho nén hương cũng không có."

"Tôi thấp, tôi thấp, tôi sẽ dựng miếu, làm kim thân cho chị, ba năm hương khói đều bù đắp, bù gấp bội."

Cạch một tiếng, chuổi chuông gió đang lơ lửng giữa không trung bỗng rút mạnh xuống đất, trong lều không còn bất cứ âm thanh nào, ngay cả đám chó đen bên ngoài cũng không sủa nữa, Cát Nhị rên rĩ đứt quãng, càng khiến cho xung quanh giống như yên tĩnh đến chết lặng.

Trái tim của Ngô Thiên sắp vọt ra từ trong cổ họng, gã cảm thấy miệng khô khốc, không nhin được mà liếm môi, gã ôm nỗi kinh hoàng khổng lồ mà nhìn về phía Quý Đường Đường, trải qua chuyện vừa rồi, gã biết Quý Đường Đường có thể nghe được những gì gã không nghe thấy, Trần Lai Phương nhất định còn có lời muốn nói, rốt cuộc cô ta đã nói cái gì?

"Cô ấy nói, không biết có phải do nhờ có máu thịt của người chết nuôi dưỡng hay không, rễ của cái cây kia mọc rất nhanh, rất nhanh, cuộn thành từng bó từng bó, xuyên thủng bụng cô ấy, quăn đút xương cô ấy..."

Ngô Thiên bắt đầu không ngừng nuốt nước bọt, màng nhĩ của gã bắt đầu ong ong, gã nhìn chằm chằm vào đôi môi của Quý Đường Đường, cô chậm rãi nói ra câu cuối cùng, âm thanh nhẹ bằng tựa như bay đến từ một thế giới khác.

"Cô ấy nói, cô ấy muốn anh biết, cô ấy đã đau đớn thế nào..."

Ngô Thiên há hốc miệng nhìn Quý Đường Đường, giống như không hiểu lời cô nói, Quý Đường Đường không giải thích thêm nữa, cô chậm rãi xoay người, bước ra khỏi lều.

Trải qua lần ở Ca Nại kia, cô đã ít nhiều đoán được cảnh tượng tiếp theo sẽ vô cùng tanh máu, sự báo thù của người chết vốn không có nhân tính, oán khí của lệ quỷ sẽ gây nên sự giết chóc kinh người nhất ---

cảnh tượng như vậy vượt quá sự chịu đựng của cô, cô không muốn có thêm một kỷ ức như vậy nữa.

Cô băng qua sân, bước tới con đường nhỏ bên cạnh triền núi, nhìn xuống, một mảnh rừng cây đen thẫm, trông về phía xa, màn đêm nồng đậm đang dần loãng ra, chưa đầy một tiếng nữa trời sẽ sáng.

Cô chợt nhớ đến câu nói nổi tiếng của nhân vật chính Scarlett trong Cuốn theo chiều gió, Tomorrow is another day.

Đối với cô mà nói, ngày mai có thể là một ngày khởi đầu hoàn toàn mới hay không? Hay vẫn chỉ là những vòng luẩn quẩn tránh mãi không thoát cứ lặp đi lặp lại?

Tiếng hét thê thảm vọng ra từ trong lều kéo suy nghĩ miên man của cô trở lại, xem ra, sự trả thù của Trần Lai Phượng đã bắt đầu, đây chính là cách hóa giải oán khí của nhà họ Thịnh bọn họ, dùng một cái chết thảm khốc để an ủi vong linh của người bị chết oan.

Phượng thức như vậy, thực sự thích hợp ư?

Có tiếng cái giá bị xô đổ, mấy con chó đen lại sủa lên liên hồi, đám mèo hoang sợ hãi kêu ré lên, Quý Đường Đường theo bản năng quay đầu lại. Ngô Thiên đã vọt ra từ trong lều, gã đang ôm bụng, chạy loạn khắp nơi trong sân, cuối cùng đập phải hàng rào gỗ quanh sân, lao đảo vọt về phía Quý Đường Đường.

Còn chưa tới nơi đã ngã sấp xuống, gã che bụng, co người lặn lộn trên mặt đất, hai tròng mắt gần như sấp lồi ra ngoài, khuôn mặt vì phải chịu sự đau đớn khổng lồ mà vặn vẹo biến hình, chỗ lúc trước bị xương đỉnh xuyên rách bắt đầu chảy máu, gã khản giọng cầu xin Quý Đường Đường: "Cô gái, giúp tôi với, cô ta ở trong bụng tôi, ở trong bụng!!!"

Cổ họng Quý Đường Đường dường như nghẹn lại, cô muốn nhanh chóng bỏ đi, nhưng chân lại như bị đóng đinh, không sao cất bước được, hai tay Ngô Thiên xé tung vạt áo, bụng của gã lộ ra bên ngoài, từ góc độ của Quý Đường Đường, có thể nhìn thấy rất rõ, bên dưới bụng gã, một bàn tay đang nhấp nhô.

"Cô ấy nói, cô ấy muốn anh biết, cô ấy đã đau đớn thế nào..."

Đó là oán khí của Trần Lai Phượng, nó khổng lồ chế năm chiếc xương đỉnh kia, nó có thể kéo đứt ruột gã, bóp nát dạ dày gã, xuyên qua mật gan của gã, cô ta không vội khiến gã tan xương nát thịt, mỗi hận sát thân của cô ta, nỗi khổ sở khi bị chôn vùi dưới gốc cây bị rễ cây cắn nuốt thân mình, cô ta đều muốn bắt gã từ từ hoàn trả lại.

Ngô Thiên đến cả hơi sức để kêu rên cũng chẳng còn, gã dùng hết sức lực toàn thân, chậm chạp nhích người về phía Quý Đường Đường, từng tắc từng tắc một.

"Cô gái, giúp tôi với, giết tôi..."

Hai tay gã túm lấy giày leo núi của Quý Đường Đường, gắng sức ngẩng đầu lên.

Đôi môi Quý Đường Đường mấp máy, hé miệng run rẩy muốn rút chân lại, đối với một kẻ ác độc như Ngô Thiên, cô vốn không nên có lòng trắc ẩn gì đó, nhưng không hiểu tại sao, nước mắt của cô đã bất tri bất giác rơi xuống, cô nhìn vào mắt Ngô Thiên, theo bản năng nói xin lỗi với gã: "Xin lỗi, tôi không hề muốn, tôi không hề muốn..."

Còn chưa dứt lời, hai chiếc xương đỉnh đột nhiên từ bên trong xuyên thấu qua mắt của Ngô Thiên, trồi thẳng ra ngoài.

Quý Đường Đường thét lên một tiếng nhắc chân bỏ chạy, tay của Ngô Thiên giữ quá chặt, cô vừa mới nhắc chân đã ngã quy, lăn thẳng từ trên triền núi xuống, không biết đã đề lên biết bao nhiêu cành khô, lăn qua bao nhiêu tảng đá, bầu trời, mặt đất và núi đá đều xoay tròn trước mắt, sau đó rốt cuộc cũng dừng lại, ngơ ngác cuối cùng nơi chân trời lóe lên, chìm thẳng vào nơi sâu thẳm trong đáy mắt cô.

Mí mắt Quý Đường Đường giống như hai tấm màn lớn bị vô số người ra sức kéo lại gần nhau, từ từ khép lại.

Cô thực sự đã quá mệt... quá mệt mỏi...

Quý Đường Đường mơ một giấc mơ rất dài, rất hỗn độn.

Mơ thấy khi còn bé, mặc váy trắng, trước ngực dùng kim băng cài một chiếc khăn tay hoa, dùng gọt bút chì hình con vật dễ thương gọt bút chì, gọt ra những vụn gỗ thật dài, những đường cuộn sóng ở ngoài viền tựa như hoa văn uốn lượn, trong phòng học mỗi người có một cái bàn nhỏ, hai cánh tay chắp sau lưng đọc thơ cổ, quên mất là thơ của ai, chỉ nhớ rõ mỗi đứa bạn học cùng lớp đều nghiêng đầu đọc, "Lầu ngất ngưởng trăm thước, tay có thể hái sao, không dám cao giọng nói, sợ kinh động cỗi trên*."

(*) *Đêm ở chùa núi - Lý Bạch*

Sau đó đến tiết Tập làm văn của môn Ngữ văn, đề bài là "Lý tưởng của em".

Cô cầm đầu bút, lật sách, hề giờ đến nhân vật nổi tiếng nào là lại viết ra một lý tưởng của mình.

--- em muốn làm một vận động viên ưu tú, giành vinh quang về cho Tổ quốc.

--- em muốn làm một nhà khoa học, chế tạo ra một chiếc ô tô còn nhanh hơn cả máy bay.

--- em muốn làm một giáo viên, Xuân tà áo tử ti phương tẫn, Lạp cự thành hôi lệ thủy kiên*.

(*) *Tầm chết mới nhả hết tơ. Nến kia cháy hết mới khô lệ sầu. Trích trong bài Vô đề - Lý Thương Ẩn*

--- em muốn làm một công nhân cần cù lao động, góp một viên gạch nhỏ cho ngôi nhà Tổ quốc vĩ đại.

...

Cô viết mãi viết mãi liền mất tập trung, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mẹ đã đến trường đón cô, vẫy tay với cô qua khung cửa sổ: "Tiểu Hạ, Tiểu Hạ."

Mẹ đón cô đi học đàn, đàn organ, cô vụng về đàn bài "Twinkle twinkle little star", thầy giáo đứng bên cạnh lắc đầu với mẹ, "Cô bé này không hợp đánh đàn, không hợp..."

Đàn mãi đàn mãi, cô đột nhiên lớn lên, phòng dạy nhạc đơn giản biến thành một nhà hát khổng lồ không có lấy một bóng người, trên sân khấu tràn ngập ánh sáng đẹp mắt, trước mặt là một chiếc đàn dương cầm bóng đến mức soi gương được, cô vẫn chơi bài "Twinkle twinkle little star" đó, đàn mãi đàn mãi, phím đàn màu trắng toàn bộ biến thành từng ngón từng ngón tay người bằng xương...

Quý Đường Đường giật mình một cái, từ từ tỉnh lại. Trời chiều đã ngả về Tây, ánh nắng mềm dịu mà sắc lạnh xuyên qua những cành cây trên núi, từ từ vẩy lên người cô, trên cao có mấy con chim vỗ cánh bay qua, dưới ánh nắng chiều tựa như từng hình cắt màu đen.

Cứ thế mà thiếp đi dưới triền núi lâu như vậy?

Quý Đường Đường ngồi dậy, đầu nặng trĩu, không chút tỉnh táo, cô ngồi yên một lúc, mới nhớ đến phải men theo triền núi mà đi lên.

Lúc bò đến đỉnh, có một đám mèo hoang bị sự xuất hiện đột ngột của cô làm cho cả kinh chạy trốn khắp nơi, có một con gan lớn, không nhích người, sống lưng cong lên, lông trên người dựng đứng.

Chỗ bầy mèo hoang kia đang đứng là một vũng bùn bị ngấm máu tím đen, lấm tấm thịt vụn, mảnh xương trắng phớt, xương dính nằm cách đó không xa, Quý Đường Đường thấy buồn nôn, quay đầu nôn thốc ra, con mèo vốn đang chuẩn bị chiến đấu kia vậy mà lại bị cô làm cho hoảng sợ, meo một tiếng rồi lình mất thật xa.

Giờ cô cũng chẳng có gì để nôn, nôn một lúc, dùng mu bàn tay lau miệng, vươn tay nhặt năm chiếc xương dính lên nhét lại trong túi quần.

Cát Nhị không biết đã chạy đi đâu, trong cái sân nhỏ chỉ còn lại A Diêm, cô ta giơ chuỗi chuông gió của Quý Đường Đường lên, ra sức lắc rồi lắc, vừa lắc vừa cười: "Không kêu, chuông không kêu."

Lại lắc một lượt, dường như nhận ra có người đang nhìn cô ta, vừa quay đầu nhìn thấy mặt của Quý Đường Đường đã sợ đến mức ném chiếc chuông gió đi, gào toáng lên trong sân: “Ma! Ma!”

Cô ta vậy mà lại chạy đến ổ của mấy con chó đen kia, ôm đầu liều mạng trốn sau lưng mấy con chó, đám chó kêu ăng ẳng trốn chạy khắp nơi, A Diêm quay đầu lại thấy Quý Đường Đường vẫn còn đó, càng sợ hơn, thoáng thấy cái thùng sắt tây kia, vội vàng cầm lấy chụp lên đầu mình.

A Diêm vậy mà lại bị cô làm cho sợ đến mức phát điên rồi.

Quý Đường Đường đứng cạnh hàng rào nhìn cô ta một lúc, đi vào trong sân nhặt chuỗi chuông gió kia lên, A Diêm nhấc cái thùng sắt lên một chút len lén nhìn cô, thấy Quý Đường Đường lại nhìn về phía mình, vội vàng hạ ngay cái thùng xuống.

Vậy là, qua một đêm, cô làm cho A Diêm sợ đến phát điên, gián tiếp giết chết Ngô Thiên?

Đầu Quý Đường Đường đau đớn kịch liệt, cô nhấc chiếc chuông gió lên, chậm rãi đi xuống chân núi.

Cô còn nhớ rõ đường về Cổ Thành, tập tễnh bước từng bước, đi mãi đi mãi trước mắt liền biến thành một màu đen, đành phải dừng một chút nghỉ một chút, cũng không biết đã đi bao lâu, rốt cục cũng nhìn thấy cổng thành của Cổ Thành, trời vẫn còn sáng, có mấy nhà đã bắt đầu mở đèn, trên đường lớn người đến người đi, cảnh tượng náo nhiệt biết bao, đông người như vậy, có người ăn, người uống, người đi chơi, so với trên núi, đơn giản là hai thế giới khác biệt, Quý Đường Đường chợt cảm thấy rất hạnh phúc, câu nói kia không sai, tomorrow is another day, tất cả vẫn rất tươi đẹp.

Cô bước vào trong dòng người, ai cũng kinh ngạc nhìn cô, sau đó tránh xa ra.

Quả nhiên vẫn có chút kỳ lạ, bọn họ đều biết cô đã làm gì trên núi đúng không? Nếu không, tại sao lại dùng ánh mắt kỳ quái như vậy để nhìn cô?

“Đường Đường.”

Giọng nói này thật quen tai, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn anh một cái, chào anh: “Nhạc Phong à, anh khỏe chứ.”

Sau khi chào xong, cô tiếp tục đi về phía trước, Nhạc Phong kéo cô lại từ đằng sau: “Cô làm sao thế?” “Tôi làm sao?” Quý Đường Đường còn kinh ngạc hơn cả anh, “Không phải tôi vẫn rất ổn hay sao?”

Nhạc Phong không nói câu nào, chỉ quan sát cô từ trên xuống dưới, Quý Đường Đường sửng sốt một chút, nương theo tầm mắt của anh cúi đầu nhìn bản thân.

Trên người cô có rất nhiều máu, rất nhiều rất nhiều máu, đằng trước áo có một lỗ máu, trên quần toàn là bùn, còn dính đầy cỏ...

Thế là, tất cả ký ức trong nháy mắt quay lại, tất cả những chuyện đã xảy ra, từng thứ từng thứ, tựa như một thước phim điện ảnh, dung lượng tin tức lớn đến mức như muốn làm đầu cô nổ tung, huyết Thái Dương bên phải giật giật, Quý Đường Đường lập tức ôm đầu ngồi sụp xuống.

Nhạc Phong cởi áo khoác khoác lên người cô: “Đường Đường, chúng ta về Phong Nguyệt trước đi.”

60. Chương 29

Nhìn thấy Nhạc Phong thật sự đưa Quý Đường Đường về, con người của Mao Ca mở to đến mức sắp rớt ra ngoài, Nhạc Phong không nói gì, đưa thẳng Quý Đường Đường lên phòng khách trên lầu lo liệu, dỗi mắt nhìn hai người lên lầu, Mao Ca dùng cách tay huých huých Thần Côn bên cạnh, Thần Côn đang tập trung tinh thần chơi Tim cập, hai con mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, chỉ thiếu nước trũng thành mắt gà chọi, căn bản không hề nhìn thấy Nhạc Phong và Quý Đường Đường đã trở về.

“Tôi hỏi ông này Thần Côn,” Mao Ca nuốt nước miếng, “Ông nói xem trên đời này có người nào, chết rồi mà còn có thể sống lại được không?”

“Có chứ.” Thần Côn chúu chúu nhấp vào hai hình vẽ giống nhau như đúc, trả lời tương đối thuận miệng.

Mao Ca buồn bực, Thần Côn nói như chuyện đương nhiên, giống như người chết sống lại chỉ là chuyện thường tình mà chẳng phải chuyện lạ, "Ai vậy?"
"Transformer"

Một ngụm máu già yếu của Mao Ca thiếu chút nữa phụt lên tận trần nhà: "Trans cái đầu ông. Tôi hỏi người cơ mà! Người ấy!"

"Người cũng có." Thần Côn tiếp tục nhìn màn hình.

Mao Ca chờ nửa ngày không thấy anh ta nói tiếp: "Ông là thái giám phải không? Nói chuyện chỉ nói có một nửa?"

"Cái đó cái đó cái đó... thì còn phải xem là người nào," Thần Côn nhất tâm nhị dụng, khó tránh khỏi có chút không theo kịp, "Cuối đời nhà Thanh, cái tổ chức Nghĩa Hòa Đoàn kia, rồi Hồng Đăng Chiếu gì đó, chẳng phải cũng tuyên bố là đao thương bất nhập cái tử hoàn sinh hay sao, thủ lĩnh của đám đó tên gì nhỉ, à, Hoàng Liên Thánh Mẫu, a ha ha ha, đao thương bất nhập."

Mất thấy tình hình trò chơi rất ổn, tối nay hoàn toàn có thể thăng cấp từ ngôi sao nhỏ đến ông trăng sáng, tâm trạng của Thần Côn có thể nói là ngập tràn ánh nắng.

Hiển nhiên, cầu người không bằng cầu mình, Mao Ca cố nén nổi kích động mang Thần Côn ra chìm vào bồn cầu lại, tự mình lẳng lẳng mở một chiếc máy vi tính khác lên, vào mạng, tìm kiếm, gõ vào mấy từ khóa: "Người chết, sống lại."

Nhảy ra rất nhiều đề mục, Mao Ca không ngừng mở ra, tin tức hiện lên không ngoài mấy loại: ma nhập, cương thi, thầy ma, các sự kiện huyền bí, tâm linh siêu tự nhiên...

Mao Ca nhìn màn hình sững sốt thật lâu, chợt buông một câu: "Tôi cảm thấy, cô ấy đã không phải là người nữa rồi."

"Ai! Ai không phải là người?!" Trong lúc đang đột phá đến cửa quan trọng của loại trò chơi cao cấp như Tim cặp này, cũng chỉ có vấn đề học thuật ma chẳng phải người đẳng cấp như vậy mới có thể phân tán được lực chú ý của Thần Côn, anh ta vụt ngẩng đầu lên, cặp mắt nhỏ tựa như một chiếc bóng đèn siêu mạnh vèo một cái bắn ra ánh sáng, "Ai ai ai? Ai không phải là người? Tiểu Phong Phong phải không? Tại sao cậu ấy không phải là người? Hả? Tại sao?"

Mao Ca nhìn Thần Côn một cái, chậm rì rì đáp lại anh ta: "Bởi vì ông là heo!"

Mao Ca lên lầu tìm Nhạc Phong, vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng nước rào rào trong phòng tắm, chỉ thấy Nhạc Phong ngồi trong phòng, tay đang mở cái áo khoác ngoài của Đường Đường ra nhìn, hai lỗ máu đằng trước đằng sau đều khớp với nhau, xem ra Diệp Liên Thành đích thực không hề nói láo.

Nhạc Phong cũng nhìn thấy Mao Ca, anh đặt chiếc áo qua một bên: "Có việc?"

"Đường Đường đang tắm à?"

"Vâng."

Mao Ca thấy hoang mang, anh ta bước hai bước về phía Nhạc Phong, chỉ chỉ vào áo của Quý Đường Đường: "Chú đã hỏi cô ấy chưa?"

"Hỏi cô ấy?" Nhạc Phong đầu tiên là không phản ứng kịp, sau đó lắc đầu, "Chưa, cô ấy hốt hốt hoảng hoảng, bảo em hỏi thế nào được?"

Mao Ca nuốt nước miếng: "Phong Tử, cô ấy... cô ấy còn là người hay sao?"

Nhạc Phong nhíu mày một cái: "Có ý gì?"

"Không phải chứ Phong Tử, bây giờ anh nhìn thấy cô ấy, da đầu cũng tê rần hết." Mao Ca xắn tay áo cho anh nhìn, "Chú xem, chú xem anh nổi đầy da gà lên rồi đây này!"

Nhạc Phong không nói gì.

"Chú đưa cô ấy về làm gì hả?"

Câu này khiến cho Nhạc Phong hơi phản cảm: "Cô ấy bị như vậy, em có thể không đưa cô ấy về hay sao?"

"Không phải thế, Phong Tử, chú đừng cẩu, không phải anh có ý đó." Mao Ca cảm thấy mình có chút lẩn lộn, anh ta rút từ trong ngực ra một điều thuốc, cầm bật lửa châm, trầm mặc hút vài hơi, "Tại sao cô ấy lại không sao cả?"

"Không phải cô ấy vẫn thường không sao còn gì?" Nhạc Phong mất kiên nhẫn, "Ở Ca Nại, đâu phải anh chưa thấy bao giờ?"

"Chú đừng có lơ đãng với tôi," Mao Ca nổi cáu, "Lần ở Ca Nại đó với lần này có thể giống nhau chắc? Lần trước chúng ta còn có thể tìm lý do cho cô ta, nói cô ta mặc áo chống đạn gì đó, lần này chú định giải thích thế nào? Người ta chính mắt thấy cô ta bị đâm chết, ngoảnh đi ngoảnh lại chú đã đưa người về, đó còn là người sao hả? Có người bình thường nào chết rồi lại nhảy nhót quay về được không?"

Nhạc Phong cắn răng, muốn đáp lại đôi câu lại không tìm ra lý do phù hợp.

Mao Ca đổi sang giọng tương đối hoàn hảo: "Phong Tử, chú suy nghĩ kỹ đi, đây tuyệt đối không phải chuyện đánh đâm lặt vặt đâu, chuyện này khác hẳn với mấy lần chú có thể ra mặt chơi đến bạt mạng trước kia, hồi trước vì giúp Nhạ Tử mà vỡ đầu chảy máu với Diêm Lão Thất, anh em có nói hai lời hay không? Vết sẹo trên đùi của Đầu Trọc do đám chó của Diêm Lão Thất cắn vẫn còn đó, phàm là những việc có thể đáp ứng, chú nói một câu, anh em có bao giờ nhú mày lấy một cái không? Chính chú suy nghĩ cho kỹ, chuyện lần này không giống với mọi lần, chỉ bằng việc Đường Đường chết đi sống lại thôi đã tuyệt đối không phải phiền phức mà chúng ta có thể dây vào!"

Nhạc Phong vẫn không lên tiếng.

Theo nhịp câu chuyện, trí tưởng tượng của Mao Ca bắt đầu bay xa: "Chú có nhớ vụ âm ỉ năng lực đặc dị mấy năm trước không? Đến cơ quan quốc gia cũng gia nhập ấy, loại cải tử hoàn sinh này, kiểu gì cũng tính là cơ mật quốc gia đúng không? Nói không chừng cái gì của nước ngoài, CBA ấy... là CBA đúng không nhỉ?"

Nhạc Phong tức giận: "Cục tình báo Mỹ, CIA."

"Đúng rồi đúng rồi, CIA." Mao Ca vội vàng ghi nhớ lại danh từ mới này, "Chuyện này, chú cảm thấy đám dân thường nhỏ bé như chúng ta có thể lo được hay sao? Anh cho chú hay, kiểu cơ quan tình báo như thế này làm việc ngoan tuyệt thế nào kia chứ, chú xem trong phim Mỹ ấy, những người can thiệp dính dáng đến vụ án đều bị giết sạch, chưa biết chừng ngày nào đó hai ta vừa ra khỏi cửa là bị ăn đạn rồi, còn là loại đạn do cục tình báo đứng đầu về khoa học kỹ thuật kia nghiên cứu ra nữa ấy."

Nếu là bình thường, Nhạc Phong nhất định sẽ quát anh ta đã trốn từ bệnh viện tâm thần nào ra, nhưng lần này, vài lần muốn mở miệng vẫn không nói ra lời.

Bình tâm mà nói, Mao Ca nói tuy có khoa trương, nhưng những lời anh ấy nói, chẳng lẽ mình chưa từng nghĩ đến?

Trong lúc nhất thời, căn phòng yên tĩnh vô cùng, Nhạc Phong nhìn chăm chăm vào điều thuốc trên miệng Mao Ca, bên tai chỉ có tiếng nước chảy tí tách.

Tiếng nước chảy tí tách?

Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn về phía phòng tắm.

Mao Ca cũng đã nhận ra, anh ta có chút lắp bắp; "Cô ấy... cô ấy tắm xong rồi?"

Cửa nhẹ nhàng chuyển động, Quý Đường Đường mặc chiếc áo len sợi to rộng thùng thình kia, vừa cầm khăn lông lau tóc vừa bước ra ngoài, lúc thấy Mao Ca, mỉm cười một cái: "Anh Mao Ca cũng ở đây à?"

"Ừ... ừ," Mao Ca vội lấy Nhạc Phong ra làm bia đỡ đạn, "Không phải sắp đến giờ cơm tối rồi sao, anh đang hỏi xem Nhạc Phong muốn ăn gì, miệng nó kén chọn, kén ăn lắm..."

"Cơm tối à?" Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, "Để em mời đi, lần trước ở Ca Nại còn chưa cảm ơn mọi người đã quan tâm. Còn cả Thần Côn nữa, tất cả cùng đi đi."

"Vây... cũng được, để anh xuống hỏi Thần Côn muốn ăn gì." Mao Ca vô cùng lúng túng, khi quay người bỏ đi, thấp giọng rỉ tai Nhạc Phong một câu, "Chú giải quyết đi."

Mao Ca vừa đi, không khí trong căn phòng dường như lập tức thay đổi, Nhạc Phong nhìn Quý Đường Đường: nét mặt cô vô cùng bình tĩnh, vẫn cúi đầu cầm khăn lông lau tóc, như thể trước khi tắm, cô chẳng hề xảy ra bất cứ chuyện chật vật nào, chỉ mới ra ngoài đi dạo phố, ăn bát cơm hay là gọi điện thoại cho bạn bè.

Được một lúc, cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong: "Có phải anh... muốn hỏi tôi chuyện gì không?"

Nhạc Phong lấy lại bình tĩnh, đang định mở miệng, dưới lầu lại vọng đến tiếng gào thét vô cùng buồn bã của Thần Côn: "Tại sao?! Tại sao không để cho tôi ăn KFC suất gia đình? Cũng đâu phải anh mời!"

Hai người sững sốt một chút, sau đó đều không căng thẳng nổi, đồng thời mỉm cười.

Không khí buông lỏng một chút, Nhạc Phong muốn bắt đầu bằng một đề tài nhẹ nhõm: "Đang yên đang lành, sao lại nghĩ đến chuyện mời cơm?"

"Nhận được sự giúp đỡ của mọi người, có qua có lại thôi."

"Giúp cô đâu?"

"Anh giúp nhiều nhất, còn cả Mao Ca lúc ở Ca Nại cũng đã rất quan tâm đến tôi, còn cả Thần Côn, đã kể cho tôi nghe một câu chuyện nữa."

Lúc nói đến Thần Côn, cô cố ý dừng lại một chút, nhìn thẳng vào mắt Nhạc Phong.

Trong lòng Nhạc Phong dâng lên một cảm giác khác thường, anh nhìn vào mắt Quý Đường Đường, trong thoáng chốc, một suy nghĩ bỗng vụt qua, thất thanh nói: "Đường Đường, cô vốn họ Thịnh..."

Quý Đường Đường không nói gì, cô giơ ngón trỏ lên đặt bên môi, mí mắt rủ xuống, không nhúc nhích như một bức tượng.

Nhạc Phong nuốt câu còn lại xuống, anh bắt đầu nhớ lại câu chuyện mà Thần Côn kể tối hôm ấy, lúc đó, anh không tập trung nghe lắm, Thần Côn rốt cuộc đã kể gì?

Nhà họ Thịnh, con gái nhà họ Thịnh, lộ linh, oán khí người chết, nghe hiểu tiếng chuông, hóa giải oán khí, nhà họ Tần, luyện chuông Quỷ, nhà họ Thạch, kết thân, thân phận mới, đầy đủ tiền, phiếu bặt bên ngoài...

Đầu Nhạc Phong âm âm tựa như muốn nổ tung, ngàn lời vạn chữ trước kia không sắp xếp nổi lúc này tựa hồ như đều tranh nhau gắn kết lại trong nháy mắt thành một bức tranh đầy đủ.

--- Đường Đường vẫn luôn mang theo một chiếc chuông gió bên người, có lúc lắc thế nào cũng không kêu, lúc lại quỷ dị phát ra âm thanh...

--- trước kia, cô ấy vì một Lăng Hiểu Uyển vốn không quen biết mà đến Ca Nại, lại lặn lội vì Trần Vĩ cho dù chỉ là bèo nước gặp nhau, sau khi gặp lại ở Cổ Thành, cách xa ngàn dặm, cô ấy vẫn đi theo oán khí... Cho nên mỗi lần gặp cô ấy, sự tử vong luôn hiện hữu như bóng với hình...

-- rõ ràng là Thịnh Hạ, nhưng lại có một tấm thẻ chứng minh thư có thể tra được trên mạng lưới mang tên "Quý Đường Đường", rõ ràng không có công việc, lại chẳng lo sinh kế, cha mẹ đã sớm lót đường cho cô ấy xong xuôi....

--- vụ án giết người tàn bạo vào đêm Giao Thừa ở Hải Thành, rõ ràng còn sống nhưng lại không liên hệ với bất cứ bạn bè nào thậm chí là cả người yêu, bởi vì khi đó cô ấy đã không còn tên là Thịnh Hạ, cũng bởi vì khi đó, cô ấy đã bắt đầu cuộc trốn chạy...

"Tôi cảm thấy, phải cho anh biết một số chuyện, anh bị việc của tôi làm liên lụy đến mấy lần, còn bị thương, không cho anh biết gì cả thực sự không được hay cho lắm."

Nhạc Phong chặn lời cô lại: "Từ từ đã Đường Đường, cô chậm một chút cho tôi, cô để tôi từ từ đã."

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: "Trí thông minh không đủ hả, đầu óc không kịp vận hành?"

"Biến!" Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô một cái.

Quý Đường Đường ngoài thương cảm ra lại có thêm mấy phần buồn cười, cô bước sang bên cạnh lấy đồ dưỡng da của mình ra, sau đó nhìn vào chiếc gương to bắt đầu thoa dung dịch dưỡng da, lúc đang dùng bông trang điểm lau trán, Nhạc Phong gọi cô từ đằng sau: "Đường Đường."

"Sao?"

"Tại sao lại nói cho tôi biết chuyện này?"

Quý Đường Đường sửng sốt một chút, cô nhìn Nhạc Phong trong tấm gương.

"Cô dần hả, chuyện quan trọng như vậy, cô lại tùy tiện nói cho người ta, chỉ bởi vì người ta giúp cô? Nhớ đâu người ta có dụng ý khác thì sao? Cha mẹ cô vì chuyện này mà đã phải trả một cái giá đắt như vậy, cô cứ thế mà nói ra được?"

Lời của Nhạc Phong rất có đạo lý, Quý Đường Đường không nói gì, nếu cô nói với Nhạc Phong rằng "Tôi tin anh sẽ không bán đứng tôi" thì có vẻ vẽ trò quá không, hơn nữa, tại sao phải tin chứ? Chỉ bằng tổng cộng chưa đầy mười ngày chung đụng hiểu biết này hay sao?

Cho nên cô ngoan ngoãn gật đầu: "Biết rồi."

Thấy cô phối hợp như vậy, Nhạc Phong lại chẳng đào đâu ra lời để nói, dừng một chút chợt cáu bẳn: "Sao cô lại thế được cơ chứ?!"

"Tôi làm sao hả?" Quý Đường Đường chẳng hiểu ra làm sao.

Nhạc Phong cũng không biết nói sao cho rõ, chỉ thấy phiền muộn trong lòng: chuyện không nên như vậy, tối hôm qua nhất định cô ấy đã trải qua chuyện rất đáng sợ, cho nên lúc tìm thấy cô ấy trên đường, cô ấy mới có dáng vẻ hoảng hốt thẫn thờ như thế --- nhưng mới chớp mắt, tất cả bỗng bình thường trở lại, lại giống như anh là người ngoài cuộc vậy, chẳng lẽ không phải cô ấy nên khóc sao? Không phải nên rất khó chịu hay sao? Cái dáng vẻ lịch sự, mỉm cười, chẳng hề để tâm như vậy, khiến cho anh nhìn mà thấy phiền muộn không thốt nên lời.

"Đường Đường, cô đừng như vậy," Nhạc Phong rốt cuộc không nhìn được, "Nếu cô nghe thấy những gì Mao Ca nói, khó chịu trong lòng, cô muốn khóc thì cứ khóc đi, cô đừng giả bộ như người chẳng bị làm sao cả được không?"

Quý Đường Đường ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong, sao anh lại thế chứ, lại còn ép người ta phải khóc?"

Nhạc Phong trừng cô, đầu tiên cô còn ra vẻ vô tội, bị Nhạc Phong nhìn chăm chăm lại có chút chột dạ, tránh khỏi tầm mắt anh không nói câu nào.

Trái tim Nhạc Phong bỗng mềm nhũn: "Đường Đường, cô nhất định phải đi theo con đường này hay sao? Cô còn có sự lựa chọn khác mà đúng không? Chúng ta tìm một công việc, sống ổn định tử tế đi, cứ lang thang trên đường như cô, bao giờ thì mới kết thúc? Hơn nữa luôn đối mặt với những chuyện máu me này, tâm lý của cô có chịu được không?"

Quý Đường Đường cười nhẹ: "Tôi không tìm được việc làm đâu Nhạc Phong, tôi còn chưa học xong Đại học, tôi cũng chẳng có chút kinh nghiệm làm việc nào hết."

"Tôi tìm giúp cô, hay là cô về cùng tôi trước đã, chỗ tôi có nhiều bạn bè quen biết, tôi bảo họ tìm cho cô một công việc ổn định không gây chú ý, mọi người ở gần nhau cũng chăm sóc được cho nhau. Đường

Đường, cô thực sự không thể cứ tiếp tục mãi như vậy được, quá nguy hiểm, một cô gái như cô, ngày nào đó mà thực sự chết ở bên ngoài, đến cả người nhặt xác cho cũng không có."

Câu này hiển nhiên là chạm đến tâm sự của Quý Đường Đường, nụ cười của cô dần dần mất dạng: "Nhạc Phong, chuyện này mới nghĩ thôi đã cho qua được rồi, anh cảm thấy thực sự có thể yên ổn được ư? Mẹ tôi trốn tránh lâu như vậy, không phải vẫn bị tìm được đấy sao? Chuyện kiểu này, thò cổ là một đao, rút cổ cũng là một đao, thay vì lo lắng đề phòng sống qua ngày, chẳng bằng chết sớm siêu sinh sớm."

"Tôi không tin cô muốn như vậy!" Nhạc Phong nói rất nghiêm túc, "Đường Đường, cô có lý do gì không thể nói ra mà cứ nhất định phải lựa chọn con đường này?"

"Mẹ tôi hy vọng tôi làm vậy," Quý Đường Đường tránh nặng tìm nhẹ, "Hơn nữa, trước kia không phải đã nói với anh rồi sao, sự nghiệp của gia tộc mà."

Nhạc Phong nổi cáu: "Đường Đường, cô nhất định phải ép tôi nói ra bằng được ư? Cô là một cô gái thông minh, cô thực sự không hề cảm thấy cách hóa giải oán khí này của nhà họ Thịnh các cô có vấn đề một chút nào hay sao?"

"Tôi không làm cái nghề của nhà các cô, nhưng ngay cả dân ngoại đạo như tôi cũng cảm thấy, hóa giải oán khí của người chết thì không nên dùng phương pháp lấy ác trị ác như vậy. Kẻ giết người đương nhiên đáng hận, nhưng cô dùng xương đỉnh khiến người ta tan xương nát thịt, kiểu người khi còn sống đã làm kẻ ác như vậy oán khí sau khi chết chẳng phải sẽ còn lớn hơn hay sao? Nếu như nhà các cô vẫn dùng phương thức này để hóa giải oán khí thì trình độ tà môn của nhà họ Thịnh các cô cũng có khác gì nhà họ Tần? Đường Đường, tất cả mọi thông tin của cô đều đến từ mẹ cô đúng không? Nếu nhà họ Thịnh các cô căn bản không giống như những gì mẹ cô kể thì sao? Nếu như nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, nếu như những chuyện cô đang làm hiện giờ đều là sai trái, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục càng đi càng xa trên con đường này?"

Quý Đường Đường mấp máy môi hai cái, lời nói của Nhạc Phong không chút lưu tình đẩy cô đến trước vấn đề mà từ trước đến nay cô vẫn sợ phải đối diện nhất, nếu như tiền đề của cả câu chuyện này căn bản là một sai lầm, nếu như động cơ của nhà họ Thịnh căn bản chẳng phải chính nghĩa, cô phải làm sao?

Cô cảm thấy thân thể mình đang dần dần lạnh run, vào giờ phút này, nỗi sợ hãi trong lòng thực sự còn lớn hơn rất nhiều rất nhiều so với những chuyện tanh máu đáng sợ kia.

Cô lấy lại bình tĩnh: "Nhạc Phong, mẹ tôi nuôi tôi hai mươi mấy năm, tôi quen anh, cộng lại cũng không quá hai mươi ngày. Tại sao tôi phải tin lời anh mà hoài nghi mẹ ruột của mình?"

Nhạc Phong cuống cuống: "Đường Đường, ý tôi không phải vậy..."

Quý Đường Đường không để anh nói xong, cô lùi lại đằng sau một bước, nhìn Nhạc Phong thật lâu, từ từ cúi người trước anh.

Rất tiêu chuẩn, rất thành kính, 90 độ.

Nhạc Phong tay chân luống cuống: "Đường Đường, cô làm gì vậy?!"

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, vành mắt bắt đầu phiếm hồng: "Nhạc Phong, tôi rất biết ơn anh, những chuyện anh đã giúp tôi, tôi đều ghi nhớ. Nhưng mà, tôi không mong anh tiếp tục tham gia vào nữa, những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai chỉ có khó giải quyết hơn hiện tại mà thôi, tôi hy vọng các anh đều được sống yên bình, anh đã từng nói với tôi anh muốn dứt ra, bắt đầu ngay từ bây giờ, được không?"

Vành mắt Nhạc Phong có chút cay cay, anh thở hắt ra, cúi đầu lau mắt: "Đường Đường, cô lại đây."

Anh kéo Quý Đường Đường lại gần một chút: "Tôi hỏi cô một chuyện nữa, một chuyện cuối cùng, khúc mắc này được giải, tôi sẽ không còn lo nghĩ gì nữa."

Nói đến cuối, ánh mắt của anh không tự chủ mà dời đến chiếc áo ngoài của Quý Đường Đường đang đặt bên cạnh chiếc ghế dựa: "Đường Đường, ở Ca Nại và Cổ Thành cô đều từng gặp nạn, nhưng sau đó đều ổn cả, có phải cô... sẽ không chết đúng không?"

Quý Đường Đường ngăn ra một chút: "Gì?"

Nhưng cô nhanh chóng phản ứng kịp, lập tức gạt đầu: "Đúng vậy."

Nhạc Phong không tin: "Cô nhìn vào mắt tôi mà nói."

Quý Đường Đường cười rộ lên: "Anh tưởng mắt anh là máy phát hiện nói dối chắc?"

Nói xong, cô nghiêm túc nhìn vào mắt Nhạc Phong: "Sự thực ở ngay trước mắt, Nhạc Phong, anh chính mắt thấy, tôi không sao cả, anh không cần phải lo lắng."

Vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không tìm ra sơ hở gì, Nhạc Phong buông tay cô ra: "Khi nào đi?"

Đáy mắt Quý Đường Đường thoáng lướt qua sự kinh ngạc.

"Đang yên đang lành lại muốn mời cơm, còn gọi hết mọi người đi, thật ra là muốn đi rồi đúng không?" Nhạc Phong cười lên, "Dù sao cũng tiến bộ hơn lúc ở Ca Nại, không phải không nói câu nào đã chuồn mất. Khi nào đi?"

"Bị anh nhìn ra rồi." Quý Đường Đường mỉm cười, "Tôi đang nghĩ gọi một bàn rượu thịt ngon lành, chuốc cho mọi người say hết, sau đó lạng lẽ đi. Ai ngờ lại bị anh vạch trần mất rồi."

"Vậy tôi phải xuống nói với lão Mao tử, bảo anh ấy chọn quán nào đắt nhất, chọn những món ngon nhất." Nhạc Phong cũng cười, "Cô cứ gắng mà chuốc rượu tôi đi, tôi vẫn sẽ say. Đường Đường, tôi không tiễn cô đâu, hãy bảo trọng."

Quý Đường Đường ngậm nước mắt cười rộ lên: "Bảo trọng, tất cả chúng ta đều bảo trọng."

Nhạc Phong đi xuống lầu, tám phần là để thương lượng chuyện cơm tối với Mao Ca, bởi vì Quý Đường Đường nghe thấy Thần Côn lại than vãn: "KFC! Tôi mặc kệ các người ăn cái gì, tôi chỉ ăn KFC thôi!"

Quý Đường Đường cảm thấy buồn cười, cô đứng trong phòng cười nửa ngày, cười mãi cười mãi, liên không cười nổi nữa.

Vừa mới dùng dung dịch dưỡng da, da có hơi khô, cô rút một miếng bông hóa trang mới ra, thấm ướt, từ từ soi gương lau.

Lau rồi lau, chợt nhớ đến lời Nhạc Phong vừa mới nói.

--- "Cô thực sự không hề cảm thấy cách hóa giải oán khí này của nhà họ Thịnh các cô có vấn đề một chút nào hay sao?"

---"Nếu như nhà các cô vẫn dùng phương thức này để hóa giải oán khí thì trình độ tà môn của nhà họ Thịnh các cô cũng có khác gì nhà họ Tần? Nếu như nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, nếu như những chuyện cô đang làm hiện giờ đều là sai trái, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục càng đi càng xa trên con đường này?"

Quý Đường Đường nhìn chằm chằm con người tái nhợt trong gương, theo bản năng đáp một câu: "Tôi đã từng nghĩ đến, Nhạc Phong."

Nhưng Nhạc Phong, anh có nghĩ tới không? Nếu như những lời anh nói là thật, nếu như nhà họ Thịnh căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, vậy thì tôi hiện giờ, trên tay đã có ba mạng người, tôi đã triệt để, triệt để là một kẻ giết người.

61. Kết thúc

Nhạc Phong quả nhiên đã đặt một bàn tiệc lớn, gà vịt thịt cá, phàm là món gì vợ vét được ở Cổ Thành là bày hết lên bàn, rất có cảm giác sư ít cháo nhiều.

Quý Đường Đường muốn đưa tiền cho Nhạc Phong, anh lại không lấy: "Nghèo trong nhà khá ra đường,

cô ở bên ngoài, giữ lại để dùng đi thì hơn."

Quý Đường Đường không đồng ý: "Nhạc Phong, tôi đủ tiền để dùng."

Nhạc Phong cười cười: "Cô có thể có được bao nhiêu? Cũng chỉ có một chút cha mẹ cô để lại cho thôi, nếu cô là triệu phú thật thì đã ra vào xe hơi khách sạn năm sao rồi đúng không? Miệng ăn núi lở như cô, chỉ có ra mà không có vào, tiết kiệm được chút nào hay chút ấy đi."

Anh đã nói vậy, từ chối tiếp lại có vẻ khách khí quá, Quý Đường Đường đành phải cất tiền đi: "Nghe anh nói như thế tôi đáng thương lắm ấy, cứ như là sắp tới tôi sắp phải đi xin ăn khắp phố vậy."

Đến giờ cơm tối, Mao Ca bảo Tiểu Mễ và Thạch Đầu đóng cửa khách sạn, mọi người cùng nhau ngồi xung quanh cái bàn, chỉ có Thần Côn ôm một suất cho gia đình ngồi ở một cái bàn nhỏ ở tít xa --- xem ra, trải qua đàm phán vượt mọi khó khăn gian khổ, Thần Côn cuối cùng cũng được hưởng phúc lợi ăn suất ăn gia đình, nhưng đồng thời cũng bị Mao Ca trả đũa: chỉ được phép ngồi bàn nhỏ, không cho ngồi vào chỗ.

Nhưng điều này cũng chẳng làm ảnh hưởng đến tâm trạng tươi đẹp của Thần Côn, anh ta dương dương đắc ý vừa bóp sốt cà chua ra vừa cất cao giọng hát: "Cánh gà nướng, tôi thích ăn, tôi thích ăn nha, cánh gà nướng...."

So với sự vui vẻ một mình của anh ta thì bên này tuy nhiều người nhưng không khí lại nặng nề, Nhạc Phong cũng không nhắc đến lý do thực sự mở bàn tiệc rượu này, chỉ nói là vì chuyện của Thập Tam Nhạn mà đợt này tất cả mọi người đều chịu không ít khổ cực bỏ không ít sức, mở tiệc rượu, coi như là khao.

Đây thực sự là một khúc dạo đầu thương cảm, Tiểu Mễ không kìm được đầu tiên, vừa chạm cốc nước mắt đã lăn rơi xuống, Thạch Đầu lấy tay dụi mắt, hỏi Mao Ca: "Bà chủ đã mất rồi, khách sạn này chắc cũng không mở nữa đúng không ạ?"

Mao Ca gật đầu: "Cái nhà này là Nhạn Tử thuê, hợp đồng còn một tháng nữa, sau này anh cũng không ký tiếp hộ cô ấy nữa, Phong Nguyệt này làm đến đây thôi, hai đứa cũng đừng lo, anh và Phong Tử đã bàn rồi, gửi các em thêm mấy tháng tiền lương, các em tuổi còn trẻ, kiểu gì chẳng tìm được nơi để làm."

Sau đó lại quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Đồ của Nhạn Tử bọn anh đã thu dọn rồi, cô ấy chẳng còn ai, chú chọn mấy thứ giữ lại làm kỷ niệm, còn lại, xem Tiểu Mễ với Thạch Đầu có cần hay không."

Đề tài này càng nói càng khiến người ta khó chịu, Quý Đường Đường chợt nhớ đến khúc Chim bay về rừng trong Hồng Lô Mộng, trong đó có câu: Như chim khi đã hết mồi, Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành.

Không lâu nữa, cái khách sạn tên Phong Nguyệt này sẽ chẳng còn tồn tại, những người đã từng làm ở đây, từng đặt chân đến đây như Nhạc Phong, Mao Ca, và cả mình nữa, còn có tất cả những câu chuyện đã xảy ra ở Phong Nguyệt, sẽ như những hạt cát bị một cơn gió lớn thổi đi, không biết sẽ bị cuốn về đâu.

Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành...

Mao Ca châm rượu cho từng người một: "Chén này kính Nhạn Tử, Nhạn Tử mới chưa đầy ba mươi, đời này chịu khổ thì nhiều, hưởng phúc thì ít, kiếp này tiếc nuôi nhất là không gặp được một người đàn ông tốt. Kiếp sau đi đầu thai tử tế, đi đúng đường, tìm một người đàn ông tốt, hai vợ chồng hòa thuận mỹ mãn, nào, cạn."

Tất cả đều nâng chén, rượu trắng vào miệng đắng chát, Tiểu Mễ bị sặc đầu tiên, Nhạc Phong nhìn Tiểu Mễ nói một câu: "Con gái uống ít thôi."

Tiểu Mễ cố chấp lắc đầu: "Chị Nhạn Tử đối xử với em tốt vô cùng, chén rượu này không thể không uống hết."

Quý Đường Đường ngồi bên cạnh, trầm mặc mím môi nhấp rượu trong chén, đề tài trên bàn rượu chẳng hề liên quan đến cô, cô giống như một kẻ ngoài cuộc đi ngang --- nhưng như vậy cũng tốt, không ai ép cô uống rượu, cô lẳng lặng nghe Nhạc Phong và Mao Ca kể chuyện của Thập Tam Nhạn, lần đầu tiên biết được thì ra là khi còn trẻ Thập Tam Nhạn lỡ bước, một mình lên đến phòng khám dẫm phá thai, tổn thương đến cơ thể, từ đó không thể sinh con, người nhà không tha thứ cho chị ta, còn trẻ mà chị ta đã bắt đầu lưu lạc,

bữa đói bữa no, đã từng vì kế sinh nhai mà đi theo một gã tồi tệ khá nhiều năm, gã đó sau lại bán chị ta cho một lão thủ lĩnh xã hội đen ở Tương Tây, Diêm Lão Thất.

Khi ấy, Nhạc Phong mới quen đám Mao Ca chưa lâu, đi theo Đầu Trọc tự lái xe cùng nhau đến Tương Tây, tối đến đốt lửa nấu rượu giữa đất hoang, uống xong thì quay về lều, mới phát hiện ra trong lều của mình có một cô gái đang trốn.

Thập Tam Nhạn quỳ xuống trước mặt Nhạc Phong, chảy nước mắt cầu xin anh cứu mình, lúc đó Nhạc Phong cũng chẳng còn cách nào khác, ra ngoài tìm đám Mao Ca bàn bạc, còn chưa bàn xong, Diêm Lão Thất đã dẫn người dắt chó đuổi tới, chẳng mất bao nhiêu công sức đã lôi được Thập Tam Nhạn ra ngoài.

Diêm Lão Thất là một gã cẩn thận, thấy Nhạc Phong là dân nơi khác, sợ bọn họ có lai lịch lớn, chỉ chửi mắng mấy câu rồi quay qua lôi Thập Tam Nhạn ra để xả giận, ngay trước mặt Nhạc Phong, bọn chúng cầm gậy quật vào cánh tay Thập Tam Nhạn, rất mạnh tay, một gậy đập xuống lập tức đánh gãy tay Thập Tam Nhạn.

Thập Tam Nhạn cũng kiên cường, bị đánh gãy tay cũng không khóc chẳng kêu, cắn đến nát cả môi ra, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, nắm đấm của Nhạc Phong cứ siết chặt rồi lại siết chặt, rốt cuộc nhịn không được, một cước đạp bay Diêm Lão Thất.

Kể đến đây, Mao Ca nhìn Nhạc Phong cười: "Nhạn Tử cũng biết nhìn người thật đấy, sao cô ấy biết chú sẽ mềm lòng nhỉ? Nói thật, lúc ấy cô ấy mà cầu xin anh hay là Đầu Trọc thì chưa chắc bọn anh đã giúp."

Nhạc Phong kính Mao Ca một chén rượu: "Lúc đó em xúc động, liên lụy đến các anh, Đầu Trọc bị chó cắn một cái mà còn giúp em một mất một còn với đám người của Diêm Lão Thất kia, có điều sau đó phải đến ba tháng trời không để ý đến em."

Tiểu Mễ và Thạch Đầu lần đầu tiên được nghe câu chuyện này, hoàn toàn không ngờ tới bà chủ bình thường quẩn rũ muộn vè mà lại có một câu chuyện cũ chua xót như vậy, Thạch Đầu hỏi Nhạc Phong: "Anh Phong Tử, vậy sau đó thì sao, Diêm Lão Thất không tìm anh gây phiền phức ư?"

Mao Ca cười phá lên: "Sao không tìm, nó đánh Diêm Lão Thất ngay trước mặt thuộc hạ của người ta, còn mang đàn bà của người ta chạy mất, nếu là cậu, cậu có nhịn được cơn tức này không? Hơn nữa đều là người lẫn lộn bên ngoài, bảy nhờ tám cậy, muốn tìm được Phong Tử rất dễ dàng, Diêm Lão Thất sau đó lại tìm người nhả cho Phong Tử, hoặc là giao người, hoặc là giao tiền, mở miệng đã đòi năm vạn, sau đó lại có người ở giữa nói giúp, Phong Tử chỉ một vạn, đúng không?"

Nhạc Phong cười nhạt: "Chuyện lâu quá rồi."

Mao Ca than thở: "Chẳng trách Nhạn Tử lại thích chú, chú đã làm không ít chuyện vì cô ấy."

Cứ thế vừa uống vừa tán gẫu, Tiểu Mễ có chút say trước, ngay sau đó là Thạch Đầu, mê mê man man nằm sấp xuống bàn ngủ thiếp đi, Mao Ca bắt đầu nói lắp bắp, mắt thấy chỉ kém chút nữa là ngã gục, Thần Côn vẫn ngửa ngáy từ nãy đến giờ, xách chai Coca chạy sang đòi chạm cốc với Quý Đường Đường: "Tiểu Đường Tử, anh có thể phỏng vấn riêng em được không?"

Quý Đường Đường cười: "Anh muốn phỏng gì đây?"

"Chuyện bị ma nhập vào người ấy." Thần Côn cười cười lấy lòng, "Em là người đầu tiên trải qua, anh đã sớm muốn tìm em phỏng vấn rồi, chẳng qua là không tìm được em thôi, nói với lão Mao tử, anh ta lại mắng anh nhiều chuyện, vất vả lắm mới chờ được anh ta uống say, Tiểu Đường Tử, làm phỏng vấn được không? Anh sẽ viết em vào sách của anh, viết hẳn một chương lớn."

Quý Đường Đường không nói lời nào, vươn tay cầm lấy một chai rượu trắng đã bật nắp trên bàn, như khiêu khích đặt trước mặt Thần Côn, mặt của Mao Ca đỏ như tôm luộc, nhìn Thần Côn cười hê hê không ngừng.

"Anh anh anh... anh không uống được" Thần Côn nuốt nước miếng một cái, "Anh một chén đã ngã..."

"Vậy tùy anh," Quý Đường Đường nhún nhún vai, "Vì nghiên cứu học thuật cũng phải trả giá cao một chút"

chứ, tự anh chọn đi."

Đối với Thần Côn mà nói, nghiên cứu học thuật vĩnh viễn đứng hàng đầu, anh ta ôm lấy chai rượu ngửi ngửi, trước khi đổ vào bụng còn xác nhận với Quý Đường Đường một lần: "Phòng vấn chứ?"

Quý Đường Đường cho anh ta một liều thuốc an thần: "Phòng vấn."

Thần Côn yên lòng, bèn ngửa đầu ừng ực bắt đầu uống, ừng ực được một nửa, phịch một tiếng đã đổ sầm xuống.

Quý Đường sợ hết hồn, "Một chén đã ngã" chỉ mới được nghe qua, cứ tưởng là cách nói khoa trương, hoàn toàn không ngờ tới lại có người lấy thân ra chứng minh, càng nghĩ càng thấy buồn cười, còn lo Thần Côn đang giả bộ, cúi người đẩy đẩy anh ta: "Này này, say thật à?"

Thần Côn không nhin được ư ử hai tiếng, còn liếm liếm sốt cà cà chua dính bên mép.

Quý Đường Đường buồn cười, hỏi Nhạc Phong: "Tửu lượng của Thần Côn kém vậy thật à?"

Chờ nửa ngày, không thấy Nhạc Phong trả lời, quay đầu lại nhìn, bất giác sửng sốt.

Không biết từ lúc nào, Nhạc Phong cũng đã say.

Khung cảnh trước đó còn náo nhiệt như vậy mà giờ đã trở nên vắng lặng, Quý Đường Đường ngơ ngẩn nhìn Nhạc Phong, nghĩ thầm: cuối cùng vẫn là rạp dù có dài đến nghìn dặm, cũng không có bữa tiệc nào là không tàn.

Thật ra Nhạc Phong chưa say hẳn, đầu anh choáng váng, có chút khó chịu nên mới gối tay gục xuống, lúc Quý Đường Đường hỏi anh, anh nghe được nhưng không đáp lại cô ngay, chờ đến khi cơn khó chịu qua đi định mở miệng mới phát hiện xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chợt nhận ra: Đường Đường tưởng là mình say.

Lúc nghĩ như vậy, trong lòng có chút lạc lõng, lại có điểm thoải mái: như thế cũng tốt đúng không? Nếu không phải hai mặt nhìn nhau với cô ấy, biết nói gì đây? Những gì cần dặn dò cũng đã dặn rồi, không nên nói cũng đã nói nhảm rồi. Vậy cứ thế này đi, cô ấy đi rồi, tất cả sẽ kết thúc, cuộc sống sẽ quay lại quỹ đạo trước kia, cánh cửa dẫn đến máu tanh, quỷ quái và những chuyện không thể lý giải kia cũng sẽ hoàn toàn đóng lại trước mặt anh.

Anh nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng lên lầu, một lát sau lại là tiếng đi xuống, âm thanh nặng nề hơn rất nhiều, hẳn là cô ấy đã mang theo hành lý xuống, ngay sau đó, cô dừng lại trước mặt anh, dường như vẫn đang nhìn anh chăm chú.

Nhạc Phong chợt rất hy vọng Quý Đường Đường sẽ phát hiện ra anh đang giả bộ say.

Nhưng cô không hề, cuối cùng, cô chỉ nhẹ giọng nói một câu: "Nhạc Phong, tôi đi đây."

Chẳng qua chỉ là một câu nói rất bình thường, lại khiến cho nước mắt của anh chực trào ra, men rượu cuối cùng cũng dâng lên, huyết Thái Dương giật giật đau nhức, anh nghe thấy tiếng đóng cửa.

Tiếng đóng cửa rất nhẹ, trái tim đột nhiên trống rỗng một khoảng, anh tiếp tục nằm, dường như cứ thế thì có thể thuyết phục được bản thân rằng mình thực sự đã say, đầu óc ngày càng tỉnh táo, có thể phân biệt được rõ ràng hơi thở của từng người, người nặng nề, người êm ái.

Nhưng không có cô ấy, cô ấy đã bước ra khỏi thế giới của họ.

Nhận ra được điều này, trong lòng ngọt ngào vô cùng khó chịu, Nhạc Phong chống bàn ngẩng đầu lên, thấy mấy cái chai còn sót rượu trên bàn, không chút nghĩ ngợi cầm một chai lên đổ vào chén, một chai không đủ đầy, lại lấy thêm một chai khác.

Mao Ca gọi anh từ phía đối diện: "Này."

Nhạc Phong sợ hết hồn, anh ngẩn ra nhìn Mao Ca một lúc, chợt nổi cáu: "Anh giả vờ say à!"

Mao Ca rất bình tĩnh: "Không phải chú cũng thế hay sao."

Nhạc Phong bị anh ta làm cho nghẹn lời, oán giận nhìn anh ta một lúc, đột nhiên cảm thấy người trước mặt đáng ghét vô cùng, anh đẩy chai rượu trước mặt ra: "Lời phải nói với anh, em đi ngủ đây."

Vừa nói vừa đứng dậy bỏ đi, Mao Ca gọi anh từ phía sau: "Này, Phong Tử."

Ngọn lửa trong lòng Nhạc Phong lại phừng phừng, muốn mượn cơ bốc ra ngoài: "Con em anh, lại sao nữa hả?"

"Chú không nở thật thì đi tiễn cô ấy đi, dù sao sau này cũng không gặp được nữa, tiễn một lúc cũng chẳng làm sao. Anh cũng chẳng biết cô bé này rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng mà thoát nhìn, cái kiểu sống trôi nổi khắp nơi này của con bé chắc sẽ còn tiếp tục lâu dài --- đã trễ thế này rồi, đoạn đường ra trạm xe, cũng đừng để cô ấy phải đi một mình."

Lòng ngực Nhạc Phong phập phồng kịch liệt, nhả ra mấy chữ qua kẽ răng: "Ông đây chẳng không nở gì hết!"

Mao Ca không để ý đến anh, đứng dậy dọn dẹp đồng lộn xộn trên bàn, giữa tiếng chén đĩa va chạm, chậm rì rì nói một câu: "Cũng đâu phải đánh cược với ai, có nở hay không, tự chú biết, nếu không có lý do gì thì lên lầu ngủ đi, cái gì."

Quý Đường Đường vốn định đi thẳng đến trạm xe, nhưng bất tri bất giác lại bước đến cửa Hạ Thành.

Còn chưa đến nửa đêm, đúng là thời điểm làm ăn tốt nhất của quán bar, đèn đuốc sáng trưng, bóng người đông đưa, có tiếng nhạc chậm rãi bay ra, là bản nhạc nền bộ phim điện ảnh Proof of the men của Nhật Bản, khúc ca Mũ rơm.

Một khúc nhạc buồn bã, có rất nhiều vị khách trầm mặc thẫn thức, nhưng lại không chút trở ngại đến những người khác mua say cuồng hoan, sự bi thương của bạn, trong cái nhìn của một số người khác, đơn giản chỉ như bụi bặm vụn vặt.

Diệp Liên Thành ngồi tựa vào bên cửa sổ, bên cạnh kê sát một cô gái trẻ tuổi có gương mặt xinh xắn.

Ánh mắt của Quý Đường Đường rơi vào hai cánh tay đang giao nhau của họ, kỳ lạ là, tâm trạng không hề có chút nhấp nhô nào, tựa như một ao nước tĩnh lặng trong suốt.

Cô cúi đầu châm một điếu thuốc, ngồi xuống ngay trong bóng tối phía con đường đối diện, nhìn Diệp Liên Thành ở bên kia, tựa như nhìn những thước phim câm trong khung hình chiếu.

Quý Đường Đường thành thạo nhả ra từng vòng khói, có vài lần, cố ý để cho gương mặt của Diệp Liên Thành lồng vào trong vòng khói, vòng khói lớn dần rồi mờ hồ tán ra, giống như cuốn theo những ký ức mơ hồ cuối cùng, có thể gặp được Diệp Liên Thành ở Cổ Thành, chung quy, cô vẫn thấy cảm kích trong lòng.

Cho mình thêm thời gian một điếu thuốc, nhìn anh, suy nghĩ về chuyện lúc trước, sau đó sẽ ra đi.

Hút được một nửa điếu thuốc, bên kia chợt dấy lên cãi vã, Diệp Liên Thành tức giận hất đổ cái khay cô bé kia vừa mới bê tới, cũng không biết đã hất thứ gì, cô bé kia đứng trước mặt Diệp Liên Thành một lúc lâu, bỗng quay người lại rồi bỏ đi.

Quý Đường Đường nhìn có chút sững sờ, điếu thuốc đã cháy thành tro một đoạn mà vẫn chưa phát hiện ra.

Chỉ chốc lát sau, cô bé kia bước ra từ Hạ Thành, vươn tay quệt lên mắt, dường như là đang lau nước mắt, được một lúc, hình như là có tiếng chuông di động, cô ta vừa nghe vừa bước đến chỗ yên tĩnh bên này.

Bước đến gần mới nhận ra có người ngồi trên đất, bên cạnh còn có một chiếc ba lô lớn, hẳn là đến du lịch, cô bé kia nhìn cô một cái, hơi quay người sang chỗ khác, nói vào di động.

Quý Đường Đường nghe thấy giọng nói cô ta có chút nghẹn ngào: "Không sao, không sao hết, mình không khóc. Thật, hai ngày nữa sẽ về trường, thầy hướng dẫn có hỏi thì nói khó giúp mình một chút nhé."

Cũng không biết đầu kia nói gì, cô ta có chút ấp a ấp úng: "Tâm trạng của A Thành không được tốt, hôm qua Cổ Thành xảy ra chút chuyện, nghe nói là án mạng, mình đến từ trưa, Tử Hoa nói A Thành vẫn không ăn gì cả... Mình còn tưởng mình khuyên thì anh ấy nhất định sẽ ăn... Không sao, trong lòng hơi khó chịu chút thôi, không có gì đâu..."

"Mình không nhìn anh ấy đâu mà... Mình biết, nhưng mà mình thích anh ấy, đúng vậy đúng vậy, mình biết cậu là chị em tốt, lo cho mình, nhưng giờ mình chỉ... không khống chế được."

Khỏe miệng Quý Đường Đường lộ ra một nụ cười.

Một cảnh tượng hạnh phúc mà quen thuộc đến nhường nào, cô bé này chắc cũng là sinh viên đại học, đằng sau còn một đám chị em cùng phòng bày mưu tính kế cho cô ấy, cô ấy thích một người đàn ông không bình thường, có người khích lệ cô ấy dũng cảm theo đuổi, có người lại tạt nước lạnh bảo cô ấy nhanh chóng quay đầu lại...

Rất giống với trước kia, lúc ấy, khi Diệp Liên Thành mới bắt đầu theo đuổi cô, đám chị em cùng phòng đã nói sao nhỉ?

"Tiểu Hạ, nhất định phải tóm được đấy, vừa đẹp trai lại có tiền, sau này mình muốn làm phù dâu của cậu!"

"Tiểu Hạ, những tên đẹp trai đều lãng nhãng cả, mình cảm thấy bề ngoài không quan trọng, quan trọng là bên trong, phải đáng hoàng, đáng tin. Cậu xem mỹ nữ có bao giờ ở bên trai đẹp đâu, Tiểu Hạ của mình là mỹ nữ đúng không, tương lai chắc là không hợp với trai đẹp đâu, không hợp với Diệp Liên Thành, không hợp..."

...

Cô bé kia gọi điện thoại xong, hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng, đang định quay về, Quý Đường Đường lại gọi cô ta: "Này, cô bé, cô lại đây."

Cô bé kia sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường, thấy ngón tay cô còn đang kẹp điếu thuốc, trong lòng đã nảy sinh ba phần cảnh giác, Quý Đường Đường cười cười: "Có chuyện gì vậy?"

"Liên quan gì đến chị?"

Quý Đường Đường cũng chẳng tức giận, cô nhìn Diệp Liên Thành qua khung cửa sổ: "Cãi nhau hả, vì chuyện gì, chưa biết chừng tôi có thể giúp được cô đấy."

Cô bé kia nhìn theo tầm mắt của cô, rõ ràng sững sốt một chút, lúc mở miệng lần nữa, trong giọng nói đã có thêm mấy phần do dự: "Chị... biết A Thành?"

"Rất thân, có điều, đã là chuyện quá khứ rồi." Quý Đường Đường búng tàn thuốc, "Có muốn nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Chưa biết chừng, tôi có thể chỉ điểm cho cô đấy."

Cô bé kia vẫn còn do dự không nói câu nào, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt thấp thỏm quan sát cô, Quý Đường Đường cũng chẳng vội, cô rất kiên nhẫn hút xong một điếu thuốc, dụi tắt tàn thuốc trên bậc thang, lưu lại một vòng tròn màu đen, cúi đầu thổi một cái đã mờ nhạt đi rất nhiều.

"Cũng... cũng không có gì." Cô bé kia rốt cục cũng lên tiếng, "Chỉ là... xảy ra vài chuyện, A Thành cứ không ăn gì, tôi sợ anh ấy đói quá có hại cho thân thể nên ép anh ấy ăn, anh ấy mới nổi giận..."

"À..." Quý Đường Đường à một tiếng, "Vậy thì thật không biết điều, trên đời này có biết bao nhiêu người không lấp đầy bụng nổi, mang đồ cho anh ta ăn mà lại còn nổi giận."

"Không phải không phải, là do tâm trạng của anh ấy không tốt." Cô bé kia vội vàng biện minh cho Diệp Liên Thành, "Anh ấy đã buồn lắm rồi, tôi còn đứng bên cạnh làm nhảm..."

Quý Đường Đường đầy hứng thú quan sát cô bé: "Quan hệ của cô với anh ấy là thế nào? Cô là bạn gái anh ấy à?"

Cô bé kia lập tức cuống cuồng đến đỏ cả mặt: "Không phải thế.... coi như là bạn bè đi, tôi không phải là cái

kiểu... bạn gái đó của anh ấy."

Quý Đường Đường ồ một tiếng: "Hiểu rồi."

Cô bé kia lúng túng, không biết nên nói gì, dừng một chút rồi định đi, Quý Đường Đường lại lên tiếng: "Cô muốn cho anh ấy ăn gì đó đúng không, vậy cô phải mang thứ gì anh ấy thích ăn đến chứ."

Cô bé kia gật đầu: "Đều là đồ anh ấy thích ăn mà, thịt bò bít tết, cá sốt cà chua, còn cả Cappuccino nữa."

Quý Đường Đường cười rộ lên: "Ý của tôi là, cũng có thể thử một vài thứ anh ấy thích ăn từ trước kia ấy."

Cô bảo cô bé kia trông ba lô giúp, còn mình thì đi đến cửa tiệm nhỏ ở đầu đường, lúc về, tay đã có một túi toàn hạt dưa.

Cô bé kia mở to hai mắt: "A Thành thích ăn hạt dưa?"

Quý Đường Đường không lên tiếng, cô ngồi xuống bậc thang, lục khăn giấy trong ba lô ra, rút hai tờ sạch sẽ lót trên đất, xé miệng túi ra, đổ một đồng lên tay, bắt đầu bóc hạt dưa, những hạt đã được bóc xong đặt chung ở một chỗ, vỏ hạt thì để bên tờ giấy còn lại, cô bé kia không nhịn được lại hỏi cô: "Anh ấy thích ăn hạt dưa bóc rồi ư?"

Quý Đường Đường ừ một tiếng: "Ngồi xuống bóc cùng tôi đi."

Hơn nửa đêm, cùng một cô gái không rõ lai lịch cùng nhau ngồi bóc hạt dưa...

Cô bé kia nghĩ kiểu gì cũng thấy quái dị, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Không cần đâu, tôi về trước đây."

Quý Đường Đường chẳng buồn nhìn cô ta: "Tùy cô thôi, cô về, anh ấy cũng vẫn chẳng ăn gì như thường."

Cô bé kia không lên tiếng, một lát sau, cô ta dè dặt ngồi xuống bên cạnh Quý Đường Đường, cũng đổ một vốc hạt dưa từ trong túi ra tay.

Quý Đường Đường rất chăm chú bóc hạt dưa, ngón trỏ và ngón cái nhanh chóng nhấn phát đau, có lúc lực ngón tay bóc không ra, đành phải đặt lên răng cắn dập trước một cái.

Diệp Liên Thành có thích ăn hạt dưa hay không thì cô không biết, nhưng bản thân cô thật sự rất thích ăn hạt dưa, cũng thật sự rất ghét bóc hạt dưa.

Lúc đó, toàn là Diệp Liên Thành bóc cho cô, bóc mãi bóc mãi rồi tố khổ với cô: "Đau tay quá, này, Tiểu Hạ, mua loại bóc sẵn từng túi không được à, cũng có đắt hơn là bao đâu."

"Loại đấy ăn không ngon mà," cô đáng thương nhìn Diệp Liên Thành, "Em chỉ thích ăn loại này thôi, làm bạn trai người ta thì phải biết chịu đựng, em sẽ theo dõi anh đấy."

Diệp Liên Thành lệ rơi đầy mặt.

Anh bóc được một lúc, lại hỏi cô: "Tiểu Hạ, không phải là em sẽ thích ăn hạt dưa cả đời này đấy chứ, vậy vỏ hạt anh bóc cho em không phải sẽ chất thành một ngọn núi Phú Sĩ hay sao?"

Cô suy nghĩ một chút, nở một nụ cười ranh mãnh: "Vậ à~"

Diệp Liên Thành cảm thán: "Thời buổi này, kiếm vợ thật là khó, em xem, cần bao nhiêu kỹ năng."

Cô cho anh một cái bánh vẽ lớn: "Kiên trì đi! Lần sau em bóc cho anh ăn."

Diệp Liên Thành cười ngất: "Thôi đi cô, câu này cô đã nói tám trăm lần rồi..."

Quý Đường Đường bật cười, lúc trước cho Diệp Liên Thành ăn bánh vẽ, giờ cuối cùng cũng thành thật rồi, là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng đi, trong trí nhớ, hình như là từ sau khi gặp Diệp Liên Thành cô mới bắt đầu thích ăn hạt dưa, sau khi đi rồi thì chẳng ăn nữa --- thói quen này, rốt cuộc là vì cô, hay là bởi vì Diệp Liên Thành mà có?

...

Cô bé kia cầm một bọc hạt dưa đã được bóc xong, bản thân cũng cảm thấy buồn cười: "Trông ngớ ngẩn

quá."

Quý Đường Đường dẫn dò cô ta: "Cứ bảo là cô tự nghĩ ra nhé, đừng nói là được tôi chỉ."

Cô bé kia cười cười: "Tôi biết rồi."

Được một lúc cô ta thần bí ghé sát vào Quý Đường Đường: "Thực ra thì, tôi đoán, chị chắc là cô bạn gái trước nào đó của anh ấy đúng không?"

Quý Đường Đường gật đầu: "Bị cô đoán trúng rồi."

Cô bé kia thoáng buồn: "Tôi cảm thấy chị rất tốt, như chị mà còn không lâu dài được với anh ấy, aiz...."

Cô ta đi về phía Hạ Thành, lúc gần đến nơi, bước chân lại trở nên nhẹ nhàng, đến cùng thì vẫn là một cô gái trẻ, cho dù có cảm giác thất bại thì cũng có thể nhanh chóng lấy dũng khí, tiếp tục tin tưởng.

Trong khung hình đó, cô nhìn thấy Diệp Liên Thành mở bọc giấy kia ra.

Nước mắt không hề báo trước bất chợt tràn mi mà ra, Quý Đường Đường lấy tay lau nước mắt, nhẹ giọng nói một câu: "A Thành, em đi đây."

Lúc đến trạm xe đã là ba giờ sáng, ở đây không có xe chạy ca đêm, cả trạm xe tối om om, tựa như một con vật khổng lồ đang nằm phục trong bóng tối, ông bác gác cửa ngáp dài không cho cô vào: "Xe đi Côn Minh sớm nhất là năm giờ rưỡi, ít nhất năm giờ trạm xe mới mở cửa, đến lúc đó cô hãy quay lại.."

Quý Đường Đường rất kiên nhẫn cầu xin ông ta: "Bác à, bác xem đã quá nửa đêm rồi, cháu cũng chẳng có nơi nào để đi hết, bác mở cửa cho cháu vào đi, cháu ngủ tạm một lúc ở bên trong là trời sáng ngay ấy mà, sẽ không trái với quy định để bác khó xử đâu."

Nói đến đây, chính bản thân cô cũng kinh ngạc trước tư thái cúi mình nhân nhượng của mình, dường như phiêu bạt lâu trên đường, càng ngày càng quen với chuyện mỉm cười mà lấy lòng, càng ngày càng không để ý đến sự cứng rắn hay ý thế bức người của kẻ khác, cứng chọi cứng thì có ích lợi gì đây, cúi đầu gặp mình, cong gối đúng chỗ, có thể dễ dàng được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Ông bác kia nhìn cô một lúc, tựa hồ như rất hưởng thụ với việc một cô gái thành phố xinh đẹp kiêu này lại nhỏ nhẹ nài nỉ với một ông già giữ cửa như ông ta, suy nghĩ một chút mới lách cách lấy chùm chìa khóa ra: "Vậy cô vào đại sảnh mà ngủ đi, năm giờ mới có thể cho người vào trong."

Đại sảnh tối đen, ông bác kia giúp cô bật một chiếc đèn tường nhỏ lên, điện áp không ổn định, ánh đèn màu vàng u ám lúc tắt lúc lóe, chỉ có thể chiếu sáng hàng ghế gần đó, Quý Đường Đường cảm ơn ông ta, tự mình lấy túi ngủ được gói cẩn thận trong ba lô ra, tạm làm gối đầu, ngả ra ghế nằm luôn xuống, ông bác kia nhìn cô kỳ quái một cái rồi đi ra ngoài, lúc đóng cửa, Quý Đường Đường nghe thấy ông ta thấp giọng lẩm bẩm: "Ngủ như dân công..."

Quý Đường Đường thiếu chút nữa bật cười, cô nhắm mắt lại nghĩ: dân công cũng được, phú hào cũng thế, ngủ rồi thì bên dưới cũng chỉ cần một nơi để nằm, có thể ngủ được an ổn, đã là sung sướng rồi.

Nhạc Phong đến trạm xe còn sớm hơn cả Quý Đường Đường, ông bác trông cửa vô cùng bất mãn với việc bị anh quấy rầy mộng đẹp, chỉ đẩy khung cửa kính ra một khe nhỏ, rất hung dữ quát anh: "Năm giờ! Năm giờ mới mở cửa!"

Nhạc Phong đành phải tức giận rời đi, trên đường đi càng nghĩ càng thấy kỳ quái: cô bé này không đến trạm xe thì đi đâu chứ? Nửa đêm nửa hôm đi dạo trong Cổ Thành? Đi tìm Diệp Liên Thành? Hay là đến cái nhà tồi tàn kia ở trên núi?

Tóm lại là anh không tìm được, mắt thấy trời sắp sáng, trong lòng rối cuộc bắt đầu sốt ruột, có thể là đi khác đường, vậy thì vẫn nên đến trạm xe ngồi canh có vẻ ổn.

Một lần nữa chạy đến trạm xe, năm giờ mười phút, trạm xe đã mở cửa, vài hàng quán bắt đầu lục tục

mở hàng, một số người đến bắt xe sớm đứng trước hàng quán chỉ chờ: “Lấy một trà trứng... hai bánh quẩy... có bánh bao không? Có nhân không?”

Nhạc Phong bước thẳng vào đại sảnh, liếc mắt đã thấy Quý Đường Đường đang nằm ngủ, trong đại sảnh còn lác đác khoảng mười người, đều đang gà gật.

Tìm khắp cả đêm, đến lúc tìm được lại không cất bước nổi, Nhạc Phong đột nhiên cảm thấy chạy đến tiền cũng là một hành vi rất ngu xuẩn, anh do dự rốt cuộc có nên đến hay không, đúng vào lúc này, Quý Đường Đường đột nhiên vụt một cái ngồi bật dậy.

Không hề khoa trương, vụt một cái, tựa như đèn flash của máy ảnh đột nhiên chớp lên, Nhạc Phong không lường trước được, sợ đến nỗi tim đập thót lên, anh thấy Quý Đường Đường đỡ đầu một lúc, ngay sau đó liền đứng dậy, hốt hoảng chỉnh trang đầu tóc, phui phui vổ vổ cái gì đó từ trên người xuống, cuối cùng còn ngồi xuống, cởi giày ra, dốc miệng giày xuống dưới đập đập.

Nhạc Phong mờ mịt, cô ấy đây là đang... làm gì?
Quý Đường Đường đứng tại chỗ một lúc, giống như phát hiện ra chuyện gì, vội vàng nhét túi ngủ vào trong ba lô, xốc lên rồi chạy đến bên cạnh bảng thông báo trong trạm xe.

Ở đó có dán một tấm bản đồ của tỉnh Vân Nam và một tấm bản đồ Trung Quốc, Nhạc Phong lại gần một chút, thấy cô vươn tay, di chuyển trên vị trí Tây Bắc trên bản đồ ước lượng, cuối cùng dừng lại ở một phương vị.

Cách xa nên nhìn không rõ lắm, Nhạc Phong nhớ đại khái vị trí lại.

Đúng vào lúc này, cửa vào trạm mở ra, có một người phụ nữ cầm một chiếc loa to kêu: “Côn Minh Côn Minh, tuyến xe sớm đi Côn Minh, có vé thì lên xe, không có thì lên xe trước mua vé bổ sung sau, bảo đảm có chỗ, bảo đảm có chỗ...”

Phần lớn số người trong đại sảnh đều đang chờ để bắt tuyến xe này, nghe vậy liền xách hành lý chạy về phía cửa vào, bên ngoài còn có người mới uống được nửa cốc sữa đậu nành ăn được nửa bát cháo loãng đã xách túi chạy vào trong, so với họ, Quý Đường Đường tương đối lảng lạng, đến khi cửa vào đã sắp không còn ai, cô mới đeo ba lô tiến vào, đi hai bước còn như có gì suy tư quay đầu lại nhìn sang bản đồ, cũng không biết là đến lần quay đầu thứ mấy, bỗng nhìn thấy Nhạc Phong.

Quý Đường Đường sững sốt một chút, sau đó theo bản năng vươn tay vẫy vẫy Nhạc Phong, Nhạc Phong cũng vẫy tay với cô, đang định tiến lên, người phụ nữ cầm loa kia lại nóng nảy: “Này, cô gái, cô có đi không nào, chậm trễ là không có chỗ ngồi đâu.”

Câu này lập tức ghim Nhạc Phong tại chỗ, Quý Đường Đường cười cười với anh, nói một câu.

Nhìn khẩu hình, dường như muốn nói: “Đừng tiến.”

Đại sảnh lập tức trở nên vắng lặng, chỉ còn lại người công nhân vệ sinh đang ngáp dài xách chổi bắt đầu làm việc, Nhạc Phong trầm mặc một chút, bước tới bên cạnh tấm bản đồ kia, theo vị trí vừa mới ghi nhớ khi nãy, vươn tay ra so.

Đại khái là ở Cam Túc miền Bắc, gần với Tân Cương, rất nhiều những địa danh quen thuộc, Gia Dục Quan, Tửu Tuyền, An Tây, Đôn Hoàng, Nhạc Phong khẽ thở dài, anh đã đi qua vùng Lũng Bắc mấy lần, một vùng sa mạc rộng lớn, vị trí nhìn chỉ dài khoảng một tấc trên bản đồ, trên thực tế lại rộng lớn vô bờ, giờ là mùa đông, nhiệt độ ở đó thấp nhất phải hai mươi độ âm đi.

Xem ra, sau khi đến Côn Minh, Quý Đường Đường sẽ đi về hướng Bắc, nếu không vừa nãy cô ấy đã nhìn bản đồ tỉnh Vân Nam chứ không phải là bản đồ Trung Quốc.

Có điều, Lũng Bắc rất lớn, cụ thể, cô ấy sẽ đến thành phố nào đây?

Nhạc Phong đứng một lúc, chợt nhớ tới điều gì, vừa quay đầu đã thấy nhân viên vệ sinh sắp quét dọn đến chỗ Quý Đường Đường vừa mới ngồi, vội vàng chạy lại: “Đừng quét vội!”

Trong ánh mắt khó hiểu của nhân viên vệ sinh, Nhạc Phong từ từ ngồi xổm xuống.

Trên đất phủ một tầng cát dày mỏng không đều, hạt cát hơi thô, đích xác là kiểu ở sa mạc, liên tưởng đến việc cô vừa mới phúi phúi người, chẳng lẽ là phúi những hạt cát này? Những nơi khác vẫn sạch sẽ, chỉ có chỗ cô ấy ngồi là có cát, không phải bị dính vào trước khi ngủ, thoát nhìn, giống như là trong lúc ngủ, cô ấy đã đi đến nơi nào đó --- điều này đương nhiên là không thể tưởng tượng nổi, nhưng những chuyện từng xảy ra với cô ấy không phải cũng khiến người ta khó hiểu hay sao?

Nhân viên vệ sinh không nhìn được đập đập cái chổi xuống đất: “Này này, có để cho người ta quét hay không?”

Nhạc Phong nói một câu “Xin lỗi” rồi lại quay lại vị trí trước tấm bản đồ, sau khi suy nghĩ một lúc, xác định được một nơi.

Đôn Hoàng.

Lũng Bắc đương nhiên có địa hình sa mạc, nhưng nói đến địa hình gò cát sa mạc điển hình thì Đôn Hoàng đã chiếm mất hai nơi, một là núi Minh Sa ở nội thành, đó là thắng cảnh du lịch nổi tiếng, được bảo quản tương đối hoàn thiện, liên tưởng đến những nơi Quý Đường Đường thường tới, hình như nơi còn lại có khả năng nhiều hơn.

Trên bản đồ không có đánh dấu địa danh này.

Cách Ngọc Môn Quan về hướng Tây 75 cây số, địa mạo ya dan* trải rộng, diện tích chừng 400 km vuông, Bắc bộ thẳng xuống Lop Nor Tân Cương, bên trong có vô số những mỏm đá bị gió cát đục khoét, nghe nói ban đêm khi gió lớn thổi qua sẽ phát ra những tiếng kêu quái dị khiến người ta rợn cả tóc gáy, dân bản xứ gọi là: Thành phố Ma quỷ Ya Dan.

(*)“ya dan” trong tiếng Duy Ngô Nhĩ có nghĩa là “cồn dốc nhỏ”. Địa mạo ya dan được đặt tên bằng khu vực Ya Dan, một khu vực địa mạo ya dan điển hình nhất nằm bên cạnh Lop Nor trong lòng chảo Tarim Tân Cương, là một loại địa mạo xói mòn do gió được hình thành trong hoàn cảnh khô cằn và nhiều cơn bão.

-- Hết Quyển 2 --